Jézus Krisztusnak, Dávid fiának, Ábrahám fiának nemzetségkönyve.

Ábrahám fia volt Izsák, Izsák fia volt Jákob, Jákob fiai voltak Júda és testvérei.

Júda fia volt Fáres és Zára Támártól, Fáres fia volt Esróm, Esróm fia volt Arám,

Arám fia volt Aminádáb, Aminádáb fia volt Naásson, Naásson fia volt Sálmón,

Sálmón fia volt Boáz Ráhábtól, Boáz fia volt Obed Rúttól, Obed fia volt Isai,

Isai fia volt Dávid, a király, Dávid fia volt Salamon, Uriás feleségétől,

Salamon fia volt Roboám, Eoboám fia volt Abija, Abija fia volt Asá,

Asá fia volt Jósafát, Jósafát fia volt Jórám, Jórám fia volt Uzziás,

Uzziás fia volt Joathám, Joathám fia volt Ákház, Ákház fia volt Ezékiás,

Ezékiás fia volt Manasse, Manasse fia volt Ámon, Ámon fia volt Jó siás,

Jósiás fiai voltak Jekóniás és testvérei, a babilóniai fogságbavitel idejében.

A babilóniai fogságbavitel után Jekóniás fia volt Salátiel, Salátiel fia volt Zorobábel,

Zorobábel fia volt Abiud, Abiud fia volt Eliákim, Eliákim fia volt Azor,

Azor fia volt Sádok, Sádok fia volt Akim, Akim fia volt Eliud,

Eliud fia volt Eleázár, Eleázár fia volt Mattan,. Mattan fia volt Jákob,

Jákob fia volt József, férje Máriának, akitől született Jézus, akit Krisztusnak neveznek.

Összesen tehát Ábrahámtól Dávidig tizennégy nemzedék és Dávidtól a babilóniai fogságbavitelig tizennégy nemzedék és a babilóniai fogságbaviteltől Krisztusig tizennégy nemzedék.

Jézus Krisztus születése pedig így volt: Mária, az ő anyja, eljegyeztetett Józseffel, de mielőtt egybekeltek, a Szentlélektől várandósnak találtatott.

József pedig, az ő férje, mivel igaz ember volt és nem akarta őt gyalázatba keverni, el akarta őt titkon bocsátani.

Mikor pedig ezeket magában elgondolta, íme az Úr angyala álomban megjelent neki és ezt mondta: József, Dávid fia, ne félj magadhoz venni Máriát, a te feleségedet, mert ami benne fogantatott, a Szentlélektől van.

Szül pedig fiat, és nevezd annak nevét Jézusnak, mert ő szabadítja meg népét bűneiből.

Mindez pedig azért lett, hogy beteljesedjék, amit az Úr mondott a próféta által, aki így szólt:

Íme a szűz fogan méhében és szül fiat, és nevét Immánuelnek nevezik, ami azt jelenti: Velünk az Isten.

József pedig felserkent az álomból és úgy tett, amint az Úr angyala parancsolta neki, és magához vette feleségét.

De nem ismerte őt, amíg meg nem szülte elsőszülött fiát. És nevezte nevét Jézusnak.

Amikor pedig megszületett Jézus, a júdeai Betlehemben, Heródes király idejében, íme napkeletről bölcsek jöttek Jeruzsálembe,

és ezt mondták: Hol van a zsidók királya, aki most született? Mert láttuk az ő csillagát napkeleten és azért jöttünk, hogy tisztességet tegyünk neki.

Heródes király pedig ennek hallatára megdöbbent és vele együtt az egész Jeruzsálem.

És összegyűjtve mind a papi fejedelmeket és a nép írástudóit, tudakozódott tőlük, hol kell a Krisztusnak megszületnie.

Azok pedig azt mondták neki: A júdeai Betlehemben; mert így írta meg a próféta:

És te, Betlehem, Júda földje, semmiképpen sem vagy legkisebb Júda főhelyei között, mert belőled származik a fejedelem, aki pásztorolni fogja az én népemet, Izraelt.

Ekkor Heródes titkon hivatta a bölcseket, pontosan megtudakolta tőlük a csillag feltűnésének idejét,

és elküldte őket Betlehembe és azt mondta: Menjetek el, kérdezősködjetek gondosan a gyermek felől, mihelyt pedig megtaláljátok, adjátok tudtomra, hogy én is elmenjek és tisztességet tegyek neki.

Ekkor ők, meghallgatva a királyt, elindultak. És íme, a csillag, amelyet napkeleten láttak, előttük ment mindaddig, amíg odaérve, megállott a hely felett, ahol a gyermek volt.

És mikor meglátták. a csillagot, igen nagy örömmel örvendeztek.

És bementek a házba, és ott találták a gyermeket, anyjával Máriával; és leborulva tisztességet tettek neki; majd kinyitották kincses ládáikat, és ajándékot adtak neki: aranyat, tömjént és mirhát.

És mivel álomban megintettek, hogy ne menjenek vissza Heródeshez, más úton tértek vissza hazájukba.

Mikor pedig azok eltávoztak, íme álomban megjelent az Úr angyala Józsefnek és szólt: Kelj fel, vedd a gyermeket és anyját; fuss Egyiptomba és maradj ott, amíg szólok neked; mert Heródes máris keresi a gyermeket, hogy elpusztítsa.

Ő pedig felkelt, vette a gyermeket és anyját még azon az éjjelen, és Egyiptomba távozott,

És ott volt egészen Heródes haláláig, hogy beteljesedjék, amit az Úr mondott a próféta által, aki így szólt: Egyiptomból hívtam ki az én fiamat.

Amikor Heródes látta, hogy a bölcsek rászedték, nagyon felháborodott és küldötteivel megölette Betlehemben és annak egész környékén a két esztendős és ennél fiatalabb fiúgyermekeket mind, a szerint az idő szerint, amelyet pontosan megtudakolt a bölcsektől.

Ekkor teljesedett be, amit Jeremiás próféta mondott, amidőn így szólt:

Kiáltás hallatszott Rámában, hangos sírás és sok jajgatás. Ráhel siratta gyermekeit és nem akart megvigasztalódni, mert nincsenek.

Mikor pedig Heródes meghalt, íme az Úr angyala megjelent álomban Józsefnek Egyiptomban,

és ezt mondta: Kelj fel, vedd a gyermeket és anyját és eredj Izrael földjére, mert meghaltak, akik a gyermek életére törtek.

Ő pedig felkelt, vette a gyermeket és anyját,) és elment Izrael földjére.

Mikor azonban meghallotta, hogy Júdeában Arkelaus uralkodik atyja, Heródes helyett, nem mert odamenni, hanem mivel álomban megintetett, Galilea vidékeire költözött.

És odaérve, Názáret nevű városban telepedett le, hogy beteljesedjék, amit a próféták mondtak, hogy: Názáretinek fogják őt nevezni.

Azokban a napokban pedig eljött Keresztelő János, aki prédikált Júdea pusztájában,

és ezt mondta: Térjetek meg, mert el közelített a mennyek országa.

Mert ez az, akiről Ésaiás próféta szólott: Kiáltó szó a pusztában: Készítsétek az Úr útját és egyengessétek ösvényeit.

Ennek a Jánosnak a ruhája pedig teveszőrből volt és bőröv volt a dereka körül, eledele pedig sáska és erdei méz.

Ekkor kiment hozzá Jeruzsálem és az egész Júdea és a Jordán egész környéke.

És ő megkeresztelte őket a Jordán vizében, miután megvallották bűneiket.

Mikor pedig látta, hogy a farizeusok és szadduceusok közül sokan jönnek hozzá, hogy megkeresztelkedjenek, így szólt hozzájuk: Mérges kígyók fajzatai! Kicsoda intett meg titeket, hogy meneküljetek Istennek bekövetkezendő haragja elől?

Teremjetek azért megtéréshez illő gyümölcsöket.

És ne gondoljátok, hogy így szólhattok magatokban: Ábrahám a mi atyánk! Mert mondom nektek, hogy Isten ezekből a kövekből is támaszthat fiakat Ábrahámnak.

A fejsze pedig már a fák gyökerére vettetett. Azért minden fa, amely jó gyümölcsöt nem terem, kivágattatik és a tűzre vettetik.

Én ugyan vízzel keresztellek titeket megtérésre, de aki utánam jön, erősebb nálam, saruját hordozni sem vagyok méltó; Ő Szentlélekkel és tűzzel keresztel majd titeket.

Szórólapát van a kezében és megtisztítja majd szérűjét és gabonáját csűrbe takarítja, a polyvát pedig megégeti olthatatlan tűzzel.

Akkor elment Jézus Galileából a Jordán mellé Jánoshoz, hogy megkeresztelkedjék általa.

János azonban visszatartotta őt és ezt mondta: Nekem kell általad megkereszteltetnem, és te jössz énhozzám?

Jézus pedig ezt felelte neki: Engedd, hogy ez most így legyen, mert így illik nekünk minden igazságot betöltenünk. Ekkor engedett neki.

Mikor azután Jézus megkeresztelkedett, azonnal kilépett a vízből, és íme megnyíltak neki az egek és látta amint az Isten Lelke lejön, mint egy galamb és rászáll.

És íme, egy égi hang ezt mondta: Ez az én szeretett Fiam, akiben gyönyörködöm.

Akkor Jézus a Lélektől a pusztába vitetett, hogy az ördög megkísértse.

És miután negyven nap és negyven éjjel böjtölt, végül megéhezett.

Ekkor a kísértő odament hozzá és ezt mondta neki: Ha Isten Fia vagy, mondd, hogy ezek a kövek változzanak kenyerekké.

Ő pedig ezt felelte: Meg van írva: Nemcsak kenyérrel él az ember, hanem minden igével, amely Isten szájából származik.

Ekkor elvitte őt az ördög a szent városba és odahelyezte a templom párkányára.

És így szólt hozzá: Ha Isten Fia vagy, vesd le magadat; mert meg van írva: Az ő angyalainak parancsol felőled és kézen hordoznak téged, hogy meg ne üsd lábadat a kőben.

Jézus így válaszolt neki: Viszont meg van írva: Ne kísértsd az Urat, a te Istenedet!

Ismét elvitte őt az ördög egy igen magas hegyre és megmutatta neki á világ minden országát és azok dicsőségét.

És azt mondta neki: Mindezeket neked adom, ha leborulva imádsz engem.

Ekkor így szólt hozzá Jézus: Távozz, Sátán, mert meg van írva: Az Urat, a te Istenedet imádd és csak neki szolgálj.

Ekkor elhagyta őt az ördög. És íme angyalok járultak hozzá és szolgáltak neki.

Mikor pedig meghallotta Jézus, hogy Jánost börtönbe vetették, visszatért Galileába;

és odahagyva Názáretet, elment és letelepedett a tengerparti Kapernaumban, Zebulon és Naftali területén,

hogy beteljesedjék, amit Ésaiás próféta mondott, mikor így szólt:

Zebulon földje és Naftalí földje, Tengermellék, Jordánontúl, pogányok Galileája!

A nép, amely sötétségben ül, nagy világosságot látott és akik a halál földjén és árnyékában ültek, azoknak világosság támadt.

Ettől kezdve prédikált Jézus: Térjetek meg, mert elközelített a mennyek országa.

Mikor pedig Jézus a galileai tenger mellett járt, látott két testvért, Simont, akit Péternek neveznek és Andrást, az ő testvérét, amint a tengerbe hálót vetettek: mert halászok voltak.

És szólt nekik: Kövessetek engem és én emberhalászokká teszlek titeket.

Azok pedig azonnal otthagyták a hálókat és követték őt.

És onnan továbbmenve, látott más két testvért, Jakabot, Zebedeus fiát, és Jánost, az ő testvérét, amint a hajóban atyjukkal, Zebedeussal hálóikat kötözgették; és hívta őket.

Azok pedig azonnal otthagyták a hajót és atyjukat és követték őt.

És bejárta Jézus az egész Galileát, tanítva az ő zsinagógáikban, és hirdetve az Isten országának evangéliumát és gyógyítva a nép között minden betegséget és minden erőtlenséget.

És elterjedt a híre egész Szíriában, úgyhogy odavitték hozzá mind a szenvedőket, akik különféle betegségekben és kínokban sínylődtek, az ördöngösöket, a holdkórosokat és a gutaütötteket; és meggyógyította őket.

És nagy sokaság követte őt Galileából és a Tízvárosból és Jeruzsálemből és Júdeából és a Jordánontúlról.

Mikor pedig látta a sokaságot, felment a hegyre, és amint leült, odamentek hozzá tanítványai

És megnyitotta száját és tanította őket e szavakkal:

Boldogok a lelki szegények, mert övék a mennyek országa.

Boldogok, akik sírnak, mert ők megvigasztaltatnak.

Boldogok a szelídek, mert ők öröklik a földet.

Boldogok, akik éhezik és szomjúhozzák az igazságot, mert ők megelégíttetnek.

Boldogok az irgalmasok, mert ők irgalmasságot nyernek.

Boldogok, akiknek szívük tiszta, mert ők az Istent meglátják.

Boldogok a békességre igyekezők, mert őket Isten fiainak hívják.

Boldogok, akiket üldöznek az igazságért, mert övék a mennyek országa.

Boldogok vagytok, ha szidalmaznak és üldöznek titeket és hazugul minden rosszat mondanak ellenetek énérettem.

örüljetek és örvendezzetek, mert jutalmatok bőséges a mennyekben; így üldözték a prófétákat is, akik előttetek voltak.

Ti vagytok a föld sója; ha pedig a só ízét veszti, mivel sózzák meg? Nem jó azután semmire, csak hogy kidobják és eltaposssák az emberek.

Ti vagytok a világ világossága. Hegyen épült várost nem lehet elrejteni.

Lámpást sem azért gyújtanak, hogy a véka alá tegyék, hanem a lámpatartóra, és világit mindazoknak, akik a házban vannak.

Úgy tündököljék a ti világosságtok az emberek előtt, hogy lássák a ti jócselekedeteiteket és dicsőítsék a ti mennyei Atyátokat.

Ne gondoljátok, hogy a törvény vagy a próféták eltörlésére jöttem. Nem azért jöttem, hogy eltöröljem, hanem hogy betöltsem azokat.

Mert bizony mondom nektek, hogy amíg az ég és föld elmúlik, egyetlen jóta vagy egyetlen pontocska sem múlik el a törvényből, amíg mind be nem teljesedik.

Azért ha valaki csak egyet is, akár a legkisebbet is, megrontja ama parancsolatok közül, s úgy tanítja az embereket, a legkisebb lesz a mennyek országában; aki pedig cselekszi és tanítja, azt nagynak mondják a mennyek országában.

Mert mondom nektek, hogy ha a ti igazságotok nem több az írástudók és farizeusok igazságánál, semmiképpen sem mehettek be a mennyek országába.

Hallottátok, hogy meg mondatott a régieknek: Ne ölj! Aki pedig öl, méltó az ítéletre.

Én viszont azt mondom nektek, hogy mindaz, aki haragszik az atyjafiára - ok nélkül,- méltó az ítéletre; aki pedig azt mondja az atyjafiának: Ráká (ostoba), megérdemli! hogy a nagytanács elé kerüljön; aki meg ezt mondja: Bolond! - méltó a gyehenna tüzére. (A 22. versben gondolatjel között levő szavak a legrégibb kéziratokban nincsenek meg.)

Azért ha áldozati ajándékodat az oltárra viszed és ott megemlékezel arról, hogy atyádfiának valami panasza van ellened,

hagyd ott az oltár előtt az ajándékodat, menj el, békülj meg előbb az atyádfiával és csak azután jöjj és vidd fel a te ajándékodat.

Légy engedékeny a te ellenfeled iránt jókor, amíg az úton vagy vele, hogy ellenfeled át ne adjon a bírónak, a bíró meg oda ne adjon a börtönőr kezébe és tömlöcbe ne vessenek téged.

Bizony mondom neked: nem jössz ki onnan, míg meg nem fizetsz az utolsó fillérig.

Hallottátok, hogy megmondatott: Ne paráználkodjál!

Én pedig azt mondom nektek: mindenki, aki asszonyra bűnös vággyal tekint, már paráználkodott azzal az ő szívében.

Ha pedig a te jobb szemed bűnre csábít téged, vájd ki és vesd el magadtól; mert jobb neked, hogy egy vesszen el a te tagjaid közül és ne egész tested vettessék a gyehennára.

És ha a te jobb kezed bűnre visz téged, vágd le azt és vesd el magadtól; mert jobb neked, hogy egy vesszen el a te tagjaid közül, és ne egész tested vettessék a gyehennára.

Megmondatott továbbá, ha valaki elbocsátja feleségét, adjon neki válólevelet.

Én pedig azt mondom nektek; mindenki, aki elbocsátja feleségét paráznaság okán kívül, paráznává teszi azt; és aki elbocsátott asszonyt vesz el, paráználkodik.

Ismét hallottátok, hogy megmondatott a régieknek: Hamisan ne esküdjél, hanem teljesítsd az Úrnak tett esküidet.

Én pedig azt mondom nektek: egyáltalán ne esküdjetek; se az égre, mert az az Isten királyi széke;

se a földre, mert az az ő lábainak zsámolya; se Jeruzsálemre, mert a nagy Király városa;

se a fejedre ne esküdjél, mert nem tudsz egy hajszálat fehérré vagy feketévé tenni.

Hanem legyen a ti beszédetek: Igen, igen; nem,- nem; ami pedig ezeken felül van, a gonosztól van.

Hallottátok, hogy meg mondatott: Szemet szemért és fogat fogért.

Én pedig azt mondom nektek: ne álljatok ellene a gonosznak, hanem aki téged arcul üt jobb felől, fordítsd feléje a másik arcodat is.

És aki törvénykezni akar veled és elvenni a te alsóruhádat, engedd oda neki a felsőt is.

És aki téged egy mérföldre kényszerít, menj el vele kettőre.

Aki tőled kér, adj neki; és aki tőled kölcsön akar kérni, ne fordulj el attól.

Hallottátok, hogy megmondatott: Szeresd felebarátodat és gyűlöld ellenségedet.

Én pedig azt mondom nektek: Szeressétek ellenségeiteket, - áldjátok azokat, akik titeket átkoznak, jót tegyetek azokkal, akik titeket gyűlölnek - és imádkozzatok azokért, akik titeket üldöznek, (A 44. versben gondolatjel közötti levő szavak a legrégibb kéziratokban nincsenek meg.)

hogy legyetek a ti mennyei Atyátok fiai, aki felhozza nap ját mind a gonoszokra, mind a jókra, és esőt ad mind az igazaknak, mind a hamisaknak.

Mert ha azokat szeretitek, akik titeket szeretnek, micsoda jutalmát veszitek? Nem ugyanezt cselekszik a vámszedők is?

És ha csak a ti atyátokfiait köszöntitek, mit cselekesztek másoknál többet? Nem ugyanezt teszik a pogányok is?

Legyetek azért tökéletesek, mint a ti mennyei Atyátok tökéletes.

Vigyázzatok, hogy kegyességeteket ne gyakoroljátok az emberek előtt azért, hogy lássanak titeket; mert akkor nem lesz jutalmatok a ti mennyei Atyátoknál.

Azért mikor alamizsnát osztogatsz, ne kürtöltess magad előtt, ahogy a képmutatók tesznek a zsinagógákban és az utcákon, hogy az emberektől dicséretet nyerjenek. Bizony mondom nektek: elvették jutalmukat.

De amikor te osztogatsz alamizsnát, ne tudja a bal kezed, mit cselekszik a jobb kezed,

hogy az alamizsnálkodásod titkon legyen; és a te Atyád, aki látja, amit titkon tettél, megfizet neked nyilván. (A 4. vers, 6. vers és 18. vers utolsó szava a legrégibb kéziratokban nincs meg.)

És mikor imádkoztok, ne legyetek olyanok, mint a képmutatók, akik a zsinagógákban és az utcák szögletein állva szeretnek imádkozni, hogy lássák őket az emberek. Bizony mondom nektek: elvették jutalmukat.

Te pedig, mikor imádkozol, menj be a belső szobádba, zárd be az ajtódat és imádkozzál a te Atyádhoz, aki titkon van; és a te Atyád, aki látja, amit titkon tettél, megfizet neked nyilván.

És mikor imádkoztok, ne legyetek bőbeszédűek, mint a pogányok. Ezek azt gondolják, hogy az ő bőbeszédűségükért hallgattatnak meg.

Ne legyetek hát hozzájuk hasonlók, mert tudja a ti Atyátok, mire van szükségetek, mielőtt kérnétek tőle.

Ti azért így imádkozzatok: Mi Atyánk, ki vagy a mennyekben, szenteltessék meg a te neved;

jöjjön el a te országod; legyen meg a te akaratod, mint a mennyben, úgy a földön is.

A mi mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma.

És bocsásd meg a mi vétkeinket, miképpen mi is megbocsátottunk azoknak, akik ellenünk vétkeztek;

és ne vígy minket kísértésbe, de szabadíts meg minket a gonosztól. Mert tied az ország és a hatalom és a dicsőség mindörökké. Ámen.

Mert ha megbocsátjátok az embereknek az ő vétkeiket, megbocsát nektek is a ti mennyei Atyátok.

Ha pedig nem bocsátotok meg az embereknek, a ti Atyátok sem bocsátja meg a ti vétkeiteket.

Mikor pedig böjtöltök, ne legyetek olyan komor ábrázatúak, mint a képmutatók, mert ezek eltorzítják arcukat, hogy az emberek lássák az ő böjtölésüket. Bizony mondom nektek: elvették jutalmukat.

Te pedig, mikor böjtölsz, kend meg a fejedet és az arcodat mosd meg,

hogy ne az emberek lássák böjtölésedet, hanem a te Atyád, aki titkon van; és a te Atyád, aki látja, amit titkon tettél, megfizet neked nyilván.

Ne gyűjtsetek magatoknak kincseket a földön, ahol a rozsda és a moly megemészti és ahol a tolvajok kiássák és ellopják azt,

hanem gyűjtsetek magatoknak kincseket a mennyben, ahol sem a rozsda, sem a moly meg nem emészti és ahol a tolvajok nem ássák ki, sem el nem lopják.

Mert ahol a kincsed van, ott lesz a szíved is.

A test lámpása a szem. Ha azért a te szemed tiszta, egész tested világos lesz.

Ha pedig a te szemed gonosz; egész tested sötét lesz. Ha tehát a benned levő világosság sötétség, mekkora akkor a sötétség!?

Senki sem szolgálhat két úrnak. Mert vagy az egyiket gyűlöli és a másikat szereti; vagy az egyikhez ragaszkodik és a másikat megveti. Nem szolgálhattok Istennek és a mammonnak.

Azért azt mondom nektek: ne aggodalmaskodjatok a ti életetek felől, mit egyetek és mit igyatok; se a ti testetek felől, mibe öltözködjetek. vajjon nem nagyobb-e az élet az eledelnél és a test az öltözetnél?

Tekintsetek az égi madarakra, nem vetnek, nem is aratnak, csűrbe sem takarnak; és a ti mennyei Atyátok eltartja azokat. Nem sokkal különbek vagytok-e azoknál?

Kicsoda pedig az közületek, aki aggodalmaskodásával meghosszabbíthatja az ő életét egy arasznyival?

Az öltözet felől is mit aggodalmaskodtok? Figyeljétek meg-a mezei liliomokat, hogyan növekednek: nem munkálkodnak, és nem fonnak.

De mondom nektek, hogy Salamon az ő teljes dicsőségében sem öltözött úgy, mint ezek közül bármelyik.

Ha pedig a mező füvét, - amely ma van és holnap kemencébe vetik, így ruházza az Isten, nem sokkal inkább-e titeket, ti kicsinyhitűek?

Ne aggodalmaskodjatok tehát és ne mondjátok: Mit együnk? vagy: Mit igyunk? vagy: Mivel ruházkodjunk?

Mert mindezekért a pogányok törik magukat. Mert tudja a ti mennyei Atyátok, hogy mindezekre szükségetek van.

Hanem keressétek először Isten országát és annak igazságát és ezek mind ráadásul adatnak nektek.

Ne aggodalmaskodjatok tehát a holnap felől, mert a holnap majd aggodalmaskodik a maga dolgai felől. Elég minden napnak a maga baja.

Ne ítéljetek, hogy ne ítéltessetek.

Mert amilyen ítélettel ítéltek, olyannal ítéltettek és amilyen mértékkel mértek, olyannal mérnek nektek.

Miért nézed a szálkát, amely a te atyádfia szemében van, a gerendát pedig, amely a te szemedben van, nem veszed észre?

Vagy hogyan mondhatod a te atyádfiának: Hadd távolítsam el a szálkát a te szemedből! Pedig lám a te szemedben gerenda van.

Képmutató, távolítsd el előbb a gerendát a te szemedből, és akkor gondolj arra, hogy eltávolítsd a szálkát a te atyádfia szeméből.

Ne adjátok azt, ami szent, az ebeknek, gyöngyeiteket se dobjátok a disznók elé, hogy meg ne tapossák azokat lábukkal és ellenetek fordulva, szét ne szaggassanak titeket.

Kérjetek és adatik nektek; keressetek és találtok; zörgessetek és megnyittatik nektek.

Mert aki kér, mind kap; aki keres, talál; és a zörgetőnek megnyittatik.

Vagy ki az az ember közületek, aki a fiának követ ad, amikor kenyeret kér tőle?

És ha halat kér, vajjon kígyót ad-e neki?

Ha azért ti gonosz létetekre tudtok fiaitoknak jó ajándékokat adni, mennyivel inkább ad a ti mennyei Atyátok jókat azoknak, akik kérnek tőle?!

Amit akartok azért, hogy az emberek veletek cselekedjenek, mindazt ti is úgy cselekedjétek azokkal; mert ez a törvény és a próféták.

Menjetek be a szoros kapun. Mert tágas az a kapu és széles az az út, amely a pusztulásba visz, és sokan vannak, akik azon járnak.

Mert szoros az a kapu és keskeny az az út, amely az életre visz, és kevesen vannak, akik megtalálják azt.

őrizkedjetek a hamis prófétáktól, akik juhok ruhájában jönnek hozzátok, de belül ragadozó farkasok.

Gyümölcseikről ismeritek meg őket. vajjon a tövisről szednek-e szőlőt, vagy a bojtorjánról fügét?

Így minden jó fa jó gyümölcsöt terem, a rossz fa pedig rossz gyümölcsöt terem.

Nem teremhet jó fa rossz gyümölcsöt, rossz fa sem teremhet jó gyümölcsöt.

Minden fa, amely nem terem jó gyümölcsöt, kivágatik és tűzre vettetik.

Azért az ő gyümölcseikről ismeritek meg őket.

Nem mindenki megy be a mennyek országába, aki azt mondja nekem: Uram, Uram! hanem aki cselekszi az én mennyei Atyám akaratát.

Sokan mondják majd nekem ama napon: Uram, Uram! Nem a te nevedben prófétáltunk-e, nem a te nevedben űztünk-e ördögöket és nem a te nevedben cselekedtünk-e sok hatalmas dolgot?

És akkor megmondom nekik: Sohasem ismertelek titeket; távozzatok tőlem, ti gonosztevők.

Mindenki tehát, aki hallja tőlem e beszédeket és cselekszi azokat, hasonló ahhoz a bölcs emberhez, aki kősziklára építette a házát.

És ömlött az eső, megjöttek az áradások, fújtak a szelek és rázúdultak arra a házra, de nem dőlt össze, mert szikla volt az alapja.

És mindenki, aki hallja ezeket az én beszédeimet és nem cselekszi azokat, hasonló lesz ahhoz a bolond emberhez, aki a fövényre építette a házát.

És ömlött az eső, megjöttek az áradások, fújtak a szelek és rázúdultak arra a házra, úgyhogy összeomlott és nagy lett a pusztulása.

És történt, hogy mikor Jézus elvégezte ezeket a beszédeket, a sokaság álmélkodott a tanításán,

mert úgy tanította őket, mint akinek hatalma van és nem úgy, mint az írástudóik.

És mikor lejött a hegyről, nagy sokaság követte őt.

És íme egy bélpoklos odament, leborult előtte és ezt mondta: Uram, ha akarod, megtisztíthatsz engem.

Ekkor ő kezét kinyújtotta, megérintette őt és ezt mondta: Akarom: tisztulj meg! És azonnal megtisztult a poklosságtól.

Ekkor Jézus így szólt hozzá: Vigyázz, senkinek se szólj; hanem eredj, mutasd meg magadat a papnak, és vidd fel az ajándékot, amelyet Mózes rendelt, bizonyságul nekik.

Mikor pedig bement Kapernaumba, egy százados ment hozzá és kérte őt:

Uram, az én szolgám otthon gutaütötten fekszik és nagy kínokat szenved.

Ekkor így szólt hozzá: Elmegyek és meggyógyítom őt.

És felelt a százados: Uram, nem vagyok én arra méltó, hogy hajlékomba jöjj, hanem csak szóval mondd és meggyógyul az én szolgám,

Mert én is felsőbbség alá vetett ember vagyok, nekem is vannak alárendelt katonáim. És ha egyiknek azt mondom: Menj! elmegy; ha a másiknak: Jöjj! idejön és ha a szolgámnak szólok: Tedd ezt! Megteszi.

Mikor pedig Jézus ezt hallotta, elcsodálkozott és így szólt az őt követőknek: Bizony mondom nektek, ilyen nagy hitet nem találtam Izraelben senkinél.

De mondom nektek, hogy sokan eljönnek napkeletről és napnyugatról és asztalhoz telepednek Ábrahámmal, Izsákkal és Jákobbal együtt a mennyek országában.

Ennek az országnak fiai pedig kivettetnek a külső sötétségre, s ott lesz sírás és fogcsikorgatás.

És szólt Jézus a századoshoz: Eredj el és legyen neked a te hited szerint. És meggyógyult a szolga abban az órában.

És mikor Jézus Péter házába ment, látta, hogy annak napa fekszik és lázas.

És megérintette az ő kezét, amire elhagyta őt a láz, úgyhogy felkelt és szolgált nekik.

Az est beálltával pedig sok ördöngöst vittek hozzá s Ő egy szavával kiűzte a gonosz lelkeket és meggyógyított minden beteget,

hogy beteljesedjék, amit Ésaiás próféta mondott, mikor így szólt: Ő vette el a mi erőtlenségünket és Ő hordozta betegségeinket.

Mikor pedig Jézus látta maga körül a sokaságot, megparancsolta, hogy menjenek át a túlsó partra.

Ekkor egy írástudó odament és így szólt hozzá: Mester, követlek, akárhová mégy.

És felelt neki Jézus: A rókáknak van barlangjuk és az égi madaraknak van fészkük, de az Ember Fiának nincs hová fejét lehajtania.

Egy másik tanítványa pedig ezt mondta neki: Uram, engedd meg nekem, hogy előbb elmenjek és eltemessem az atyámat.

De Jézus így szólt hozzá: Kövess engem! hadd temessék el a halottak az ő halottaikat.

És mikor hajóra szállt, követték őt tanítványai.

És íme, nagy vihar támadt a tengeren, úgyhogy a hajón átcsaptak a hullámok. Ő pedig aludt.

Ekkor tanítványai odamentek hozzá és felkeltették ezekkel a szavakkal: Uram, ments meg, elveszünk!

És Ő így felelt nekik: Mit féltek, kicsinyhitűek? Ekkor felkelt, megdorgálta a szeleket és a tengert és nagy csendesség lett.

Az emberek pedig elcsodálkoztak és így szóltak: Kicsoda ez, hogy mind a szelek, mind a tenger engednek neki?

És mikor a túlsó partra ért, a gadarénusok földjére, két ördöngös ment eléje, akik a sírboltokból jöttek ki s olyan veszedelmesek voltak, hogy senki sem mert járni azon az úton.

És íme így kiáltottak: Mit akarsz velünk, Isten Fia? Azért jöttél ide, hogy idő előtt meggyötörj minket?

Tőlük távol pedig nagy disznócsorda legelészett.

Az ördögök pedig kérték őt: Ha kiűzöl minket, küldj abba a disznócsordába.

És ő azt mondta nekik: Menjetek. Azok pedig kimentek és belementek a disznókba. És íme az egész csorda a meredekről a tengerbe rohant és odaveszett a vízben.

A pásztorok pedig elfutottak és beérve a városba, hírül adtak mindent, azt is, ami az ördöngösökkel történt.

És íme az egész város kiment Jézus elé és mihelyt meglátták, kérték őt, hogy távozzék el határukból.

És hajóra szállva, átkelt és a maga városába ment.

És íme hoztak hozzá egy ágyban fekvő gutaütött embert. Mikor Jézus látta az ő hitüket, így szólt a gutaütöttnek: Bízzál, fiam! Megbocsáttattak a te bűneid.

És íme némelyek az írástudók közül így szóltak magukban: Ez káromolja Istent.

Jézus pedig ismerve gondolataikat, ezt mondta: Miért gondoltok gonoszt a szívetekben?

Mert mi könnyebb, ezt mondani: Megbocsáttattak a te bűneid! vagy ezt mondani: Kelj fel és járj!?

Hogy pedig megtudjátok, hogy az Ember Fiának van hatalma a földön a bűnöket megbocsátani, akkor így szólt a gutaütöttnek: Kelj fel, vedd az ágyadat és eredj haza.

Ekkor az felkelt és hazament.

Amikor a sokaság ezt látta, megdöbbent és dicsőítette Istent, aki ilyen hatalmat adott az embereknek.

És mikor Jézus onnan tovább ment, látott egy embert ülni a vámszedőhelyen, akinek Máté volt a neve és így szólt neki: Kövess engem! Az pedig felkelt és követte őt.

Mikor pedig asztalhoz telepedett a házban, íme sok vámszedő és bűnös ment oda és Jézussal meg tanítványaival az asztalhoz telepedtek.

Látva ezt a farizeusok, így szóltak a tanítványainak: Miért eszik a ti mesteretek a vámszedőkkel és bűnösökkel együtt?

Mikor ezt Jézus meghallotta, azt mondta nekik: Nem az egészségeseknek van szükségük orvosra, hanem a betegeknek.

Menjetek el, tanuljátok meg mit jelent ez: Irgalmasságot akarok és nem áldozatot. Mert nem az igazakat hívogatni jöttem, hanem a bűnösöket.

Akkor odamentek hozzá János tanítványai és ezt kérdezték: Mi az oka, hogy mi és a farizeusok böjtölünk, a te tanítványaid pedig nem böjtölnek.

És Jézus így válaszolt nekik: vajjon gyászolhat-e a násznép addig, amíg velük van a vőlegény? De eljönnek a napok, mikor elvétetik tőlük a vőlegény, és akkor böjtölni fognak.

Senki sem tesz pedig új posztóból foltot az ócska ruhára, mert a folt tovább szakítja a ruhát és nagyobb szakadás támad.

Új bort sem töltenek régi tömlőkbe; különben a tömlők szétszakadnak és a bor kiömlik, a tömlők is tönkremennek; hanem az új bort új tömlőkbe töltik és mind a kettő megmarad.

Mikor ezeket mondta nekik, íme egy elöljáró odalépett hozzá és leborult előtte, és így szólt: Az én leányom éppen most halt meg, de jöjj, tedd rá a kezedet és megelevenedik.

Ekkor Jézus felkelt és követte őt tanítványaival együtt.

És íme egy asszony, aki tizenkét év óta vérfolyásban szenvedett, hátulról hozzáférkőzött és megérintette ruhája szegélyét.

Mert ezt mondta magában: Ha csak a ruháját érintem is, meggyógyulok.

Jézus pedig megfordult, rátekintett és ezt mondta: Bízzál, leányom; a te hited megtartott téged. És meggyógyult az asszony attól az órától fogva.

Mikor pedig Jézus az elöljáró házába érkezett és látta a fuvolásokat meg a zajongó sokaságot,

így szólt: Távozzatok innen, mert a leányka nem halt meg, csak alszik. És kinevették őt.

Miután pedig eltávolították a sokaságot, bement, megfogta a leányka kezét, mire az felkelt.

És elterjedt ez a hír az egész vidéken.

És mikor Jézus tovább ment onnan, két vak követte őt és kiáltozva ezt mondta: Könyörülj rajtunk, Dávid fia!

Mikor pedig bement a házba, odamentek hozzá a vakok, és Jézus így szólt nekik: Hiszitek, hogy én ezt megtehetem? Azok ezt mondták neki: Hisszük Uram!

Akkor megérintette szemüket, és ezt mondta: Legyen nektek a ti hitetek szerint.

És megnyílt a szemük. Ekkor Jézus rájuk parancsolt: Vigyázzatok, hogy senki meg ne tudja!

De ők eltávozva, elterjesztették a hírét azon az egész vidéken.

Mikor pedig ezek elmentek, íme egy ördöngös némát vittek hozzá.

És miután az ördögöt kiűzte, megszólalt a néma; és a sokaság csodálkozott és ezt mondta: Sohasem láttak ilyent Izraelben.

A farizeusok pedig ezt mondták: Az ördögök fejedelme által űzi ki az ördögöket.

Így járta be Jézus a városokat mind és a falvakat, tanított az ő zsinagógáikban és hirdette az Isten országának evangéliumát és gyógyított minden betegséget és minden erőtlenséget.

Mikor pedig látta a sokaságot, könyörületességre indult rajtuk, mert elgyötörtek és elhagyatottak voltak, mint a pásztor nélkül való juhok.

Akkor azt mondta tanítványainak: Az aratnivaló sok, de a munkás kevés.

Kérjétek azért az aratás Urát, hogy küldjön munkásokat az ő aratásába.

És előszólította tizenkét tanítványát hatalmat adott nekik a tisztátalan lelkek felett, hogy kiűzzék azokat és gyógyítsanak minden betegséget és minden erőtlenséget.

A tizenkét apostol nevei pedig ezek: Első Simon, akit Péternek hívnak, és testvére András, és Jakab, a Zebedeus fia és testvére János,

Fülöp és Bertalan, Tamás és Máté, a vámszedő, Jakab, az Alfeus fia, és Taddeus,

Simon, a kánaáni és Júdás, az Iskáriótes, aki el is árulta őt.

Ezt a tizenkettőt küldte ki Jézus és megparancsolta nekik: Pogányok útjára ne térjetek és a samaritánusok városába ne menjetek be,

hanem menjetek inkább Izrael házának elveszett juhaihoz.

Elmenve pedig, hirdessétek; Elközelített a mennyek országa!

Betegeket gyógyítsatok, halottakat támasszatok, poklosokat tisztítsatok, ördögöket űzzetek. Ingyen vettétek, ingyen adjátok.

Ne szerezzetek aranyat, se ezüstöt, se rézpénzt az erszényetekbe,

se úti táskát, se két öltözet ruhát, se sarut, se botot; mert méltó a munkás az ő táplálékára.

Amikor egy városba vagy faluba mentek, tudakozzátok meg, hogy ki méltó abban és maradjatok ott, amíg továbbmentek.

Amikor pedig bementek a házba, köszöntsétek azt.

És ha méltó a ház, szálljon rá a ti békességetek, ha pedig nem méltó, a ti békességetek rátok térjen vissza.

És ha valaki nem fogad be titeket és nem hallgatja meg a ti beszédeteket, mikor kimentek abból a házból vagy városból, lábatok porát is verjétek le.

Bizony mondom nektek: az ítélet napján könnyebb lesz Sodoma és Gomora földjének, mint annak a városnak.

Íme én elküldelek titeket, mint juhokat, a farkasok közé; legyetek azért okosak, mint a kígyók és szelídek, mint a galambok.

De óvakodjatok az emberektől; mert törvényszékekre adnak és zsinagógáikban megkorbácsolnak titeket,

sőt helytartók és királyok elé hurcolnak titeket énérettem, bizonyságul maguknak és a pogányoknak.

De mikor azok kezébe adnak titeket, ne aggodalmaskodjatok, hogyan vagy mit szóljatok; mert megadatik nektek abban az órában, mit mondjatok.

Mert nem ti vagytok, akik szóltok, hanem a ti Atyátok Lelke az, aki szól bennetek.

Halálra adja pedig testvér a testvérét, atya a gyermekét, és gyermekek támadnak szüleik ellen és megölik őket.

És gyűlöletesek lesztek mindenki előtt az én nevemért; de aki mindvégig állhatatos marad, az megtartatik.

Mikor pedig az egyik városban üldöznek titeket, fussatok a másikba. Mert bizony mondom nektek: be sem járjátok Izrael minden városát, mikor eljön az Ember Fia.

A tanítvány nem áll fölötte a tanítónak, sem a szolga az ő urának.

Elég a tanítványnak, ha olyan, mint a tanítója és a szolgának, ha olyan, mint az ő ura. Ha a ház urát Belzebubnak hívták, mennyivel inkább az ő házanépét?

Azért ne féljetek tőlük! Mert nincs oly rejtett dolog, ami napfényre ne jönne; és oly titok, amely ki ne tudódnék.

Amit a sötétben mondok nektek, a világosságban mondjátok; és amit fülbe súgva hallotok, a háztetőkről hirdessétek.

És ne féljetek azoktól, akik a testet ölik meg, a lelket pedig meg nem ölhetik; hanem attól féljetek inkább, aki mind a lelket, mind a testet elveszteti a gyehennában.

Nemde két verebecskét lehet venni egy fillérért? És egy sem esik azok közül a földre a ti Atyátok akarata nélkül.

Nektek pedig még a fejetek hajszálai is mind számon vannak.

Ne féljetek azért: ti sok verebecskénél drágábbak vagytok.

Azért aki vallást tesz rólam az emberek előtt, én is vallást teszek arról az én mennyei Atyám előtt;

aki pedig megtagad engem az emberek előtt, én is megtagadom azt az én mennyei Atyám előtt.

Ne gondoljátok, hogy azért jöttem, hogy békességet bocsássak e földre. Nem jöttem, hogy békességet bocsássak, hanem hogy fegyvert.

Mert azért jöttem, hogy meghasonlást támasszak az ember és az ő atyja, a leány és az ő anyja, a meny és az ő napa között,

és hogy az embernek ellensége legyen a házanépe.

Aki jobban szereti atyját vagy anyját, mint engem, nem méltó hozzám; és aki jobban szereti fiát vagy leányát, mint engem, nem méltó hozzám.

És aki nem veszi fel az ő keresztjét és úgy nem követ engem, nem méltó hozzám.

Aki megtalálja az ő életét, elveszti azt; és aki elveszti az ő életét énérettem, megtalálja azt.

Aki titeket befogad, engem fogad be, és aki engem fogad be, azt fogadja be, aki engem küldött.

Aki prófétát fogad be, mivel az próféta, próféta jutalmát kapja, és aki igaz embert fogad be, mivel az igaz ember, igaznak jutalmát kapja.

És aki e kicsinyek közül egynek, mivel az tanítvány, inni ad csak egy pohár hideg vizet is, bizony mondom nektek, semmiképpen sem fogja elveszíteni jutalmát.

Amikor Jézus bevégezte a tizenkét tanítványnak adott utasítást, elment onnan, hogy tanítson és prédikáljon az ő városaikban.

Mikor pedig János meghallotta a tömlöcben Krisztus cselekedeteit, üzenetet küldött neki tanítványai által:

Te vagy-e az Eljövendő, vagy mást várjunk?

És Jézus így felelt nekik: Menjetek el és jelentsétek Jánosnak, amiket hallotok és láttok:

A vakok látnak és a sánták járnak, a poklosok megtisztulnak és a siketek hallanak, a halottak feltámadnak, a szegényeknek pedig az evangéliumot hirdetik.

És boldog, aki énbennem meg nem botránkozik.

Mikor pedig azok elmentek, Jézus beszélni kezdett Jánosról a sokaságnak: Miért mentetek ki a pusztába? Szél ingatta nádszálat látni?

Hát miért mentetek ki? Puha ruhákba öltözött embert látni? íme, akik puha ruhákat viselnek, a királyok palotáiban vannak.

De hát miért mentetek ki? Prófétát látni? Bizony, mondom nektek, még prófétánál is nagyobbat.

ő az, akiről meg van írva: Íme elküldöm az én követemet te előtted, aki elkészíti előtted a te útadat.

Bizony mondom nektek: az asszonyoktól születettek között nem támadt nagyobb Keresztelő Jánosnál, pedig a mennyek országában a legkisebb is nagyobb őnála.

Keresztelő János napjaitól fogva mind mostanig a mennyek országa erővel tör utat és az erősek ragadják azt el.

Mert a próféták mindnyájan és a törvény Jánosig prófétáltak.

És ha el akarjátok fogadni: Illés ő, aki eljövendő.

Akinek füle van a hallásra, halijai

De kihez hasonlítsam ezt a nemzedéket? Hasonló azokhoz a gyermekekhez, akik a piacon ülnek és így kiáltoznak társaiknak:

Fuvoláztunk nektek és nem táncoltatok; gyászéneket éne keltünk, és nem sírtatok.

Mert eljött János, aki se nem eszik, se nem iszik és azt mondják: Ördög van benne!

Eljött az Ember Fia, aki eszik és iszik és ezt mondják: íme a nagyétű és részeges ember, a vámszedők és bűnösök barátja! És cselekedeteiből igazolódott az isteni bölcsesség. (A 19. versben egyes kéziratokban a cselekedeteiből szó helyett: gyermekeitől szó olvasható (Lk.7:35))

Ekkor korholni kezdte azokat a városokat, amelyekben legtöbb csodája történt, hogy nem tértek meg:

Jaj neked, Korázin! Jaj neked, Betsaida! Mert ha Tírusban és Szidonban történtek volna azok a csodák, amelyek bennetek végbementek, régen megtértek volna zsákruhában és hamuban!

De mondom nektek: Tírusnak és Szidonnak könnyebb lesz az ítélet napján, mint nektek.

És te, Kapernaum, vájjon az égig fogsz felmagasztaltatni? A pokolig fogsz le vettetni; mert ha Sodomában történtek volna azok a csodák, amelyek benned végbementek, mind a mai napig megmaradt volna.

De mondom nektek, hogy Sodorna földjének könnyebb lesz az ítélet napján, mint neked.

Abban az időben Jézus ezt mondta: Hálát adok neked, Atyám, mennynek es földnek Ura, hogy elrejtetted ezeket a bölcsek és értelmesek elől és kinyilatkoztattad a tanulatlanoknak.

Igen, Atyám, mert így volt kedves te előtted.

Mindent nekem adott át az én Atyám és senki sem ismeri a Fiút, csak az Atya, és az Atyát sem ismeri senki, csak a Fiú és akinek a Fiú ki akarja nyilatkoztatni.

Jöjjetek énhozzám mindnyájan, akik megfáradtatok és meg vagytok terhelve, és én nyugodalmat adok nektek.

Vegyétek fel magatokra az én igámat és tanuljátok meg tőlem, hogy én szelíd és alázatos szívű vagyok, és nyugodalmat találtok lelketeknek.

Mert az én igám jó, és az én terhem könnyű.

Abban az időben a vetéseken haladt át Jézus szombatnapon. Tanítványai pedig megéheztek és kezdték a kalászokat szaggatni és enni.

Mikor ezt a farizeusok látták, így szóltak neki: Íme a te tanítványaid azt cselekszik, amit szombatnapon nem szabad cselekedni.

ő pedig azt mondta nekik: Nem olvastátok, mit cselekedett Dávid, mikor megéhezett ő és akik vele voltak?

Hogyan ment be az Isten házába és ették meg a felrakott szent kenyereket, amelyeket nem lett volna szabad megennie sem neki, sem azoknak, akik vele voltak, hanem csak a papoknak?

Vagy nem olvasta tok a törvényben, hogy szombatnapon megszegik a papok a szombatot a templomban és mégsem vétkeznek?

Mondom nektek: a templomnál nagyobb van itt.

Ha pedig tudnátok, mit jelent ez: Irgalmasságot akarok és nem áldozatot: nem kárhoztattátok volna az ártatlanokat.

Mert a szombatnak is ura az Ember Fia.

Mikor eltávozott onnan, az ő zsinagógájukba ment.

És íme volt ott egy bénakezű ember. És hogy vádolhassák Jézust, megkérdezték tőle: Szabad-e szombatnapon gyógyítani?

Ő pedig így szólt nekik: Kicsoda közületek az az ember, aki ha van egy juha és az szombatnapon verembe esik, meg nem fogja és ki nem húzza azt?

Pedig mennyivel drágább az ember a juhnál. Szabad tehát szombatnapon jót cselekedni.

Akkor így szólt annak az embernek: Nyújtsd ki a kezedet! És kinyújtotta, mire olyan éppé lett, mint a másik.

A farizeusok pedig kimentek és tanácsot tartottak ellene, hogyan pusztíthatnák el őt.

Mikor ezt Jézus észrevette,- visszavonult onnan. És sokan követték őt, és mindnyájukat meggyógyította.

És szigorúan meghagyta nekik, hogy őt ismertté ne tegyék,

hogy beteljesedjék Ésaiás próféta mondása, aki így szólt:

Íme az én szolgám, akit választottam, akit én szeretek, akiben gyönyörködöm: Lelkemet adom őbelé és ítéletet hirdet a pogányoknak.

Nem civódik és nem kiált; az utcákon senki sem hallja szavát.

A megrepedezett nádszálat nem töri el és a pislogó mécsest nem oltja ki, míg diadalra nem viszi az igazságot.

És az ő nevében reménykednek majd a pogányok.

Akkor egy vak és né ma ördöngöst hoztak eléje és ő meggyógyította, úgyhogy a vak és néma látott is, beszélt is.

És az egész sokaság elcsodálkozott s ezt mondta: Talán csak nem ez a Dávid fia?

A farizeusok pedig ennek hallatára így szóltak: Ez csak Belzebubnak, az ördögök fejedelmének segítségével űzi ki az ördögöket.

Jézus pedig, aki ismerte gondolataikat, így szólt nekik: Minden ország, amely önmagával meghasonlik, elpusztul és egyetlen város vagy háznép sem marad fenn, amely önmagával meghasonlik.

Ha pedig a Sátán űzi ki a Sátánt, akkor meghasonlott önmagával. Hogyan állhat fenn tehát az ő országa?

És ha Belzebub segítségével űzöm ki az ördögöket, a ti fiaitok kinek a segítségével űzik ki? Azért ők lesznek a ti bíráitok!

Ha pedig én az Isten Lelkének segítségével űzöm ki az ördögöket, akkor bizonyára elérkezett hozzátok az Isten országa.

Vagy hogyan hatolhat be bárki az erős ember házába és hogyan rabolhatja el annak javait, ha előbb meg nem kötözi az erős embert s így rabolja ki annak házát?

Aki nincs velem, ellenem van, és aki nem gyűjt velem, tékozol.

Azt mondom azért nektek: minden bűn és káromlás megbocsáttatik az embereknek, de a Lélek ellen mondott káromlás nem bocsáttatik meg.

Még az is részesül bocsánatban, aki az Ember Fia ellen szól, de aki a Szent Lélek ellen szól, az nem részesül bocsánatban sem ezen, sem a jövendő világon.

Vagy tegyétek a fát jóvá és akkor a gyümölcse is jó, vagy tegyétek a fát rosszá és akkor a gyümölcse is rossz. Mert gyümölcséről lehet megismerni a fát.

Mérges kígyók fajzatai Hogyan is szólhatnátok gonosz létetekre jót? Mert a szív teljességéből szól a száj.

A jó ember a maga jó kincseiből hozza elő a jókat, és a gonosz ember a maga gonosz kincseiből hozza elő a gonosz dolgokat.

De mondom nektek: minden haszontalan beszédért, amelyet beszélnek az emberek, számot adnak majd az ítélet napján.

Mert beszédedből ítéltetel majd igaznak, és beszédedből ítéltetel bűnösnek.

Ekkor az írástudók és farizeusok közül némelyek újból megszólaltak: Mester, jelt szeretnénk tőled látni.

Ő pedig ezt felelte nekik: E gonosz és parázna nemzedék jelt kíván, de nem adatik neki, csak a Jónás próféta jele.

Mert amint Jónás három nap, három éjjel volt a cethal gyomrában, úgy lesz az Ember Fia is három nap, három éjjel a föld szívében.

A ninivei férfiak az ítéletkor majd együtt támadnak fel ezzel a nemzedékkel és elítélik ezt, mivel ők megtértek Jónás prédikálására. És íme Jónásnál nagyobb van itt!

Dél királynője majd felkel az ítéletkor e nemzedékkel és elítéli ezt, mert ő eljött a föld széléről, hogy hallhassa Salamon bölcsességét. És íme Salamonnál nagyobb van itt!

Mikor pedig a tisztátalan lélek kimegy az emberből, víz nélküli helyeken kóborol, nyugalmat keres, de nem talál.

Akkor ezt mondja: Visszatérek az én házamba, ahonnét kijöttem, És odaérve, üresen, kisöpörve és felékesítve találja azt.

Akkor elmegy és vesz maga mellé más hét lelket, még nála is gonoszabbakat: és bemennek és ott laknak. És annak az embernek utolsó állapota rosszabb lesz az elsőnél. így lesz ezzel a gonosz nemzedékkel is.

Mikor pedig még szólott a sokasághoz, íme az ő anyja és testvérei künn megálltak és beszélni akartak vele.

Ekkor valaki így szólt neki: Íme a te anyád és testvéreid odakünn állanak és szólni akarnak veled.

Ő azonban így felelt annak, aki őt meg szólította: Ki az én anyám és kik az én testvéreim?

És kinyújtván kezét az ő tanítványaira, ezt mondta: íme az én anyám és az én testvéreim!

Mert aki cselekszi az én mennyei Atyám akaratát, az fiútestvérem, nőtestvérem és anyám.

Azon a napon Jézus kiment a házból, leült a tenger mellett.

És nagy sokaság gyűlt hozzá, úgyhogy a hajóba ment és leült; az egész sokaság pedig a parton állott.

És sokat beszélt nekik példázatokban: íme, kiment a magvető vetni.

És mikor vetett, némelyik mag az útfélre esett, és a madarak eljöttek és megették azt.

Némelyik pedig köves helyre esett, ahol nem sok földje volt, úgyhogy hamarosan felnőtt, mivel nem volt mélyen a földben.

De mikor a nap felkelt, a hőség megütötte és mivel nem volt gyökere, elszáradt.

Némelyik pedig a tövisek közé esett és a tövisek felnövekedtek és megfojtották azt.

Némelyik pedig a jó földbe esett és termést hozott, az egyik százannyit, a másik hatvanannyit, ismét másik harmincannyit.

Akinek van füle a hallásra, hallja!

A tanítványok pedig hozzámentek és ezt mondták neki: Miért szólasz hozzájuk példázatokban?

Ő pedig ezt felelte nekik: Nektek megadatott, hogy ismerjétek a mennyek országának titkait, azoknak pedig nem adatott meg.

Mert akinek van, annak adatik, úgyhogy bővölködik; de akinek nincs, attól még az is elvétetik, amije van.

Azért beszélek nekik példázatokban, mert látván, nem látnak, és hallván, nem hallanak, sem nem értenek.

És beteljesedett rajtuk Ésaiás jövendölése, amely ezt mondja: Hallván halljatok és ne értsetek; és nézvén nézzetek és ne lássatok:

mert megkövéredett ennek a népnek a szíve, és fülükkel nehezen hallottak és szemüket behunyták, hogy szemükkel ne lássanak, fülükkel ne halljanak, szívükkel ne értsenek és meg ne térjenek és én meg ne gyógyítsam őket.

A ti szemetek pedig boldog, mert lát, és fületek, mert hall.

Mert bizony mondom nektek, hogy sok próféta és igaz ember kívánta látni, amiket ti láttok és nem látták; és hallani, amiket ti hallotok és nem hallották.

Ti most azért halljátok meg a magvetőről szóló példázat magyarázatát!

Amikor valaki hallja a mennyek országáról szóló igét, de nem érti, eljön a gonosz és kiragadja a szívébe vetett magot. Ez az, amelyik az útfélre esett.

A köves talajra hullott mag pedig az, aki mikor az igét hallja, mindjárt nagy örömmel fogadja azt,

de nincsen gyökere benne, hanem csak ideig való; mihelyt pedig nyomorúság vagy üldözés támad az ige miatt, azonnal megtántorodik.

A tövisek közé esett mag pedig az, aki hallgatja ugyan az igét, de a világ gondja és a gazdagság csalárdsága megfojtja az igét, úgyhogy nem terem gyümölcsöt.

A jó földbe esett mag pedig az, aki hallja és érti az igét; ez gyümölcsöt is terem, némelyik százannyit, némelyik hatvanannyit, némelyik pedig harmincannyit.

Más példázatot is adott eléjük e szavakkal: Hasonló a mennyek országa ahhoz az emberhez, aki jó magot vetett a földjébe,

de mikor az emberek aludtak, eljött az ellensége és konkolyt vetett a búza közé és eltávozott.

Mikor pedig felnőtt a vetés és termést hozott, akkor meglátszott a konkoly is.

A gazda szolgái pedig előállottak és így szóltak neki: Uram, nemde tiszta magot vetettél a te földedbe? Honnan van azért benne konkoly?

ő pedig azt mondta nekik: Valamelyik ellenségem cselekedte ezt. A szolgák erre azt mondták neki: Akarod-e, hogy elmenjünk és összeszedjük a konkolyt?

ö azonban így szólt: Nem. Mert mikor összeszeditek a konkolyt, azzal együtt esetleg a búzát is kiszaggatjátok.

Hadd nőjön együtt mind a kettő az aratásig. Az aratás idején majd szólok az aratóknak: Szedjétek össze először a konkolyt és kössétek kévébe, hogy megégessétek, a búzát pedig takarítsátok be a csűrömbe.

Más példázatot is adott eléjük e szavakkal: Hasonló a mennyek országa a mustármaghoz, amelyet az ember vesz és elvet a földjébe.

Ez valamennyi magnál kisebb ugyan, de mikor felnő, minden kerti veteménynél nagyobb és fává lesz, úgyhogy eljönnek az égi madarak és fészket raknak ágain.

Más példázatot is mondott nekik: Hasonló a mennyek országa a kovászhoz, amelyet az asszony vesz, belekeveri három mérce lisztbe, mire az egész megkel.

Mindezeket példázatokban mondta Jézus a sokaságnak és példázat nélkül semmit sem mondott nekik,

hogy beteljesedjék, amit a próféta mondott e szavakkal: Példázatokban nyitom meg számat; feltárom mindazt, ami a világ teremtése óta rejtve volt.

Ekkor elbocsátotta a sokaságot és bement a házba. Ekkor odamentek hozzá a tanítványai és ezt mondták: Magyarázd meg nekünk a szántóföldben nőtt konkolyról szóló példázatot.

És ő így felelt nekik: Aki a jó magot veti, az az Ember Fia.

A szántóföld pedig a világ; a jó mag az Isten országa fiai; a konkoly pedig, a gonosznak a fiai;

az ellenség pedig, aki a konkolyt veti, az ördög; az aratás a világ vége; az aratók pedig az angyalok.

Amint azért összegyűjtik a konkolyt és megégetik, úgy lesz a világ végén.

Az Ember Fia elküldi majd az angyalait és az ő országából összegyűjtik a botránkozásokat mind és azokat is, akik gonoszságot cselekesznek,

és bevetik őket a tüzes kemencébe: ott lesz sírás és fogcsikorgatás.

Akkor az igazak majd fénylenek, mint a nap, az ő Atyjuk országában. Akinek van füle a hallásra, hallja!

Hasonló a mennyek országa a szántóföldben elrejtett kincshez, amelyet &i ember mikor megtalál, elrejt és örömében elmegy, eladja mindenét, amije van és megveszi azt a szántóföldet.

Ismét hasonló a mennyek országa a kereskedőhöz, aki igazgyöngyöket keres.

Mikor egy nagy értékű gyöngyre talál, elmegy, mindenét eladja és megvásárolja azt. Példázat a tengerbe vetett hálóról

Ismét hasonló a mennyek országa a tengerbe vetett hálóhoz, amely mindenféle halat összefog.

Mikor megtelik, a halászok kivonják a partra és leülve, a jó halakat edényekbe gyűjtik, a silányakat ellenben kidobálják.

Így lesz a világ végén is: eljönnek majd az angyalok és kiválasztják az igazak közül a gonoszokat

és tüzes kemencébe vetik őket: ott lesz sírás és fogcsikorgatás. A példázatos tanítás befejezése

Megértettétek mindezt! Azok azt mondták neki: Meg.

Ő pedig azt felelte nekik: Ennélfogva minden írástudó, aki a mennyek országa felől tanításban részesült, hasonló ahhoz a gazdához, aki ót és újat hoz elő kamrájából.

Mikor Jézus elmondta ezeket a példázatokat, elment onnan.

És hazájába érve, úgy tanította őket zsinagógájukban, hogy megdöbbentek és ezt mondták: Honnét van ebben ez a bölcsesség és ezek az erők?

Hát nem ez az ácsmester fia? Nem az ő anyját hívják Máriának és testvéreit Jakabnak, Józsefnek, Simonnak és Júdásnak?

S nem itt laknak-e az ő nőtestvérei is mindnyájan nálunk? Honnan tudja hát mindezeket?

És megbotránkoztak őbenne. Jézus pedig azt mondta nekik: Sehol sincs a prófétának kevesebb becsülete, mint a tulajdon hazájában és házában.

Nem is tett ott sok csodát az ő hitetlenségük miatt.

Abban az időben hallotta Heródes, a negyedesfejedelem, Jézus hírét,

és azt mondta szolgáinak: Keresztelő János ez: ő támadt fel a halálból, és azért működnek benne a csodatevő erők.

Mert Heródes elfogatta Jánost, megkötöztette és tömlöcbe vettette Heródiás miatt, Fülöpnek, az ő testvérének felesége miatt.

Mert azt mondta neki János: Nem szabad neked ővele élned.

És meg akarta őt öletni, de félt a sokaságtól, mert prófétának tartották őt.

Mikor azonban Heródes születésnapja volt, Heródiás leánya táncolt előttük s úgy megtetszett Heródesnek,

hogy esküvel fogadta, bármit kér, megadja neki.

Az pedig anyja rábeszélésére így szólt: Add ide nekem egy tálban Keresztelő János fejét.

Ekkor a király elszomorodott, de esküjéért és a vendégek miatt megparancsolta, hogy adják oda.

És elküldve, lefejeztette Jánost a tömlöcben.

És elhozták az ő fejét egy tálban, odaadták a leánynak, az pedig az ő anyjának vitte.

Az ő tanítványai pedig odamentek, elvitték a testet és eltemették. Azután elmentek és hírül adták ezeket Jézusnak.

Mikor ezt Jézus meghallotta, elhajózott onnan egy puszta helyre egyedül. A sokaság pedig ennek hallatára gyalog követte őt a városokból.

És mikor kiszállt, nagy sokaságot látott, megszánta őket és betegeiket meggyógyította.

Mikor pedig esteledett, odamentek hozzá tanítványai és azt mondták: Puszta ez a hely és az idő már eljárt. Engedd el a sokaságot, hadd menjenek el a falvakba és vegyenek maguknak élelmet.

Jézus azonban ezt mondta nekik: Nem szükséges elmenniük; adjatok nekik ti enni.

De azok így szóltak neki: Nincs itt egyebünk, csak öt kenyerünk és két halunk.

Ő pedig szólt: Hozzátok ide hozzám.

És miután megparancsolta a sokaságnak, hogy üljenek le a fűre, vette az öt kenyeret meg a két halat és feltekintett az égre, hálát adott; megtörte a kenyereket, és odaadta a tanítványoknak, a tanítványok pedig a sokaságnak,

Mikor aztán mindnyájan ettek és jóllaktak, felszedték a maradék darabokat tizenkét tele kosárral.

Akik pedig ettek, mintegy ötezerén voltak férfiak az asszonyokon és gyermekeken kívül.

És mindjárt meghagyta tanítványainak, hogy szálljanak a hajóba és keljenek át előtte a túlsó partra, míg ő elbocsátja a sokaságot.

És miután elbocsátotta a sokaságot, fel ment a hegyre magánosan, hogy imádkozzék. Mikor pedig beesteledett, egyedül volt ott.

A hajó pedig már a tenger közepén volt, a haboktól hányatva, mivel szembefújt a szél.

Az éjtszaka negyedik őrváltása idején odament hozzájuk Jézus, a tengeren járva.

És mikor a tanítványok meglátták, hogy a tengeren jár, megrémültek, és ezt mondták: Kísértet ez! És félelmükben kiáltoztak.

De Jézus azonnal szólott hozzájuk: Bízzatok! Én vagyok! Ne féljetek!

Ekkor Péter megszólalt és azt mondta neki: Uram, ha te vagy, parancsolj, hogy odamehessek hozzád a vizén.

ő pedig szólt: Jöjj! Erre Péter kiszállt a hajóból, járt a vizén és Jézushoz ment.

De látva az erős szelet, megrémült, és amint süllyedni kezdett, felkiáltott: Uram, ments meg engem!

Jézus pedig azonnal kinyújtotta kezét, megragadta őt és ezt mondta neki: Kicsinyhitű, miért kételkedtél?

És mikor beléptek a hajóba, elállt a szél.

A hajóban levők pedig leborultak előtte és így szóltak: Bizony, Isten Fia vagy!

És mikor átkeltek, eljutottak Genezáret földjére.

És mikor annak a helységnek lakói felismerték őt, szétküldtek az egész környékre, és minden beteget odavittek őhozzá,

és kérték őt, hogy csak a ruhája szegélyét érinthessék. És akik érintették, mindnyájan meggyógyultak.

Akkor Jeruzsálemből való farizeusok és írástudók mentek Jézushoz és ezt mondták:

Miért szegik meg a te tanítványaid a vének hagyományát? Mert nem mossák meg a kezüket evés előtt.

ő pedig azt felelte nekik: Hát ti miért szegitek meg az Isten parancsolatát a ti hagyományotokért?

Mert Isten parancsolta: Tiszteld atyádat és anyádat és: Aki atyját vagy anyját szidalmazza, halállal lakoljon.

Ti pedig ezt mondjátok: Aki atyjának vagy anyjának ezt mondja: áldozati ajándék az, amivel téged segíthetnélek, az ilyen akár ne is tisztelje az ő atyját vagy anyját.

Így teszitek érvénytelenné Isten törvényét a ti hagyományotokért.

Képmutatók, helyesen prófétált felőletek Ésaiás, mikor ezt mondta:

Ez a nép szájával tisztel engem, de a szíve távol van tőlem.

Pedig hiába tisztelnek engem, ha emberi parancsolatokat tanítanak isteni tanítás gyanánt.

És magához hívta a sokaságot, és így szólt hoz zajuk: Halljátok és értsétek meg!

Nem az teszi tisztátalanná az embert, ami a szájon bemegy, hanem ami a szájból kijön, az teszi tisztátalanná az embert.

Akkor odamentek hozzá a tanítványai, és ezt mondták neki: Tudod, hogy a farizeusok e beszéd hallatára megbotránkoztak?

Ő pedig ezt felelte: Minden palánta, amelyet nem az én mennyei Atyám ültetett, kiszaggattatik.

Hagyjátok őket; vakok világtalan vezetői ők. Ha pedig vak vezeti a világtalant, mind a ketten a verembe esnek.

Péter pedig ezt felelte neki: Magyarázd meg nekünk ezt a példázatot.

Ő pedig így szólt: Még ti is értelem nélkül valók vagytok?

Nem értitek, hogy mindaz, ami a szájon bemegy, a gyomorba jut s onnan természetes úton távozik?

Ami ellenben a szájból kijön, az a szívből származik, és az teszi tisztátalanná az embert.

Mert a szívből származnak a gonosz gondolatok, gyilkosságok, házasságtörések, paráznaságok, lopások, hamis tanúzások, káromlások.

Ezek teszik tisztátalanná az embert, de a mosdatlan kézzel való evés nem teszi tisztátalanná az embert.

És eltávozott onnét Jézus és Tírus és Szidon vidékeire vonult.

És íme egy kánaáni asszony, aki arról a vidékről jött, így kiáltott hozzá: Uram, Dávid fia, könyörülj rajtam! Az én leányomat gonoszul gyötri az ördög.

Ő pedig egy szót sem felelt neki. És az ő tanítványai odamentek hozzá és kérték őt: Bocsásd el őt, mert utánunk kiáltoz.

De ő így felelt nekik: Én csak Izrael házának elveszett juhaihoz küldettem.

Az asszony pedig odaérve, leborult előtte és azt mondta: Uram, légy segítségül nekem!

Ő pedig! így felelt: Nem helyes a gyermekek kenyerét elvenni és az ebeknek vetni.

Az pedig szólt: Úgy van, Uram; de hiszen az ebek is esznek a morzsalékokból, amik az ő uraik asztaláról lehullanak,

Ekkor Jézus így felelt neki: Asszony! Nagy a te hited. Legyen neked a te akaratod szerint. És meggyógyult az ő leánya attól az órától fogva.

És onnan eltávozott Jézus a galileai tenger mellé és felment a hegyre és ott leült.

És nagy sokaság ment hozzá, amellyel sánták, csonkák, vakok, némák voltak és sokan mások. Ezeket odahelyezték Jézus lába elé, és ő meggyógyította őket,

úgyhogy a sokaság álmélkodott, mikor látta, hogy a némák beszélnek, a csonkák megépülnek, a sánták járnak, a vakok látnak. És dicsőítették Izrael Istenét.

Jézus pedig előszólította tanítványait, és azt mondta: Szánakozom e sokaságon, mert három napja már, hogy velem vannak és nincs mit enniük. Éhen pedig nem akarom őket elbocsátani, hogy valamiképpen ki ne dőljenek az úton.

És szóltak neki a tanítványai: Honnét volna a pusztában annyi kenyerünk, hogy ilyen nagy sokaságot megelégítsünk?

És Jézus azt mondta nekik: Hány kenyeretek van? ők pedig szóltak: Hét, és néhány apró halunk.

Megparancsolta hát a sokaságnak, hogy telepedjenek le a földre.

És vette a hét kenyeret és a halakat és hálát adott, megtörte és odaadta tanítványainak, a tanítványok pedig a sokaságnak.

És mindnyájan ettek és jóllaktak. Majd összeszedték a maradék darabokat hét tele kosárral.

Akik pedig ettek, négyezerén voltak férfiak, asszonyokon és gyermekeken kívül.

És amikor elbocsátotta a sokaságot, beszállt a hajóba és elment Magdala vidékére.

És odamentek hozzá a farizeusok meg a szadduceusok és kísértve, kérték őt, hogy mutasson nekik mennyei jelt.

ő pedig ezt felelte nekik: Mikor esteledik, azt mondjátok: Szép idő lesz, mert vörös az ég.

Reggel pedig: Ma zivatar lesz, mert az ég borús és vörös. Képmutatók! Az ég ábrázatját meg tudjátok ítélni, az idők jeleit pedig nem tudjátok?

E gonosz és parázna nemzedék jelt kíván; és nem adatik neki jel, csak Jónás próféta jele. És otthagyta őket, és eltávozott.

Mikor a tanítványok a túlsó partra mentek, elfelejtettek kenyeret vinni magukkal.

Jézus pedig így szólt nekik: Vigyázzatok és őrizkedjetek a farizeusok és szadduceusok kovászától.

Ők pedig tanakodtak maguk között: Nem hoztunk kenyeret magunkkal.

Mikor ezt Jézus észrevette, ezt mondta nekik: Mit tanakodtok magatok között, ti kicsinyhitűek, hogy nincs kenyeretek?

Még most sem értitek és nem emlékeztek az ötezer embernek kiosztott öt kenyérre és hogy hány kosár maradékot szedtetek össze?

Sem a négyezer embernek kiosztott hét kenyérre és hogy hány kosár maradékot szedtetek össze?

Hát hogyan nem értitek, hogy én nem a kenyérről szóltam nektek? őrizkedjetek a farizeusok és szadduceusok kovászától!

Ekkor értették meg, hogy nem azt mondta, hogy a kenyérbe való kovasztól, hanem a farizeusok és szadduceusok tanításától őrizkedjenek.

Mikor pedig Jézus Cézárea Filippi környékére ment, megkérdezte tanítványait: Az Ember Fiát kinek mondják az emberek?

ők pedig azt mondták: Némelyek Keresztelő Jánosnak, mások Illésnek, megint mások Jeremiásnak vagy valamelyik prófétának.

Szólott nekik: Ti pedig kinek mondotok engem?

Simon Péter pedig így felelt: Te vagy a Krisztus, az élő Isten Fia.

És Jézus ezt mondta neki: Boldog vagy, Simon, Jóna fia, mert nem test és vér jelentette ki ezt neked, hanem az én mennyei Atyám.

De én is mondom neked: te Péter vagy, és ezen a kősziklán építem fel az én egyházamat és a pokol kapui sem diadalmaskodnak rajta.

És neked adom a mennyek országának kulcsait; és amit megkötsz a földön, kötve lesz a mennyekben, és amit feloldozol a földön, oldozva lesz a mennyekben.

Akkor megparancsolta tanítványainak, hogy senkinek se mondják, hogy ő a Krisztus.

Ettől fogva kezdte Jézus Krisztus jelenteni tanítványainak, hogy neki Jeruzsálembe kell mennie és sokat kell szenvednie a vénektől és a papi fejedelmektől és az írástudóktól, és megöletnie és harmadnap feltámadnia.

És Péter félrevonva őt, feddeni kezdette: Mentsen Isten, Uram, nem eshetik ez meg veled.

Ő pedig megfordulva, így szólt Péternek: Távozz tőlem, sátán; botránkozásomra vagy nekem, mert nem gondolsz az Isten dolgaira, hanem az emberekére.

Ekkor így szólt Jézus az ő tanítványainak: Ha valaki jönni akar én utánam, tagadja meg magát és vegye fel az ő keresztjét és kövessen engem.

Mert aki meg akarja tartani az ő életét, elveszíti azt; aki pedig elveszíti az ő éleiét énérettem, megtalálja azt.

Mert mit használ az embernek, ha az egész világot megszerzi is, de az életét elveszíti. vajjon mivel válthatja vissza az ember az ő életét?

Mert az Ember Fia eljön majd az ő Atyjának dicsőségében az ő angyalaival és akkor megfizet mindenkinek az ő cselekedete szerint.

Bizony mondom nektek, hogy az itt állók között vannak némelyek, akik nem ízlelik meg a halált, míg meg nem látják az Ember Fiát eljönni az ő országával.

És hat nap múlva magához vette Jézus Pétert, Jakabot és ennek test vérét, Jánost, és felvitte őket külön egy magas hegy re.

És elváltozott előttük, és arca ragyogott, mint a nap, ruhája pedig olyan fehér lett, mint a napfény.

És íme megjelent nekik Mózes és Illés, akik beszélgettek vele.

Péter pedig megszólalt és ezt mondta Jézusnak: Uram, jó nekünk itt lennünk. Ha akarod, építek itt három sátrat: neked egyet, Mózesnek is egyet, Illésnek is egyet.

Mikor ő még beszélt, íme fényes felhő borította be őket és szózat hangzott a felhőből: Ez az én szeretett Fiain, akiben gyönyörködöm: őt hallgassatok.

És amint a tanítványok ezt hallották, arcra borultak és igen megijedtek.

Jézus pedig odament hozzájuk, megérintette őket és így szólt: Keljetek fel és ne féljetek!

Mikor pedig szemüket felemelték, senkit sem láttak, csak Jézust egyedül.

És amikor a hegyről lejöttek, megparancsolta nekik Jézus: Senkinek se szóljatok arról, amit láttatok, míg az Ember Fia fel nem támad a. halálból.

És megkérdezték tőle tanítványai: Miért mondják tehát az írástudók, hogy előbb Illésnek kell eljönnie?

Ő pedig ezt felelte nekik: Illés csakugyan eljön előbb és mindent helyreállít majd.

De én azt mondom nektek, Illés már eljött, de nem ismerték fel őt, hanem azt tették vele, amit akartak, így kell az Ember Fiának is szenvednie tőlük.

Ekkor megértették a tanítványok, hogy Keresztelő Jánosról szólt nekik.

És mikor a sokasághoz értek, egy ember odament hozzá, térdre borult előtte

és így szólt: Uram, könyörülj az én fiamon, mert holdkóros és kegyetlenül szenved; mivel gyakorta esik a tűzbe és gyakorta a vízbe.

És elhoztam őt tanítványaidhoz, de nem tudták meggyógyítani.

Jézus pedig ezt mondta: Ó hitetlen és elvetemült nemzedék! vajjon meddig leszek veletek? vajjon meddig szenvedlek titeket? Hozzátok őt ide nekem!

És megdorgálta őt Jézus, és kiment belőle az ördög. És meggyógyult a gyermek attól az órától fogva.

Ekkor a tanítványok külön maguk odamentek Jézushoz, és így szóltak hozzá: Miért nem tudtuk azt kiűzni mi?

Jézus pedig azt mondta nekik: A ti hitetlenségetek miatt. Mert bizony mondom nektek: ha akkora hitetek volna, mint a mustármag és azt mondanátok ennek a hegynek: Menj innen amoda! odamenne, és semmi sem volna lehetetlen nektek.

Ez a fajta pedig nem megy ki, csak könyörgés és böjtölés által.

Amikor pedig Galileában együtt jártak, így szólt hozzájuk Jézus: Az Ember Fia emberek kezére adatik,

és megölik őt, de harmadnap feltámad. És nagyon elszomorodtak.

Mikor pedig Kapernaumba értek, azok, akik a két drahmát szedik, odamentek Péterhez és azt mondták neki: A ti Mesteretek nem fizeti a két drahmát?

Ő szólt: Fizeti. És mikor bement a házba, megelőzte őt a beszédben Jézus: Mit gondolsz, Simon, a föld királyai kiktől szednek vámot vagy adót: fiaiktól-e vagy az idegenektől?

Azt válaszolta neki: Az idegenektől. Szólott neki Jézus: Tehát a fiak szabadok.

De hogy meg ne botránkoztassuk őket, menj a tengerhez, vesd be a horgot és húzd ki az első halat, amely ráakad. Ha annak száját felnyitod, egy státert találsz benne: vedd ki azt és add oda nekik értem és érted.

Abban az órában odamentek a tanítványok Jézushoz és ezt mondták: Vájjon ki a legnagyobb a mennyek országában?

Erre Jézus odahívott egy kis gyermeket, közéjük állította

és így szólt: Bizony mondom nektek, ha meg nem tértek és olyanok nem lesztek, mint a kis gyermekek, semmiképpen sem mentek be a mennyek országába.

Aki azért meg alázza magát, mint ez a kis gyermek, az a legnagyobb a mennyek országában.

És aki egy ilyen kis gyermeket befogad az én nevemért, engem fogad be.

Aki pedig megbotránkoztat egyet is e kicsinyek közül, akik énbennem hisznek, jobb annak, hogy nagy malomkövet kössenek a nyakára és a tenger mélységébe vessék.

Jaj a világnak a botránkozások miatti Mert botránkozások mindenképen lesznek ugyan, de jaj annak az embernek, aki által a botránkozás esik!

Ha pedig kezed vagy lábad megbotránkoztat téged, vágd le és vesd el magadtól. Jobb neked ha csonkán vagy sántán mégy az életre, mint ha két kezeddel és két lábaddal vettetel az örök tűzre.

És ha szemed botránkoztat meg, vájd ki és vesd el magadtól; jobb neked, ha félszemmel mégy az életre, mint ha két szemeddel vettetel a gyehenna tüzére.

Vigyázzatok, hogy e kicsinyek közül egyet se vessetek meg; mert mondom nektek, hogy az ő angyalaik a mennyekben mindenkor látják az én mennyei Atyám arcát.

Mert az Ember Fia azért jött, hogy megtartsa, ami elveszett?

Mit gondoltok: ha egy embernek száz juha - van és azok közül egy eltéved, nem hagy ja-e ott a kilencvenkilencet a hegyeken és nem megy-é el és nem keresi-e meg az eltévedted

És ha történetesen megtalálja, bizony mondom nektek, jobban örvend azon, mint a kilencvenkilencen, amely nem tévedt el.

Így a ti mennyei Atyátok sem akarja, hogy egy is elvesszen e ki csínyek közül.

Ha pedig a te atyádfia vétkezik ellened - menj el és intsd meg őt négyszemközt; ha hallgat rád, megnyerted a te atyádfiát; (A 15. versben gondolatjel közé tett szó a legrégibb kéziratokban nincs meg.)

ha pedig nem hallgat rád, végy magad mellé még egyet vagy kettőt, hogy minden vitás ügyet két vagy három tanú vallomása bizonyítson.

Ha azokra sem hallgat, jelentsd a gyülekezetnek. Ha pedig még a gyülekezetre sem hallgat, legyen előtted olyan, mint a pogány és a vámszedő.

Bizony mondom nektek: amit megköttök a földön, kötve lesz a mennyekben, és amit feloldoztok a földön, oldozva lesz a mennyekben.

Ismét mondom nektek: ha ketten közületek egy akaraton lesznek a földön minden dolog felől, amit csak kérnek, megadja nekik az én mennyei Atyám.

Mert ahol ketten vagy hárman összegyűlnek az én nevemben, ott vagyok közöttük.

Ekkor Péter odament hozzá és azt mondta: Uram, hányszor vétkezhetik az én atyámfia ellenem és hányszor bocsássak meg neki? Még hétszer is?

Jézus azt mondta neki: Nem mondom neked, hogy hétszer is, hanem hetvenhétszer is. (A 22. versben egyes kéziratokban ez olvasható: hetvenszer hétszer.)

Ezért hasonló a mennyek országa a királyhoz, aki számadást akart tartani szolgáival.

Mikor azután a számonkérést megkezdte, olyan szolgát hoztak eléje, aki tízezer talentommal volt adós.

Mivel nem tudott fizetni, ura megparancsolta, hogy adják el őt is, feleségét is, gyermekeit is és mindenét, amije van, és úgy fizessen.

Ekkor a szolga térdre esett és könyörgött: Uram, légy türelemmel hozzám és mindent megfizetek neked.

Az úr pedig megszánta azt a szolgát, és elbocsátotta őt és az adósságot is elengedte neki.

Ahogy kiment a szolga, találkozott egyik szolgatársával, aki száz dénárral tartozott neki. És megragadta őt, fojtogatta és ezt mondta: Fizesd meg nekem amivel tartozol.

Ekkor az ő szolgatársa térdre esve kérte őt: Légy türelemmel hozzám és mindent megfizetek neked.

De az megtagadta és elmenvén, tömlöcbe vetette őt, amíg ki nem fizeti tartozását.

Mikor pedig az ő szolgatársai látták a történtekét, igen elszomorodtak és elmentek és mindent megjelentettek az ő uruknak, ami történt.

Akkor előhívatta őt az ő ura és azt mondta neki: Gonosz szolga, én a te egész tartozásodat elengedtem neked, mivel könyörögtél nekem.

Nem kellett volna-e neked is könyörülnöd a te szolgatársadon, amint én is könyörültem rajtad?

És haragra gerjedt az ő ura, és a hóhérok kezére adta őt, míg minden tartozását meg nem fizeti.

Így cselekszik az én mennyei Atyám is veletek, ha szívetekből meg nem bocsátotok, kiki az ő atyjafiának az ő vétkeiket. (A 35. vers három utolsó szava a legrégibb kéziratokban nincs meg.)

Amikor Jézus elvégezte e beszédeket, eltávozott Galileából és elment Júdeának jordánontúli vidékére;

És követte őt nagy sokaság és ott meggyógyította őket.

Ekkor odamentek hozzá a farizeusok és kísértve őt ezt mondták: Szabad-e az embernek az ő feleségét bármi okért elbocsátani?

ő pedig így felelt: Nem olvastátok, hogy a Teremtő kezdettől fogva férfiúvá és asszonnyá teremtette őket,

és ezt mondta: Ezért a férfi elhagyja atyját és anyját, és ragaszkodik az ő feleségéhez, és lesznek ketten egy testté.

Azért többé nem két test ők, hanem egy. Amit tehát az latén egybeszerkesztett, ember el ne válassza.

Szóltak neki: Miért rendelte hát Mózes, hogy válólevelet kell adni és úgy bocsátani el az asszonyt?

Ő így szólt nekik: Mózes a ti szívetek keménysége miatt engedte meg nektek, hogy feleségeteket elbocsássátok; de kezdettől fogva nem így volt.

Mondom pedig nektek: aki az ő feleségét paráznaság okán kívül elbocsátja és mást vesz el, házasságtörő.(A 9. vers után egyes kéziratokban ez olvasható: És aki elbocsátottat vesz el, az is házasságtörő. Mt.5:32, Lk.l6:18.)

Szóltak neki tanítványai: Ha így van a férfi dolga az asszonnyal, nem jó megházasodni.

ő pedig azt mondta nekik: Nem mindenki fogadja be ezt a beszédet, csak akiknek megadatott.

Mert vannak születésüktől fogva házasságra képtelenek; és vannak, akiket az emberek tettek azzá és vannak, akik önmagukat tették házasságra képtelenné a mennyek országáért. Aki meg tudja érteni, értse meg!

Ekkor kis gyermekeket vittek hozzá, hogy tegye rájuk a kezét és imádkozzék értük, a tanítványok azonban dorgálták őket.

Jézus pedig így szolt: Engedjétek, hogy hozzám jöjjenek a kis gyermekek és ne tiltsátok el őket, mert ilyeneké a mennyek országa.

És kezét rájuk tette és eltávozott onnét.

Íme ekkor egy ember odament hozzá és ezt mondta neki: Mester, mi jót cselekedjem, hogy örök életem legyen?

Ő pedig azt mondta neki: Miért kérdezed tőlem, mi a jól Csak egy a jó. Ha pedig be akarsz menni az életre, tartsd meg a parancsolatokat.

Ő pedig így szólt neki: Melyeket? Jézus azt mondta: Ne ölj; Ne paráználkodjál; Ne lopj; Hamis tanúbizonyságot ne mondj;

Tiszteld atyádat és anyádat; és: Szeresd felebarátodat, mint tenmagadat.

Szólt neki az ifjú: Én mindezt megtartottam. Milyen fogyatkozás van még bennem1? (A 20. versben a megtartottam szó után egyes kéziratokban még ez olvasható: ifjúságomtól fogva.)

Jézus azt mondta neki: Ha tökéletes akarsz lenni, menj el, add el a vagyonodat és oszd ki a szegényeknek: és kincsed lesz a mennyben; azután jöjj és kövess engem.

Mikor az ifjú ezt a beszédet meghallotta, megszomorodva távozott, mert nagy vagyona volt.

Jézus pedig azt mondta tanítványainak: Bizony mondom nektek: Gazdag ember nehezen megy be a mennyek országába.

Ismét mondom pedig nektek: könnyebb a tevének a tű fokán átmenni, mint a gazdagnak az Isten országába bejutni.

Mikor a tanítványok ezeket hallották, nagyon megdöbbentek és ezt mondták: kicsoda üdvözülhet tehát?

Jézus pedig rájuk tekintett és azt mondta nekik: Embereknél ez lehetetlen, de Istennél minden lehetséges.

Ekkor megszólalt Péter és ezt mondta: Látod, mi otthagytunk mindent és követtünk téged. Mi lesz velünk?

Jézus pedig azt mondta nekik: Bizony mondom nektek, hogy ti, akik követtetek engem, a világ megújulásakor, mikor az Ember Fia az ő dicsőségének királyi székébe ül, szintén odaültök tizenkét királyi székbe és ítélitek Izrael tizenkét nemzetségét.

És mindenki, aki elhagyta a házait, fiútestvéreit vagy nőtestvéreit vagy atyját vagy anyját vagy feleségét vagy gyermekeit vagy szántóföldjeit az én nevemért, százannyit kap és örök életet nyer majd örökségül.

Sok utolsó lesz elsővé és sok első utolsóvá.

Mert hasonló a mennyek országa a gazdához, aki jókor reggel kiment, hogy munkásokat fogadjon az ő szőlejébe.

Miután pedig a munkásokkal egy dénár napszámban megegyezett, elküldte őket szőlejébe.

Mikor három óra tájban kiment, látott másokat, akik a piacon tétlenül álltak,

és így szólt nekik: Menjetek ki ti is a szőlőbe és ami igazságos, megadom nektek.

Azok pedig kimentek. Hat és kilenc óra tájban ismét kiment és ugyanígy cselekedett.

Tizenegy óra tájban is kiment és talált másokat, akik ott álltak és azt mondta nekik: Miért álltok itt egész nap tétlenül?

Azok így feleltek neki: Mert senki sem fogadott meg minket. Ő azt mondta nekik: Menjetek el ti is a szőlőbe.

Mikor pedig beesteledett, így szólt a szőlő ura az ő vincellérjének: Hívd elő a munkásokat és fizesd ki a bérüket, az utolsóktól kezdve az elsőkig.

Ekkor előjöttek a tizenegy órások, és fejenként egy-egy dénárt kaptak.

Mikor aztán az elsők jöttek, azt gondolták, hogy ők többet kapnak, ám ők is egy-egy dénárt kaptak fejenként.

Amint pedig felvették, zúgolódtak a gazda ellen,

és azt mondták: Ezek az utolsók csak egy órát dolgoztak és te egyenlővé tetted őket velünk, akik a nap terhét és hőségét szenvedtük.

Ő pedig egyiküknek így felelt: Barátom, nem bánok veled igazságtalanul. Hát nem egy dénárban egyeztél meg velem?

Vedd, ami a tiéd és menj el. Én pedig ennek az utolsónak is annyit akarok adni, mint neked.

Vájjon nem szabad nekem a magaméval azt tennem, amit akarok? Vagy a te szemed azért gonosz, mert én jó vagyok?

Így lesznek az utolsók elsőkké és az elsők utolsókká. (A 16. vers végén egyes kéziratokban ott van a 22. rész 14. verse is.)

És mikor Jézus Jeruzsálembe készült felmenni, csupán a tizenkét tanítványt vette magához, és útközben ezt mondta nekik:

íme, felmegyünk Jeruzsálembe és az Ember Fiát a papi fejedelmek és írástudók kezébe adják és halálra ítélik;

és kiszolgáltatják őt a pogányoknak, hogy megcsúfolják, megkorbácsolják és keresztre feszítsék, de harmadnapon feltámad.

Ekkor odament hozzá Zebedeus fiainak anyja fiaival együtt és leborulva, kért tőle valamit.

Ő pedig így szólt neki: Mit akarsz? Az így felelt neki: Mondd, hogy az én két fiam közül az egyik jobb, a másik bal kezed felől üljön a te országodban.

Jézus pedig így felelt: Nem tudjátok, mit kértek. Megihatjátok-e azt a poharat, amelyet nekem meg kell innom? És megkeresztelkedhettek-é azzal a keresztséggel, amellyel én megkeresztelkedem? Azt mondták neki: Meg.

Erre ő így szólt hozzájuk: Az én poharamat megisszátok ugyan, de az én jobb és bal kezem felől való ülést nem az én dolgom megadni, hanem azoké lesz az, akiknek az én Atyám elkészítette.

Mikor ezt a többi tíz meghallotta, bosszankodtak a két testvérre.

Jézus pedig előszólította őket, és ezt mondta: Tudjátok, hogy a fejedelmek uralkodnak népeiken és a nagyok hatalmaskodnak rajtuk.

De ne így legyen köztetek; hanem aki köztetek nagy akar lenni, szolgáljon nektek,

és aki köztetek első akar lenni, legyen a szolgátok.

Aminthogy az Ember Fia sem azért jött, hogy neki szolgáljanak, hanem, hogy ő szolgáljon és adja az ő életét váltságul sokakért.

És mikor Jerikóból távoztak, nagy sokaság követte őt.

És íme két vak ült az út mellett. Mikor ezek hallották, hogy Jézus arra megy, így kiáltottak: Uram, Dávid fia, könyörülj rajtunk!

A sokaság pedig rájuk támadt, hogy hallgassanak. De ők annál jobban kiáltották: Uram, Dávid fia, könyörülj rajtunk!

És Jézus megállott, szólította őket és ezt mondta: Mit akartok, hogy cselekedjem veletek?

Szóltak neki: Azt, Uram, hogy megnyíljék a szemünk.

Jézus pedig megszánta őket, megérintette a szemüket, és nyomban visszanyerték látásukat és követték őt.

És mikor közeledtek Jeruzsálemhez és Betfagéba, az Olajfák hegyéhez értek, akkor Jézus elküldött két tanítványt,

és így szólt nekik: Menjetek be ebbe a faluba, amely előttetek van és mindjárt találtok egy megkötött szamarat és vele együtt a csikaját: oldjátok el és vezessétek ide hozzám.

És ha valaki valamit szól nektek, mondjátok: Az Úrnak van szüksége rájuk és azonnal el fogja bocsátani őket.

Mindez pedig azért történt, hogy beteljesedjék a próféta mondása, aki így szólt:

Mondjátok meg Sión leányának: íme, a te királyod jön hozzád, alázatosan és szamáron ülve, és teherhordó szamár csikaján.

Ekkor a tanítványok elmentek és úgy cselekedtek, amint Jézus parancsolta nekik;

odavezették a szamarat és csikaját, majd rájuk terítették felsőruháikat és ő ráült azokra.

A sokaság legnagyobb része pedig felsőruháit az útra terítette, mások meg a fákról gallyakat vagdaltak és az útra hintették.

Az előtte és utána menő sokaság pedig ezt kiáltotta: Hozsánna a Dávid fiának! Áldott, aki jön az Úrnak nevében! Hozsánna a magasságban!

És mikor bement Jeruzsálembe, az egész város megmozdult és ezt mondta: Kicsoda ez?

A sokaság pedig így szólt: Ez Jézus, a galileai Názáretből való próféta.

Mikor Jézus bement az Isten templomába, kiűzte mindazokat, akik a templomban adtak-vettek és a pénzváltók asztalait és a galambárusok székeit felforgatta.

És szólt nekik: Meg van írva: Az én házamat imádság házának nevezik, ti pedig rablók barlangjává teszitek.

Azután vakok és sánták mentek hozzá a templomban és ő meggyógyította őket.

Mikor pedig a papi fejedelmek és írástudók látták a csodákat, amelyeket cselekedett, és a gyermekeket, akik a templomban így kiáltottak: Hozsánna a Dávid fiának! haragra gerjedtek.

És így szóltak neki: Hallod, mit mondanak ezek? Jézus pedig így felelt nekik: Hallom. Sohasem olvastátok: Kis gyermekek és csecsemők szája által szereztél dicsőítést?

És otthagyta őket, kiment a városból Betániába és ott töltötte az éjtszakát.

Korán reggel pedig a városba visszatérve, megéhezett.

És mikor meglátott egy fügefát az út mellett, odament hozzá, de nem talált rajta semmit, csak levelet, ós így szólt annak: Gyümölcs rajtad ezután soha többé ne teremjen! És a fügefa azonnal elszáradt.

Mikor ezt a tanítványok látták, elcsodálkoztak és ezt mondták: Hogyan száradt el a fügefa oly hirtelen?

Jézus pedig így felelt nekik: Bizony mondom nektek: ha van hitetek és nem kételkedtek, nemcsak azt cselekszitek, ami a fügefán esett, hanem ha azt mondjátok ennek a hegynek: Kelj fel és vesd magadat a tengerbe, meglesz.

És mindazt, amit imádságban kértek, meg is kapjátok, ha hisztek.

És mikor bement a templomba és tanított, odamentek hozzá a papi fejedelmek és a nép vénei, és ezt mondták: Milyen hatalommal cselekszed ezeket! És ki adta neked ezt a hatalmat?

Jézus pedig így felelt nekik: Én is kérdezek egy szót tőletek. Ha megfeleltek rá nekem, én is megmondom nektek, micsoda hatalommal cselekszem ezeket.

János keresztsége honnan való volt? Mennyből-e, vagy emberektől' Azok pedig: tanakodtak magukban: Ha azt mondjuk: Mennyből, azt mondja nekünk: Miért nem hittetek hát neki?

Ha pedig azt mondjuk: Emberektől, félünk a sokaságtól, mert Jánost mindnyájan prófétának tartják.

És ezt feletek Jézusnak: Nem tudjuk. Szólt nekik ő is: Én sem mondom meg nektek, micsoda hatalommal cselekszem ezeket. Isten akaratának teljesítése. Példázat a két fiúról

De mit szóltok ehhez? Egy embernek volt két fia. És odament az elsőhöz, és ezt mondta: Eredj, fiam, munkálkodjál ma a szőlőmben.

Az pedig így felelt: Kern megyek. Be azután megbánta és elment.

A másikhoz is odament és hasonlóképen szólott. Az pedig így felelt: Én elmegyek, uram. De nem ment el.

E kettő közül melyik teljesítette az atya akaratát? így feleltek neki: Az első. Jézus azt mondta nekik: Bizony mondom néktek: a vámszedők és parázna nők megelőznek titeket az Isten országában.

Mert eljött hozzátok János az igazság útján és nem hittetek neki, a vámszedők és parázna nők pedig hittek neki. Ti azonban, akik ezt láttátok, utóbb sem szálltatok magatokba, hogy hittetek volna neki.

Halljatok másik példázatot! Volt egy gazda, aki szőlőt ültetett, kerítést húzott köréje, borsajtót ásott benne és őrtornyot épített. Azután bérbe adta a munkásoknak és elutazóit.

Mikor pedig a szüret ideje elérkezett, elküldte szolgáit a munkásokhoz, hogy vegyék át az ő termését.

De a munkások megragadták az ő szolgáit, az egyiket megverték, a másikat megölték, a harmadikat pedig megkövezték.

Ekkor más szolgákat küldött, többet, mint először, de azokkal is úgy bántak.

Utoljára pedig az édesfiát küldte el hozzájuk és ezt mondta: A fiamat meg fogják becsülni.

Mikor azonban a munkások meglátták a fiút, így szóltak egymás között: Ez az örökös! Jertek, öljük meg hogy mienk legyen az ő öröksége -

És megragadták őt, kivetették a szőlőből és megölték.

Mikor tehát majd megjön a szőlő ura, mit cselekszik azokkal a munkásokkal1!

Erre így válaszoltak neki: Azokat a gonoszokat gonoszul elveszti, a szőlőt pedig más munkásoknak adja bérbe, akik majd beszolgáltatják a termést a maga idején.

Ekkor Jézus így szólt hozzájuk: Sohasem olvastátok az írásokban: A kő, amelyet az építők megvetettek, az lett a szegelet fejévé! Az Úrtól lett ez és csodálatos a mi szemünk előtt!

Azért azt mondom nektek, hogy elvétetik tőletek az Isten országa és olyan népnek adatik, amely megtermi annak gyümölcsét.

És aki e kőre esik, szétzúzódik; akire pedig ez esik rá, összetöri azt.

És mikor a papi fejedelmek és farizeusok hallották az ő példázatait, megértették, hogy róluk beszél.

És bár szerették volna őt elfogni, féltek a sokaságtól, mert prófétának tartották őt.

És Jézus ismét példázatokban beszélt nekik:

Hasonló a mennyek országa a királyhoz, aki az ő fiának menyegzőt tartott.

És elküldte szolgáit, hogy meghívják a menyegzőre a hivatalosakat, de azok nem akartak eljönni.

Ismét küldött más szolgákat e szavakkal: Mondjátok meg a meghívottaknak: Íme, ebédemet elkészítettem, ökreimet és hízott állataimat levágattam és minden készen van. Jöjjetek a menyegzőre!

De ők ezzel mit sem törődve, eltávoztak, az egyik a szántóföldjére, a másik a kereskedésébe.

A többiek pedig megragadták a szolgákat, bántalmazták és megölték őket.

Mikor a király ezt meghallotta, haragra gerjedt, elküldte hadait és kiirttatta azokat a gyilkosokat és városukat felégettette

Akkor így szólt az ő szolgáinak: A menyegző ugyan kész, de a meghívottak nem voltak rá méltók.

Menjetek hát ki a keresztutakra és akivel csak találkoztok, hívjátok be a menyegzőre.

Ekkor a szolgák kimentek az utakra és akivel csak találkoztak, gonoszokat és jókat egyaránt begyűjtöttek, úgyhogy a lakodalmas ház megtelt vendégekkel.

Mikor azután a király bement, hogy megtekintse a vendégeket, látott ott egy embert, akinek nem volt menyegzői ruhája.

És így szólt neki: Barátom, hogyan kerültél ide, hiszen nincs menyegzői ruhád? Az pedig hallgatott.

Akkor a király így szólt az ő szolgáihoz: Kötözzétek meg kezét-lábát és vessétek a külső sötétségre: ott lesz sírás és fogcsikorgatás.

Mert sokan vannak a hivatalosak, de kevesen a választottak.

Ekkor a farizeusok eltávoztak és tanácsot tartottak, hogy megfogják beszédében.

És elküldték hozzá tanítványaikat a Heródes-pártiakkal együtt, akik ezt mondták: Mester, tudjuk, hogy igaz vagy és az Isten útját igazán tanítod és nem törődöl senkivel, mert nem nézed az emberek személyét.

Mondd meg tehát nekünk, mit gondolsz: Szabad-e a császárnak adót fizetni, vagy nem?

Jézus pedig ismerte az ő gonoszságukat, és azt mondta: Miért kísértetek engem, ti képmutatók?

Mutassátok meg nekem az adópénzt. Azok pedig átnyújtottak neki egy dénárt.

S ő megkérdezte: Kinek a képe ez és kié a felírás?

Azok azt mondták neki: A császáré. Ekkor azt mondta nekik: Adjátok meg tehát, ami a császáré, a császárnak és ami az Istené, az Istennek.

Mikor ezt hallották, elcsodálkoztak, otthagyták őt, és eltávoztak.

Aznap odamentek hozzá a szadduceusok, akik a feltámadást tagadják, és megkérdezték tőle:

Mester, Mózes azt mondta: Ha valaki utódok nélkül hal meg, akkor a testvére vegye el az özvegyet és támasszon utódot az ő testvérének.

Volt pedig nálunk hét testvér; és az első, miután feleséget vett, meghalt és mivel nem volt gyermeke, feleségét a testvérére hagyta.

Hasonlóképen a második is, a harmadik is, egészen a hetedikig.

Valamennyiök után az asszony is meghalt.

A feltámadáskor tehát a hét közül melyiké lesz az asszony, mert mindegyiké volt?

Jézus pedig így felelt nekik: Tévelyegtek, mivel nem ismeritek sem az Írásokat, sem az Isten hatalmát.

Mert a feltámadáskor sem nem házasodnak, sem férjhez nem mennek, hanem olyanok lesznek, mint az Isten angyalai a mennyben.

A halottak feltámadása felől pedig nem olvastátok-e, amit az Isten mondott nektek, amikor így szólt:

Én vagyok Ábrahám Istene, Izsák Istene és Jákob Istene? Az Isten nem a holtaknak, hanem az élőknek Istene.

Mikor a sokaság hallotta ezt, csodálkozott az ő tanításán.

Mikor pedig a farizeusok hallották, hogy a szaddueeusokat elnémította, összegyűltek ugyanoda.

S közülük egy törvénytudó kísértve őt, megkérdezte tőle:

Mester, melyik a nagy parancsolat a törvényben?

Ő pedig így válaszolt: Szeresd a te Uradat, Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből és teljes elmédből.

Ez az első és nagy parancsolat.

A második pedig hasonló ehhez: Szeresd felebarátodat mint tenmagadat.

E két parancsolattól függ az egész törvény és a próféták.

Mikor pedig a farizeusok összegyűltek, megkérdezte tőlük Jézus:

Mit gondoltok a Krisztus felől? Kinek a fia? így válaszoltak neki: Dávidé.

ő azt mondta: Hogyan hívja hát őt Dávid a Lélek által Urának, mikor ezt mondja:

Szólott az Úr az én Uramnak: Ülj az én jobbom felől, míg ellenségeidet lábad alá vetem?

Ha tehát Dávid Úrnak hívja őt, mi módon fia neki?

És senki sem tudott neki felelni egy szót sem. Nem is mert kérdezni tőle attól a naptól fogva senki semmit.

Akkor így szólt Jézus a sokaságnak és az ő tanítványainak:

Az írástudók és farizeusok Mózes székébe ültek.

Azért amit parancsolnak nektek, mind azt megtartsátok és meg cselekedjétek, de az ő tetteik szerint ne cselekedjetek! Mert ők beszélnek, de nem cselekesznek.

Nehéz és elhordozhatatlan terheket kötöznek egybe és raknak az emberek vállára, de ők maguk az ujjukkal sem akarják azokat megmozdítani.

Minden dolgukat csak azért cselekszik, hogy lássák őket az emberek. Mert megszélesítik ima szíjaikat, ruháikon a bojtot megnagyobbítják,

és szeretik lakomákon a főhelyet és a zsinagógákban az első üléseket,

és a piacokon a köszöntéseket és ha az emberek így hívják őket: Mester!

Ti azonban ne hívassátok magatokat mesternek, mert egy a ti Mesteretek, a Krisztus, ti pedig mindnyájan testvérek vagytok.

Atyátoknak se hívjatok senkit a földön, mert egy a ti Atyátok: aki a mennyben van.

Vezetőknek se hívassátok magatokat, mert egy a ti vezetőtök: a Krisztus.

Hanem aki legnagyobb köz tétek, az legyen a ti szolgátok.

Mert aki felmagasztalja magát, megaláztatik és aki megalázza magát, felmagasztaltatik.

Jaj nektek, képmutató írástudók és farizeusok, mert bezárjátok a mennyek országát az emberek előtt. Mivel ti magatok nem mentek be, azokat sem bocsátjátok be, akik be akarnának menni.

Jaj nektek, képmutató írástudók és farizeusok, mert felemésztitek az Özvegyek házát és színből hosszan imádkoztok: ezért annál súlyosabb lesz a ti büntetéstek.

Jaj nektek, képmutató írástudók és farizeusok, mert bejárjátok a tengert és a szárazföldet, csakhogy egyetlen pogányt áttérítsetek és ha ez megtörtént, a gyehenna fiává teszitek őt kétszerte inkább magatoknál.

Jaj nektek, vak vezérek, akik ezt mondjátok: Ha valaki a templomra esküszik, semmi az, de ha valaki a templom aranyára esküszik, azt köti az eskü.

Bolondok és vakok, hát melyik nagyobb: az arany-e vagy a templom, amely az aranyat szentté teszi?

És: ha valaki az oltárra esküszik, semmi az, de ha valaki a rajta levő ajándékra esküszik, azt köti az eskü.

Bolondok és vakok, hát melyik nagyobb: az ajándék-e vagy az oltár, amely az ajándékot szentté teszi?

Aki azért az oltárra esküszik, nemcsak arra esküszik, hanem mindarra is, ami rajta van.

És aki a templomra esküszik, nemcsak arra esküszik, hanem arra is, aki benne lakik.

És aki az égre esküszik, nemcsak az Isten királyi székére esküszik, hanem arra is, aki abban ül.

Jaj nektek, képmutató írástudók és farizeusok, mert tizedet szedtek a mentából, a kaporból és a köményből, de mellőzitek azt, ami a törvényben a legfontosabb: az ítéletet, az irgalmasságot és a hűséget, pedig ezeket kellene cselekedni s azokat sem mellőzni.

Vak vezetők, akik megszűritek a szúnyogot, de a tevét elnyelitek.

Jaj nektek, képmutató írástudók és farizeusok, mert megtisztítjátok a pohár és a tál külsejét, belül pedig ínég vannak rakva rablott holmival és mértéktelenséggel.

Vak farizeus, tisztítsd meg előbb a pohár és a tál belsejét, hogy azután tisztává legyen annak külseje is!

Jaj nektek képmutató írástudók és farizeusok, mert hasonlók vagytok a meszelt sírokhoz, amelyek kívülről szépnek látszanak, de belül telve vannak halottak csontjaival és mindenféle tisztátalansággal.

Éppen így ti is kívülről igazaknak látszotok az emberek előtt, de belül rakva vagytok képmutatással és törvénytelenséggel.

Jaj nektek, képmutató írástudók és farizeusok, mivel a prófétáknak síremlékeket építetek és az igazak sírköveit feldíszítitek,

és ezt mondjátok: Ha mi atyáink korában éltünk volna, nem lettünk volna velük részesek a próféták vérének kiontásában.

így magatok ellen tesztek bizonyságot, hogy fiai vagytok a próféták gyilkosainak.

Töltsétek be ti is atyáitok mértékét!

Kígyók, mérgeskígyók fajzata, hogyan kerülitek ki a gyehenna büntetését?

Azért íme én küldök hozzátok prófétákat, bölcseket és írástudókat és azok közül némelyeket megöltök és megfeszítetek, másokat megkorbácsoltok a zsinagógáitokban és városról-városra üldöztök,

hogy rátok szálljon minden igaz vér, amelyet a földön kiontottak, az igaz Ábel vérétől Zakariásnak, Barakiás fiának véréig, akit a templom és az oltár között öltetek meg.

Bizony mondom nektek, hogy mindez elkövetkezik erre a nemzedékre.

Jeruzsálem, Jeruzsálem, ki megölöd a prófétákat és megkövezed azokat, akik hozzád küldettek, hányszor akartam összegyűjteni fiaidat, mint a tyúk szárnya alá gyűjti fiókáit és ti nem akartátok!

íme pusztán hagyatik nektek a ti házatok.

Mert mondom nektek: mostantól fogva nem láttok engem mindaddig, amíg így nem szóltok: Áldott, aki jön az Úrnak nevében!

Akkor Jézus a templomból kijött és továbbment. És odamentek hozzá tanítványai, hogy megmutassák neki a templom épületeit.

Jézus pedig így szólt nekik: Nem látjátok-e mindezt? Bizony mondom nektek: nem marad itt kőkövön, amelyet szét ne hánynának.

Mikor pedig az Olajfák hegyén ült, odamentek hozzá a tanítványai külön és ezt mondták: Mondd meg nekünk, mikor lesz meg mindez és mi a jele a te eljövetelednek és a világ végének?

Jézus pedig ezt felelte nekik: Vigyázzatok, hogy senki meg ne tévesszen titeket!

Mert sokan jönnek majd az én nevemben, akik ezt mondják: Én vagyok a Krisztus! és sokakat elhitetnek.

Hal lótok majd háborúkról és háborúk híreiről. Vigyázzatok, hogy meg ne rémüljetek, mert mind ennek meg kell lennie. De ez még nem a vég.

Mert nemzet támad nemzet ellen és ország ország ellen; és lesz éhség, döghalál és földrengés helyenként. (A 7. versben gondolatjel közé tett szó a legrégibb kézira tokban nincs meg.)

De mindez a kínoknak csak kezdete.

Akkor majd nyomorgatásra adnak titeket és megölnek titeket és gyűlöletesek lesztek minden nép előtt az én nevemért.

És akkor sokan megbotránkoznak és elárulják és meggyűlölik egymást.

És sok hamis próféta támad, akik sokakat megtévesztenek.

És mivel a gonoszság megsokasodik, a szeretet sokakban meghidegül.

De aki mindvégig állhatatos, az megtartatik.

Ezt az Isten országáról szóló evangéliomot pedig hirdetni fogják az egész világon, bizonyságul minden népnek. És akkor jön el a vég.

Mikor azért látjátok majd, hogy a pusztító utálatosság, amelyről Dániel próféta szólott, ott áll a szenthelyen, aki olvassa, értse meg!

akkor, akik Júdeában vannak, meneküljenek a hegyekbe.

Aki a háztetőn van, ne szálljon le, hogy a házból valamit kivigyen,

és aki a mezőn van, ne térjen vissza, hogy ruháját elvigye.

Jaj pedig a terhes és szoptatós asszonyoknak azokban a napokban!

Imádkozzatok pedig, hogy menekülésiek ne télen legyen, se szombatnapon.

Mert akkor nagy nyomorúság lesz, amilyen nem volt a világ kezdete óta mindez ideig és nem is lesz soha.

És ha azok a napok meg nem rövidíttetnének, senki sem menekülne meg; de a választottakért megrövidíttetnek majd azok a napok.

Ha valaki akkor azt mondja nektek: Íme itt a Krisztus! vagy: Amott! ne higgyétek.

Mert hamis krisztusok és hamis próféták támadnak és nagy jeleket és csodákat tesznek úgy, hogy ha lehet, még a választottakat is elhitessék.

Íme előre megmondtam nektek!

Ha azért majd azt mondják nektek: Íme a pusztában van, ne menjetek ki; íme a belső szobákban, ne higgyétek!

Mert amint a villámlás keletről támad és ellátszik egészen nyugatig, úgy lesz az Ember Fiának eljövetele is.

Ahol a dög van, odagyűlnek a saskeselyűk.

Mindjárt pedig ama napok nyomorúságai után a nap elsötétedik és a hold nem fénylik; a csillagok az égről lehullanak és az egek erősségei megrendülnek.

És akkor megjelenik az Ember Fiának jele az égen. Akkor majd jajgat a föld minden nemzetsége és meglátják az Ember Fiát eljönni az ég felhőiben hatalommal és nagy dicsőséggel.

És kiküldi az ő angyalait nagy trombitaszóval, ezek pedig összegyűjtik az ő választottait a négy világtáj felől, az ég egyik sarkától az ég másik sarkáig.

A fügefáról vegyétek a példát. Mikor az ága zsendül és levelet hajt, tudjátok, hogy közel van a nyár.

így ti is, mikor mindezt látjátok, vegyétek tudomásul, hogy közel van ő: az ajtó előtt.

Bizony mondom nektek: nem múlik el ez a nemzedék addig, amíg mindez meg nem történik.

Az ég és föld elmúlnak, de az én beszédeim semmi képen el nem múlnak.

Arról a napról és óráról pedig senki sem tud, az ég angyalai sem, hanem csak az én Atyám egyedül.

És amint Nóé napjaiban volt, úgy lesz az Ember Fiának eljövetele is.

Mert mint az özönvíz előtt való napokban ettek, ittak, házasodtak és férjhez mentek egészen ama napig, amelyen Nóé bement a bárkába,

és semmit sem sejtettek, míg el nem jött az Özönvíz és mindnyájukat el nem ragadta, úgy lesz az Ember Fiának eljövetele is.

Akkor, ha ketten lesznek a mezőn, az egyik felvétetik, a másik otthagyatik.

Két asszony őröl a malomban: az egyik felvétetik, a másik otthagyatik.

Vigyázzatok azért, inert nem tudjátok, mely órában jön el a ti Uratok.

Azt pedig jegyezzétek meg: ha tudná a ház ura, hogy a tolvaj az éjtszakának melyik szakaszában jön el, vigyázna és nem engedné, hogy házába törjön.

Azért legyetek készen ti is: mert amely órában nem gondoljátok, akkor jön el az Ember Fia.

Ki tehát a hű és bölcs szolga, akit az ő ura az ő házanépe fölé állít, hogy idejében eledelt adjon azoknak?

Boldog az a szolga, akit az ő ura, mikor hazajön, ilyen munkában talál!

Bizony mondom nektek, hogy minden vagyona fölé gondviselővé rendeli.

De ha az a hitvány szolga így szólna az ő szívében: Halogatja az ón uram a hazajövetelt,

és verni kezdené szolgatársait, a részegesekkel pedig együtt ennék és innék:

megjön annak a szolgának ura, amely napon nem várja és amely órában nem is sejti,

és kettévágatja és a képmutatók sorsára juttatja: ott lesz sírás és fogcsikorgatás.

Akkor hasonló lesz a mennyek országa a tíz szűzhöz, akik vették lámpásukat és kimentek a vőlegény elé.

öt pedig közülök balga volt és öt eszes.

Mert mikor a balgák vették lámpásukat, nem vittek magukkal olajat:

az eszesek pedig lámpásukkal együtt olajat is vittek edényeikben.

Mikor pedig a vőlegény késett, mindnyájan elszunnyadtak és aludtak.

Éjféltájban aztán kiáltás hangzott: Itt a vőlegény! Jöjjetek eléje!

Akkor felkeltek a szüzek mindnyájan és elkészítették lámpásaikat.

A balgák pedig így szóltak az eszesekhez: Adjatok nekünk a ti. olajotokból, mert a mi lámpásaink kialusznak.

Az eszesek azonban így válaszoltak: Nem lehet, mert nem lesz elég sem nekünk, sem nektek. Menjetek inkább a kereskedőkhöz és vegyetek magatoknak.

De míg azok odajártak vásárolni, megérkezett a vő legény és akik készen voltak, bementek vele együtt a menyegzőbe. Azután az ajtót bezárták.

Később pedig megjött a többi szűz is és ezt mondták: Uram, uram, nyiss ajtót nekünk!

ő azonban így válaszolt: Bizony mondom nektek, nem ismerlek titeket.

Vigyázzatok azért, mert sem a napot, sem az órát nem tudjátok, amelyen az Ember Fia eljön.

Mert éppen úgy van az, mint mikor egy ember, aki útra akart kelni, előhívatta szolgáit és vagyonát átadta nekik.

Így adott az egyiknek öt talentomot, a másiknak kettőt, a harmadiknak pedig egyet, kinek-kinek a képessége szerint; és útra kelt.

Az, aki az öt talentomot kapta, azonnal elment és kereskedett azokkal, úgyhogy szerzett másik öt talentomot.

Ugyanígy, aki kettőt kapott, másik kettőt szerzett.

Aki pedig az egyet kapta, elment, elásta azt a földbe és elrejtette ura pénzét.

Sok idő múlva azután megérkezett a szolgák ura és elszámoltatta őket.

Ekkor előjött az, aki az öt talentomot kapta, hozott másik öt talentomot és ezt mondta: Uram, te öt talentomot adtál nekem: íme én másik öt talentomot nyertem.

Az ő ura pedig azt mondta neki: Jól van, jó és hű szolgám; hű voltál a kevesen, ezután sokat bízok rád, menj be a te uradnak örömébe!

Odament az is, aki. a két talentomot kapta és ezt mondta: Uram, te két talentomot adtál nekem; íme én másik két talentomot nyertem.

Szólott neki az ő ura: Jól van, jó és hű szolgám; hű voltál a kevesen, ezután sokat bízok rád; menj be a te uradnak örömébe!

Azután előjött az is, aki az egy talentomot kapta és azt mondta: Uram, én tudtam, hogy kemény ember vagy, aki ott is aratsz, ahol nem vetettél, és ott is gyűjtesz, ahol nem szórtál.

Ezért féltemben elmentem, elástam a talentumodat a földbe. Íme, itt van, ami a tied.

Ám az ő ura így válaszolt neki: Gonosz és rest szolga, tudtad, hogy ott is aratok, ahol nem vetettem és ott is gyűjtök, ahol nem szórtam.

Azért pénzemet a pénzváltókhoz kellett volna adnod, hogy mikor megérkezem, nyereséggel kapjam vissza a magamét.

Vegyétek el azért tőle a talentomot és adjátok annak, akinek tíz talentoma van.

Mert mindenkinek, akinek van, adatik, úgyhogy bővölködni fog; attól pedig, akinek nincs, még amije van, az is elvétetik.

A haszontalan szolgát pedig vessétek a külső sötétségre: ott lesz sírás és fogcsikorgatás.

Mikor pedig eljön az Ember Fia az ő dicsőségében és vele mind a szent angyalok, akkor majd beül az ő dicsőségének királyi székébe

és odagyűlnek eléje mind a népek és elválasztja őket egymástól, mint a pásztor elválasztja a juhokat a kecskéktől.

És a juhokat a jobb keze felől, a kecskéket pedig bal keze felől állítja.

Akkor szól a király a jobb keze felől állóknak: Jertek, Atyámnak áldottai, örököljétek az országot, amely elkészíttetett számotokra a világ teremtése óta.

Mert éheztem és ennem adtatok; szomjúhoztam és innom adtatok; jövevény voltam és befogadtatok;

mezítelen voltam és felruháztatok; beteg voltam és meglátogattatok; fogoly voltam és eljöttetek hozzám.

Akkor majd felelnek neki az igazak: Uram, mikor láttunk téged éhezni, hogy enned adtunk volna, vagy szomjúhozni, hogy innod adtunk volna?

És mikor láttunk jövevénynek, hogy befogadtunk volna téged? vagy mezítelennek, hogy felruháztunk volna?

Mikor láttunk téged betegnek vagy fogolynak, hogy elmentünk volna hozzád?

És a király így válaszol nekik: Bizony mondom nektek: amit cselekedtetek eggyel e legkisebb atyámfiai közül, énvelem cselekedtétek.

Akkor majd szól a balján állókhoz is: Távozzatok tőlem, ti átkozottak, az örök tűzre, amely elkészíttetett az ördögnek és az ő angyalainak.

Mert éheztem és nem adtatok ennem, szomjúhoztam és nem adtatok innom,

jövevény voltam és nem fogadtatok be, mezítelen voltam és nem ruháztatok fel, beteg és fogoly voltam és nem látogattatok meg engem.

Akkor majd ezek is felelnek neki és ezt mondják: Uram, mikor láttunk téged éhezni vagy szomjúhozni vagy jövevénynek vagy mezítelennek vagy betegnek vagy fogolynak, hogy ne szolgáltunk volna neked?

Akkor így válaszol nekik: Bizony mondom nektek: amit nem cselekedtetek eggyel e legkisebbek közül, énvelem nem cselekedtétek.

És ezek elmennek majd az örök gyötrelemre, az igazak pedig az örök életre.

És mikor Jézus mind ezeket a beszédeket elvégezte, így szólt tanítványainak:

Tudjátok, hogy két nap múlva lesz a húsvét ünnepe és az Ember Fiát elárulják, hogy megfeszíttessék.

Akkor összegyülekeztek a papi fejedelmek, az írástudók és a nép vénei a főpap házában, akit Kajafásnak hívtak,

és közösen elhatározták, hogy Jézust csellel megfogják és megölik.

És ezt mondták: Ne az ünnepen, hogy a nép között zavargás ne támadjon.

És mikor Jézus Betániában a poklos Simon házában volt,

odament hozzá egy asszony, akinél egy alabástrom szelence drága kenet volt, és az ő fejére öntötte, amint az asztalnál ült.

Tanítványai pedig ennek láttára bosszankodtak és ezt mondták: Mirevaló ez a tékozlás?

Mert drágán el lehetett volna adni és az árát a szegényeknek juttatni.

Mikor pedig Jézus ezt észrevette, így szólt nekik: Miért bántjátok ezt az asszonyt? Hiszen jó dolgot cselekedett velem.

Mert a szegények minden kor veletek lesznek, de én nem leszek mindenkor veletek.

Mert mikor ő ezt a kenetet az én testemre öntötte, az én temetésemre cselekedte azt.

Bizony mondom nektek, hogy mindenütt, ahol az egész világon hirdetik ezt az evangéliumot, amit ez az asszony cselekedett, azt is hirdetik majd az ő emlékezetére.

Akkor a tizenkettő közül egy, akit Iskáriótes Júdásnak hívtak, elment a papi fejedelmekhez,

és azt mondta: Mit adtok nekem, ha a kezetekre juttatom őt? Azok pedig harminc ezüst pénzt fizettek neki.

És ettől fogva kereste az alkalmat, hogy elárulja őt.

A kovásztalan kenyerek első napján pedig oda mentek Jézushoz a tanítványok és így szóltak: Hol akarod, hogy elkészítsük neked eledelül a húsvéti bárányt?

Ő pedig válaszolt: Menjetek be a városba ahhoz a bizonyos emberhez és mondjátok neki: A Mester üzeni: Az én időm közel van; nálad költöm el tanítványaimmal a húsvéti bárányt.

És a tanítványok úgy cselekedtek, ahogy Jézus parancsolta nekik és elkészítették a húsvéti bárányt.

Mikor pedig beesteledett, asztalhoz telepedett a tizenkettővel.

Miközben ettek, így szólt: Bizony mondom nektek, egyik közületek el fog árulni engem.

Ekkor nagyon elszomorodtak és egyenként kezdték mondani neki: Talán csak nem én vagyok az, Uram?

Ő pedig így felelt: Aki velem együtt mártja kezét a tálba, az árul el engem.

Az Ember Fia elmegy ugyan, amint meg van írva felőle, de jaj annak az embernek, aki az Ember Fiát elárulja. Jobb volna annak az embernek, ha nem született volna.

Megszólalt Júdás is, aki elárulta őt és ezt mondta: Talán csak nem én vagyok az, Mester? Szólott neki: Te mondtad.

Miközben ettek, Jézus vette a kenyeret és hálát adott, megtörte azt, és adta a tanítványoknak és ezt mondta: Vegyétek, egyétek; ez az én testem.

Azután vette a poharat, hálát adott, adta nekik, és ezt mondta: Igyatok ebből mindnyájan;

mert ez az én vérem, az újszövetség vére, mely sokakért kiontatik bűnök bocsánatára.

Mondom pedig nektek: mostantól fogva nem iszom a szőlőtőkének e terméséből mindaddig a napig, amikor majd újra iszom azt veletek az én Atyám országában.

És dicséretet énekelve, kimentek az Olajfák hegyére.

Akkor azt mondta ne kik Jézus: Ezen az éjtsza kán mindnyájan megbotránkoztok bennem. Mert meg van írva: Megverem a pásztort és elszélednek a nyáj juhai.

De feltámadásom után előttetek megyek majd Galileába.

Péter pedig így felelt neki: Ha mindnyájan megbotránkoznak is benned, én soha meg nem botránkozom.

Szólt neki Jézus: Bizony mondom neked, hogy ezen az éjtszakán, mielőtt a kakas megszólal, háromszor megtagadsz engem.

Azt mondta neki Péter: Ha meg kell is veled halnom, nem tagadlak meg téged. A többi tanítvány is hasonlóképen beszélt.

Akkor elment velük Jézus egy helyre, amelyet Gecsemánénak hívtak és így szólt a tanítványoknak: Üljetek le itt, amíg elmegyek és amott imádkozom.

És maga mellé vette Pétert és Zebedeus két fiát, és kezdett szomorkodni és gyötrődni.

Ekkor mondta nekik: Nagyon, szomorú az én lelkem, mind halálig. Maradjatok itt és virrasszatok velem

És kissé előremenve, arcra borult és így könyörgött: Atyáin, ha lehetséges, múljék el tőlem e pohár; mindazáltal ne úgy legyen, amint én akarom, hanem amint te.

Akkor odament a tanítványokhoz és alva találta őket. És szólt Péternek: Így nem bírtatok virrasztani velem egy óráig sem?

Vigyázzatok és imádkozzatok, hogy kísértésbe ne essetek, mert jóllehet a lélek kész, de a test erőtelen.

Ismét elment másodszor is és könyörgött: Atyám, ha nem múlhatik el tőlem ez a pohár, hogy ki ne igyam, legyen meg a te akaratod.

És mikor visszatért, ismét alva találta őket, mert elnehezedett az ő szemük.

És otthagyta őket, ismét elment, harmadszor is imádkozott, miközben ugyanazt mondta.

Akkor odament a tanítványokhoz és szólt nekik: Aludjatok tovább és nyugodjatok. Íme eljött az óra, és az ember Fiát bűnösök kezére adják.

Keljetek fel, menjünk. íme elközelgett, aki engem elárul.

És mikor még beszélt, íme odament Júdás, egy a tizenkettő közül, és vele együtt sok nép fegyverekkel és botokkal a papi fejedelmektől és a nép véneitől.

Az áruló pedig ebben a jelben egyezett meg velük: Majd akit megcsókolok, ő az: őt fogjátok meg.

És mindjárt Jézushoz lépve, így szólt: Üdvözlégy, Mester! és megcsókolta.

Jézus pedig ezt mondta: Barátom, miért jöttél? Akkor odamentek hozzá, kezüket rávetették Jézusra és elfogták őt.

És íme az egyik azok közül, akik Jézussal voltak, kinyújtotta kezét, kirántotta kardját és a főpap szolgájához sújtva, levágta a fülét.

Ekkor Jézus így szólt hozzá: Tedd hüvelyébe kardodat, mert akik fegyvert fognak, fegyver által kell elveszniük.

Vagy azt gondolod, hogy nem. kérhetném most az én Atyámat s ő nem adhatna mellém akár tizenkét sereg angyalnál is többet?

De akkor hogyan teljesednének be az Írások, hogy ennek így kell lennie?

Abban az órában így szólt Jézus a sokasághoz: Mint valami rablóra, úgy jöttetek fegyverekkel és botokkal, hogy megfogjatok engem. Naponként a templomban ültem és tanítottam és nem fogtatok el engem.

Mindez pedig azért történt, hogy beteljesedjenek a próféták írásai. Ekkor a tanítványok mind elhagyták őt és elfutottak.

Mikor azok foglyul ejtették Jézust, elvitték Kajafáshoz, a főpaphoz, ahol az írástudók és vének összegyűltek.

Péter pedig távolról követte őt, egészen a főpap udvaráig és bement, leült a szolgákkal, hogy lássa, mi lesz a vég.

A papi fejedelmek és az egész tanács hamis tanúságot kerestek Jézus ellen, hogy megölhessék őt.

De nem találtak, bár sok hamis tanú jelentkezett. Utoljára azonban előállott kettő (A 60. vers végén egyes kéziratokban a kettő szó helyett két hamis tanú olvasható.)

és ezt vallották: Ez azt mondta: Én le tudom rontani az Isten templomált és három nap alatt fel tudom építeni,

És a főpap felkelt és így szólt neki: Semmit sem felelsz? Mit vallanak ezek ellened?

Jézus azonban hallgatott. Ekkor a főpap így szólt hozzá: Esküvel kényszerítlek az élő Istenre: mondd meg nekünk, vájjon te vagy-e a Krisztus, az Isten Fia?!

Jézus így felelt: Te mondottad. Sőt mondom nektek: mostantól fogva meglátjátok az Ember Fiát ülni a Hatalom jobbján és eljönni az ég felhőin.

Ekkor a főpap megszaggatta ruháit és szólt: Istent káromolta. Mi szükségünk van még tanúkra1? íme most hallottátok az istenkáromlást. (A 65. versben egyes kéziratokban ez olvasható: az ő istenkáromlását.)

Mit gondoltok? Azok pedig így feleitek: Méltó a halálra.

Elvkor szembeköpdösték, arculverték őt, némelyek pedig bottal ütötték,

s ezt mondták: Prófétáld meg nekünk, te Krisztus, hogy ki az, aki üt téged?

Péter pedig kint ült az udvaron, és egy szolgálóleány odament hozzá és megszólította: Te is a galileai Jézussal voltál.

Ő azonban mindnyájuk előtt tagadta és ezt mondta: Nem tudom, mit beszélsz.

Mikor azután kiment a kapuba, meglátta őt egy másik szolgálóleány és ezt mondta az ottlevőknek: Ez is a názáreti Jézussal volt.

És ő ismét esküvel tagadta: Nem ismerem azt az embert.

Kevés idő múlva pedig az ott álldogálók odamentek és azt mondták Péternek: Bizony te is közülük való vagy, hiszen a beszeded is elárul téged.

Ekkor átkozódni és esküdözni kezdett: Nem ismerem azt az embert. És azonnal megszólalt a kakas.

És Péter visszaemlékezett Jézus beszédére, aki ezt mondta neki: Mielőtt a kakas megszólal, háromszor tagadsz meg engem. És kiment onnan és keservesen sírt.

Mikor pedig reggel lett, határozatot hoztak az összes papi fejedelmek és a nép vénei Jézus ellen, hogy megölik őt.

És miután megkötözték, elvitték és átadták Poncius Pilátusnak, a helytartónak.

Mikor Júdás, aki őt el árulta, látta, hogy elítélték, megbánta tettét, a harminc ezüst pénzt visszavitte a papi fejedelmeknek és véneknek és ezt mondta:

Vétkeztem, mivel ártatlan vért árultam el. Ők azonban azt mondták: Mit tartozik ez ránk? A te dolgod.

Ő pedig eldobta az ezüst pénzeket a templomban, eltávozott, ment és felakasztotta magát.

A papi fejedelmek pedig felszedték az ezüst pénzt és azt mondták: Nem szabad ezt a templom kincséhez tennünk, mert vérdíj.

És tanácsot tartva, megvásárolták azon a fazekas mezejét az idegenek számára temetőül.

Ezért hívják azt a földet Vérmezőnek mind e mai napig.

Ekkor teljesedett be Jeremiás próféta mondása, aki így szólt: És vették a harminc ezüst pénzt, a felbecsültnek árát, akit Izrael fiai részéről felbecsültek,

és odaadták a fazekas mezejéért, amint meghagyta nekem az Úr.

Jézus pedig ott állt a helytartó előtt. És a helytartó megkérdezte tőle: Te vagy a zsidók királya? Jézus pedig így szólt: Te mondod,

És mikor a papi fejedelmek és vének vádolták, semmit sem felelt.

Akkor így szólt neki Pilátus: Nem hallod, mi mindennel vádolnak?

És nem felelt neki egyetlen szavára sem, úgyhogy a helytartó igen csodálkozott.

Ünnepenként pedig egy foglyot szokott szabadon bocsátani a helytartó a sokaság kedvéért, akit akartak.

Volt pedig akkor egy hírhedt foglyuk, akit Barabbásnak hívtak.

Ezért, mikor összegyűltek, így szólt Pilátus: Melyiket akarjátok, hogy szabadon bocsássam nektek: Barabbást vagy Jézust, akit Krisztusnak hívnak?

Mert tudta, hogy csak irigységből adták őt a kezére.

Mikor pedig a bírói székbe ült, felesége üzenetet küldött neki: Ne avatkozzál annak az igaz embernek dolgába, mert sokat szenvedtem miatta ma álmomban.

Ám a papi fejedelmek és a vének felbujtották a sokaságot, hogy Barabbást kérjék ki, Jézust ellenben veszítsék el.

Azután a helytartó azt mondta nekik: A kettő közül melyiket akarjátok, hogy elbocsássam nektek? Azok pedig így szóltak: Barabbást.

Pilátus azt mondta nekik: Mit tegyek hát Jézussal, akit Krisztusnak hívnak? És mindnyájan azt mondták: Feszítsd meg!

A helytartó pedig megkérdezte: Hát mi rosszat cselekedett? De azok annál hangosabban kiáltották: Feszítsd meg!

Mikor Pilátus látta, hogy semmire sem megy, sőt még nagyobb zavargás támad, vizet hozatott, megmosta kezét a sokaság előtt és így szólt: Ártatlan vagyok ennek az igaz embernek vérétől. Ti feleltek érte!

És az egész nép azt felelte: Az ő vére rajtunk és gyermekeinken.

Akkor szabadon bocsátotta nekik Barabbást, Jézust pedig megostoroztatta és kiszolgáltatta, hogy megfeszítsék.

Akkor a helytartó katonái elvitték Jézust a várba és összegyűjtötték ellene az egész csapatot.

És levetkőztették és bíborpalástot adtak rá.

Majd tövisből font koronát tettek a fejére és jobb kezébe nádszálat adtak. És térdet hajtva, csúfolták őt és azt mondták: Üdvözlégy, zsidók királya!

Majd leköpdösték, elvették tőle a nádszálat és a fejéhez verték.

És miután csúfot űztek belőle, levették róla a palástot és a maga ruhájába öltöztették. Majd elvitték, hogy megfeszítsék.

Kifelé menet pedig találkoztak egy cirénei emberrel, akit Simonnak hívtak; ezt kényszerítették, hogy vigye az ő keresztjét.

És miután odaértek arra a helyre, amelyet Golgotának, vagyis Koponya-helynek neveznek,

epével kevert bort adtak neki inni. Ezt megízlelte, de nem akart inni.

Miután pedig megfeszítették őt, sorsvetéssel osztoztak a ruháin. Hogy beteljesedjék a próféta mondása: Ruháimon megosztoztak maguk között és köntösömre sorsot vetettek.

Majd leülve ott, őrizték őt.

És feje fölé függesztették elítéltetésének okát, és ezt írták oda: EZ JÉZUS, A ZSIDÓK KIRÁLYA.

Ugyanakkor két rablót is megfeszítettek vele együtt; egyiket jobb, a másikat bal keze felől.

Az arramenők pedig káromolták őt, fejüket csóválva,

és ezt mondva: Te, aki lerontod a templomot és harmadnapra felépíted, szabadítsd meg magadat. Ha Isten Fia vagy, szállj le a keresztről!

Hasonlóképen a papi fejedelmek is gúnyolódva mondták az írástudókkal és vénekkel együtt:

Másokat megmentett; magát nem tudja megmenteni. Ha Izrael Királya, szálljon le most a keresztről és majd hiszünk benne.

Bízott az Istenben: szabadítsa meg most, ha akarja. Hiszen azt mondta: Isten Fia vagyok.

Hasonlóképen gyalázták őt a gonosztevők is, akiket vele együtt feszítettek meg.

Hat órától kezdve pedig sötétség lett az egész földön kilenc óráig.

Kilenc óra táján pedig Jézus hangosan így kiáltott: Éli, Éli, lama sabaktáni azaz: Én Istenem, én Istenem, miért hagytál el engem?

Némelyek pedig az ott állók közül, akik ezt hallották, így szóltak: Illést hívja.

Ekkor egyikük nyomban odafutott, szivacsot vett, amelyet megtöltött ecettel, nádszálra tűzte és inni adott neki.

A többiek pedig ezt mondták: Hagyd el; lássuk, eljön-e Illés, hogy megszabadítsa őt?

Jézus pedig ismét hangosan felkiáltva, kilehelte lelkét.

És íme a templom kárpitja felülről az aljáig kettéhasadt. És a föld megrendült és a sziklák megrepedeztek;

a sírok megnyíltak és sok elhunyt szentnek a teste feltámadt;

ezek a sírokból kijőve, az ő feltámadása után bementek a szent városba és sokaknak megjelentek.

A százados pedig, és akik vele őrizték Jézust, látták a földrengést és a történteket, és igen megrémültek és így szóltak: Bizony Isten Fia volt ez!

Volt pedig ott sok asszony, akik távolról szemlélték mindezt: ezek Galileából követték Jézust és szolgáltak neki.

Köztük volt a magdalai Mária, továbbá Mária, Jakab és József anyja és a Zebedeus fiainak anyja.

Mikor pedig beesteledett, eljött egy gazdag ember Arimatiából, névszerint József, aki maga is tanítványa volt Jézusnak.

Ez bement Pilátushoz és elkérte Jézus testét. Ekkor Pilátus megparancsolta, hogy adják ki.

És József magához vette a testet, tiszta gyolcsba göngyölte,

és elhelyezte a maga új sírboltjába, amelyet a sziklába vágatott. És miután a sír bejáratához egy nagy követ hengerített, eltávozott.

Ott volt pedig a magdalai Mária és a másik Mária, akik a sírral szemben ültek.

Másnap pedig, amely a péntek után következik, összegyűltek a papi fejedelmek és a farizeusok Pilátushoz,

és azt mondták: Uram, mi emlékszünk arra, hogy ez a csaló még életében azt mondta: Harmadnapra feltámadok!

Parancsold meg azért, hogy őrizzék a sírt harmadnapig, hogy a tanítványai, odamenve, valamiképpen el ne lopják őt és azt ne mondják a népnek: Feltámadott a halálból! és ez az utolsó csalás még rosszabb lesz az elsőnél.

Pilátus azt mondta nekik: Van őrségetek: menjetek, őriztessétek, ahogy jónak látjátok.

És ők elmentek, lepecsételjék a követ és a sírt az őrséggel őriztették.

Szombat elmúltával pedig, a hét első napján, virradatkor kiment magdalai Mária és a másik Mária, hogy megnézzék a sírt.

És íme nagy földrengés lett, mert az Úr angyala leszállt a mennyből, odament és elhengerítette a követ és ráült.

Úgy jelent meg, mint a villámlás, és ruhája fehér volt, mint a hó.

Tőle való féltükben megrettentek az őrök és szinte holtra váltak.

Az angyal pedig ezt mondta az asszonyoknak: Ti ne féljetek! Mert tudom, hogy a megfeszített Jézust keresitek.

Nincsen itt, mert feltámadott, amint megmondta. Jertek, nézzétek meg a helyet, ahol feküdt az Úr.

És menjetek el gyorsan, mondjátok meg a tanítványainak, hogy feltámadott a halálból és íme előttetek megy Galileába: ott majd meglátjátok őt. Íme, megmondtam nektek!

És gyorsan eltávoztak a sírtól, félelemmel és nagy örömmel futottak, hogy megvigyék a hírt a tanítványainak.

Mikor pedig mentek, hogy megmondják az ő tanítványainak, íme szembe jött velük Jézus és ezt mondta: Köszöntlek titeket! Azok pedig odajárulva hozzá, megragadták az ő lábát és leborultak előtte.

Akkor Jézus így szólt hozzájuk: Ne féljetek! Menjetek el, mondjátok meg az én atyámfiainak, hogy menjenek el Galileába és ott majd meglátnak engem. Az őrök megvesztegetése

És mikor ők elmentek, íme az őrségből némelyek bementek a városba és jelentették a papi fejedelmeknek mindazt, ami történt.

Azok pedig összegyűltek a vénekkel együtt és elhatározták, hogy sok pénzt adnak a katonáknak,

és így szóltak: Mondjátok: Az ő tanítványai jöttek oda éjjel és ellopták őt, amikor mi aludtunk.

Ha ez aztán a helytartó fülébe jut, mi majd megnyugtatjuk őt és kimentünk titeket a bajból.

Azok pedig elfogadták a pénzt és úgy tettek, ahogy kitanították őket. Így terjedt el ez a hír a zsidók között mind e mai napig.

A tizenegy tanítvány pedig elment Galileába arra a hegyre, ahová Jézus rendelte őket.

És mikor meglátták őt, leborultak előtte. Némelyek azonban kételkedtek.

Jézus pedig odament hozzájuk és azt mondta nekik: Nekem adatott minden hatalom mennyen és földön.

Menjetek el azért, tegyetek tanítványokká minden népet, kereszteljétek meg őket az Atyának és a Fiúnak és a Szent Léleknek nevébe,

és tanítsátok őket, hogy tartsák meg mindazt, amit én parancsoltam nektek. És íme én veletek vagyok minden napon a világ végezetéig.

Jézus Krisztusról, az Isten Fiáról szóló evangéliom kezdete.

Amint, meg van írva Ésaiás próféta könyvében: Íme elküldöm az én követemet a te orcád előtt, aki elkészíti a te útadat;

kiáltó szó a pusztában: Készítsétek az Úr útját, egyengessétek ösvényeit; —

úgy történt, hogy János keresztelt a pusztában és hirdette a megtérés keresztségét a bűnök bocsánatára.

És kiment hozzá Júdea egész vidéke és a jeruzsálemiek mindnyájan és megkeresztelkedtek általa a Jordán folyóban, vallást téve bűneikről.

János teveszőr ruhát viselt és dereka körül bőrövet; és sáskát és erdei mézet evett.

És így prédikált: Utánam jön, aki erősebb nálam, és én nem vagyok méltó, hogy lehajolva, saruja szíját megoldjam.

Én vízzel keresztellek meg titeket, de Ő Szentlélekkel keresztel majd meg titeket

És történt azokban a napokban, hogy elment Jézus a galileai Názáretből és János megkeresztelte a Jordánban.

És egyszerre, amint kilépett a vízből, látta, hogy az egek megnyílnak és a Lélek, mint egy galamb száll rá;

és szó hangzott az egekből: Te vagy az én szeretett Fiam, benned gyönyörködöm.

A Lélek pedig azonnal elragadta őt a pusztába.

A pusztában volt negyven napig, és a Sátán kísértet te. És vadállatokkal volt együtt és az angyalok szolgáltak neki.

Miután pedig Jánost tömlöcbe vetették, elment Jézus Galileába és hirdette az Isten országáról szóló evangéliomot:

Betelt az idő és elközelített az országa. Térjetek meg és higgyetek az evangéliumban.

Mikor pedig a galileai tenger mellett járt, meglátta Simont és Andrást, a Simon testvérét, amint a tengerbe hálót vetettek, — mert halászok voltak —

és így szólt nekik Jézus: Kövessetek engem és ón emberhalászokká teszlek titeket.

És azonnal elhagyták hálóikat és követték őt.

És amikor kissé tovább ment, meglátta Jakabot, Zebedeus fiát és Jánost az ő testvérét, akik a hajóban a hálókat javítgatták.

És azonnal hívta őket; ők pedig atyjukat, Zebedeust a napszámosokkal együtt a hajóban hagyták és követték őt.

És elmentek Kapernaumba; és mindjárt szombatnapon bement a zsinagógába és tanított.

És elcsodálkoztak tanításán, mert úgy tanította őket, mint akinek hatalma van és nem úgy, mint az írástudók.

És éppen ott volt a zsinagógájukban egy tisztátalan lélektől megszállott ember, aki így kiáltott:

Mit akarsz velünk Názáreti Jézus? Azért jöttél, hogy elpusztíts minket? Tudom, ki vagy: az Istennek a Szentje.

És megdorgálta őt Jézus: Némulj el és menj ki belőlel

És a tiszta talán lélek megrángatta őt és hangos kiáltással kiment belőle.

És mindnyájan megdöbbentek úgyannyira, hogy egymást kérdezgették: Mi ez? Isteni hatalom szerint való új tanítás; még a tisztátalan lelkeknek is parancsol és azok engedelmeskednek neki.

És egyszerre elterjedt a híre mindenütt Galilea egész tartományában

És mindjárt, amikor a zsinagógából eltávoztak, Simon és András házához mentek, Jakabbal és Jánossal együtt.

Simon napa pedig lázas betegen feküdt és azonnal szóltak neki felőle.

És odament hozzá, megfogta a kezét és talpra állította. És elhagyta őt a láz és szolgált nekik.

Estefelé pedig, mikor leszállt a nap, elvitték hozzá a betegeket és az ördöngösöket mind.

És az egész város odagyűlt az ajtó elé.

És meggyógyított sokakat, akik különféle betegségekben sínylődtek; és sok ördögöt kiűzött és nem engedte beszélni az ördögöket, mivel azok ismerték őt.

Kora reggel pedig, még szürkületkor felkelve, kiment és elvonult egy puszta helyre és ott imádkozott.

Simon pedig és a vele levők utána siettek,

és mikor megtalálták, azt mondták neki: Mindenki téged keres.

ő azonban így felelt nekik: Menjünk máshová, a szomszédos helységekbe, hogy ott is prédikáljak, mert azért jöttem.

így járta be egész Galileát, prédikált az ő zsinagógáikban és ördögöket űzött ki.

És odament hozzá egy bélpoklos, aki kérte őt és leborulva előtte, azt mondta neki: Ha akarod, megtisztíthatsz engem.

Jézus pedig könyörületességre indult, kinyújtotta kezét, megérintette és szólt hozzá: Akarom, tisztulj meg!

És azonnal eltávozott róla a poklosság és megtisztult.

Ekkor ráparancsolt és mindjárt elküldőtte őt

és azt mondta neki: Vigyázz, hogy senkinek semmit ne szólj,,hanem menj, mutasd meg magadat a papnak és vidd fel a te tisztulásodért, amit Mózes parancsolt, bizonyságul nekik.

De az, miután eltávozott, kezdte mindenfelé hirdetni és terjeszteni azt, ami vele történt, úgyhogy Jézus nyilvánosan már nem mehetett városba, hanem künn, puszta helyeken tartózkodott és hozzámentek mindenünnen.

Napok múlva pedig ismét bement Kapernaumba és meghallották, hogy otthon van.

Ekkor sokan összegyűltek, úgyhogy még az ajtó előtt sem fértek el és hirdette nekik az igét.

És hozzámentek, egy gutaütöttet vittek, akit négyen emeltek.

És mivel a sokaság miatt nem férkőzhettek azzal őhozzá, megbontották felette a háztetőt, rést törtek ós leeresztették az ágyat, amelyen a gutaütött feküdt.

Jézus pedig, mikor látta hitüket, így szólott a gutaütöttnek: Fiam, megbocsáttattak a te bűneid.

Az írástudók közül pedig néhányan ott ültek és szívükben így okoskodtak:

Miért beszél ez így? Istent káromolja. Kicsoda bocsáthat meg bűnöket, hacsak nem egyedül az Isten?

És Jézus azonnal észrevette lelkében, hogy azok magukban így okoskodnak és ezt mondta nekik: Miért okoskodtok így szívetekben?

Mi könnyebb: azt mondanom-e a gutaütöttnek: Megbocsáttattak a te bűneid! vagy ezt mondanom: Kelj fel, vedd az ágyadat és járj?

Hogy pedig megtudjátok, hogy az Ember Fiának van hatalma a földön a bűnöket megbocsátani, így szólt a gutaütöttnek:

Mondom neked, kelj fel, vedd az ágyadat és eredj haza.

Az pedig felkelt, azonnal felvette ágyát, és mindenki láttára kiment, úgyhogy valamennyien elcsodálkoztak és dicsőítették az Istent, és így szóltak: Sohasem láttunk ilyent!

És ismét kiment a tenger mellé; és az egész sokaság odament hozzá, és tanította őket.

És amint tovább ment, meglátta Lévit, az Alfeus fiát, aki a vámszedő helyen ült és így szólt hozzá: Kövess engem! Az pedig felkelt és követte őt.

És történt, hogy mikor annak házában asztalhoz telepedett, sok vámszedő és bűnös is odaült Jézussal és az ő tanítványaival együtt, mert sokan voltak és követték őt.

És mikor az írástudók és a farizeusok látták, hogy együtteszik a bűnösökkel és vámszedőkkel, így szóltak tanítványainak: Miért eszik együtt a vámszedőkkel és bűnösökkel?

És mikor Jézus ezt meghallotta, azt mondta nekik: Nem az egészségeseknek van szükségük orvosra, hanem a betegeknek; nem azért jöttem, hogy az igazakat hívjam, hanem a bűnösöket a megtérésre.

A János tanítványai és a farizeusok éppen böjtöltek. Odamentek azért és így szóltak hozzá: Miért böjtölnek a János tanítványai és a farizeusok tanítványai, a te tanítványaid pedig nem böjtölnek?

Jézus pedig felelt nekik: Vájjon böjtölhet-e a násznép, amíg velük van a vőlegény? Ameddig velük van a vőlegény, nem böjtölhetnek.

De jönnek majd napok, amikor elvétetik tőlük a vőlegény és akkor böjtölni fognak azon a napon.

Senki sem varr új posztóból foltot ócska ruhára, különben a folt kiszakít abból, az új az ócskából és nagyobb szakadás támad.

És senki sem tölt új bort régi tömlőkbe; különben a bor a tömlőket szétszakítja, a bor pedig a tömlőkkel együtt tönkre megy; hanem az új bor új tömlőkbe való.

És történt, hogy szombatnapon ment át a vetések között és tanítványai mentükben kalászokat kezdtek szaggatni.

Ekkor a farizeusok így szóltak hozzá: Nézd, miért teszik ők szombatnapon azt, ami nem szabad?

ő pedig azt mondta nekik: Sohasem olvastátok, mit tett Dávid, mikor szükséget szenvedett és társaival együtt megéhezett?

Hogyan ment be az Isten házába Abjátár főpap idejében és ette meg a felrakott szent kenyereket, amelyeket csak a papoknak szabad megenniük; ós adott társainak is?

És szólott nekik: A szombat lett az emberért, nem az ember a szombatért. (A 17. versbeli két utolsó szó nincs meg a legrégibb kéziratokban.)

Az Ember Fia tehát a szombatnak is Ura.

Egyszer ismét bement a zsinagógába és volt ott egy béna kezű ember.

És lestek őt, vájjon meggyógyítja-e szombatnapon, hogy vádolhassák őt

Akkor szólott a béna kezű embernek: Állj elő a középre!

Azoknak pedig azt mondta: Szabad-e szombaton jót cselekedni vagy rosszat tenni? Szabad-e életet menteni vagy kioltani? De azok hallgattak.

Ekkor haraggal végignézett rajtuk, bánkódott szívük keménysége miatt és így szolt az emberhez: Nyújtsd ki a kezedet! mire az kinyújtotta és meggyógyult a keze és olyan éppé lett, mint a másik.

Akkor a farizeusok kimentek és a Heródes-pártiakkal azonnal tanácsot tartottak ellene, hogyan pusztítsák el.

Jézus pedig visszavonult tanítványaival a tenger mellé; és nagy sokaság követte őt Galileából és Júdeából,

Jeruzsálemből Idumeából, a Jordánontúl-ról, Tírus és Szidon vidékéről is nagy sokaság ment hozzá, minthogy hallották, hogy milyen nagy dolgokat cselekszik.

És meghagyta tanítványainak, hogy egy kis hajót tartsanak neki készen a sokaság miatt, hogy ne szorongassák őt.

Mert sokakat meggyógyított, úgyhogy akiknek valami bajuk volt, hozzá rohantak:, hogy érinthessék.

És amikor a tisztátalan lelkek meglátták, leborultak előtte és azt kiáltották: Te vagy az Isten Fia!

ő pedig szigorúan rájuk parancsolt, hogy ismertté ne tegyék.

Azután felment a hegyre és magához szólította, akiket akart, és azok odamentek hozzá.

És kiválasztott tizenkettőt, hogy vele legyenek és hogy kiküldje őket prédikálni

és hatalmuk legyen a betegségek gyógyítására és az ördögök kiűzésére.

Így választotta ki a tizenkettőt. És Simonnak a Péter nevet adta,

és Jakabot, Zebedeus fiát, és Jánost, Jakab testvérét, és a Boanerges nevet adta nekik, amely azt teszi: mennydörgés fiai,

és Andrást és Fülöpöt és Bertalant ós Mátét és Tamást és Jakabot, Alfeus fiát, és Taddeust és a kánaáni Simont,

és Júdás Iskariótest, aki el is árulta őt

Azután hazatért. És akkora sokaság gyűlt egybe ismét, hogy még nem is ehettek.

Amint az övéi ezt meghallották, eljöttek, hogy megfogják, mert azt mondták, hogy nincs eszénél.

Az írástudók pedig, akik Jeruzsálemből jöttek le, azt állították: Belzebub van vele! és: Az ördögök fejedelme által űzi ki az ördögöket.

ő pedig magához hívta azokat, és példázatokban ezt mondta nekik: Hogyan űzheti ki a Sátán a Sátánt?

Hiszen ha egy ország önmagával meghasonlik, az az ország nem maradhat meg;

és hogy ha egy ház önmagával meg hasonlik, az a ház sem maradhat meg.

És ha a Sátán önmaga ellen támadt és meghasonlott, nem marad hat meg, hanem vége van.

Senki sem rabolhatja el az erős ember javait úgy, hogy behatol annak házába, hacsak előbb meg nem kötözi az erős embert és így rabolja ki annak házát.

Bizony mondom nektek, hogy minden bűn megbocsáttatik az emberek fiainak, még a káromlások is, akármennyi káromlást szólnak is,

de aki a Szentlélek ellen szól káromlást, nem nyer bocsánatot soha, hanem örökkévaló bűnben vétkes.

Mivel ezt mondták: Tisztátalan lélek van benne.

És megérkeztek anyja és testvérei és kívül megállva, beküldtek hozzá és hivatták őt.

Körülötte pedig sokaság ült és szóltak neki: Íme, a te anyád és testvéreid ott künn keresnek téged.

Ő azonban azt felelte nekik: Ki az én anyám, és kik az én testvéreim?

Majd miközben végigtekintett a körülötte ülőkön, így szólt: Íme az én anyám és az én testvéreim!

Mert aki az Isten akaratát cselekszi, az az én fiútestvérem, nőtestvérem és anyám.

És ismét tanítani kezdett a tenger mellett. És igen nagy sokaság gyűlt hozzá, úgyhogy hajóra szállt, leült abban a tengeren, míg az egész sokaság a tenger mellett a parton volt.

És sok mindenre tanította őket példázatokban és ezt mondta nekik tanításában:

Halljátok! Íme, a magvető kiment vetni.

És történt vetés közben, hogy némely mag az útfélre esett és eljöttek a madarak és megették.

Némelyik pedig a köves helyre esett, ahol nem volt sok földje, úgyhogy hamar kikelt, mivel nem volt mélyen a földben.

Mikor pedig felkelt a nap, a hőség megütötte és mivel nem volt gyökere, elszáradt.

Némelyik pedig a tövisek közé esett, és a tövisek felnőttek és megfojtották, úgyhogy nem hozott termést.

Némelyik pedig a jó földbe esett, kikelt, felnövekedett és termést hozott: némelyik harmincannyit termett, némelyik hatvanannyit, némelyik pedig százannyit.

És szólt hozzájuk: Akinek van füle a hallásra, hallja!

Mikor pedig egyedül volt, megkérdezték a példázat felől azok, akik a tizenkettővel együtt körülötte voltak.

És ő azt mondta nekik: Az Isten országának titka nektek adatott, azoknak a kívülvalóknak azonban minden példázatokban adatik,

hogy nézve nézzenek és ne lássanak; és hallva halljanak és ne értsenek, hogy soha meg ne térjenek és bűneik meg ne bocsáttassanak.

Majd így szólt nekik: Nem értitek ezt a példázatot? Akkor hogyan értitek meg majd mind a többi példázatot?

A magvető az igét hinti.

Az útfélre esett mag azokat jelenti, akiknek hintik az igét, de mihelyt hallják, azonnal eljön a Sátán és elragadja a szívükbe vetett igét.

És hasonlóképen a köves helyre vetett magvak azok, akik mihelyt hallják az igét, mindjárt Örömmel fogadják,

de nincs bennük gyökere, hanem csak ideigvalók; azután, ha nyomorúság vagy üldözés támad az ige miatt, azonnal megbotránkoznak.

És mások, a tövisek közé vetett magvak azok, akik az igét hallják,

de a világi gondok és a gazdagság csalárdsága és egyéb dolgok kívánsága közbejön és megfojtják az igét, úgyhogy nem hoz termést.

A jó földbe vetett magvak pedig azok, akik hallják az igét és befogadják és termést hoznak, némelyik harmincannyit, némelyik hatvanannyit, némelyik százannyit.

És szólt hozzájuk: vajjon a lámpást azért hozzák-e elő, hogy véka alá tegyék vagy az ágy alá? És nem azért-e, hogy a lámpatartóra tegyék?

Mert nincs semmi rejtett dolog, ami ki ne derülne és semmi titok, ami napfényre ne jutna.

Ha valakinek van füle a hallásra, hallja

Majd így szólt hozzájuk: Figyeljetek arra, hogy mit hallotok: Amely mértékkel mértek, olyannal mérnek nektek, sőt ráadást adnak.

Mert akinek van, annak adatik, és akinek nincs, attól az is elvétetik, amije van

Majd így szólt: Úgy van az Isten országa, mint amikor az ember beveti a magot a földbe,

azután alszik és felkel, éjjel és nappal; a mag pedig kihajt és felnő, maga sem tudja hogyan.

Mert magától terem a föld először füvet, azután kalászt, azután teljes szemet a kalászban.

Mihelyt pedig a gabona arravaló, azonnal sarlót ereszt rá, mert az aratás elérkezett

És szólt: Mihez hasonlítsuk az Isten országát? Vagy milyen példázatban mutassuk fel azt?

Olyan az, mint a mustármag, amely mikor a földbe vetik, minden földi magnál kisebb,

de ha egyszer elvetették, felnő és minden veteménynél nagyobb lesz, nagy ágakat hajt, úgyhogy árnyéka alatt fészket rakhatnak az égi madarak.

És sok ilyenféle példázatban hirdette nekik az igét úgy, amint megérthették.

Példázat nélkül pedig nem beszélt nekik; maguk között azonban a tanítványainak mindent megmagyarázott.

Azután így szólt nekik ugyanazon a napon, amint este lett: Menjünk át a túlsó partra.

Elbocsátotta tehát a sokaságot, és elvitték őt úgy, amint volt a hajóban; de más hajók is voltak vele.

Akkor nagy szélvihar támadt, a hullámok pedig becsaptak a ha jóba úgyannyira, hogy már-már megtelt.

Ő pedig a hajó hátulsó részében, a fejaljon aludt. És felkeltették őt és így szóltak neki: Mester, nem törődöl vele, hogy elveszünk?

Akkor felkelt, megdorgálta a szelet és azt mondta a tengernek: Hallgass, némulj el! És elállt a szél és lett nagy csendesség.

És szólt nekik: Miért vagytok ilyen félénkek? Hogyan van, hogy nincs hitetek?

És nagy félelem fogta el őket és ezt mondták egymásnak: Kicsoda ez, hogy mind a szél, mind a tenger engednek neki?

És eljutottak a tenger túlsó partjára, a gadarénusok földjére.

És amint a hajóból kiszállt, azonnal eléje ment a sírboltokból egy ember, akiben tisztátalan lélek volt,

akinek lakása a sírboltokban volt és már láncokkal sem tudta őt senki megkötözni.

Mert sokszor megkötözték bókokkal és láncokkal, de a láncokat szétszaggatta és a bókokat összetörte, úgyhogy senki sem tudta megfékezni.

És egész éjjel és nappal a sírboltokban és a hegyeken tartózkodott, kiáltozott és kővel verdeste magát.

Mikor pedig Jézust távolról meglátta, odafutott, eléje borult,

és fenn hangon így kiáltott: Mit akarsz velem, Jézus, magasságos Isten Fia? Az Istenre kényszerítelek, ne kínozz engem.

Mert ezt mondta neki: Tisztátalan lélek, menj ki ebből az emberből!

És megkérdezte tőle: Mi a neved? S az így felelt: Légió a nevem, mivel sokan vagyunk.

És igen kérte őt, hogy ne küldje el őket arról a vidékről.

Volt pedig ott a hegyoldalon egy nagy legelésző disznó csorda.

És kérték őt: Küldj minket a disznókba, hadd menjünk beléjük!

És megengedte nekik. Ekkor kijöttek a tisztátalan lelkek, belementek a disznókba és a csorda, mintegy kétezer disznó, a meredekről a tengerbe rohant és belefulladt a tengerbe.

Akik pedig őrizték azokat, elfutottak és hírül vitték a városba és a falvakba. És az emberek kimentek, hogy lássák, mi történt.

Mikor Jézushoz értek és látták, hogy az ördöngös, akiben azelőtt a légió volt, ott ül felöltözve és eszénél van, megijedtek.

Akik pedig látták, elbeszélték nekik, mi történt az ördöngössel és a disznókkal.

Ekkor kérni kezdték őt, hogy távozzék határukból.

Mikor pedig a hajóra szállt, arra kérte őt az, aki ördöngös volt, hogy vele lehessen.

De Jézus nem engedte meg neki, hanem így szólt hozzá: Eredj haza a tieidhez és beszéld el nekik, hogy mily nagy dolgot cselekedett veled az Úr és hogyan könyörült rajtad.

El is ment és kezdte hirdetni a Tízvárosban, mily nagy dolgot cselekedett vele Jézus; és mindnyájan elcsodálkoztak.

És mikor Jézus ismét áthajózott a túlsó partra, nagy sokaság gyűlt hozzá és ő a tenger mellett volt.

És odament hozzá a zsinagógai elöljárók közül egy, névszerint Jairus és amint meglátta őt, lábához borult,

és igen kérte: Az én leánykám halálán van; jöjj, tedd rá a kezedet, hogy meggyógyuljon és éljen.

El is indult vele. És nagy sokaság követte őt, úgyhogy minden oldalról szorították.

És volt egy asszony, aki tizenkét év óta vérfolyásos volt,

és sok orvostól sokat szenvedett és minden vagyonát elköltötte, de semmi hasznát sem vette, sőt inkább még rosszabbul lett.

Ez mikor hallott Jézus felől, a sokaságban háta mögé került, megérintette az ő ruháját.

Mert ezt mondta: Ha csak ruháit érinthetem is, meggyógyulok.

És azonnal megszűnt vérének folyása és megérezte testében, hogy meggyógyult a bajából.

Jézus pedig azonnal észrevette magán, hogy isteni erő áradt ki belőle, megfordult a sokaságban és így szólt: Ki érintette a ruhámat?

És szóltak neki a tanítványai: Látod, hogy a sokaság szorongat téged és azt kérdezed: Ki érintett engem?

Ekkor körülnézett, hogy lássa, ki tette ezt.

Az asszony pedig félve és remegve, mivel tudta, mi történt vele, odament, eléje borult és elmondta neki a teljes igazságot.

Ő pedig így szólt neki: Leányom, a te hited megtartott téged. Eredj el békével és bajodból meggyógyulva, légy egészséges.

Mikor még beszélt, odajöttek a zsinagógai elöljáró házától ezzel az üzenettel: Leányod meghalt. Mit fárasztod tovább a Mestert?

Jézus pedig amint hallotta a beszédet, amit mondtak, így szólt a zsinagógai elöljárónak: Ne félj, csak higgy!

És senkinek sem engedte, hogy vele menjen, csak Péternek, Jakabnak és Jánosnak, Jakab testvérének.

Mikor odaértek a zsinagógai elöljáró házához és látta a zűrzavart, a síró és jajgató embereket,

bement és ezt mondta nekik: Miért zajongtok és sírtok? A gyermek nem halt meg, csak alszik.

És kinevették őt. Ő pedig mindnyájukat kiküldte, maga mellé vette a gyermek atyját, anyját és a vele levőket és bement oda, ahol a gyermek feküdt.

Majd megfogta a gyermek kezét és azt mondta neki: Talitha kúmi, ami megmagyarázva ezt teszi: Leányka, neked mondom, kelj fel.

Ekkor a leányka azonnal felkelt és járt, mert már tizenkét esztendős volt. És nyomban megrendülten csodálkoztak.

Ő pedig szigorúan megparancsolta ne kik, hogy ezt senki meg ne tudja. Majd azt mondta, hogy adjanak neki enni.

Mikor onnan eltávozott, hazájába ment és követték tanítványai.

És a legközelebbi szombaton tanítani kezdett a zsinagógában. És sokan, akik hallották Őt, megdöbbentek és ezt mondták: Hol tanulta ezeket és milyen bölcsesség az, ami neki adatott? És ilyen csodadolgok történnek általa?

vajjon nem ez-é az ácsmester, a Mária fia, Jakab, József, Júdás és Simon testvére? És nem itt élnek-e közöttünk a nőtestvérei? És megbotránkoztak benne.

Jézus pedig azt mondta nekik: A prófétát sehol sem becsülik olyan kevésre, mint a maga hazájában, az ő rokonai között és a maga házában.

Nem is tehetett ott semmi csodát, csak néhány beteget gyógyított meg úgy, hogy rájuk tette a kezét.

És csodálkozott az ő hitetlenségükön. Azután sorra járta a falvakat és tanított

Majd magához szólította a tizenkettőt és kezdte őket kiküldeni kettőnként és hatalmat adott nekik a tisztátalan lelkeken.

És megparancsolta nekik, hogy az útra semmit se vigyenek, csak egy botot; se kenyeret, se táskát, se pénzt az erszényükben,

hanem kössenek sarut, de két ruhát ne öltsenek.

És ezt mondta nekik: Ahol valamely házba bementek, ott maradjatok mindaddig, amíg tovább mentek onnan.

Ahol azonban nem fogadnak be titeket és nem hallgatnak rátok, verjétek le a port lábatokról, mikor onnan távoztok, bizonyságul ellenük. (A 11. vers végén egyes kéziratokban még ez olvasható: Bizony mondom nektek: az ítélet napján könnyebb lesz a sodomaiaknak és gomoraiaknak, mint annak a városnak (Mt 10:15).)

És ők elmenve, hirdették, hogy térjenek meg.

És sok ördögöt kiűztek, sok beteget megkentek olajjal és gyógyítottak.

Hallott ezekről Heródes király, mert ismertté vált a Jézus neve. És azt beszélték: Keresztelő János támadt fel a halálból és azért működnek benne a csodatevő erők.

Mások pedig azt mondták, hogy Illés ő, ismét mások azt állították, hogy próféta, olyan, mint valamelyik régi próféta.

Mikor Heródes ezeket hallotta, így szólt: Az a János, akit én lefejeztettem, az támadt fel a halálból.

Mert maga Heródes fogatta el és a tömlöcben bilincsbe verette Jánost Heródiás miatt, Fülöpnek, az ő testvérének felesége miatt, mivel azt vette feleségül.

Mert János megmondta Heródesnek: Nem szabad neked a testvéred feleségével élned.

Heródiás ezért haragudott rá és meg akarta ölni, de nem tehette.

Mert Heródes félt Jánostól, mivel igaz és szent embernek ismerte és védelmezte. Mikor hallgatta, sokszor zavarban volt, de azért örömmel hallgatta,

Egy alkalmas nap jöttével azonban, mikor Heródes a születésnapján lakomát adott főembereinek, vezéreinek és Galilea előkelőségeinek,

és ennek a Heródiásnak leánya bement és táncolt, megtetszett Heródesnek és a vendégeknek. A király pedig azt mondta a leánynak: Kérj, amit akarsz és meg adom neked.

Meg is esküdött neki: Bármit kérsz, megadom neked, még ha az országom felét kéred is

Az pedig kiment és így szólt az ő anyjának: Mit kérjek? Ő így felelt: Keresztelő János fejét.

Ekkor nagysietve bement a királyhoz és kérte őt: Akarom, hogy azonnal add ide nekem Keresztelő János fejét egy tálon.

A király pedig noha igen elszomorodott, de esküjéért és a vendégek miatt nem akarta őt elutasítani,

azonnal elküldte a hóhért és megparancsolta, hogy hozza el annak a fejét.

Az pedig elment, lefejezte őt a börtönben és elhozta a fejét egy tálon és odaadta a leánynak, a leány pedig anyjának adta.

Mikor ezt meghallották János tanítványai, odamentek, elvitték a testét és sírba helyezték

Azután az apostolok összegyűltek Jézushoz és elbeszélték neki mindazt, amit cselekedtek és amit tanítottak.

Ő pedig így szólt nekik: Jertek velem csak ti magatok, valami puszta helyre és pihenjetek egy kissé. Mert sokan jöttek, mentek, úgyhogy még evésre sem volt alkalmas idejük.

És elhajóztak egy puszta helyre, csupán ők maguk.

Mikor azonban a sokaság meglátta őket, amint mentek és sokan megismerték őket, minden városból összefutottak oda gyalog és megelőzték őket.

És amikor Jézus kiszállt, nagy sokaságot látott, és megszánta őket, mert olyanok voltak, mint a pásztor nélkül való juhok. És kezdte őket sok dologra tanítani.

Majd mikor az idő már nagyon későre járt, odamentek hozzá tanítványai és ezt mondták neki: Puszta ez a hely és az idő már későre jár.

Engedd el őket, hadd menjenek el a körüllevő tanyákra és falvakba, és vegyenek maguknak ennivalót.

Jézus pedig ezt mondta nekik: Adjatok nekik ti enni. És válaszoltak neki: Menjünk és vegyünk kétszáz dénárért kenyeret, hogy enni adjunk nekik?

Ő pedig azt mondta nekik: Hány kenyeretek van? Menjetek, nézzétek meg. És amikor megtudták, így szóllak: öt, és két halunk.

Akkor megparancsolta nekik, hogy üljenek le mind csoportonként a zöld pázsitra.

Letelepedtek azért csoportonként százával és ötvenével.

Ő pedig vette az öt kenyeret és a két halat, és feltekintett az égre, hálát adott és megtörte a kenyereket és odaadta tanítványainak, hogy tegyék eléjük és a két halat is elosztotta mindnyájuknak.

Ettek azért mindnyájan és jóllaktak,

és felszedték a maradékot, tizenkét tele kosárral és a halakból is.

Akik pedig a kenyerekből ettek, mintegy ötezeren voltak férfiak.

És mindjárt meghagyta tanítványainak, hogy szálljanak hajóba és menjenek át előtte a túlsó partra Betsaida felé, míg elbocsátja a sokaságot.

Miután pedig elbúcsúzott tőlük felment a hegyre, hogy imádkozzék.

És amikor beesteledett, a hajó a tenger közepén volt, ő pedig egymaga a szárazon.

És amint látta, hogy vesződnek az evezéssel, — mert a szél szembe fújt, — az éjtszaka negyedik őrváltása idején odament hozzájuk, a tengeren járva. És el akart haladni mellettük.

Mikor pedig azok látták, hogy a tengeren jár, kísértetnek vélték és felkiáltottak,

mert mindnyájan látták őt és megrémültek. De Ő azonnal megszólította őket és mondta nekik: Bízzatok! Én vagyok! Ne féljetek!

Ekkor beszállt hozzájuk a hajóba és elállt a szél. Ők pedig szerfelett csodálkoztak magukban.

Mert nem okultak a kenyerek megsokasításán, mivel a szívük megkeményedett.

És átkelve a szárazföldre, eljutottak Genezáretbe és kikötöttek.

De mihelyt kiszálltak a hajóból, azonnal megismerték őt,

és azt az egész környéket befutották, kezdték a betegeket ágyakon odahordani, ahol hallomásuk szerint tartózkodott.

És ahová bement: falvakba, városokba vagy tanyákra, a betegeket kitették a terekre és kérték őt, hogy azok legalább a ruhája szegélyét érinthessék. És ahányan csak érintették, meggyógyultak.

És hozzágyűltek a farizeusok és néhány Jeruzsálemből jött írástudó.

Ezek látták, hogy tanítványai közül némelyek tisztátalan vagyis mosdatlan kézzel esznek kenyeret. —

Mert a farizeusok és általában a zsidók addig nem esznek, míg kezüket egy maroknyi vízzel meg nem mossák; így tartják meg a vének hagyományát.

És mikor a piacról hazamennek, mosakodás nélkül nem esznek; és sok egyéb dolog is van, aminek megtartását átvették, poharak, korsók, rézedények — és ágyak — megmosását. — (A 4. versben gondolatjel közé tett szavak a legrégibb kéziratokban nincsenek meg.)

Ekkor megkérdezték őt a farizeusok és az írástudók: Miért nem élnek a te tanítványaid a vének hagyománya szerint, hanem tiszta talán kézzel esznek kenyeret?

Ő pedig azt mondta nekik: Helyesen prófétált felőletek, képmutatók felől, Ésaiás, amint meg van írva: Ez a nép szájával tisztel engem, de a szíve távol van tőlem.

Pedig hiába tisztelnek engem, ha emberi parancsolatokat tanítanak isteni tanítás gyanánt.

Az Isten parancsolatát elhagyjátok, de az emberek hagyományát megtartjátok. (A 8. vers végén egyes kéziratokban még ez olvasható: korsóknak és poharaknak mosását; és sok egyéb effélét is cselekesztek.)

Majd így szólt nekik: Ti szépen félreteszitek az Isten parancsolatát azért, hogy a magatok hagyományát tartsátok meg.

Mert Mózes azt mondta: Tiszteld atyádat és anyádat: És: Aki atyját vagy anyját szidalmazza, halállal haljon meg.

Ti pedig azt mondjátok: Ha valaki ezt mondja atyjának vagy anyjának: Korbán (azaz: áldozati ajándék) az, amivel segíthetnélek,

akkor már nem engeditek, hogy atyjával vagy anyjával valami jót tegyen.

így teszitek érvénytelenné az Isten beszédét a ti hagyományotokkal, amelyet tanítotok. És sok effélét is cselekesztek.

És magához hívta ismét a sokaságot és így szólt nekik: Hallgassatok rám mindnyájan és értsétek meg:

Nincsen semmi az emberen kívül, ami beléje jutva, tisztátalanná tenné őt, hanem ami az emberből kijön, az teszi tisztátalanná az embert.

Ha valakinek van füle a hallásra, hallja!

És mikor a sokaságot elhagyta és bement egy házba, megkérdezték őt a tanítványai a példázat felől.

És válaszolt nekik: Ti is ennyire értelmetlenek vagytok? Nem értitek, hogy semmi sem teheti tisztátalanná az embert, ami kívülről jut bele?

Mert nem a szívébe jut, hanem a gyomrába, ahonnét természetes úton távozik. Így nyilvánított ő tisztának minden eledelt.

Azt mondta továbbá: Ami az emberből kijön, az teszi tisztátalanná az embert.

Mert belülről, az ember szívéből származnak a gonosz gondolatok, paráznaságok, lopások, gyilkosságok,

házasságtörések, kapzsiságok, gonoszságok, álnokság, bujaság, irigység, káromlás, gőg, oktalanság:

mindezek a gonoszságok belülről erednek és tisztátalanná teszik az embert.

És felkelt és elment onnan Tírus és Szidon határába. És amikor bement egy házba, azt akarta, hogy senki se tudja meg, de nem maradhatott titokban.

Mert hamarosan hallott felőle egy asszony, akinek leányában tisztátalan lélek volt, és odament és lábához borult.

Ez az asszony pedig pogány volt, szír-feníciai származású. És kérte őt, hogy űzze ki leányából az ördögöt.

Jézus azonban azt mondta neki: Hadd lakjanak jól először a fiak, mert nem helyes a fiak kenyerét elvenni és az ebeknek vetni.

Ám az így felelt neki: Úgy van, Uram; de hiszen az ebek is esznek az asztal alatt a fiak morzsáiból.

És azt mondta neki: E beszédért menj el; az ördög kiment a te leányodból.

És mikor hazaért, leányát az ágyon fekve találta és az ördög kiment belőle.

Azután ismét eltávozott Tírus határából, és elment Szidonon át, a galileai tengerhez a Tíz város vidékén keresztül.

És odavittek hozzá egy nehéz beszédű süketet és kérték, hogy tegye rá a kezét.

Mikor pedig félrevonta őt a sokaságból, ujját a fülébe dugta és nyálával illette annak a nyelvét.

Majd feltekintett az égre, fohászkodott és ezt mondta neki: Effata, azaz: Nyílj meg!

És megnyílt a füle és nyelve köteléke nyomban megoldódott, úgyhogy értelmesen beszélt.

És megparancsolta nekik, hogy senkinek se mondják el; de mennél jobban tiltotta, annál inkább híresztelték.

És szerfelett elcsodálkoztak, és ezt mondták: Mindent jól cselekedett; a süketeket is hallókká teszi, a némákat is beszélőkké.

Azokban a napokban ismét igen nagy volt a sokaság és mivel nem volt mit enniök, magához szólította Jézus a tanítványait és ezt mondta nekik:

Szánakozom e sokaságon, mert már harmadnapja, hogy velem vannak és nincs mit enniük;

és ha éhen bocsátom őket haza, kidőlnek az úton, Mert némelyek közülük messziről jöttek.

Tanítványai pedig így feleltek neki: Honnan elégíthetné meg valaki ezeket kenyérrel itt a pusztában?

És megkérdezte tőlük: Hány kenyeretek van? Azok pedig szóltak: Hét.

Akkor megparancsolta a sokaságnak, hogy telepedjenek le a földre. És miután vette a hét kenyeret, hálát adott, megtörte és a tanítványainak adta, hogy tegyék eléjük. És a sokaság elé tették.

Volt egy kevés haluk is. És miután megáldotta, azt mondta, hogy tegyék eléjük azokat is.

Ettek azért és jóllaktak és felszedték a maradék darabokat hét kosárral.

Számuk pedig mintegy négyezer volt. Azután elbocsátotta őket.

És azonnal hajóra szállt tanítványaival és Dalmanuta vidékére ment

Majd kimentek a farizeusok és vitatkozni kezdtek vele, és mennyei jelt kívántak tőle, hogy kísértsék őt.

Ő pedig lelkében felfohászkodva, ezt mondta: Miért kíván jelt ez a nemzedék? Bizony mondom nektek: nem adatik jel ennek a nemzedéknek.

És otthagyva őket, ismét hajóra szállt és a túlsó partra ment.

De elfelejtettek kenyeret vinni, úgyhogy csak egy kenyér volt velük a hajóban.

És intette őket, Vigyázzatok, őrizkedjetek a farizeusok kovászától és Heródes kovászától!

Ekkor egymás között tanakodtak, hogy nincs kenyerük.

Jézus pedig tudta ezt, és azt mondta nekik: Mit tanakodtok, hogy nincs kenyeretek? Mégsem veszitek észre és nem értitek? Mégis kemény a szívetek?

Van szemetek és nem láttok? Van fületek és nem hallotok? És nem emlékeztek?

Mikor az öt kenyeret megtörtem az ötezernek, hány kosarat szedtetek tele a darabokkal? Feleltek neki: Tizenkettőt.

Mikor pedig a hetet a négyezernek, hány kosarat szedtetek tele a darabokkal? Azok pedig mondták: Hetet.

És ő ezt mondta nekik: Mégsem értitek?

Azután Betsaidába mentek. És egy vakot vittek hozzá és kérték, hogy érintse meg.

Ekkor ő kézen fogta a vakot, kivezette a falun kívül, majd megnyálazva a szemét, rátette a kezét és megkérdezte tőle: vajjon látsz-e valamit?

Az pedig feltekintve, így szólt: Látom az embereket, úgy látom őket, mint valami járkáló fákat.

Azután ismét rátette kezét a szemére. És az világosan látott, meggyógyult, és tisztán látott mindent.

Azután hazaküldte őt, és ezt mondta: A faluba pedig ne menj be! (A 26. vers végén egyes kéziratokban még ez olvasható: És senkinek el ne mondd a faluban.)

És elment Jézus a tanítványaival a Cézárea Filippi mellett levő falvakba; és útközben megkérdezte tanítványaitól: Kinek mondanák engem az emberek?

Ők pedig így feleltek: Keresztelő Jánosnak; és némelyek Illésnek, némelyek pedig valamelyik prófétának.

És ő megkérdezte őket: Ti pedig kinek mondotok engem? Erre Péter így felelt neki: Te vagy a Krisztus!

És rájuk parancsolt, hogy senkinek se szóljanak felőle

És kezdte őket tanítani, hogy az Ember Fiának sokat kell szenvednie és a vénektől, a papi fejedelmektől és írástudóktól megvettetnie és megöletnie és harmadnapon feltámadnia.

És ezt nyíltan mondta. Ekkor Péter magához vonta és elkezdte dorgálni.

De ő megfordult, tanítványaira tekintett és megfeddette Pétert e szavakkal: Távozz tőlem, Sátán! Mert nem az Isten dolgaira gondolsz, hanem az emberek dolgaira.

Majd a sokaságot tanítványaival együtt magához szólította és azt mondta nekik: Ha valaki én utánam akar jönni, tagadja meg magát és vegye fel az ő keresztjét és kövessen engem.

Mert aki meg akarja tartani az ő életét, elveszíti azt; aki pedig elveszíti az ő életét énérettem és az evangéliumért, megmenti azt.

Mert mit használ az embernek, ha az egész világot megnyeri, de életét elveszíti?

vajjon mit adhat az ember váltságul az ő életéért?

Mert ha valaki szégyel engem és az én beszédeimet e parázna és bűnös nemzedékben, az Ember Fia is szégyellni fogja azt, mikor eljön az ő Atyja dicsőségében a szent angyalokkal.

Azután így szólt nekik: Bizony mondom nektek, hogy vannak némelyek az itt állók között, akik nem ízlelnek halált addig, amíg meg nem látják, hogy az Isten országa eljön hatalommal.

És hat nap múlva magához vette Jézus Pétert, Jakabot és Jánost, és felvitte őket csupán magukat egy magas hegyre. És elváltozott előttük,

úgyhogy ruhája olyan tündöklő fehér lett, amilyenhez hasonlót ruhafestő a földön nem fehéríthet.

És megjelent nekik Illés Mózessel együtt és beszélgettek Jézussal,

Ekkor Péter megszólalt és azt mondta Jézusnak: Mester, jó nekünk itt lennünk, készítsünk itt három sátrat: neked egyet, Mózesnek is egyet, Illésnek is egyet.

Mert nem tudta mit beszél, mivel megrémültek.

És felhő támadt, amely beborította őket és a felhőből szó hangzott, amely ezt mondta: Ez az én szeretett Fiam: őt hallgassátok.

És egyszerre, amint szétnéztek, senkit sem láttak maguk körül, egyedül Jézust.

Mikor pedig a hegyről leszállottak, megparancsolta nekik, hogy senkinek se beszéljék el, amit láttak, csak amikor az Ember Fia a halálból feltámad.

És ezt a szót megtartották magukban, de tanakodtak egymás között, hogy mit jelent a halálból feltámadni.

És megkérdezték őt: Miért mondják az írástudók, hogy előbb Illésnek kell eljönnie?

Ő pedig azt mondta nekik: Illés csakugyan előbb jön el és mindent helyreállít. De hogyan van az Ember Fiáról megírva, hogy sokat kell szenvednie és megvetést tűrnie.

De mondom nektek, hogy Illés is eljött és azt cselekedték vele, amit akartak, amint meg van írva felőle.

És mikor a tanítványokhoz értek, nagy sokaságot láttak körülöttük, és írástudókat, akik vitatkoztak velük.

És mihelyt meglátta őt az egész sokaság, elcsodálkozott és eléje futott és köszöntötte őt.

Ő pedig megkérdezte tőlük: Mit vitatkoztok ezekkel?

És valaki a sokaságból így felelt: Mester, idehoztam hozzád a fiamat, akiben néma lélek van.

És ahol csak megragadja, földhöz veri és tajtékot túr, fogát csikorgatja és megmerevedik. Szóltam hát tanítványaidnak, hogy űzzék ki azt, de nem tudták.

Ő pedig így felelt nekik: Óh hitetlen nemzedék, meddig leszek még veletek? Meddig szenvedjelek el titeket? Hozzátok ide elém!

És odavitték hozzá. És mihelyt megpillantotta őt, a lélek azonnal szaggatta, úgyhogy a földre esett és tajtékot túrva fetrengett.

És megkérdezte az apjától: Mennyi ideje, hogy ez megesett vele? Az pedig szólt: Gyermeksége óta.

És gyakran lökte tűzbe is, vízbe is, hogy elpusztítsa őt. De ha tehetsz valamit, légy segítségül nekünk és könyörülj rajtunk.

Jézus pedig azt mondta neki: „Ha tehetsz valamit"? — Minden lehetséges a hivőnek!

A gyermek atyja pedig — könnyhullatással — tüstént így kiáltott: Hiszek! Légy segítségül az én hitetlenségemnek. (A 24. versben gondolatjel közé tett szó a legrégibb kéziratokban nincs meg.)

Mikor pedig Jézus látta, hogy a sokaság még inkább összetódul, megdorgálta a tisztátalan lelket és ezt mondta neki: Te néma és süket lélek, parancsolom neked: menj ki belőle és többé bele ne menj!

Ekkor az kiáltás és erős szaggatás közt kiment, a gyermek pedig olyan lett, mint egy halott, úgyhogy sokan azt mondták, meghalt.

Jézus azonban megragadta a kezét, felemelte őt, és az felkelt.

Miután pedig bement a házba, tanítványai megkérdezték őt külön: Miért nem űzhettük ki ezt mi?

Ő pedig azt mondta nekik: Ezt a fajtát semmivel sem lehet kiűzni, csak imádsággal.

És onnét távozva, Galileán mentek át. És nem akarta, hogy valaki megtudja.

Mert tanította tanítványait és ezt mondta nekik: Az Ember Fia az emberek kezébe adatik és megölik őt, de ha megölték, harmadnap feltámad.

Ám ők nem értették meg ezt a mondást, de féltek őt meg kérdezni.

És elmentek Kapernaumba. És odahaza megkérdezte tőlük: miről vitatkoztatok útközben?

De ők hallgattak, mert az úton arról vitatkoztak egymással, hogy ki a legnagyobb.

És amikor leült, odaszólította a tizenkettőt és ezt mondta nekik: Ha valaki első akar lenni, legyen mindenki között az utolsó és mindenkinek a szolgája.

És előfogott egy kis gyermeket, közéjük állította, majd ölébe vette és ezt mondta nekik:

Aki az ilyen gyermekek közül egyet befogad az én nevemért, engem fogad be; és aki engem befogad, nem engem fogad be, hanem azt, aki engem elküldött.

János pedig így szólt hozzá: Mester, láttunk valakit, aki a te neveddel ördögöket űz ki, aki nem követ minket, és eltiltottuk őt, mivelhogy nem követ minket.

Jézus pedig szólt: Ne tiltsátok el őt, mert senki sincs, aki csodát tesz az én nevemben és mindjárt ócsárolhatna engem.

Mert aki nincs ellenünk, velünk van.

Mert aki innotok ad egy pohár vizet az én nevemben, mivel ti a Krisztuséi vagytok, bizony mondom nektek, hogy nem veszti el jutalmát.

Aki pedig bűnre csábít egyet e kicsinyek közül, akik hisznek, jobb annak, ha malomkövet kötnek a nyakára és a tengerbe vetik.

És ha bűnre visz téged a kezed, vágd le azt. Jobb neked csonkán bemenned az életre, mint két kezeddel menned a gyehennára, az olthatatlan tűzre,

ahol az ő férgük meg nem hal és a tűz el nem alszik.

És ha a lábad visz bűnre téged, vágd le azt. Jobb neked sántán bemenned az életre, mintha két lábaddal vetnek a gyehennára, (A 45. és 47. vers végére is odaírták egyes kéziratokban ezt: az olthatatlan tűzre.)

ahol az ő férgük meg nem hal és a tűz el nem alszik.

És ha a szemed csábít bűnre téged, vájd ki azt. Jobb neked félszemmel bemenned az Isten országába, mintha két szemeddel vetnek a gyehennára,

ahol az ő férgük meg nem hal és a tűz el nem alszik.

Mert mindenki tűzzel sózatik meg — és minden áldozat sóval sózatik meg. — (A 49. versben gondolatjel közé tett szavak a legrégibb kéziratokban nincsenek meg.)

Jó a só, de ha a só ízét veszti, mivel adtok ízt neki? Legyen bennetek só és legyetek békében egymással.

És felkelve, elment onnan Júdea határába és a Jordánontúlra, és ismét sokaság gyűlt hozzá; ő pedig szokása szerint ismét tanította őket.

És a farizeusok odamentek hozzá, megkérdezték kísértve őt, hogy szabad-e férjnek feleségét elbocsátania.

Ő pedig azt felelte nekik: Mit parancsolt nektek Mózes?

Ők pedig azt mondták: Mózes megengedte, hogy válólevelet írjunk és elváljunk.

És Jézus így válaszolt: A ti szívetek keménysége miatt írta nektek ezt a parancsolatot.

De a teremtés kezdete óta férfiúvá és asszonnyá teremtette őket az Isten.

Ezért a férfi elhagyja az ő atyját és anyját és ragaszkodik az ő feleségéhez

és lesznek ketten egy testté. Azért többé nem két test ők, hanem egy.

Amit tehát az Isten egybeszerkesztett, ember el ne válassza.

És odahaza a tanítványai ismét meg kérdezték őt e dolog felől.

Ő pedig így felelt nekik: Aki elbocsátja a feleségét és mást vesz el, házasságtörést követ el ellene;

ha pedig a feleség hagyja el az ő férjét és mással kel egybe, házasságtörést követ el.

És kis gyermekeket vittek hozzá, hogy kezét rájok tegye. A tanítványok pedig feddették azokat, akik odavitték.

Mikor azonban Jézus ezt látta, megharagudott és ezt mondta nekik: Engedjétek, hogy a kis gyermekek hozzám jöjjenek, ne tiltsátok el őket, mert ilyeneké az Isten országa.

Bizony mondom nektek: aki nem úgy fogadja az Isten országát, mint egy kis gyermek, semmiképpen sem megy be abba.

Azután ölébe vette azokat, rájuk tette és megáldotta őket.

És mikor útnak indult, odafutott hozzá egy ember, térdre borult előtte és megkérdezte tőle: Jó Mester, mit cselekedjem, hogy az örök életet elnyerjem?

Jézus pedig így válaszolt neki: Miért mondasz engem jónak? Senki sem jó, csak egy: az Isten.

A parancsolatokat tudod: Ne ölj; Ne paráználkodjál; Ne lopj; Hamis tanúbizonyságot ne tégy; Ne rabolj; Tiszteld atyádat és anyádat.

Ő pedig azt mondta neki: Mester, mindezeket megtartottam ifjúságomtól fogva.

Jézus pedig rátekintett, megkedvelte őt és azt mondta neki: Egy fogyatkozásod van; eredj el, add el minden vagyonodat és oszd ki a szegényeknek és kincsed lesz a mennyben. Azután jöjj és kövess engem, — felvéve a keresztet, — (A 21. versben gondolatjel közé tett szavak a legrégibb kéziratokban nincsenek meg.)

Az pedig elszomorodott e beszéden, és búsan távozott, mert nagy vagyona volt.

Jézus pedig körültekintve, így szólt tanítványaihoz: Milyen nehezen mennek, be az Isten országába, akik gazdagok!

A tanítványok pedig megdöbbentek az ő beszédén, de Jézus újra megszólalt és ezt mondta nekik:. Gyermekeim, milyen nehéz — azoknak, akik a gazdagságban bíznak — az Isten országába bejutni! (A 24. versben gondolatjel közé tett szavak a legrégibb kéziratokban nincsenek meg.)

Könnyebb a tevének a tű fokán átmenni, mint a gazdagnak bejutni az Isten országába.

Azok pedig szerfelett zavarba jöttek és így szóltak egymás között: Hát akkor kicsoda üdvözülhet?

Jézus pedig rájuk tekintett és ezt mondta: Embereknél lehetetlen ez, de az Istennél nem; mert az Istennél minden lehetséges.

És Péter kezdte mondani neki: íme, mi mindent elhagytunk és követtünk téged.

Jézus pedig ezt mondta: Bizony mondom nektek: senki sem hagyta el házát, fiútestvéreit vagy nőtestvéreit, anyját, atyját vagy feleségét vagy gyermekeit vagy szántóföldjeit énérettem és az evangéliumért úgy,

hogy ne kapna százannyit most ebben az időben: házakat, fiútestvéreket és nőtestvéreket, és anyát, gyermekeket és szántóföldeket, ha mindjárt üldöztetésekkel is; a jövendő világban pedig örök életet.

Sok utolsó lesz elsővé és sok első utolsóvá.

Úton voltak és mentek fel Jeruzsálembe; és előttük haladt Jézus, és ők csodálkoztak; és akik követték őt, féltek. Ekkor ismét maga mellé vette a tizenkettőt, kezdte nekik mondani, minek kell vele megtörténnie:

íme felmegyünk Jeruzsálembe és az Ember Fiát a papi fejedelmek és írástudók kezébe adják, halálra ítélik ós kiszolgáltatják a pogányoknak;

és csúfot űznek belőle és leköpdösik, megostorozzák és megölik, de harmadnap feltámad.

És odajárultak hozzá Jakab és János, a Zebedeus két fia és azt mondták: Mester, szeretnők, ha teljesítenéd kérésünket.

Ő pedig megkérdezte tőlük: Mit kívántok, hogy tegyek veletek?

Azok pedig ezt mondták neki: Add meg nekünk, hogy egyikünk a jobb, másikunk pedig a balkezed felől üljön a te dicsőségedben.

Jézus azonban azt mondta nekik: Nem tudjátok, mit kértek. Kiihatjátok-e azt a poharat, amelyet én kiiszom? És megkeresztelkedhettek-e azzal a keresztséggel, amellyel én megkeresztelkedem?

Azok pedig azt mondták neki: Megtehetjük. Jézus azonban így szólt hozzájuk: A poharat ugyan, amelyet én kiiszom, kiisszátok és a keresztséggel, amellyel én megkeresztelkedem, megkeresztelkedtek,

de az én jobb és balkezem felől való ülést nem az én dolgom megadni, hanem azoké lesz az, akiknek elkészíttetett.

Mikor ezt a tíz tanítvány meghallotta, haragudni kezdtek Jakabra és Jánosra.

Jézus pedig magához szólította őket és azt mondta nekik: Tudjátok, hogy azok, akik a pogányok között fejedelmeknek számítanak, uralkodnak rajtuk és az ő nagyjaik hatalmaskodnak felettük.

De nem így lesz közöttetek; hanem aki nagy akar lenni közöttetek, az legyen a ti szolgátok;

és aki közöttetek első akar lenni, legyen mindenkinek szolgája.

Mert az Ember Fia nem azért jött, hogy neki szolgáljanak, hanem hogy ő szolgáljon és adja az ő életét váltságul sokakért.

Majd Jerikóba értek. És mikor ő és tanítványai és nagy sokaság Jerikóból kimentek, Timeus fia, Bartimeus, egy vak koldus, ott ült az út mellett.

És mikor meghallotta, hogy az a názáreti Jézus, kiáltozni kezdett: Dávid Fia, Jézus, könyörülj rajtam:

Erre sokan rátámadtak, hogy hallgasson. De ő annál jobban kiáltozott: Dávid Fia, könyörülj rajtam!

Akkor Jézus megállott és azt mondta: Hívjátok ide. És odahívták a vakot e szavakkal: Bízzál! Kelj fel! Hívat téged.

Az pedig felsőruháját ledobva, felugrott és odament Jézushoz.

És Jézus így szólt hozzá: Mit akarsz, hogy cselekedjem veled? A vak pedig azt mondta neki: Mester, hogy lássak.

És Jézus így szólott hozzá: Eredj el; a te hited megtartott téged. És azonnal megjött a szemevilága és követte őt az úton.

És mikor Jeruzsálem felé, Betfágéba és Betániába, az Olajfák hegyéhez közeledtek, elküldött kettőt a tanítványai közül

és így szólt nekik: Menjetek abba a faluba, amely előttetek van és amint abba beértek, ott mindjárt találtok egy megkötött szamárcsikót, amelyen még sohasem ült ember: Oldjátok el azt és hozzátok ide.

És ha valaki azt mondja nektek: Miért teszitek ezt? mondjátok: Az Úrnak van rá szüksége, de mindjárt visszaküldi ide.

Elmentek azért és megtalálták a szamárcsikót az ajtóhoz kötve kívül az utcán és eloldották.

Az ott állók közül pedig némelyek így szóltak nekik: Mit műveltek, hogy eloldjátok a szamárcsikót?

Ők pedig úgy feleltek nekik, amint Jézus megparancsolta. És elbocsátották őket.

És odavezették a szamárcsikót Jézushoz, majd ráterítették felsőruháikat, ő pedig felült rá.

Sokan pedig felsőruháikat leterítették az útra, mások meg zöld ágakat vagdaltak a mezőn.

Akik pedig előtte mentek és akik követték, így kiáltottak: Hozsánna! Áldott, aki jön az Úr nevében!

Áldott a mi atyánknak, Dávidnak eljövendő országa. Hozsánna a magasságban!

Így vonult be Jézus Jeruzsálembe, a templomba és miután mindent megnézett köröskörül, mivel az idő már későre járt, kiment Betániába a tizenkettővel.

És másnap, mikor Betániából kijöttek, megéhezett.

És meglátva messziről egy fügefát, amely leveles volt, odament, hátha talál rajta valamit. De mikor odaért, nem talált rajta mást, csak levelet. Mert nem volt ideje a fügeérésnek.

Akkor megszólalt és ezt mondta annak: Soha többé ne egyék rólad gyümölcsöt senki! És hallották ezt a tanítványai.

Így érkeztek Jeruzsálembe. És amikor bement a templomba, kezdte kiűzni azokat, akik a templomban adtak-vettek; a pénzváltók asztalait és a galambárusok székeit pedig felforgatta,

és nem engedte, hogy bárki bármit is vigyen a templomon keresztül.

Azután így tanította őket: Nincs-e megírva: Az én házamat imádság házának fogják nevezni minden nép közötti? Ti pedig rablók barlangjává tettétek azt.

És meghallották ezt a papi fejedelmek és írástudók, és tanakodtak, hogyan pusztítsák el őt, féltek ugyanis tőle, mivel az egész sokaságot fogva tartotta az ő tanítása.

És mikor beesteledett, kimentek a városból.

Korán reggel pedig, mikor a fügefa mellett elmentek, láttak, hogy az gyökerestül kiszáradt.

És Péter visszaemlékezett, és így szólt neki: Mester, nézd: a fügefa, amelyet megátkoztál, kiszáradt.

És Jézus így válaszolt nekik: Legyen hitetek Istenben.

Mert bizony mondom nektek: ha valaki azt mondja ennek a hegynek: Emelkedjél fel és vesd magadat a tengerbe és szívében nem kételkedik, hanem hiszi, hogy amit mond, megtörténik, annak meglesz, amit mond.

Azért azt mondom nektek: Higgyétek, hogy mindazt, amiért imádkoztok és amit kértek, megkapjátok, és meglesz néktek.

És mikor imádkozva megállotok, bocsássátok meg, ha valaki ellen valami panaszotok van, hogy a ti mennyei Atyátok is megbocsássa nektek a ti vétkeiteket.

Ha pedig ti meg nem bocsátotok, a ti mennyei Atyátok sem bocsátja meg nektek a ti vétkeiteket.

És ismét Jeruzsálembe mentek. Mikor pedig a templomban körüljárt, odamentek hozzá a papi fejedelmek, az írástudók és a vének,

és így szóltak neki: Milyen hatalommal cselekszed ezeket? Vagy ki adta neked ezt a hatalmat, hogy ezeket cselekedd?

Jézus viszont így szólt hozzájok: Én csak egyet kérdezek tőletek, és ti feleljetek meg nekem. Akkor én is megmondom nektek, milyen hatalommal cselekszem ezeket.

János keresztsége mennyből volt-e vagy emberektől? Feleljetek nekem.

Azok pedig tanakodtak maguk között és ezt mondták: Ha azt mondjuk: Mennyből, — azt fogja mondani: Miért nem hittetek tehát neki?

Vagy azt mondjuk: Emberektől? — féltek a néptől. Mert Jánosról mindenki azt tartotta, hogy valóban próféta volt.

Ezért így feleltek Jézusnak: Nem tudjuk. Ekkor Jézus is ezt válaszolta nekik: Én sem mondom meg nektek, milyen hatalommal cselekszem ezeket.

És kezdett nekik példázatokban beszélni: Egy ember szőlőt ültetett, körülötte kerítést húzott, borsajtót ásott benne és tornyot épített. Azután bérbeadta munkásoknak és elutazott.

És a maga idejében szolgát küldött a munkásokhoz, hogy kapjon a munkásoktól a szőlő terméséből.

De azok megragadták, megverték és üres kézzel küldték el.

És ismét küldött hozzájuk egy másik szolgát; ennek pedig betörték a fejét és gyalázatosan bántak vele.

És ismét másikat küldött: ezt pedig megölték. És sok mást, akik közül némelyeket megvertek, némelyeket pedig megöltek.

Végül csak egy maradt, a szeretett fia, utoljára őt küldte el hozzájuk, és ezt mondta: A fiamat meg fogják becsülni.

Azok a munkások azonban ezt mondták maguk között: Ez az örökös! Jertek, öljük meg és mienk lesz az örökség!

És megfogták, megölték és kivetették a szőlőn kívül.

Mit cselekszik majd a szőlő ura? Eljön és elveszti a munkásokat és a szőlőt másoknak adja.

Ezt az írást sem olvastátok: Amely követ az építők megvetettek, az lett a szegelet fejévé!?

Az Úrtól lett ez és csodálatos a mi szemeink előtt.

És igyekeztek őt elfogni, de féltek a sokaságtól. Tudták ugyanis, hogy a példázatot ellenük mondta. Azért ott hagyták őt és elmentek.

Majd,néhány farizeust és Heródes-pártit küldtek hozzá, hogy beszédében fogják meg őt.

Ezek pedig odamentek és így szóltak neki: Mester, tudjuk, hogy igaz vagy és nem vagy tekintettel senkire, mert nem nézel az emberek személyére, hanem helyesen tanítod az Isten útját. Szabad-e a császárnak adót fizetni vagy nem? Fizessünk vagy ne fizessünk?

Ő pedig ismerte képmutatásukat, azért azt mondta nekik: Miért kísértetek engem? Hozzatok nekem egy dénárt, hadd lássam.

Azok pedig vittek. És így szólt nekik: Kinek a képe ez és kié a felírás? Ők így feleltek: A császáré.

És Jézus azt válaszolta nekik: Adjátok meg, ami a császáré, a császárnak és ami az Istené, az Istennek. És elcsodálkoztak rajta.

Majd szadduceusok jöttek hozzá, akik azt állítják, hogy nincs feltámadás. És megkérdezték tőle:

Mester, Mózes úgy írta meg nekünk, hogy ha valakinek fiútestvére meghal, és özvegyet hagy hátra, de gyermeket nem hagy, akkor az özvegyét vegye el a fiútestvére és támasszon utódot az ő testvérének.

Volt hét fiútestvér. És az első feleséget vett, de mikor meghalt, nem hagyott utódot.

És a második elvette az asszonyt de meghalt és ő sem hagyott utódot. Hasonlóképen a harmadik is,

és a hét közül egy sem hagyott utódot. Legutoljára meghalt az asszony is.

A feltámadáskor, mikor majd feltámadnak, közülök melyiké lesz az asszony? Mert mind a hétnek a felesége volt.

Jézus pedig így felelt nekik: vajjon nem azért tévelyegtek-e, mert nem ismeritek az Írásokat, sem az Isten hatalmát?

Mert mikor a halálból feltámadnak, sem nem házasodnak, sem férjhez nem mennek, hanem olyanok lesznek, mint az angyalok a mennyekben.

Arról pedig, hogy a halottak feltámadnak, nem olvastátok-e Mózes könyvében, a csipkebokorról szóló történetben mit mondott neki az Isten: Én vagyok Ábrahám Istene, Izsák Istene és Jákob Istene!?

Az Isten nem holtaknak, hanem élőknek Istene. Ti tehát igen tévelyegtek.

Akkor odament hozzá az egyik írástudó, aki hallotta a vitájukat és tudta, hogy jól megfelelt nekik, megkérdezte tőle: melyik az első az összes parancsolatok közül?

Jézus pedig azt felelte neki: Az első ez: Halljad, Izrael, az Úr, a mi Istenünk, egy Úr.

És: Szeresd az Urat, a te Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből, teljes elmédből és teljes erődből

A második ez: Szeresd felebarátodat, mint tenmagadat. Más, ezeknél nagyobb parancsolat nincs.

Akkor így szólt neki az írástudó: Jól van, Mester; igazán mondtad, hogy egy Isten van és rajta kívül nincs más.

És szeretni őt teljes szívből, teljes elméből és teljes erőből, és szeretni felebarátunkat, mint magunkat, többet ér minden égő- és véresáldozatnál.

Jézus pedig látta, hogy értelmesen felelt, és azt mondta neki: Nem vagy messze az Isten országától. És többé senki sem merte őt megkérdezni.

Amikor Jézus a templomban tanított, előhozta ezt a kérdést: Hogy mondhatják az írástudók, hogy a Krisztus a Dávid fia?

Maga Dávid mondta a Szent Lélek által: Szólott az Úr az én Uramnak: Ülj az én jobbom felől, míg ellenségeidet lábad alá vetem.

Magra Dávid Úrnak nevezi őt, akkor hogyan fia neki? És a nagy sokaság örömest hallgatta őt.

Ő pedig tanításában ezt mondta: őrizkedjetek az írástudóktól, akik örömest járnak hosszú köntösökben és szeretik a piacokon való köszöntéseket,

az első üléseket a zsinagógákban és a főhelyeket a lakomákon,

akik az özvegyek házát felemésztik és színből hosszasan imádkoznak: ezek súlyosabb ítélet alá esnek

Akkor leült Jézus a templompersellyel szemben és nézte, hogyan dobja a sokaság a pénzt a perselybe. Sok gazdag pedig sokat dobott abba.

Egy szegény özvegyasszony is odament és beledobott két fillért, azaz a legkisebb pénzt.

Akkor előszólítva tanítványait, azt mondta nekik: Bizony mondom nektek, hogy ez a, szegény Özvegyasszony többet dobott mindazoknál, akik a perselybe pénzt dobtak.

Mert azok mindnyájan a feleslegükből dobtak, ez pedig az ő szegénységéből mindazt beledobta, amije csak volt az egész vagyonát.

Miután pedig a templomból eltávozott, egyik tanítványa így szólt hozzá: Mester, nézd, milyen nagy kövek és milyen nagy épületek!

Jézus pedig azt mondta neki: Látod ezeket a nagy épületeket? Nem marad kő kövön, amelyet szét ne hánynának.

Mikor pedig az Olajfák hegyén ült, a templommal szemben, külön megkérdezte tőle Péter, Jakab, János és András:

Mondd meg nekünk, mikor történik mindez, és mi lesz a jel, amikor mindez beteljesedik?

Jézus pedig így kezdett beszólni hozzájuk: Vigyázzatok, hogy valaki tévedésbe ne ejtsen titeket.

Mert sokan jönnek majd az én nevemben, és azt mondják, hogy én vagyok! és sokakat tévedésbe ejtenek majd.

Mikor pedig majd háborúkról és háborús hírekről hallotok, ne rémüljetek meg. Ennek így kell lennie, de ez még nem a vég,

Mert nemzet támad nemzet ellen és ország ország ellen, és földrengés, éhínség— és háborúság — lesz mindenfelé, csak a kínok kezdete. (A 8. versben gondolatjel közé tett szavak a legrégibb kéziratokban nincsenek meg.)

Ti pedig vigyázzatok magatokra! Mert törvényszékeknek adnak át titeket és zsinagógákban vernek meg majd titeket, és helytartók meg királyok elé állítanak énérettem bizonyságul ellenük.

De kell, hogy előbb hirdettessék az evangéliom minden nép között.

Mikor pedig fogva visznek, hogy a törvényszéknek átadjanak titeket, ne okozzon nektek előre gondot az, hogy mit szóljatok, hanem ami adatik nektek abban az órában, azt mondjátok. Mert nem ti vagytok, akik szóltok, hanem a Szentlélek.

Halálra adja pedig majd testvér a testvérét, atya a gyermekét és fellázadnak a gyermekek szüleik ellen és megöletik őket.

És mindenki gyűlölni fog titeket az én nevem miatt. De aki mindvégig állhatatos, az megtartatik.

Mikor pedig látjátok, hogy a pusztító utálatosság ott áll, ahol nem kell, — aki olvassa, értse meg! - akkor, akik Júdeában vannak, fussanak a hegyekbe;

aki a háztetőn van, ne szálljon le, be se menjen, hogy a házából valamit kivigyen;

és aki a mezőn van, haza ne térjen, hogy ruháját elvigye.

Jaj pedig a terhes és szoptatós asszonyoknak azokban a napokban!

Imádkozhatok pedig, hogy mindez ne télen legyen.

Mert azok a napok olyan nyomorúságosak lesznek, amilyenek az Isten teremtette világ kezdete óta mind máig nem voltak és nem is lesznek.

És ha az Úr meg nem rövidítette volna azokat a napokat, egyetlen ember sem menekülne meg, De a választottakért, akiket magának kiválasztott, megrövidítette azokat a napokat

Ha valaki akkor ezt mondja nektek: Íme, itt a Krisztus! vagy: Íme, ott van! na higgyétek,

Mert hamis krisztusok és hamis próféták támadnak, akik jeleket és csodákat tesznek hogy ha lehet, tévedésbe ejtsék a választottakat.

Ti pedig vigyázzatok, előre megmondtam nektek mindent!

De azokban a napokban. ama nyomorúság után a nap majd elsötétedik és a hold nem fénylik,

és a csillagok az égről lehullanak és az egekben levő erősségek megrendülnek.

És akkor meglátják majd az Ember Fiát eljönni a fel hőkön, nagy hatalommal és dicsőséggel.

És akkor el küldi angyalait és összegyűjti választottait a négy világtáj felől, a föld végső határától az ég végső határáig.

A fügefáról vegyétek pedig a példát. Mikor ennek az ága már zsendül és levelei kihajtanak, tudjátok, hogy közel van a nyár.

Így ti is, mikor látjátok, hogy ezek meglesznek, tudjátok meg, hogy már éppen az ajtó előtt van.

Bizony mondom nektek, ez a nemzedék nem múlik el addig, amíg mindez meg nem lesz.

Az ég és a föld elmúlnak, de az én beszédeim nem múlnak el.

Arról a napról pedig vagy arról az óráról senki sem tud, sem az angyalok az égben, sem a Fiú, hanem csak az Atya.

Vigyázzatok, éberek legyetek, mert nem tudjátok, mikor jön el az az idő. (A 33. versben egyes kéziratokban a: Vigyázzatok szó után az: és imádkozzatok szavak is olvashatók)

Amint az útrakelő ember elhagyja házát és megbízást ad szolgáinak és kinek-kinek meghagyja a maga dolgát, az ajtónállónak is megparancsolja, hogy vigyázzon.

Vigyázzatok azért, mert nem tudjátok, mikor érkezik meg a ház ura, este vagy éjfélkor vagy kakasszóra vagy reggel,

hogy ha hirtelen megérkezik, aludva ne találjon titeket.

Amiket pedig nektek mondok, mindenkinek mondom: Vigyázzatok!

Két nap múlva volt pedig a húsvét és a kovásztalan kenyerek ünnepe. És a papi fejedelmek és az írástudók tanakodtak, hogyan fogják meg őt csellel és hogyan öljék meg,

Mert ezt mondták: Ne az ünnepen, hogy a nép fel ne zendüljön.

Mikor pedig Betániában, a poklos Simon házánál volt, miután asztalhoz telepedett, egy asszony ment oda, akinél alabástrom szelence volt, valódi és igen drága nárdus-olajjal. Ez az alabástromedényt eltörte és a kenetet az ő fejére öntötte.

Némelyek pedig dohogtak maguk között és azt mondták: Mirevaló az olajnak ez a tékozlása?

Mert eladhatták volna azt több mint háromszáz dénárért és a szegényeknek adhatták volna. És haragudtak rá.

De Jézus így szólt: Hagyjátok őt! Miért bántjátok? Jó dolgot cselekedett velem.

Mert a szegények mindenkor veletek lesznek, és amikor csak akarjátok, jót tehettek velük, de én nem leszek mindenkor veletek.

Ő, ami tőle telt, megtette: előre megkente az én testemet a temetésre.

Bizony mondom nektek, hogy ahol csak hirdetik az evangéliomot az egész világon, amit ez az asszony cselekedett, azt is hirdetni fogják az ő emlékezetére.

Akkor Júdás, az Iskáriótes, egy a tizenkettő közül, elment a papi fejedelmekhez, hogy őt azoknak elárulja.

Azok pedig, amint meghallották, megörültek és ígérték, hogy pénzt adnak neki. ő pedig kereste, mimódon árulhatná el őt alkalmas időben.

És a kovásztalan kenyerek ünnepének első napján, mikor a húsvéti bárányt megáldozták, így szóltak neki tanítványai: Hol akarod megenni a húsvéti bárányt? Elmegyünk és elkészítjük.

Akkor elküldött kettőt a tanítványai közül és ezt mondta nekik: Menjetek el a városba, ott majd egy ember jön veletek szembe egy korsó vízzel, őt kövessétek.

És ahová bemegy, mondjátok a házigazdának: A Mester kérdi: Hol az én szállásom, ahol a húsvéti bárányt megeszem tanítványaimmal együtt?

Ő majd mutat nektek egy berendezett és elkészített nagy termet, ott készítsétek el azt nekünk.

Elmentek azért a tanítványai és mikor a városba értek, úgy találták, amint nekik megmondta, és elkészítették a húsvéti bárányt.

És miután beesteledett, odament a tizenkettővel.

És amikor az asztalhoz telepedtek és ettek, Jézus így szólt: Bizony mondom nektek, közületek egy, aki velem eszik, elárul engem.

Ők pedig elszomorodtak és egyenként azt mondták neki: Talán csak nem én?

Ő pedig azt mondta nekik: Egy a tizenkettő közül, aki velem együtt márt a tálba.

Az Ember Fia ugyan el megy, amint meg van írva felőle, de jaj annak az embernek, aki az Ember Fiát elárulja. Jobb lenne annak az embernek, ha nem született volna.

És mikor ettek, vette a kenyeret, hálát adott, megtörte és adta nekik, és ezt mondta: Vegyétek, egyétek; ez az én testem.

Majd vette a poharat, hálát adott és adta nekik. És ittak abból mindnyájan.

És azt mondta nekik: Ez az én vérem, az új szövetség vére, amely sokakért kiontatik.

Bizony mondom nektek: nem iszom többé a szőlőtő terméséből mindama napig, amikor majd újra iszom az Isten országában.

És dicséretet énekelve, kimentek az Olajfák hegyére.

És így szólt hozzájuk Jézus: Mindnyájan megbotránkoztok bennem. Mert meg van írva: Megverem a pásztort és elszélednek a juhok,

De feltámadásom után előttetek megyek majd Galileába.

Péter pedig azt mondta neki: Ha mindnyájan megbotránkoznak is, én nem.

És szólt hozzá Jézus: Bizony mondom neked: te ma, ezen az éjtszakán, mielőtt a kakas kétszer szól, háromszor tagadsz meg engem.

De ő annál inkább erősítgette: Ha veled együtt kell is meghalnom, semmiképpen sem tagadlak meg téged. Hasonlóképen beszéltek a többiek is.

Mikor arra a helyre értek, amelynek Gecsemáné a neve, így szólt tanítványaihoz: Üljetek le itt, amíg imádkozom.

Ekkor maga mellé vette Pétert, Jakabot és Jánost, és kezdett rettegni és gyötrődni.

És így szólt nekik: Nagyon szomorú az én lelkem mindhalálig. Maradjatok itt és legyetek éberek.

És egy kissé előre ment, a földre esett és imádkozott, hogy ha lehetséges, múljék el tőle ez az óra.

És szólt: Abba, Atyám! Minden lehetséges neked. Ments meg engem e pohártól; mindazáltal ne az én akaratom legyen meg, hanem a tied.

Azután visszatért és alva találta őket, és így szólt Péternek: Simon, alszol? Nem bírtál egy óráig sem ébren maradni?

Vigyázzatok és imádkozzatok, hogy kísértésbe ne essetek; a lélek ugyan kész, de a test erőtelen.

És ismét elment, imádkozott, miközben ugyanazokat a szavakat mondta.

Mikor pedig visszatért, ismét alva találta őket, mert a szemük elnehezedett, úgyhogy nem tudták, mit feleljenek neki.

Harmadszor is eljött és azt mondta nekik: Aludjatok már és nyugodjatok. Elég! Eljött az óra; íme az Ember Fia a bűnösök kezébe adatik.

Keljetek fel, menjünk: íme elközelgett, aki engem elárul.

És amikor még szólott, hirtelen megérkezett Júdás, egy a tizenkettő közül és vele együtt nagy sokaság fegyverekkel és botokkal a papi fejedelmektől, írástudóktól és vénektől.

Az áruló pedig megadta nekik a megbeszélt jelt: Akit majd megcsókolok: ő az; azt fogjátok el és vigyétek el biztos őrizettel.

És mikor odaért, azonnal odament hozzá és így szólt: Mester! és megcsókolta.

Azok pedig rávetették a kezüket és elfogták őt.

Egy valaki pedig az ott állók közül kirántotta a kardját, odasújtott a főpap szolgájához és levágta a fülét.

És Jézus megszólalt és azt mondta nekik: Mint egy rablóra, úgy jöttetek rám, fegyverekkel és botokkal, hogy elfogjatok engem.

Naponta nálatok voltam a templomban tanítva és nem fogtatok meg engem. De az Írásoknak teljesedniük kell.

Akkor elhagyva őt, mindnyájan elfutottak.

Egy ifjú pedig követte őt, akinek testét csak egy gyolcsing takarta; és elfogták őt;

de ő otthagyva az, ingét, mezítelenül elmenekült.

És elvitték Jézust a főpaphoz. És odagyűltek mindnyájan a papi fejedelmek, a vének és az írástudók.

Péter pedig távolról követte őt, be egészen a főpap udvarába; és ott leült a szolgákkal és melegedett a tűznél.

A papi fejedelmek pedig és az egész tanács bizonyságot kerestek Jézus ellen, hogy megölhessék, de nem találtak.

Mert sokan tettek ugyan ellene hamis vallomást, de vallomásaik nem egyeztek.

Ekkor némelyek előállottak és ezt a hamis vallomást tették ellene:

Mi hallottuk, mikor ezt mondta: Lerontom ezt a kézzel csinált templomot és három nap alatt másikat építek, nem kézzel készítettet.

De még így sem egyezett a vallomásuk.

Akkor a főpap odaállva a középre, megkérdezte Jézust: Semmit sem felelsz arra, amit ezek ellened vallanak?

Ő pedig hallgatott és semmit sem felelt. Ismét megkérdezte őt a főpap és azt mondta neki: Te vagy a Krisztus, az áldott Isten Fia?

Jézus pedig szólt: Én vagyok. És meglátjátok majd, hogy az Ember Fia a Hatalom jobbján ül és eljön az ég felhőivel.

Ekkor a főpap megszaggatta ruháját és szólt: Mi szükségünk van még tanúkra?

Hallottátok a káromlást. Mi a véleményetek? Azok pedig mindnyájan úgy ítéltek, hogy méltó a halálra.

És elkezdték őt némelyek köpdösni, arcát betakarni és verni és mondani neki: Prófétálj! A szolgák pedig arcul verték őt.

És míg Péter lent volt az udvaron, arra ment a főpap egyik szolgálóleánya;

és meglátta Pétert, amint melegedett, rátekintett és ezt mondta: Te is azzal a názáretivel voltál, a Jézussal.

Ő pedig tagadta: Nem ismerem, nem is értem, mit mondasz. És kiment az előcsarnokba. És a kakas megszólalt.

A szolgálóleány pedig meglátva őt, kezdte ismét mondani az ott állóknak: Ez közülük való.

Ő pedig ismét tagadta. De egy kis idő múlva az ott állók azt mondták Péternek: Bizony közülük való vagy, hiszen galileai vagy. (A 70. vers végén egyes kéziratokban még ez is olvasható: A beszéded is hasonló.)

Ő pedig elkezdett átkozódni és esküdözni: Nem ismerem azt az embert, akiről beszéltek.

És másodszor megszólalt a kakas. Ekkor Péternek eszébe jutott Jézusnak az a szava, amelyet neki mondott: Mielőtt a kakas kétszer szól, háromszor tagadsz meg engem. És sírva fakadt.

És kora reggel azonnal határozatot hoztak a papi fejedelmek a vénekkel, az írástudókkal és az egész tanáccsal. És megkötöztetve Jézust, elvitték és átadták Pilátusnak.

És Pilátus megkérdezte tőle: Te vagy a zsidók királya? Ő pedig így felelt neki: Te mondod.

És a papi fejedelmek hevesen vádolták őt.

Pilátus pedig ismét megkérdezte tőle: Semmit sem felelsz? íme mennyi vádat emelnek ellened?

Jézus azonban többé semmit sem felelt, úgyhogy Pilátus csodálkozott.

Ünnepenként pedig egy foglyot szokott szabadon bocsátani nekik, akit éppen óhajtottak.

Volt pedig egy Barabbás nevű ember; ezt azokkal a lázadókkal fogták el, akik a zendülés alkalmával gyilkoltak.

És a sokaság felvonulva, kezdte Pilátust arra kérni, amit máskor is megtett nekik.

Pilátus pedig felelt nekik: Akarjátok, hogy elbocsássam nektek a zsidók királyát?

Tudta ugyanis, hogy a papi fejedelmek irigységből adták őt kézre.

A papi fejedelmek azonban felbujtogatták a sokaságot, hogy inkább Barabbást bocsássa el nekik.

Ekkor Pilátus ismét megszólalt és ezt mondta nekik: Mit tegyek tehát azzal, akit ti a zsidók királyának mondotok?

És azok ismét kiáltottak: Feszítsd meg!

Pilátus pedig így szólt nekik: De hát mi rosszat cselekedett? Ám azok csak annál jobban kiáltották: Feszítsd meg!

Pilátus pedig eleget akart tenni a sokaságnak, és elbocsátotta nekik Barabbást, Jézust viszont megostoroztatta és kiszolgáltatta, hogy megfeszítsék.

A katonák pedig elvitték őt a palota belsejébe — a várba — és összehívták az egész csapatot.

És bíborba öltöztették őt; fejére tövisből font koszorút tettek.

Majd elkezdték őt köszönteni: Üdvözlégy, zsidók királya!

És verték a fejét nádvesszővel és köpdöstök és térdhajtással tisztelegtek előtte.

Mikor pedig kicsúfolták, lehúzták róla a bíbor ruhát és a maga ruháiba Öltöztették. Ezután kivezették, hogy megfeszítsék.

És kényszerítettek egy mellettük elmenő embert, bizonyos cirénei Simont, aki a mezőről jött, Sándor és Rúfus atyját, hogy vigye az ő keresztjét.

így vitték őt a Golgota nevű helyre, ami megmagyarázva annyi, mint: Koponyahely.

És mirhás bort adtak neki inni, de nem fogadta el.

És megfeszítették őt. Sorsvetéssel elosztották a ruháit, hogy ki melyiket kapja.

Három óra volt pedig, mikor megfeszítették.

Elítéltetésének oka pedig így volt felírva: A ZSIDÓK KIRÁLYA.

Két rablót is megfeszítettek vele, egyiket jobb, a másikat bal keze felől.

Így teljesedett be az Írás, amely ezt mondja: És bűnösök közé számláltatott.

Az arra menők pedig káromolták őt, fejüket hajtogatva és ezt mondva: Ej, te, aki lerontod a templomot és három nap alatt felépíted,

szabadítsd meg magadat és szállj le a keresztről!

Hasonlóképen csúfolták őt egymás közt a papi fejedelmek is, az írástudókkal együtt és azt mondták: Másokat megtartott; magát nem bírja megtartani.

A Krisztus, Izrael királya, szálljon le most a keresztről, hogy lássuk és higgyünk. Akiket vele feszítettek meg, azok is szidalmazták őt.

Mikor pedig hat óra lett, sötétség támadt az egész földön kilenc óráig.

És kilenc órakor Jézus hangosan így kiáltott: Elói, Elói, lama sabaktáni? Ami lefordítva annyi, mint: Én Istenem, Én Istenein, miért hagytál el engem?

Mikor ezt az ott állók közül némelyek meghallották, így szóltak: Imé, Illést hívja.

Egy ember pedig odafutott, megtöltött egy szivacsot ecettel és azt nádszálra tűzve, inni adott neki és ezt mondta: Hagyjátok! lássuk, vajjon eljön-e Illés, hogy levegye őt?

Jézus pedig hangos kiáltással kilehelte lelkét.

És a templom kárpitja felülről az aljáig kettéhasadt.

Mikor pedig a vele szemben álló százados látta, hogy ekként lehelte ki lelkét, így szólt: Bizony ez az ember Isten Fia volt!

De voltak ott asszonyok is, akik távolról nézték: köztük a magdalai Mária, és Mária, a kis Jakab és József anyja és Salóme.

Ezek, mikor Galileában volt, követték őt és szolgáltak neki és sok más asszony, akik vele mentek fel Jeruzsálembe

És mikor már este lett — mivel az ünnepre való előkészülés napja volt vagyis szombat előtti nap —

eljött arimatiai József, tekintélyes tanácstag, aki maga is várta az Isten országát. Ez bátor elhatározással bement Pilátushoz és elkérte Jézus testét.

Pilátus pedig csodálkozott, hogy már meghalt, és miután magához hívatta a századost, megkérdezte tőle, hogy régen halt-e meg?

Mikor ezt a századostól megtudta, odaajándékozta a testet Józsefnek.

Ő pedig gyolcsot vásárolt, levette őt, begöngyölte a gyolcsba és elhelyezte egy kősziklába vágott sírboltba és követ hengerített a sírbolt szájához.

A magdalai Mária és Mária, a József anyja, nézték, hogy hová helyezték őt.

Mikor pedig elmúlt a szombat, a magdalai Mária, és Mária, Jakab anyja és Salóme drága keneteket vásároltak, hogy elmenjenek és megkenjék őt.

És korán reggel, a hét első napján a sírbolthoz mentek napkeltekor.

És azt mondták egymás között: Ki hengeríti el nekünk a követ a sírbolt szájáról?

És amikor odatekintettek, látták, hogy a kő el van hengerítve. Pedig igen nagy volt.

És bemenve a sírboltba, láttak egy fehér ruhába öltözött ifjút ülni jobb felől, és megrémültek.

Az pedig így szólt hozzájuk: Ne féljetek! A názáreti Jézust keresitek, akit megfeszítettek; feltámadott, nincsen itt. Íme a hely, ahová őt helyezték.

De menjetek el, mondjátok meg tanítványainak és Péternek, hogy előttetek megy Galileába: ott majd meglátjátok őt, amint megmondta nektek.

És kijöttek és elfutottak a sírbolttól, mert félelem és remegés fogta el őket, úgyhogy senkinek sem szóltak semmit, mert féltek.

Mikor pedig a hét első napján korán reggel feltámadott, megjelent először magdalai Máriának, akiből hét ördögöt űzött volt ki.

Ez elment és hírül adta a történteket azoknak, akik vele voltak és most keseregtek és sírtak.

Azok pedig, mikor hallották, hogy él és Mária látta, nem hitték el.

Ezután pedig kettőnek jelent meg közülük más alakban, útközben, mikor a vidékre mentek.

Ezek is elmentek és hírül adták a többieknek. De azoknak sem hittek.

Később, mikor asztalnál ültek, megjelent magának a tizenegynek és szemükre vetette hitetlenségüket és keményszívűségüket, hogy nem hittek azoknak, akik látták őt, miután feltámadt.

És így szólt hozzájuk: Menjetek e széles világra, hirdessétek az evangéliumot minden teremtménynek.

Aki hisz és megkeresztelkedik, üdvözül; aki pedig nem hisz, elkárhozik.

Azokat pedig, akik hisznek, ilyen jelek követik: az én nevemben ördögöket űznek ki, új nyelveken szólanak,

kígyókat vesznek kezükbe és ha valami halálost isznak, semmiképpen sem árt nekik; ha betegekre teszik a kezüket, azok meggyógyulnak.

Miután pedig az Úr Jézus szólott nekik, felvitetett a mennybe és az Isten jobbjára ült.

Azok pedig elmentek, mindenütt hirdették az igét, és az Úr együtt munkálkodott velük és megerősítette az igét azokkal a jelekkel, amelyek kísérték azt

Mivel sokan megkísérelték írásba foglalni azoknak az eseményeknek elbeszélését, amelyek köztünk végbementek,

amint ránk hagyták azok, akik kezdettől fogva szemtanúi és szolgái voltak az igének:

jónak láttam én is, aki eleitől fogva mindennek gondosan végére jártam, hogy azokat neked helyes rendben leírjam, nemes Teofilus,

hogy teljesen megismerd azoknak a tanításoknak a megbízhatóságát, amelyek felől oktatást nyertél.

Heródesnek, Júdea királyának idejében élt egy Zakariás nevű pap Abija rendjéből; felesége pedig Áron leányai közül való volt, neve Erzsébet.

Mind a ketten igazak voltak az Isten előtt és az Úrnak minden parancsolatában és rendelésében feddhetetlenül jártak.

De nem volt nekik gyermekük, mert Erzsébet meddő volt és már mind a ketten idős emberek voltak.

Történt pedig, hogy mikor az ő rendjének sorában papi szolgálatot végzett az Isten előtt,

a papi tiszt szokása szerint rákerült a sor, hogy bemenjen az Úr templomába és füstölő áldozatot mutasson be.

És a nép egész sokasága künn imádkozott a füstölő-áldozat idején.

Ekkor megjelent neki az Úr angyala, a füstölőoltártól jobbra állva.

És láttára megdöbbent Zakariás és félelem szállta meg.

De az angyal azt mondta neki: Ne félj, Zakariás, mert könyörgésed meghallgattatott és feleséged, Erzsébet, fiat fog neked szülni, akit nevezz Jánosnak.

Ez neked örömödre és vígságodra lesz és sokan fognak örvendezni a születésén;

mert nagy lesz az Úr előtt; és bort és részegítő italt nem iszik és betelik Szentlélekkel anyja méhétől fogva.

És Izrael fiai közül sokakat megtérít az Úrhoz, az ő Istenükhöz.

És ő előtte jár majd Illés lelkével és erejével, hogy az atyák szívét a fiakhoz térítse és az engedetleneket kegyes gondolkodásra, hogy készítsen az Úrnak tökéletes népet.

Ekkor Zakariás így szólt az angyalnak: Miről tudhatom én ezt meg: mert én öreg vagyok és a feleségem is igen idős.

De az angyal azt mondta neki: Én Gábriel vagyok, aki az Isten előtt állok s azért Küldettem, hogy beszéljek veled és ezeket az örvendetes dolgokat hírül adjam neked.

És íme megnémulsz és nem szólhatsz mindaddig a napig, amelyen ezek meglesznek; mivel nem hittél az én beszédeimnek, amelyek beteljesednek a maguk idejében.

A nép pedig várta Zakariást és csodálkozott, hogy késik a templomban.

És amikor kijött, nem tudott velük beszélni, amiből megértették, hogy látomást látott a templomban. Mert csak integetett nekik és néma maradt.

És történt, hogy mikor leteltek szolgálatának napjai, elment haza.

E napok után pedig fogant méhében felesége, Erzsébet, és teljes visszavonultságban élt öt hónapig, és ezt mondta:

Így cselekedett velem az Úr azokban a napokban, amelyekben rám tekintett, hogy elvegye gyalázatomat az emberek között.

A hatodik hónapban pedig elküldötte Isten Gábriel angyalt Galileának Názáret nevű városába,

egy szűzhöz, aki a Dávid házából való József nevű férfival volt eljegyezve. A szűz neve pedig Mária

És bemenve őhozzá, így szólt: Üdvözöllek, te kegyelembe fogadott az Úr veled van, áldott vagy te az asszonyok között.

Ő pedig nagy zavarba jött a beszéd miatt és elgondolkozott, hogy minő köszöntés ez.

És szólt neki az angyal: Ne félj, Mária, mert kegyelmet találtál az Istennél.

És íme fogansz méhedben és szülsz fiat, akit nevezz Jézusnak.

Ez nagy lesz és a Magasságos Fiának fogják hívni, és neki adja az Úr Isten az ő atyjának, Dávidnak trónját.

És uralkodik Jákob házán mindörökké; és országlásának nem lesz vége.

Mária pedig így szólt az angyalnak: Hogyan lesz ez, hiszen férfit nem ismerek

És az angyal azt mondta neki: A Szentlélek száll reád és a Magasságos ereje árnyékoz meg téged; azért a születendőt is Szentnek hívják, Isten Fiának.

És íme Erzsébet, a te rokonod, akit meddőnek mondanak, szintén fiút fogant öreg korában és ez már a hatodik hónapja neki.

Mert az Istennél semmi sem lehetetlen.

Szólott pedig Mária: íme, az Úr szolgálóleánya! Legyen velem a te beszéded szerint. És eltávozott tőle az angyal.

Mária pedig azokban a napokban felkelt és nagy sietve elment a hegyvidékre, Júda egyik városában;

bement Zakariás házába és köszöntötte Erzsébetet.

Történt pedig, hogy mikor Erzsébet meghallotta a köszöntést, a magzat repesett az ő méhében. És megtelt Erzsébet Szentlélekkel,

és hangos szóval kiáltott: Áldott vagy te az asszonyok között és áldott a te méhednek gyümölcse!

És hogyan történik velem, hogy az én Uram anyja eljön hozzám?

Mert íme, mihelyt köszöntésed hangja fülembe hatott, méhemben a magzat repesni kezdett örömében.

És boldog az, aki hitte, hogy beteljesednek azok, amiket az Úr mondott neki.

Akkor szólott Mária: Magasztalja az én lelkem az Urat

és örvendez az én lelkem megtartó Istenemben,

hogy rátekintett szolgálóleányának megalázott állapotára. Mert íme mostantól fogva boldognak mond engem minden nemzedék.

Mert nagy dolgokat cselekedett velem a Hatalmas, és szent az ő neve!

És irgalma nemzedékről – nemzedékre megmarad azokon akik őt félik.

Hatalmas dolgokat művelt karjával; szétszórta azokat, aki szívük gondolatában felfuvalkodtak.

Ledöntötte a hatalmasokat trónjukról és felmagasztalta az alázatosakat.

Éhezőket töltött be javakkal és gazdagokat küldött el üresen.

Felkarolta Izraelt, az ő szolgáját, hogy megemlékezzék irgalmáról,

amint szólott atyáinkhoz, Ábrahámhoz s az ő magvához mindörökké.

Mária pedig vele maradt, mintegy három hónapig; azután hazatért.

Mikor betelt Erzsébet szülésének ideje, fiat szült.

És meghallották szomszédai és rokonai, hogy az Úr nagy kegyelmet cselekedett vele; és együtt örültek vele.

És nyolcadnapon eljöttek, hogy körülmetéljék a gyermeket; és atyja nevéről Zakariásnak akarták őt nevezni.

Anyja azonban szót emelt és ezt mondta: Nem; hanem legyen a neve János.

És szóltak neki: Senki sincs rokonságodban, akit ezen a néven neveznének.

És intettek atyjának, hogy minek akarja neveztetni?

Az pedig táblát kért, és e szavakat írta rá: János a neve. És mindnyájan elcsodálkoztak.

Ekkor azonnal megnyílt a szája, megoldódott a nyelve, beszélt és áldotta az Istent.

És félelem szállott minden szomszédjukra: és Júdea egész hegyvidékén elhíresztelték mindezeket.

És akik hallották, szívükre vették és így szóltak: vajjon mi lesz ebből a gyermekből? És az Úr keze volt vele.

És Zakariás, az ő atyja, megtelt Szentlélekkel és prófétált:

Áldott az Úr, Izrael Istene, mert rátekintett az ő népére és váltságot szerzett neki,

és felemelte az üdvösség szarvát nekünk, Dávidnak, az ő gyermekének házában,

amint szólt ősidőktől fogva szent prófétáinak szája által,

hogy megszabadít minket ellenségeinktől és mindazoknak kezéből, akik gyűlölnek minket;

hogy irgalmat cselekedjék a mi atyáinkkal és megemlékezzék szent szövetségéről,

az esküvésről, amellyel megesküdött Ábrahámnak, a mi atyánknak, hogy megadja nekünk,

hogy megszabadulva ellenségeink kezéből, félelem nélkül szolgáljunk neki

szentségben és igazságban ő előtte életünk minden napján.

Te pedig, kis gyermek, a Magasságos prófétájának neveztetel; mert az Úr előtt jársz, hogy elkészítsd az ő útjait,

hogy közöld az ő népével az üdvösség ismeretét, amire a bűneik bocsánata által jutnak el

a mi Istenünk könyörülő irgalmasságából, amellyel meglátogat minket a Naptámadat a magasságból,

hogy megjelenjék azoknak, akik sötétségben és a halál árnyékában ülnek, hogy lábunkat a békesség útjára igazgassa.

A kis gyermek pedig növekedett és erősödött lélekben; és a pusztában volt mindaddig a napig, amelyen nyilvánosan fellépett Izrael előtt.

És történt azokban a napokban, hogy Augusztus császár rendeletet adott ki, hogy az egész lakott földet Össze kell írni.

Ez az első összeírás akkor történt, mikor Szíriában Cirénius volt a helytartó.

És mindenki elment az összeírásra, kiki a maga városába.

Így ment fel József is Galileából, Názáret városából Júdeába, Dávid városába, amelyet Betlehemnek neveznek, mivel Dávid házából és nemzetségéből való volt,

hogy beírják Máriával, aki neki el volt jegyezve feleségül és várandós volt.

És történt, hogy mikor ott voltak, elérkezett az ő szülésének ideje

és megszülte az ő elsőszülött fiát; és bepólyálta őt és a jászolba fektette, mivel nem volt számukra hely a vendégfogadó házban.

Voltak pedig pásztorok azon a vidéken, akik künn a mezőn tanyáztak és őrködve vigyáztak éjtszaka nyájuk mellett.

És az Úr angyala odaállott eléjük és az Úr fényessége körülragyogta őket, úgyhogy nagy félelemmel megfélemlettek.

De az angyal azt mondta nekik: Ne féljetek, íme hirdetek nektek nagy örömet, mely az egész népnek öröme lesz,

mert megszületett nektek ma a Megtartó, aki az Úr Krisztus a Dávid városában.

Ez pedig nektek a jel: találtok egy kis gyermeket, aki bepólyálva fekszik a jászolban.

És az angyallal hirtelen mennyei seregek sokasága jelent meg, akik dicsérték az Istent és ezt mondták:

Dicsőség a magasságban Istennek és a földön békesség és az emberek között jóakarat.

És történt, hogy mikor az angyalok elmentek tőlük a mennybe, a pásztorok így szóltak egymáshoz: Menjünk el egész Betlehemig és lássuk meg, ami történt, amit az Úr tudtunkra adott.

Elmentek azért sietve és megtalálták Máriát és Józsefet, meg a jászolban fekvő kis gyermeket.

Amikor pedig meglátták, elbeszélték mindazt, amit e gyermek felől mondtak nekik.

És mindenki, aki hallotta, elcsodálkozott a pásztorok elbeszélésén.

Mária pedig mindezeket a beszédeket megjegyezte és szívében forgatta.

A pásztorok azután visszatértek, dicsőítve és magasztalva az Istent mindenért, amit hallottak és láttak, amint megmondatott nekik.

Mikor pedig betelt a nyolc nap, hogy őt körül kellett metélni, Jézusnak nevezték el őt, amint az angyal nevezte, mielőtt fogant anyja méhében.

Majd mikor Mózes törvénye szerint beteltek tisztulásuk napjai, felvitték őt Jeruzsálembe, hogy bemutassák az Úrnak,

amint meg van írva az Úr törvényében, hogy minden elsőszülött fiú az Úrnak szenteltessék,

és hogy áldozatot adjanak aszerint, amint megmondatott az Úr törvényében: egy pár gerlicét vagy két galambfiókát.

És íme volt Jeruzsálemben egy Simeon nevű igaz és istenfélő ember, aki várta Izrael megvígasztaltatását és a Szentlélek volt rajta.

Ennek a Szentlélek kinyilatkoztatta, hogy addig nem lát halált, amíg meg nem látja az Úrnak Krisztusát.

És a Lélek indításából a templomba ment; mikor a gyermek Jézust bevitték szülei, hogy érte a törvény szokása szerint cselekedjenek,

akkor karjaiba vette és áldotta az Istent:

Mostan bocsátod el, Uram, a te szolgádat a te beszéded szerint, békességben,

mert látták az én szemeim a te üdvösségedet,

amelyet készítettél minden nép szeme láttára,

világosságul a pogányok megvilágosítására, és népednek, Izraelnek dicsőségére.

József pedig és az ő anyja csodálkoztak a felőle mondottakon.

Majd megáldotta őket Simeon és így szólt Máriához, az ő anyjához: Íme ez arra rendeltetett, hogy általa sokan elessenek és felkeljenek Izraelben és jel legyen, amelynek sokan ellene mondanak,

— még a te lelkedet is áthatja az éles kard, — hogy sok szív gondolatai nyilvánvalókká legyenek.

És volt egy prófétaasszony, Anna, Fánuel leánya, Aser törzséből. Ez nagyon élemedett korú volt, miután hajadonkora után hét évig élt férjével,

és már nyolcvannégy esztendős özvegy volt. Ez nem távozott a templomból, hanem böjtökkel és imádságokkal szolgált éjjel és nappal.

Ez is odaállott ugyanabban az órában, hálát adott az Úrnak és szólott felőle mindazoknak, akik Jeruzsálem megváltását várták.

És mikor mindent elvégeztek az Úr törvénye szerint, visszatértek Galileába, az ő városukba, Názáretbe.

A kis gyermek pedig növekedett és erősödött lélekben, megteljesedve bölcsességgel, és az Isten kegyelme volt rajta.

Szülei pedig évenként feljártak Jeruzsálembe a húsvét ünnepére.

És amikor tizenkét esztendős lett, szintén felmentek Jeruzsálembe, az ünnepi szokás szerint.

Mikor pedig az ünnepnapok elteltével hazafelé indultak, a gyermek Jézus visszamaradt Jeruzsálemben, de a szülei ezt nem vették észre.

Azt gondolták, hogy az úti társaságban van, és egynapi járóföldet mentek és csak akkor keresték őt a rokonok és ismerősök között.

És mikor nem találták, visszamentek Jeruzsálembe, és keresték őt.

És harmadnapra megtalálták a templomban, a tanítómesterek között ülve, amint hallgatta és kérdezgette őket.

És mindnyájan, akik őt hallgatták, elcsodálkoztak az értelmén és feleletein.

És megpillantva őt, megdöbbentek és az anyja így szólt hozzá: Fiam, miért tetted ezt velünk? Íme atyád és én nagy bánattal keresünk téged.

Ő pedig felelt nekik: Mi dolog, hogy engem kerestetek? Nem tudjátok, hogy nekem az én Atyám dolgaival kell foglalkoznom?

De ők nem értették azt a beszédet, amit mondott nekik.

És visszatért velük és lement Názáretbe és engedelmes volt nekik. Anyja pedig mindezeket a beszédeket gondosan megőrizte szívében.

És Jézus gyarapodott bölcsességben, és teste állapotában és az Isten és az emberek előtt való kedvességben

Tiberius császár uralkodásának tizenötödik esztendejében pedig, mikor Júdea helytartója Poncius Pilátus, Galilea negyedes-fejedelme Heródes, Iturea és Trahónitis tartományának negyedesfejedelme az ő testvére, Fülöp, Abiléné negyedesfejedelme meg Lizániás volt,

Annás és Kajafás főpapsága alatt: szólt az Úr Jánoshoz, Zakariás fiához a pusztában.

És bejárta a Jordán egész környékét, és hirdette a megtérés keresztségét a bűnök bocsánatára.

Amint meg van írva Ésaiás próféta beszédeinek könyvében: Kiáltó szó a pusztában: Készítsétek az Úr útjai: egyengessétek ösvényeit!

Minden völgy töltessék fel, minden hegy és halom hordassék le, és a görbe utak egyenesekké és az egyenetlenek simákká legyenek,

és lássa meg mindenki az Isten szabadítását.

Szólott azért a sokaságnak, amely kiment hozzá, hogy általa megkeresztelkedjék: Mérges kígyók fajzatai, ki figyelmeztetett titeket, hogy a bekövetkező harag elől meneküljetek?

Teremjetek azért a megtéréshez méltó gyümölcsöket és ne mondogassátok magatokban: Ábrahám a mi atyánk, mert mondom nektek, hogy Isten ezekből a kövekből is támaszthat fiakat Ábrahámnak.

A fejsze pedig már a fák gyökerére vettetett: azért minden fa, amely jó gyümölcsöt nem terem, kivágattatik és tűzre vettetik.

És megkérdezte tőle a sokaság: Mit cselekedjünk tehát?

Ő pedig így felelt nekik: Akinek két ruhája van, az egyiket adja oda annak, akinek nincs, és akinek ennivalója van, hasonlóképen cselekedjék.

És vámszedők is mentek hozzá, hogy megkeresztelkedjenek és azt mondták neki: Mester, mit cselekedjünk?

Ő pedig felelt nekik: A megszabottnál többet ne követeljetek.

Majd megkérdezték tőle a katonák is: Hát mi mit cselekedjünk? És ő így felelt nekik: Senkit ne zsaroljatok, se ki ne fosszatok és elégedjetek meg a zsoldotokkal.

Mikor pedig a nép feszült várakozásban volt és szívükben mind azon gondolkodtak János felő1, hogy vajjon nem Ő-e a Krisztus?

János mindnyájuknak így felelt: Én ugyan vízzel keresztellek titeket, de jön, aki erősebb nálam és én nem vagyok méltó, hogy saruja szíját megoldjam: ő majd Szentlélekkel és tűzzel keresztel meg titeket.

Annak kezében ott van a szórólapát, hogy megtisztítsa szérűjét és a gabonát csűrébe takarítsa; a polyvát pedig megégeti majd olthatatlan tűzzel.

Még sok egyébre is intette őket és hirdette az evangéliomot a népnek.

Heródest pedig, a negyedes-fejedelmet, megfeddette Heródiás miatt, a testvérének, Fülöpnek felesége miatt és mind ama gaztettek miatt, amelyeket cselekedett.

Mindezt Heródes még azzal tetézte, hogy Jánost tömlöcbe vettette.

Történt pedig, hogy mikor az egész nép megkeresztelkedett és Jézus is megkeresztelkedett és imádkozott, megnyílt az ég,

és leszállt rá a Szentlélek testi alakban, mint egy galamb és szó hangzott a mennyből: Te vagy az én szeretett Fiam, benned gyönyörködöm.

Maga Jézus pedig, mikor működését megkezdte, mintegy harminc esztendős volt. Ő, mint gondolták, József fia volt, ez pedig Hélié,

ez Mattáté, ez Lévié, ez Melkié, ez Jannáé, ez Józsefé,

ez Mattatiásé, ez Ámósé, ez Naumé, ez Eslié, ez Naggaié,

ez Maáté, ez Mattatiásé, ez Sémeié, ez Józeké, ez Jódáé,

ez Jóánásé, ez Kosáé, ez Zorobábelé, ez Salátielé, ez Nérié,

ez Melkié, ez Addié, ez Kósámé, ez Elmodámó, ez Éré,

ez Józéé, ez Eliézeró, ez Jórimé, ez Mattáté, ez Lévié,

ez Simeoné, ez Júdáé, ez Józsefé, ez Jónámé, ez Eliákimé,

ez Méleáó, ez Mennáé, ez Mattátáé, ez Nátáné, ez Dávidé,

ez Jesséé, ez Obedé, ez Boázé, ez Sálmóné, ez Naássoné,

ez Aminádábé, az Adminé, ez Arnié? ez Esrómé, ez Fáresé, ez Júdáé,

ez Jákobé, ez Izsáké, ez Ábrahámé, ez Táróé, az Náhóré,

ez Serúké, ez Reué, ez Pelegé, ez Héberé, ez Seláé,

ez Kainámé, ez Arpaksádé, ez Sémé, ez Nóéé, ez Lámeké,

ez Metúselahé, ez Enóké, ez Járedé, ez Mahalalélé, ez Kénáné,

ez Enósé, ez Sété, ez Ádámé, ez pedig az Istené.

Jézus pedig Szentlélekkel telve, visszatért a Jordántól és a Lélektől vezetve a pusztában tartózkodott

negyven napig, ahol az ördög megkísértette. És azokban a napokban nem evett semmit, de mikor azok elmúltak, megéhezett.

És szólott hozzá az ördög: Ha Isten Fia vagy, mondd ennek a kőnek, hogy változzék kenyérré.

Jézus azonban felelt neki: Meg van írva, hogy nemcsak kenyérrel él az ember, hanem Istennek minden igéjével.

Majd felvitte őt az ördög egy magas hegyre, megmutatta neki a világ minden országát egy pillanat alatt,

és így szóit neki az ördög: Neked adom mindezt a hatalmat és azoknak dicsőségét, mert nekem adatott ez és én annak adom, akinek akarom.

Azért, ha leborulsz előttem, mindez a tiéd lesz.

Jézus pedig így felelt neki: Távozz, Sátán! Az Urat, a te Istenedet imádd és csak neki szolgálj.

Azután Jeruzsálembe vitte őt és a templom párkányára állította és azt mondta neki: Ha Isten Fia vagy, vesd le magadat innét;

mert meg van írva: Az ő angyalainak parancsol felőled, hogy őrizzenek meg téged;

és: Kezükön hordoznak majd téged, hogy soha meg ne üsd lábadat a kőben.

Jézus pedig azt mondta neki: Megmondatott: Ne kísértsd az Urat, a te Istenedet.

És miután az ördög elvégzett minden kísértést, eltávozott tőle egy időre.

Jézus pedig visszatért a Lélek erejével Galileába és elterjedt felőle a hír az egész környéken.

És tanított zsinagógáikban és mindenki dicsőítette.

És elment Názáretbe, ahol felnövekedett és szokása szerint bement szombatnapon a zsinagógába és felállott olvasni.

És Ésaiás próféta könyvét adták oda neki s amint a könyvet kinyitotta, arra a helyre talált, ahol ez volt megírva:

Az Úr Lelke van rajtam, mivel felkent engem, hogy a szegényeknek az evangéliomot hirdessem; elküldött engem, — hogy a töredelmes szívűeket meggyógyítsam — hogy a foglyoknak szabadulást hirdessek és a vakoknak szemük megnyílását, hogy szabadon bocsássam a lesújtottakat, (A 18. versben gondolatjel közé tett szavak a legrégibb kéziratokban nincsenek meg.)

hogy hirdessem az Úr kedves esztendejét.

Azután a könyvet becsukta, oda adta a szolgának és leült. És a zsinagógában mindenkinek a szeme rajta függött.

Ő pedig kezdett hozzájuk szólani: Ma teljesedett be ez az írás, amelyet éppen most hallottatok.

És mindnyájan tetszésüket nyilvánították és álmélkodtak a kedves szavakon, amelyek az ő szájából származtak és ezt mondták: Nem a József fia ez?

És felelt nekik: Bizonyára azt a közmondást idézitek nekem: Orvos, gyógyítsd meg magadat! Amiről hallottuk, hogy Kapernaumban megtörtént, cselekedd meg mindazt itt, a te hazádban is.

Majd így folytatta: Bizony mondom nektek, hogy egy próféta sem kedves a maga hazájában.

De igazán mondom nektek, hogy Illés idejében sok özvegyasszony volt Izraelben, mikor az ég három esztendeig és hat hónapig be volt zárva, úgyhogy az egész tartományban nagy éhínség támadt;

ám azok közül senkihez sem küldetett Illés, csak Szidon vidékén Sareptába egy özvegyasszonyhoz.

És Elizeus próféta idejében sok bélpoklos volt Izraelben, de azok közűl egy sem tisztult meg, csak a szír Námán.

És a zsinagógában mindnyájan haraggal teltek meg, mikor ezeket hallották.

És felkeltek és kiűzték őt a városon kívül és felvitték annak a hegynek a szélére, amelyen városuk épült, hogy letaszítsák onnan.

Ő azonban áthaladva köztük, eltávozott.

És lement Kapernaumba, Galilea városába és tanította őket szombatnapokon.

És csodálkoztak tanításán, mert beszéde hatalmas volt.

És volt a zsinagógában egy tisztátalan, ördögi lélektől megszállott ember, aki fennhangon kiállott:

Hah, mi közünk hozzád, názáreti Jézus? Azért jöttél, hogy elpusztíts minket? Tudom, ki vagy: az Isten Szentje!

Jézus azonban megdorgálta őt: Némulj meg és menj ki belőle! És az ördög odadobta őt közéjük, eltávozott belőle és semmit sem ártott neki.

Ekkor mindnyájan elcsodálkoztak s egymás között beszélve, így szóltak: Mi dolog ez, hogy hatalommal és erővel parancsol a tisztátalan lelkeknek, és azok eltávoznak?

És elterjedt a hír felőle a környék minden helyén.

Azután a zsinagógából eltávozott és Simon házába ment. Simon napa pedig nagy lázban szenvedett és könyörögtek neki érette.

És hozzálépett, föléje hajolt, megdorgálta a lázat és az elhagyta őt. Ő pedig azonnal felkelt és szolgált nekik.

A nap lementével pedig mindazok, akiknek különféle bajban szenvedő betegeik voltak, hozzá vitték azokat, ő pedig mindegyikükre rátette a kezét és meggyógyította őket.

Sokakból pedig az ördögök is kimentek és ezt kiáltozták: Te vagy az Isten Fia! De ő megdorgálta és nem engedte őket beszélni, mivel tudták, hogy ő a Krisztus.

Napkeltekor pedig eltávozott és egy puszta helyre ment, a sokaság azonban felkereste őt. Odamentek hozzá és tartóztatták, hogy ne menjen el tőlük.

Ő azonban azt mondta nekik: Más városoknak is hirdetnem kel1 az Isten országának evangéliumát, mert azért küldettem.

És hirdette az igét Júdea zsinagógáiban.

És történt, hogy mikor a sokaság hozzá tódult és hallgatta az Isten igéjét, ő a Genezáret tavánál állott.

És látott két hajót állani a tavon; a halászok pedig, miután azokból kiszállottak, hálóikat mosták.

Ő pedig az egyik hajóra szállva, amelyik Simoné volt, kérte őt, hogy vigye egy kissé beljebb a parttól. És ahogy leült, a hajóból tanította a sokaságot.

Mikor pedig bevégezte a tanítást, így szólt Simonnak: Evezz a mélyre és vessétek ki hálóitokat fogásra.

És Simon ezt felelte neki: Mester, bár egész éjtszaka, fáradtunk, mégsem fogtunk semmit; de azért a te parancsodra bevetem a hálót.

Mihelyt ezt megtették, igen sok halat kerítettek be, úgyhogy szakadozott a hálójuk.

Intettek azért társaiknak, akik a másik hajóban voltak, hogy jöjjenek és segítsenek nekik. Azok odamentek és megtöltötték mind a két hajót, úgyhogy csaknem elsüllyedtek.

Mikor ezt Simon Péter látta, Jézus lábai elé borult és azt mondta: Menj el tőlem, Uram, mert én bűnös ember vagyok.

Mert nagy félelem fogta el őt és mindazokat, akik vele voltak, a halfogás miatt.

Hasonlóképen Jakabot és Jánost is, Zebedeus fiait, akik Simonnak társai voltak. És szólott Simonhoz Jézus: Ne félj; mostantól fogva embereket fogsz.

Majd a hajókat a szárazra vonva, elhagyták mindenüket és követték őt.

Mikor az egyik városban tartózkodott, íme volt ott egy poklossággal teljes ember. Mikor ez Jézust meglátta, arcra borulva kérte őt: Uram, ha akarod, megtisztíthatsz engem.

Ekkor kinyújtotta kezét, megérintette őt s ezt mondta: Akarom, tisztulj meg! És azonnal eltávozott róla a poklosság.

És megparancsolta neki, hogy senkinek se mondja el azt, hanem: Menj — szólt —, mutasd meg magadat a papnak és vígy áldozatot a megtisztulásodért, amint Mózes parancsolta, bizonyságul nekik.

A hír azonban csak annál jobban terjedt felőle; és nagy sokaság gyűlt össze, hogy hallgassák őt és hogy meggyógyuljanak általa betegségeikből.

De ő félrevonult a pusztába és imádkozott.

És történt egy napon, hogy tanított. És ott ültek a farizeusok és törvénytudók, akik Galileának és Júdeának minden falujából és Jeruzsálemből jöttek. És az Úr ereje volt vele, hogy gyógyítson.

Ekkor íme férfiak egy gutaütött embert vittek oda ágyon és igyekeztek őt bevinni és eléje tenni.

De mivel a sokaság miatt nem találtak utat-módot, miként vigyék be, felmentek a háztetőre és a cseréphéjazaton át bocsátották le őt ágyastul Jézus elé a középre.

Amikor látta hitüket, így szólt: Ember, megbocsáttattak a te bűneid.

Akkor az írástudók és farizeusok elkezdtek tanakodni: Kicsoda ez, hogy káromlást mond? Kicsoda bocsáthat meg bűnöket, hacsak nem egyedül az Isten?

Jézus pedig ismerte gondolataikat és így felelt nekik: Miért tanakodtok szívetekben?

Mi könnyebb: azt mondani-e: Megbocsáttattak néked a te bűneid, — vagy ezt mondani: Kelj fel és járj!?

Hogy pedig megtudjátok, hogy az Ember Fiának van hatalma a földön megbocsátani a bűnöket — így szólt a gutaütöttnek: Neked mondom, kelj fel, vedd fel az ágyadat és eredj haza.

Akkor az szemük láttára rögtön felkelt, felvette azt, amin feküdt és elment haza, dicsőítve az Istent.

És mindnyájukat csodálkozás fogta el és dicsőítették az Istent és megteltek félelemmel, és ezt mondták. Bizony, hihetetlen dolgokat láttunk ma!

Ezek után pedig kiment és meglátott egy Lévi nevű vámszedőt, aki a vámnál ült s azt mondta neki: Kövess engem.

És az mindent otthagyva, felkelt és követte őt.

És Lévi nagy lakomát készített neki a házában, sok vámszedő és más ember volt ott, akik vele együtt telepedtek asztalhoz.

És a farizeusok és írástudók zúgolódtak és így szóltak tanítványaihoz: Miért esztek, isztok a vámszedőkkel és bűnösökkel együtt?

És Jézus válaszul azt mondta nekik: Nincs szükségük az egészségeseknek orvosra, hanem a betegeknek.

Nem azért jöttem, hogy az igazakat hívjam megtérésre, hanem a bűnösöket.

Azok pedig így szóltak neki: Mi az oka, hogy János tanítványai gyakorta böjtölnek és imádkoznak, valamint a farizeusokéi is; a te tanítványaid pedig esznek és isznak?

Jézus így felelt: Rábírhatjátok-e a násznépet, hogy böjtöljön, amíg a vőlegény velük van?

De eljönnek a napok, mikor a vőlegény elvétetik tőlük, akkor majd böjtölnek azokban a napokban.

És mondott nekik példázatot is: Senki sem szakít foltot új ruhából, hogy ócska ruhára tegye azt, különben az újat is elszakítja, és az ócska ruhához sem illik az újból való folt,

És senki sem tölti az új bort régi tömlőkbe, különben az új bor szétszakítja a tömlőket, és elfolyik, a tömlők pedig tönkremennek.

Hanem az új bort új tömlőkbe keli tölteni.

És senki sem kíván újat, aki óbort ihatik, mert azt mondja: Jobb az ó.

Történt pedig egy szombatnapon, hogy vetések között ment át és tanítványai kalászokat szaggatva és kezükkel kimorzsolva, ették azokat.

Némelyek pedig a farizeusok közül így szóltak: Miért teszitek azt, amit szombatnapokon nem szabad tenni?

És Jézus így felelt nekik: Nem olvastátok, amit Dávid cselekedett, mikor megéhezett ő és akik vele voltak?

Hogyan ment be az Úr házába, hogyan vette el és ette meg a felrakott szent kenyereket és adta azoknak is, akik vele voltak? Pedig azokat nem szabad másnak megenni, csak a papoknak.

És szólt nekik: Az Ember Fia ura a szombatnak.

Egy másik szombaton pedig a zsinagógába ment és tanított. És volt ott egy ember, akinek jobb keze béna volt.

Az írástudók és farizeusok pedig leselkedtek rá, vajjon gyógyít-e majd szombatnapon, hogy vádat találjanak ellene.

Ő azonban ismerve gondolataikat, így szólt a béna kezű embernek: Kelj fel és állj a középre! Az felkelt és odaállt,

Szólott azért nekik Jézus: Valamit kérdezek tőletek: Szabad-e szombaton jót tenni, vagy rosszat cselekedni? é etet menteni vagy elpusztítani?

És körültekintve mindnyájukon, így szólt neki: Nyújtsd ki a kezedet! Az pedig úgy tett, és meggyógyult a keze és olyan éppé lett, mint a másik.

Azok pedig oktalan dühvel teltek el és egymás között arról beszélgettek, mit cselekedjenek Jézussal

És történt azokban a napokban, hogy a hegyre imádkozni és az éjtszakát az Istenhez való imádkozásban töltötte.

És mikor megvirradt, előszólította tanítványait, és kiválasztott azok közül tizenkettőt, akiket apostoloknak is nevezett:

Simont, akinek a Péter nevet is adta, és Andrást, az ő testvérét, Jakabot és Jánost, Fülöpöt és Bertalant,

Mátét és Tamást, Jakabot, Alfeus fiát, és Simont, a zélótát;

Júdást, Jakab fiát és Iskáriótes Júdást, aki árulóvá lett.

És miután lement velük, megállott egy síkságon ő és tanítványainak serege és a népnek nagy sokasága az egész Júdeából és Jeruzsálemből, a tengermelléki Tírusból és Szidonból. Ezek azért mentek oda, hogy hallgassák és meggyógyuljanak betegségeikből.

És akiket tisztátalan lelkek gyötörtek, meggyógyultak.

És az egész sokaság igyekezett őt megérinteni, mert erő áradt ki belőle és mindenkit meggyógyított.

Ő pedig felemelte tekintetét tanítványaira és így szólt: Boldogok vagytok, ti szegények, mert tiétek az Isten országa.

Boldogok vagytok ti, akik most éheztek: mert megelégültök. Boldogok vagytok ti, akik most sírtok, mert nevetni fogtok;

Boldogok vagytok, ha gyűlölnek titeket az emberek, ha kirekesztenek, ha szidalmaznak és kivetik a neveteket, mint gonosz nevet, az Ember Fiáért.

Örüljetek azon a napon és ujjongjatok! Mert íme, a ti jutalmatok bőséges a mennyben, hiszen ugyanígy bántak atyáik a prófétákkal.

De jaj nektek, gazdagok: mert elvettétek vigasztalásotokat!

Jaj nektek, kik most beteltetek, mert éhezni fogtok! Jaj nektek, kik most nevettek: mert gyászolni és sírni fogtok!

Jaj nektek, ha minden ember jót mond felőletek: mert éppen így cselekedtek a hamis prófétákkal az ő atyáik!

De nektek mondom akik engem hallgattok: szeressétek ellenségeiteket, tegyetek jót azokkal, akik gyűlölnek titeket.

Áldjátok azokat, akik átkoznak titeket; imádkozzatok azokért, akik gyaláznak titeket.

Annak, aki megüti egyik orcádat, tartsd oda a másikat is; és attól, aki elveszi a felsőruhádat, ne tagadd meg az alsóruhát sem.

Adj mindenkinek, aki kér tőled; és attól, aki elveszi a tiédet, ne követeld vissza.

És amint akarjátok, hogy az emberek veletek cselekedjenek, ti is úgy cselekedjetek azokkal.

Mert ha azokat szeretitek, akik titeket szeretnek, milyen jutalmatok van? Hiszen a bűnösök is szeretik azokat, akik őket szeretik.

És ha azokkal tesztek jót, akik veletek jót tesznek, milyen jutalmatok van? Hiszen a bűnösök is ugyanezt cselekszik.

És ha azoknak adtok kölcsönt, akiktől remélitek, hogy visszakapjátok, milyen jutalmatok van? Hiszen a bűnösök is adnak kölcsönt a bűnösöknek, hogy ugyanannyit kapjanak vissza.

Ti ellenben szeressétek ellenségeiteket, tegyetek jót és adjatok kölcsönt, semmit sem várva érte: és a ti jutalmatok bőséges lesz és a Magasságosnak fiai lesztek, mert ő jóságos a háládatlanok és gonoszok iránt.

Legyetek azért irgalmasak, mint a ti Atyátok is irgalmas.

Ne ítéljetek és nem ítéltettek! Ne kárhoztassatok és nem lesz kárhoztatástok! Bocsássatok meg és nektek is megbocsáttatik.

Adjatok és nektek is adatik: jó, megnyomott, megrázott, megtetézett mértékkel adnak majd az öletekbe. Mert amilyen mértékkel mértek, olyan mértékkel mérnek viszonzásul nektek.

Példázatot is mondott nekik: vajjon vak vezetheti-e a világtalant? Avagy nem esnek-e mind a ketten a verembe?

A tanítvány nem feljebbvaló a mesterénél, hanem mikor mindent megtanult, akkor lesz olyan, mint a mestere.

Miért nézed a szálkát, amely a te atyádfia szemében van, a gerendát pedig, amely a saját szemedben van, nem veszed észre?

vajjon hogyan mondhatod a te atyádfiának: Atyámfia, hadd vegyem ki a szálkát a te szemedből! Te magad pedig a saját szemedben a gerendát nem látod? Képmutató; vedd ki először a gerendát a te szemedből s csak azután láss hozzá, hogy kivedd a szálkát a te atyádfia szeméből.

Nem jó fa az, amely rossz gyümölcsöt terem. És hasonlóképen nem rossz fa az, amely jó gyümölcsöt terem.

Mert minden fát a maga gyümölcséről ismernek meg. Mert tövisről nem szednek fügét, a csipkebokorról sem szednek szőlőt.

A jó ember az ő szíve jó kincséből hozza elő a jót és a gonosz ember a gonoszból hozza elő a gonoszt. Mert a szív teljességéből szól a száj.

Miért mondjátok nekem: Uram, Uram! és nem cselekszitek, amiket mondok?

Mindenki, aki hozzám jön és hallgatja beszédeimet és cselekszi azokat, megmutatom nektek, kihez hasonló.

Hasonló valamely házépítő emberhez, aki mélyre ásott és kősziklára vetette a fundámentomot. Mikor aztán kiöntött az árvíz, a folyó beleütközött abba a házba, de nem ingathatta meg, mert — jól volt megépítve. — (A 48. versben gondolatjel közé tett szavak helyett egyes kéziratokban ez olvasható: szikla volt az alapja.)

Aki viszont hallgatja, de nem tartja meg, hasonló ahhoz az emberhez, aki házát a földre építette fundamentum nélkül. Mikor ebbe beleütközött a folyó, azonnal összeomlott és nagy lett annak a háznak a romlása.

Mikor pedig minden beszédét elvégezte a nép füle hallatára, bement Kapernaumba.

Egy százados szolgája pedig, akit ura nagyon kedvelt, beteg volt és már haldoklott.

Mikor pedig az hallott Jézusról, elküldte hozzá a zsidók véneit, és kérte őt, hogy jöjjön el és gyógyítsa meg a szolgáját.

Azok tehát odamentek Jézushoz és igen kérték őt: Méltó, hogy ezt megtedd neki,

mert szereti népünket, a zsinagógát is ő építtette nekünk.

Jézus tehát elment velük. Mikor pedig már nem volt messze a háztól, a százados eléje küldte barátait ezzel az üzenettel: Uram, ne fáradj, mert nem vagyok méltó arra, hogy hajlékomba jöjj.

Ezért magamat sem tartottam méltónak arra, hogy hozzád menjek. Hanem csak szóval mondd: és meg kell gyógyulnia az én szolgámnak.

Mert én is felsőbbség alá vetett ember vagyok, nekem is vannak alárendelt katonáim és ha egyiknek azt mondom: Menj! elmegy; a másiknak: Jöjj! idejön és ha a szolgámnak szólok: Tedd meg ezt! megteszi.

Mikor pedig Jézus ezeket hallotta, elcsodálkozott rajta és hátrafordulva, ezt mondta az őt követő sokaságnak: Mondom nektek: ilyen hitet Izraelben sem találtam.

És amikor a küldöttek visszatértek a házba, a szolgát egészségben találták.

Nem sokkal azután történt, hogy egy Nain nevű városba ment és vele mentek tanítványai és nagy sokaság. (A 11. vers egyes kéziratokban így kezdődik: Történt másnap,)

Mikor pedig a város kapujához közelített, íme, egy halottat hoztak ki, egy anyának egyetlen fiát, egy özvegyasszonyét, akit a városból nagy sokaság kísért.

És mikor látta őt az Úr, megesett a szíve rajta és így szólt neki: Ne sírj!

És odalépve, megérintette a koporsót, a halottvivők pedig megállottak. És szólt: Ifjú, mondom neked, kelj fel!

Ekkor a halott felült és beszélni kezdett. És átadta őt az anyjának.

És mindnyájukat félelem fogta el és dicsőítették az Istent: Nagy próféta támadt köztünk; és: Az Isten meglátogatta az ő népét.

És elterjedt felőle ez a hír egész Júdeában s a környéken mindenütt.

És Jánosnak mindezeket hírül vitték a tanítványai. Ekkor János előszólított kettőt a tanítványai közül,

és elküldötte őket az Úrhoz ezzel az üzenettel: Te vagy-e az Eljövendő, vagy mást várjunk?

Mikor azért azok a férfiak odaérkeztek hozzá, így szóltak: Keresztelő János küldött minket hozzád ezzel az üzenettel: Te vagy-e az Eljövendő, vagy mást várjunk?

Abban az órában pedig sok embert gyógyított meg betegségéből, csapásokból, gonosz lelkektől és sok vaknak adta vissza szeme világát.

És Jézus így felelt nekik: Menjetek el, adjátok hírül Jánosnak, amiket láttatok és hallottatok: vakok ismét látnak, sánták járnak, poklosok megtisztulnak, siketek hallanak, halottak feltámadnak, a szegényeknek az evangélium prédikáltatik.

És boldog az, aki nem botránkozik meg bennem.

Miután János követei elmentek, Jánosról kezdett beszélni a sokaságnak: Miért mentetek ki a pusztába? Szélingatta nádszálat látni?

Hát miért mentetek ki? Puha ruhákba öltözött embert látni? Íme akik pompás öltözetben és bőségben élnek, a királyok palotáiban vannak.

De hát miért mentetek ki? Prófétát látni? Bizony mondom nektek: prófétánál is nagyobbat.

Ez az, aki felől meg van írva: Íme én elküldöm követemet a te orcád előtt, aki elkészíti előtted a te útadat.

Mert mondom nektek, hogy azok között, akik asszonytól születtek, senki sem nagyobb Jánosnál, de aki legkisebb az Isten országában, nagyobb őnála.

És mikor ezt hallotta az egész nép és a vámszedők, elismerték, hogy Isten igaz és megkeresztelkedtek János keresztségével.

A farizeusok pedig és a törvénytudók elvetették Isten rájuk vonatkozó akaratát és nem keresztelkedtek meg általa.

Kihez hasonlítsam azért e nemzedék embereit? És kihez hasonlók? (A 31. vers egyes kéziratokban így kezdődik: Az Úr ezután így szólt)

Hasonlók a piacon ülő gyermekekhez, akik egymásnak így kiáltanak: Fuvoláztunk nektek, de nem táncoltatok; gyászéneket énekeltünk és nem sírtatok.

Mert eljött Keresztelő János, aki sem kenyeret nem eszik, sem bort nem iszik és ezt mondjátok: Ördög van benne.

Eljött az Ember Fia, aki eszik és iszik és ezt mondjátok: Íme, a nagyétű és részeges ember, vámszedők és bűnösök barátja.

De az isteni bölcsességet minden gyermek igazolta. (A 35. vers több régi kéziratban úgy olvasható, mint Mt 11:19 utolsó mondata.)

Az egyik farizeus pedig arra kérte őt, hogy egyék vele. Bement azért a farizeus házába és asztalhoz telepedett.

És íme volt abban a városban egy bűnös asszony. Ez megtudta, hogy ő a farizeus házában asztalhoz telepedett, hozott egy alabástrom szelence kenetet,

megállott hátul az ő lábánál, sírva, könnyeivel kezdte öntözni a lábát és hajával törölte meg, miközben csókolgatta a lábát és megkente drága kenettel.

Mikor pedig ezt látta a farizeus, aki őt meghívta, így szólt magában: Ha ez próféta volna, tudná, ki és miféle ez az asszony, aki őt érinti: mert bűnös.

Ekkor Jézus ezt mondta neki: Simon, valami mondanivalóm van neked. És az szólt: Mester, mondd.

Egy hitelezőnek két adósa volt: az egyik ötszáz dénárral tartozott neki, a másik pedig ötvennel.

És mivel nem volt nekik miből megadniuk, mind a kettőnek elengedte. Közülök tehát melyik szereti őt jobban?

Simon pedig így felelt: Azt gondolom, az, akinek többet engedett el. És szólt neki: Helyesen ítéltél.

Majd az asszonyhoz fordulva, ezt mondta Simonnak: Látod ezt az asszonyt? Bejöttem a házadba: vizet a lábamra nem adtál, ez pedig könnyeivel Öntözte lábamat és hajával törölte meg.

Te nem csókoltál meg engem, ez pedig azóta, hogy bejöttem, szüntelenül csókolgatja a lábamat.

Olajjal a fejemet nem kented meg, ez pedig drága kenettel kente meg a lábamat.

Ezért azt mondom neked: Az ő sok bűne azért bocsáttatott meg, mert igen szeretett. Akinek pedig kevés bocsáttatik meg, kevésbé szeret.

Majd így szólt annak: Megbocsáttattak a te bűneid.

És akik együttültek vele az asztalnál, kezdték magukban mondani: Kicsoda ez, hogy a bűnöket is megbocsátja?

Szólott pedig az asszonynak: A te hited megtartott téged. Eredj el békességgel

És nem sokkal azután városról-városra és faluról-falura járt, prédikálva és hirdetve az Isten országát és vele volt a tizenkettő,

és néhány asszony, akiket gonosz lelkektől és betegségekből gyógyított meg, Mária, akit magdalainak neveznek, akiből hét ördög ment ki,

és Johanna, Kúzának, Heródes intézőjének felesége, és Zsuzsanna és sok más asszony, akik az ő vagyonukból szolgáltak nekik.

Mikor pedig nagy sokaság gyűlt össze, és minden városból mentek hozzá, szólott példázat által:

Kiment a magvető, hogy elvesse a gabonáját; és vetés közben némelyik mag az útfélre esett, és eltaposták és az égi madarak megették.

És némelyik sziklás földbe esett, de mihelyt kikelt, elszáradt, mert nem volt nedvessége.

Némelyik a tövisek közé esett és a tövisek vele együtt növekedtek és megfojtották azt.

Némelyik pedig a jó földbe esett és mikor felnőtt, százszoros termést hozott. Mikor ezeket mondta, így kiáltott: Akinek van füle a hallásra, hallját

És megkérdezték tőle tanítványai: mit jelent ez a példázat?

ő pedig azt mondta nekik: Nektek meg adatott, hogy az Isten országának titkait ismerjétek; a többieknek ellenben példázatokban szólok, hogy látván ne lássanak és hallván ne értsenek.

A példázat pedig ezt jelenti: a mag az Isten igéje.

Az útfélre hullottak pedig azok, akik hallják; azután eljön az ördög és kikapja az igét a szívükből, hogy ne higgyenek és ne üdvözüljenek.

És a sziklás földben levők azok, akik mikor hallják, örömmel fogadják az igét, de ezeknek nincs gyökerük, csak ideig-óráig hisznek, ám a kísértés idején elszakadnak.

És amelyik a tövisek közé esett, azokat jelenti, akik hallották, de elmentek és az élet gondjai, gazdagsága és gyönyörűségei megfojtják őket és termésük nem érik be.

Amelyik pedig jó földbe esik, azokat jelenti, akik a hallott igét tiszta és jó szívvel megtartják és termést hoznak állhatatossággal.

Aki lámpást gyújt, nem takarja le edénnyel, ágy alá sem rejti, hanem lámpatartóra teszi, hogy a belépők lássák a világosságot.

Mert nincs oly titok, amely nyilvánvalóvá ne lenne, és nincs oly rejtett dolog, amely ki ne tudódnék és világosságra ne jönne.

Vigyázzatok tehát, hogyan hallgatjátok. Mert akinek van, annak adatik és akinek nincs, még az is elvétetik tőle, amiről azt gondolja, hogy az övé.

Odamentek pedig hozzá az anyja és testvérei, de nem tudtak hozzájutni a sokaság miatt.

És tudtára adták neki: Anyád és testvéreid künn állanak és látni akarnak téged.

Ő pedig azt mondta nekik: Az én anyám és testvéreim azok, akik az Isten igéjét hallgatják és cselekszik.

Történt pedig egy nap, hogy tanítványaival együtt hajóra szállt és így szólt nekik: Menjünk át a tó túlsó partjára. És elindultak.

Hajózásuk közben azonban elszenderedett. És szélvész csapott le a tóra, és a hajó kezdett vízzel megtelni, úgyhogy veszedelemben voltak.

Ekkor odamenve hozzá, felkeltették őt s ezt mondták: Mester, Mester, elveszünk! Ő pedig felkelt, megdorgálta a szelet és a hullámokat, és azok elültek és csendesség lett.

És szólt hozzájuk: Hol van a ti hitetek? Ők pedig féltek és csodálkoztak, és ezt mondták egymásnak: Ugyan kicsoda ez, hogy a szeleknek is parancsol, a víznek is és azok engednek neki?

És áteveztek a gadarénusok földjére, amely Galileával szemben van.

És mikor kiment a szárazföldre, egy ember jött eléje a városból, akiben ördögök voltak, úgyhogy hosszú időtől fogva nem vett magára ruhát, és nem házban lakott, hanem sírboltokban.

Mikor ez meglátta Jézust, felkiáltott, lába elé borult és fennhangon így szólt: Mi közöm hozzád, Jézus, magasságos Isten Fia? Kérlek, ne gyötörj engem!

Mert azt parancsolta annak a tisztátalan léleknek, hogy menjen ki az emberből. Mert az gyakran megragadta őt, úgyhogy láncokkal és békókkal megkötözve őrizték, de ő elszaggatta a kötelékeket és az ördög a pusztába űzte.

Jézus pedig megkérdezte őt: Mi a neved? És ő szólt: Légió, — mert sok ördög ment bele.

És kérték őt: Ne parancsolja nekik, hogy a mélységbe menjenek.

Volt pedig ott egy nagy disznócsorda, amely a hegyen legelészett. És kérték őt, engedje meg nekik, hogy azokba menjenek. És megengedte nekik.

És miután az ördögök kijöttek az emberből, belementek a disznókba, és a disznócsorda a meredekről a tóba rohant és belefulladt.

A pásztorok pedig, mikor látták, hogy mi történt, elfutottak és elmenve, hírül adták a dolgot a városban és a falvakban.

Akkor kimentek az emberek, hogy megnézzék, mi történt, és mikor Jézushoz értek, ott találták azt az embert, akiből az ördögöket kiűzte, felöltözve és eszénél, a Jézus lábánál ülve. És megijedtek.

Elbeszélték pedig nekik a szemtanúk is, hogyan gyógyult meg az ördöngös.

És kérte őt a gadarenusok vidékének egész lakossága, hogy menjen el tőlük. Mert nagy félelem fogta el őket. Ő pedig hajóra szállt és visszatért.

De az az ember, akiből az ördögök kimentek, kérte őt, hogy vele lehessen. Jézus azonban elbocsátotta őt e szavakkal:

Térj vissza házadba és beszéld el, milyen csodálatos dolgokat tett veled az Isten. És az elment és hirdette az egész városban, milyen csodálatos dolgokat cselekedett vele Jézus.

Mikor pedig Jézus visszatért, a nép befogadta őt, mert mindnyájan várták.

És íme eljött egy ember, akinek Jairus volt a neve, és ez a zsinagóga elöljárója volt. És Jézus lábához borulva kérte őt, hogy menjen az ő házába.

Mert egyetlenegy leánya volt neki, mintegy tizenkét esztendős és az halálán volt. Amint pedig ment, a sokaság minden oldalról szorította őt.

És egy asszony, aki tizenkét esztendő óta szenvedett vérfolyásban és minden vagyonát az orvosokra költötte és akit senki sem tudott meggyógyítani,

hátulról hozzáférkőzött, megérintette ruhája szegélyét, és nyomban elállott a vérzése.

És szólott Jézus: Ki az, aki engem érintett? Mivel pedig mindnyájan tagadták, így szólt Péter: Mester, a sokaság szorongat és nyom téged!

De Jézus azt mondta: Érintett engem valaki, mert észrevettem, hogy isteni erő áradt ki belőlem.

Mikor pedig látta az asszony, hogy nem maradt titokban, reszketve odament, leborult előtte és elmondta neki az egész sokaság előtt, miért érintette és hogy nyomban meggyógyult.

És ő így szólt neki: Leányom, a te hited megtartott téged. Eredj el békességgel!

Mikor még beszélt, odament a zsinagógai elöljáró egyik embere és így szólt: Meghalt a leányod. Ne fáraszd tovább a Mestert!

Mikor Jézus ezt hallotta, így felelt neki: Ne félj, csak higgy, meggyógyul ő.

Mikor azután bement a házba, senkit sem bocsátott be, csak Pétert, Jánost, Jakabot s a leány atyját és anyját.

Sírtak pedig mindnyájan és gyászolták őt. Ő azonban így szólt: Ne sírjatok, nem halt meg, csak alszik.

És kinevették, mivel tudták, hogy meghalt.

Ekkor mindenkit kiküldött, megfogta a leány kezét és szólította: Leányzó, kelj fel!

És visszatért annak a lelke és rögtön felkelt. És meghagyta, hogy adjanak neki enni.

És csodálkoztak annak szülei. Ő pedig megparancsolta nekik, hogy senkinek ne mondják el, ami történt

Miután pedig összehívta a tizenkettőt, erőt és hatalmat adott nekik minden ördög felett és a betegségek gyógyítására.

És elküldötte őket, hogy hirdessék Isten országát és gyógyítsanak.

És azt mondta nekik: Az útra semmit ne vigyetek, se botot, se táskát, se kenyeret, se pénzt, se két-két ruhátok ne legyen.

És amikor egy házba bementek, ott maradjatok és onnan induljatok tovább.

És ahol nem fogadnak be titeket, menjetek ki abból a városból, még a port is verjétek le a lábatokról, bizonyságul ellenük.

Elindultak tehát, bejárták a falvakat, hirdették az evangéliumot és gyógyítottak mindenütt.

Meghallotta pedig Heródes, a negyedesfejedelem mindazt, ami történt és zavarban volt, mivel némelyek azt mondták, hogy János támadt fel a halálból,

némelyek pedig, hogy Illés jelent, meg, megint mások, hogy a régi próféták közül támadt fel valamelyik.

És szólt Heródes: Jánost én fejeztettem le. Kicsoda tehát ez, akiről ilyen dolgokat hallok? És azon volt, hogy őt lássa.

Mikor az apostolok visszatértek, elbeszélték neki mindazt, amit cselekedtek. Ekkor maga mellé vette őket és visszavonult velük magánosan egy Betsaida nevű városba.

Amikor pedig a sokaság megtudta ezt, követte őt. És ő magához fogadta őket, beszélt nekik az Isten országáról és akiknek gyógyulásra volt szükségük, azokat meggyógyította.

A nap pedig hanyatlani kezdett és a tizenkettő odament hozzá és ezt mondta neki: Bocsásd el a sokaságot, hadd menjenek el a környező falvakba és tanyákra, hogy szállást és eledelt keressenek maguknak, mert itt puszta helyen vagyunk.

Ő pedig azt mondta nekik: Ti adjatok nekik enni. De ők így feleltek: Nincs nekünk, csak öt kenyerünk és két halunk, hacsak el nem megyünk és eledelt nem veszünk ennek az egész népnek.

Mert mintegy ötezer férfi volt olt. Szólott pedig tanítványainak: Ültessétek le őket csoportokba ötvenével.

Így cselekedtek, és mindnyájukat leültették.

Miután pedig vette az öt kenyeret és két halat, feltekintett az égre, megáldotta azokat és megtörte, majd odaadta a tanítványoknak, hogy tegyék a sokaság elé.

Ettek azért és jóllaktak mindnyájan és felszedték a megmaradt darabokat, tizenkét kosárral.

És történt, hogy mikor ő magában imádkozott, és csak a tanítványok voltak vele, megkérdezte tőlük: Kinek mond engem a sokaság?

Ők erre így válaszoltak: Keresztelő Jánosnak, némelyek pedig Illésnek; némelyek pedig, hogy a régi próféták közül támadt fel valamelyik.

És szólt nekik: Ti pedig kinek mondotok engem? Péter pedig így felelt: Az Isten Krisztusának.

Ő pedig rájuk parancsolva meghagyta, hogy ezt senkinek se beszéljék el.

És azt mondta: Az Ember Fiának sokat kell szenvednie és a vénektől, a papi fejedelmektől és írástudóktól megvettetnie és megöletnie és harmadnapra feltámadnia.

Majd így szólt mindenkinek: Ha valaki én utánam akar jönni, tagadja meg magát és vegye fel az ő keresztjét minden nap és kövessen engem.

Mert aki meg akarja tartani az ő életét, elveszíti azt; aki pedig elveszíti az ő életét énérettem, megtartja azt.

Mert mit használ az embernek, ha az egész világot megnyeri is, magát pedig elveszíti, vagy kárt vall?

Mert ha valaki szégyell engem és az én beszédemet, az Ember Fia is szégyellni fogja azt, mikor eljön a maga, az Atya és a szent angyalok dicsőségében.

Bizony mondom nektek, hogy vannak az itt állók közül némelyek, akik nem ízlelnek halált addig, amíg meg nem látják az Isten országát.

És történt e beszédek után mintegy nyolcadnapra, hogy maga mellé véve Pétert, Jánost és Jakabot, felment a hegyre, hogy imádkozzék.

És imádkozása közben arckifejezése elváltozott és ruhája fehéren fénylett.

És íme két férfi beszélt vele. Ezek Mózes és Illés voltak,

akik dicsőségben megjelenve, élete végéről szólottak, amelynek Jeruzsálemben kell beteljesednie.

Péterre pedig és a vele levőkre ránehezedett az álmosság. De mégis ébren maradtak és látták az ő dicsőségét és azt a két férfiút, akik vele együtt ott álltak.

És amikor azok eltávoztak tőle, Péter így szólt Jézusnak: Mester, jó nekünk itt lennünk. Készítsünk azért három sátrat: egyet neked, egyet Mózesnek és egyet Illésnek. De nem tudta, mit beszél.

És mikor ezeket mondta, felhő támadt, és beárnyékolta őket. Ők pedig megijedtek, mikor azok bele kerültek a felhőbe.

És szó hangzott a felhőből, amely ezt mondta: Ez az én Fiam, akit kiválasztottam: őt hallgassátok.

És mikor a szó elhangzott, Jézus már egyedül volt ott. Ők pedig hallgattak és azokban a napokban senkinek semmit el nem mondtak abból, amit láttak.

Másnap pedig, mikor a hegyről leszállottak, sok nép ment eléje.

És ekkor egy ember a sokaságból felkiáltott: Mester, kérlek, tekints az én fiamra, mert ő nekem egyetlenegyem.

És íme lélek ragadja meg őt, és hirtelen kiált, majd úgy megszaggatja, hogy tajtékot túr és nehezen távozik tőle, agyonkínozva őt.

És kértem tanítványaidat, űzzék ki azt, de nem tudták.

Jézus ezt mondta: Óh hitetlen és elvetemült nemzedék, meddig leszek veletek és meddig tűrlek még titeket? Hozd ide a fiadat!

És még azonközben, amíg az odament, az, ördög földhöz verte és megszaggatta. De Jézus megdorgálta a tisztátalan lelket és meggyógyította a gyermeket és visszaadta őt az atyjának.

Ekkor mindnyájan megdöbbentek az Isten nagyságos erején. Mikor pedig mindnyájan csodálkoztak mindazon, amit Jézus cselekedett, így szólt tanítványainak:

Vegyétek fületekbe ezeket a beszédeket: az Ember Fia az emberek kezébe adatik.

De ők nem értették ezt a mondást, el volt rejtve előlük, hogy ne értsék meg. És féltek őt megkérdezni e beszéd felől.

Majd vita támadt közöttük afelől, hogy ki a legnagyobb közülük.

Jézus pedig látva szívük gondolatát, kézen fogott egy kis gyermeket, maga mellé állította,

és így szólt nekik: Aki befogadja e kis gyermeket az én nevemért, engem fogad be, és aki engem fogad be, azt fogadja be, aki engem küldött. Mert aki a legkisebb mindnyájatok között, az a nagy.

János pedig így felelt: Mester, láttuk, hogy valaki a te nevedben ördögöket űz ki. Meg is tiltottuk neki, mivel nem követ téged velünk együtt.

Jézus azonban így szólt neki: Ne tiltsátok el, mert aki nincs ellenetek, az veletek van.

Mikor pedig elközelgett az ő felemeltetésének az ideje, és szilárdan elhatározta, hogy felmegy Jeruzsálembe,

követeket küldött maga előtt. És azok útnak indulva, bementek egy samáriai faluba, hogy szállást készítsenek neki.

De azok nem fogadták be őt, mivel Jeruzsálembe szándékozott menni.

Mikor pedig látták ezt az ő tanítványai, Jakab és János, így szóltak: Uram, akarod-e. hogy ezt mondjuk: Szálljon le tűz az égből és emésszе meg őket! (Az 54. vers végén egyes kéziratokban még ez olvasható: mint Illés is cselekedett.)

De ő feléjük fordult, megdorgálta őket és ezt mondta: Nem tudjátok, milyen lélek van bennetek.

Mert az Ember Fia nem azért jött, hogy elveszítse az emberek életét, hanem hogy megtartsa. És más faluba mentek.

Mikor pedig mentek az úton, valaki így szólt hozzá: Követlek téged, bárhova mégy.

És felelt neki Jézus: A rókáknak van barlangjuk és az égi madaraknak van fészkük, de az Ember Fiának nincs fejét hová lehajtania.

Egy másiknak pedig ezt mondta: Kövess engem! De ő azt felelte: Engedd meg nekem, hogy előbb elmenjek és el temessem atyámat.

Ő azonban ezt válaszolta neki: Hadd temessék el a halottak az ő halottaikat. Te pedig menj el és hirdesd az Isten országát.

Szólott pedig más valaki is: Követlek, Uram, de előbb engedd meg nekem, hogy búcsút vegyek a házam népétől.

És felelt neki Jézus: Aki az eke szarvára veti a kezét és hátra tekint, nem alkalmas az Isten országára.

Ezek után pedig rendelt az Úr másokat is, hetvenet és elküldötte azokat kettőnként maga előtt minden városba és helyre, ahová menni szándékozott.

És így szólt hozzájuk: Az aratnivaló sok, de a munkás kevés; kérjétek azért az aratás Urát, hogy küldjön munkásokat az ő aratásába.

Menjetek el! Íme, elküldelek titeket, mint bárányokat a farkasok közé.

Ne vigyetek magatokkal erszényt, se táskát, se sarut, és útközben senkit ne köszöntsetek.

Amikor pedig bementek egy házba, először ezt mondjátok: Békesség e háznak!

És ha van ott békességnek fia, a ti békességetek azon nyugszik meg; ha nincs, visszaszáll reátok.

Maradjatok ugyanabban a házban és azt egyétek, igyátok, amit adnak, mert méltó a munkás a maga jutalmára. Ne járjatok házról-házra.

És ha valamely városba bementek és befogadnak titeket, azt egyétek, amit elétek adnak,

és gyógyítsátok az ott levő betegeket, és mondjátok nekik: Elközelített hozzátok az Isten országa.

Ha pedig valamely városba bementek és nem fogadnak be titeket, annak utcáira kimenve, ezt mondjátok:

Lerázzuk még a port is, amely városotokból lábunkra tapadt, bizonyságul ellenetek; tudjátok meg azonban: az Isten országa elközelített.

Mondom nektek, azon a napon a sodomaiaknak könnyebb lesz, mint annak a városnak.

Jaj neked, Korázin! Jaj neked, Betsaida! Mert ha Tírusban és Szidonban történtek volna azok a csodák, amelyek benned végbementek, zsákruhában és hamuban ülve régen megtértek volna.

De Tírusnak és Szidonnak könnyebb lesz az ítéletkor, mint nektek.

És te, Kapernaum, vajjon az égig fogsz felmagasztaltatni? A pokolig fogsz levettetni!

Aki titeket hallgat, engem hallgat, és aki titeket megvet, engem vet meg és aki engem vet meg, azt veti meg, aki elküldött engem.

Mikor a hetven tanítvány visszatért, örömmel jelentette: Uram, még az ördögök is engednek nekünk a te neved által!

Ő pedig ezt mondta nekik: Láttam a Sátánt villámként lehullani az égből.

Íme, hatalmat adtam nektek, hogy kígyókon, skorpiókon tapodjatok és az ellenség minden erején; és semmi sem árthat nektek.

De ne azon örüljetek, hogy a lelkek engednek nektek, hanem inkább azon örüljetek, hogy neveitek fel vannak írva a mennyben.

Abban az órában felette örvendezett Jézus a Szentlélektől indíttatva és így szólt: Hálát adok neked, Atyám, mennynek és földnek Ura, hogy elrejtetted ezeket a bölcsek és értelmesek elől és kinyilatkoztattad a tanulatlanoknak. Igen, Atyám, mert így volt kedves te előtted.

Mindent nekem adott át az én Atyám, és senki sem tudja, kicsoda a Fiú, csak az Atya; és kicsoda az Atya, csak a Fiú, és akinek a Fiú ki akarja nyilatkoztatni.

Majd a tanítványokhoz fordulva, csak nekik maguknak ezt mondta: Boldog az a szem, amely látja, amit ti láttok.

Mondom nektek, hogy sok próféta és király kívánta látni mindazt, amit ti láttok, de nem látták; és hallani, amit ti hallotok, de nem hallották.

És íme egy törvénytudó felkelt és kísértve őt, ezt mondta: Mester, mit cselekedjem, hogy az örök életet elnyerjem?

Ő pedig így felelt annak: A törvényben mi van megírva? Hogyan olvasod?

Az pedig így válaszolt: Szeresd az Urat, a te Istenedet teljes szívedből és teljes lelkedből és teljes erődből és teljes elmédből; és a te felebarátodat, mint tenmagadat.

Szólott pedig annak: Helyesen feleltél; ezt cselekedd és élsz.

Az pedig igazolni akarta magát és ezt mondta Jézusnak: De ki az én felebarátom?

Jézus pedig így felelt: Egy ember Jeruzsálemből Jerikóba ment le, és rablók kezébe esett; ezek levetkőztették, megsebesítették, elmentek és otthagyták félholtan.

Történetesen pedig egy pap haladt az úton, aki megpillantotta őt, és elkerülte.

Hasonlóképen egy lévita is, mikor ahhoz a helyhez ért és látta őt, elkerülte.

Egy samaritánus pedig, aki úton volt, hozzáérkezett és mikor meglátta, könyörületességre indult.

És hozzálépett, bekötötte sebeit, olajat, és bort öntött azokra. Azután feltette őt saját barmára, elvitte egy vendégfogadóba és ápolta őt.

Másnap pedig elővett két dénárt, odaadta a vendéglősnek és ezt mondta neki: Viselj gondot rá és ha valamit még ráköltesz, én mikor visszatérek, megadom majd neked.

Mit gondolsz: e három közül ki volt a felebarátja annak, aki a rablók kezébe esett?

Az pedig válaszolt: Az, aki könyörült rajta. Szólott azért neki Jézus: Eredj el, te is hasonlóképen cselekedjél.

Mikor pedig tovább haladtak, betért egy faluba, ahol egy Márta nevű asszony házába fogadta.

És ennek volt egy Mária nevű testvére, aki az Úr lábához ült és hallgatta az ő beszédét.

Mártát pedig teljesen lefoglalta a sok szolgálat. Ezért előállott és így szólt: Uram, nincs gondod rá, hogy a testvérem a szolgálatban magamra hagyott engem? Szólj neki, segítsen nekem.

Az Úr pedig ezt mondta neki: Márta, Márta, sok mindenért aggodalmaskodol és töröd magadat,

pedig egy a szükséges. Mária a jobb részt választotta, amely nem vétetik el tőle.

És történt, hogy mikor egy helyen imádkozott, miután elvégezte, így szólt hozzá egyik tanítványa: Uram, taníts minket imádkozni, amint János is tanította tanítványait.

Ő pedig ezt mondta nekik: Mikor imádkoztok, ezt mondjátok: Mi Atyánk, ki vagy a mennyekben, szenteltessék meg a te neved, jöjjön el a te országod, legyen meg a te akaratod, mint a mennyben, úgy a földön is.

Mindennapi kenyerünket add meg nekünk naponként,

és bocsásd meg a mi bűneinket, mert mi is megbocsátunk mindenkinek, aki nekünk adósunk. És ne vígy minket kísértésbe, de szabadíts meg minket a gonosztól.

És így szólt nekik: Ha valamelyikőtöknek barátja van, s az odamegy hozzá éjfélkor és ezt mondja neki: Barátom, adj nekem kölcsön három kenyeret,

mert egy barátom érkezett hozzám az útról és nincs mit adnom ennie, —

közületek kicsoda válaszolna így belülről: Ne zavarj engem; lásd, az ajtó már be van zárva, és gyermekeim velem együtt az ágyban vannak, nem kelhetek fel, és nem adhatok neked?

Mondom nektek, ha nem kel is fel és nem ad is neki azért, mert az barátja, de az ő tolakodása miatt fel fog kelni és adni fog neki annyit, amennyire szüksége van.

Én is mondom nektek: kérjetek és adatik nektek; keressetek és találtok, zörgessetek és megnyittatik nektek.

Mert aki kér, mind kap, aki keres, talál, és a zörgetőnek megnyittatik.

Melyik atya az közületek, aki a fiának — követ ad, amikor kenyeret kér tőle és — kígyót ad, amikor halat kér tőle; (A 11. versben gondolatjel közé tett szavak a legrégibb kéziratokban nincsenek meg (Mt7:10).)

vagy skorpiót ad neki, ha tojást kér?

Ha azért ti gonosz létetekre tudtok fiaitoknak jó ajándékokat adni, menynyivel inkább fog a ti mennyei Atyátok Szentlelket adni azoknak, akik tőle kérik?

És ördögöt űzött ki, amely néma volt. Mikor pedig kiment az ördög, megszólalt a néma, és a sokaság elcsodálkozott.

Némelyek pedig így szóltak közülük: Belzebub által, az ördögök fejedelme által űzi ki az ördögöket.

Mások meg kísértették őt, és mennyei jelt kívántak tőle.

Ő azonban ismerve gondolataikat, azt mondta nekik: Minden ország, amely önmagával meghasonlik, elpusztul, és ház házra omlik.

És a Sátán is, ha önmagával meghasonlik, hogyan állhat meg az ő országa? Mert ti azt mondjátok, hogy én Belzebub által űzöm ki az ördögöket.

És ha én Belzebub által űzöm ki az ördögöket, a ti fiaitok ki által űzik ki? Ennélfogva ők maguk lesznek a bíráitok.

Ha pedig Isten ujjával űzöm ki az ördögöket, kétség nélkül elérkezett hozzátok az Isten országa.

Mikor az erős fegyveres őrzi a maga palotáját, akkor békében van a vagyona.

De ha nála erősebb ember tör rá és legyőzi őt, akkor elveszi minden fegyverét, amelyben bízott, és szétosztja, amit tőle zsákmányolt.

Aki nincs velem, ellenem van, és aki nem gyűjt velem, tékozol.

Mikor a tisztátalan lélek kimegy az emberből, víz nélküli helyeken járkál, nyugalmat keresve; és mikor nem talál, ezt mond ja: Visszatérek a házamba, ahonnét kijöttem.

És mikor odamegy, kiseperve és felékesítve találja azt.

Akkor elmegy, vesz maga mellé más hét lelket, nálánál gonoszabbakat és bemennek, ott laknak és annak az embernek utóbbi állapota rosszabb lesz az elsőnél.

Amikor ő ezeket mondta, egy asszony a sokaságból felemelte szavát és így szólt hozzá: Boldog a méh, amely téged hordozott és az emlők, amelyekből szoptál!

ő pedig így válaszolt: Sőt inkább boldogok azok, akik az Isten beszédét hallgatják és megtartják.

Mikor pedig még nagyobb sokaság gyülekezett hozzá, kezdte mondani: Ez a nemzedék gonosz nemzedék: jelt kíván, de nem adatik neki jel, csak a Jónás jele.

Mert mint Jónás jelül volt a niniveieknek, úgy lesz az Ember Fia is e nemzedéknek.

Dél királynője felkel majd az ítéletkor e nemzedék férfiaival és elítéli őket, mert eljött a világ- végéről, hogy hallgassa Salamon bölcsességét. És íme, Salamonnál nagyobb, van itt.

A ninivei férfiak az ítéletkor együtt támadnak majd fel e nemzedékkel és elítélik ezt, mivel ők megtértek Jónás prédikálására. És íme, Jónásnál nagyobb van itt.

Aki lámpát gyújt, nem teszi rejtekbe, sem a véka alá, hanem a lámpatartóra, hogy akik bemennek, lássák a világosságot.

A test lámpása a szemed: ha azért a szemed tiszta, egész tested is világos lesz; ha pedig gonosz, tested is sötét.

Vigyázz azért, hogy a benned levő világosság sötétség ne legyen.

Ennélfogva, ha egész tested világos, és semmi részében sincs homály, olyan világos lesz egészen, mint mikor a lámpás megvilágít téged a fényével.

- - -

37 Beszéd közben egy farizeus kérte őt, hogy ebédeljen nála. És ő bement és asztalhoz telepedett.A farizeus pedig elcsodálkozott mikor látta, hogy ebéd előtt nem mosdott meg.

Szólott pedig hozzá az Úr: Ti, farizeusok, a pohár és a tál külsejét megtisztítjátok, de belül telve vagytok rablás vágyával és gonoszsággal.

Bolondok, aki a külsőt teremtette, nem az teremtette-e azt is, ami belül van?

Ti azonban adjátok alamizsnául azt, ami belül van és minden tiszta lesz nektek.

De jaj nektek, farizeusok, mert megadjátok a tizedet a mentából, kaporból és minden kerti növényből, de elhanyagoljátok az igazságosságot és az Isten iránt való szeretetet, pedig ezeket kellene cselekedni és amazokat sem elhanyagolni!

Jaj nektek farizeusok! Mert szeretitek az első ülést a zsinagógákban és a piacokon való köszöntéseket!

Jaj nektek, mert olyanok vagytok, mint a sírok, amelyek nem látszanak és az emberek, akik rajtuk járnak, nem tudják!

A törvénytudók közül egy ezt mondta neki: Mester, mikor ezt mondod, minket is sértegetsz.

Ő pedig szólt: Jaj nektek, törvénytudóknak is! Mert elhordozhatatlan terhekkel rakjátok meg az embereket, de ti magatok egy ujjatokkal sem érintitek azokat a terheket.

Jaj nektek! Mert ti építitek a próféták sírjait, a ti atyáitok pedig megölték őket.

Így hát ti tanúbizonyságot tesztek atyáitok cselekedetei mellett és helyeslitek azokat, mert azok ölték meg őket, ti pedig építitek a sírjaikat.

Ezért mondta az Isten bölcsessége is: Küldök hozzájuk prófétákat és apostolokat; és azok közül némelyeket megölnek és üldöznek,

hogy számonkéressék e nemzedéktől minden próféta vére, mely a világ teremtésétől fogva kiontatott,

Ábel vérétől fogva Zakariás véréig, aki az oltár és a szenthely között pusztult el; bizony mondom nektek, számon kéretik ettől a nemzedéktől.

Jaj nektek, törvénytudók! Mert magatokhoz vettétek az ismeret kulcsát: ti magatok nem mentetek be és akik be akartak menni, azokat meggátoltátok.

És mikor onnan kiment, az írástudók és farizeusok kezdtek rá nagyon haragudni és mind több dolog felől kérdésekkel faggatni,

leselkedtek utána, hogy beszédében megfogják őt.

E közben megszámlálhatatlan sokaság gyűlt össze, úgyhogy egymást letaposták; ekkor kezdte tanítványainak mondani: Mindenekelőtt óvakodjatok a farizeusok kovászától, vagyis az ő képmutatásuktól.

Mert nincs olyan rejtett dolog, amely napfényre ne jönne, és olyan titok, amely ki ne tudódnék.

Azért amit a sötétségben mondtatok, a világosságban fogják hallani, s amit belső szobákban fülbe súgtatok, azt a házak tetejéről fogják hirdetni.

Mondom pedig nektek, barátaimnak: ne féljetek azoktól, akik a testet ölik meg s azután többet nem tehetnek.

De megmondom nektek, kitől féljetek. Féljetek attól, akinek, ha megölt, van hatalma arra is, hogy a gyehennára vessen. Bizony mondom nektek: Tőle féljetek.

Nemde öt verebet lehet venni két fillérért? És azok közül egyről sem feledkezik meg az Isten.

De nektek a fejetek hajszálai is mind meg vannak számlálva. Ne féljetek! Sok verébnél becsesebbek vagytok!

Mondom pedig nektek: ha valaki vallást tesz rólam az emberek előtt, az Ember Fia is vallást tesz arról az Isten angyala; előtt.

Viszont aki megtagad engem az emberek előtt, megtagadtatik az az Isten angyalai előtt.

És ha valaki bármit mond az Ember Fia ellen, megbocsáttatik neki, de aki a Szentlélek ellen szól káromlást, annak nem bocsáttatik meg.

Mikor pedig a zsinagógákba visznek titeket és a hatóságok és felsőbbségek elé, ne aggodalmaskodjatok azon, hogyan vagy mivel védekezzetek, vagy mit mondjatok.

Mert a Szentlélek abban az órában megtanít majd titeket, mit kell mondanotok.

Szólott pedig valaki hozzá a sokaságból: Mester, mondd meg a testvéremnek, hogy ossza meg velem az örökséget.

Ő pedig felelt neki: Ember, ki tett engem bíróvá vagy osztóvá köztetek?

Azt mondta azért nekik: Vigyázzatok és őrizkedjetek minden kapzsiságtól, mert nem abban van az embernek az élete, hogy a vagyonban dúskál.

És mondott nekik egy példázatot e szavakkal: Egy gazdag embernek bőségesen termett a földje.

Ezért így okoskodott magában: Mit cselekedjem? Mert nincs hova betakarítanom a termésemet.

És szólt: Ezt cselekszem: csűreimet lerontom és nagyobbakat építek. Azokba takarítom minden gabonámat és javaimat.

És ezt mondom a lelkemnek: Én lelkem, sokat gyűjtöttél sok esztendőre; pihenj, egyél-igyál, örvendezzél!

Az Isten azonban így szólt neki: Bolond, még az éjjel vissza kérik tőled a te lelkedet s akkor kié lesz mindaz, amit készítettél?

Így jár az, aki magának gyűjt kincseket és nem az Istenben gazdagodik.

Szólt pedig a tanítványainak: Ezért én azt mondom nektek: ne aggodalmaskodjatok életetek felől, mit egyetek; se testetek felől, mibe öltözködjetek.

Mert az élet több, mint az eledel, és a test, mint az öltözet.

Figyeljétek meg a hollókat, hogy azok nem vetnek, sem nem aratnak; nincs kamrájuk, sem csűrük és az Isten mégis táplálja őket. Mennyivel becsesebbek vagytok ti á madaraknál!

Ugyan ki az közületek, aki aggodalmaskodásával megnövelhetné élete hosszát egy arasznyival?

Ha tehát ti még ilyen egészen kicsiny dolgot sem tehettek meg, miért aggodalmaskodtok a többi felől?

Figyeljétek meg a mezei liliomokat, hogyan növekednek: nem fonnak és nem szőnek; de mondom nektek: Salamon az ő teljes dicsőségében sem öltözött úgy, mint ezek közül egy.

Ha pedig a füvet, amely ma a mezőn van és holnap a kemencébe vetik, így ruházza az Isten, mennyivel inkább titeket, ti kicsinyhitűek!

Ti se kérdezzétek, hogy mit egyetek, vagy mit igyatok, és ne nyugtalankodjátok.

Mert mindezeket a világ pogányai keresik. A ti Atyátok pedig tudja, hogy ezekre szükségetek van.

Csak keressétek az Isten országát és ezek ráadásul adatnak nektek.

Ne félj, te kicsiny nyáj, mert tetszett a ti Atyátoknak, hogy nektek adja az országot!

Adjátok el, amitek van, és adjatok alamizsnát; szerezzetek magatoknak olyan erszényeket, amelyek nem avulnak el, elfogyhatatlan kincset a mennyben, ahol a tolvaj nem fér hozzá, sem a moly meg nem emészti.

Mert ahol a kincsetek, ott lesz a szívetek is.

Övezzétek fel a derekatokat és lámpásotok égjen.

Ti meg legyetek hasonlók az olyan emberekhez, akik urukat várják, mikor jön meg a menyegzőről, hogy mihelyt megjön és zörget, azonnal ajtót nyissanak neki.

Boldogok azok a szolgák, akiket ébren talál az Úr, mikor hazamegy; bizony mondom nektek, hogy felövezi magát, leülteti őket és hozzájuk menvén, szolgál nekik.

És ha megjön a második őrváltáskor és ha a harmadik őrváltáskor jön meg és úgy találja őket: boldogok azok a szolgák!

- - -

39 Ezt pedig jegyezzétek meg: hogyha tudná a ház gazdája, mely órában jön a tolvaj, vigyázna és nem engedné, hogy házába törjön.Ti is azért legyetek készen: mert amely órában nem gondolnátok, abban jön el az Ember Fia.

Péter pedig így szólt hozzá: Uram, nekünk mondod ezt a példázatot, vagy mindenkinek is?

Az Úr pedig felelt: Ki hát a hű és okos sáfár, akit az Úr az ő háza népe fölé rendel, hogy adja ki nekik élelmüket a maga idejében?

Boldog az a szolga, akit ilyen munkában talál az ő ura, mikor hazajön!

Bizony mondom nektek, hogy minden vagyona felett gondviselővé teszi őt.

Ha pedig az a szolga így szólna a szívében: Halogatja az én uram még a hazajövetelt, — és kezdené verni a szolgákat és szolgálóleányokat, és enni-inni és részegeskedni,

megjön annak a szolgának ura, amely napon nem várja és amely órában nem gondolja és kettévágatja őt és a hitetlenek sorsára juttatja.

És amelyik szolga tudta az ő ura akaratát, de nem készült, sem annak akarata szerint nem cselekedett, azt nagyon megverik;

viszont aki nem ismeri ura akaratát és úgy művel verést érdemlő dolgokat, azt kevésbé verik meg. És attól, akinek sokat adtak, sokat követelnek, és akire sokat bíztak, attól többet kívánnak

Azért jöttem, hogy tüzet bocsássak a földre és bárcsak lángolna már!

Pedig még előttem van a keresztség, amellyel meg kell keresztelkednem és mily nagyon gyötrődöm, míg az elvégeztetik!

Azt gondoljátok, azért jöttem, hogy békességet hozzak a földre? Nem, mondom nektek; sőt inkább meghasonlást.

Mert mostantól fogva öten lesznek egy házban, akik meghasonlanak, három kettő ellen és kettő három ellen hasonlik meg:

az atya a fiú ellen és a fiú az atya ellen, az anya a leány ellen és a leány az anyja ellen, a napa a menye ellen és a meny a napa ellen.

Szólt pedig a sokaságnak is: Mikor látjátok, hogy nyugatról felhő támad, azonnal azt mondjátok: Záporeső jön, — és úgy lesz.

És mikor halljátok, hogy a déli szél fú, azt mondjátok: hőség lesz, — és úgy lesz.

Képmutatók, az ég és föld jelenségeit meg tudjátok magyarázni: hogyan van, hogy a mostani időket nem tudjátok megmagyarázni?

És mi dolog, hogy ti magatoktól is meg nem ítélitek, mi a helyes?

Mikor pedig ellenfeleddel a hatóság elé mégy, légy rajta, hogy útközben békésen megszabadulj tőle, hogy a bíró elé ne hurcoljon és a bíró át ne adjon a börtönőrnek, és a börtönőr tömlöcbe ne vessen téged.

Mondom neked, hogy nem jössz ki onnét, amíg meg nem fizetsz az utolsó fillérig.

Éppen abban az időben érkeztek meg némelyek, akik hírt hoztak neki azokról a galileaiakról, akiknek vérét Pilátus áldozatukkal elegyítette.

És Jézus ezt mondta nekik: Azt gondoljátok, hogy ezek a galileai emberek bűnösebbek voltak a többi galileainál, mivel ezeket szenvedték?

Mondom nektek: Nem. Sőt ti is, ha meg nem tértek, mindnyájan hasonlóképen elvesztek.

Vagy azt gondoljátok, hogy az a tizennyolc ember, akikre rászakadt a torony Siloám tavánál és megölte őket, bűnösebb volt Jeruzsálem minden más lakójánál?

Mondom nektek: Nem. Sőt ti is, ha meg nem tértek, mindnyájan hasonlóképen elvesztek.

És ezt a példázatot mondta: Volt egy embernek egy fügefája a szőlejében. És elment, és gyümölcsöt keresett rajta, de nem talált.

És szólt a vincellérnek: Íme, három esztendeje járok ide, hogy gyümölcsöt keressek ezen a fügefán, és nem találok. Vágd ki, miért zsarolja ki a földet?

De az így válaszolt neki: Uram, hagyd meg még ebben az esztendőben, míg körülásom és megtrágyázom;

hátha jövőre terem. Ha pedig nem, akkor vágd ki.

Tanított pedig szombaton az egyik zsinagógában.

És íme volt ott egy asszony, akiben tizennyolc év óta betegség lelke volt és úgy meggörnyedt, hogy egyáltalán nem tudott felegyenesedni.

És mikor látta őt Jézus, előszólította és ezt mondta neki: Asszony, megszabadultál betegségedtől.

És rátette kezét, és az nyomban felegyenesedett és dicsőítette az Istent.

A zsinagógai elöljáró azonban nem hagyta ezt szó nélkül, bosszankodva a miatt, hogy Jézus szombatnapon gyógyított és ezért azt mondta a sokaságnak: Hat nap van, amelyen munkálkodni kell; azokon jöjjetek azért és gyógyíttassátok magatokat és ne szombaton.

Ekkor az Úr így válaszolt neki: Képmutatók, vajjon szombaton nem oldja-e el mindegyikőtök a maga ökrét vagy szamarát a jászoltól és nem viszitek-e itatni?

Hát ezt, az Ábrahám leányát, akit a Sátán már tizennyolc esztendeje megkötözött, nem kellett-e feloldani ebből a kötelékből szombatnapon?

És mikor ezeket mondta, ellenfelei mindnyájan megszégyenültek, és az egész nép örült mindazokon a dicsőséges dolgokon, amelyek ő általa történtek

Szólt pedig Jézus: Mihez hasonló az Isten országai És mihez hasonlítsam azt?

Hasonló a mustármaghoz, amelyet az ember vett és elvetett a kertjében, és az felnövekedett és fává lett, úgyhogy az égi madarak fészket raktak ágain.

És ismét szólt: Mihez hasonlítsam az Isten országát?

Hasonló a kovászhoz, amelyet az asszony vett és három mérce liszttel elegyített, míg az egész meg nem kelt.

Így haladt át tanítva városokon és falvakon és Jeruzsálem felé ment.

Szólt pedig neki valaki: Uram, vajjon kevesen vannak, akik üdvözülnek? Ő pedig azt mondta nekik:

Törekedjetek bemenni a szoros kapun, mert mondom nektek, hogy sokan igyekeznek majd bemenni, de nem tudnak.

Attól fogva, hogy a házigazda felkelt és bezárta az ajtót, kívül megállva az ajtón zörgetni kezdetek és azt mondjátok: Uram, nyiss ajtót nekünk! És ő így felel nektek: Nem tudom, honnan valók vagytok. —

Akkor kezditek majd mondani: Színed előtt ettünk és ittunk és utcáinkon tanítottál,

de ő ezt mondja: Mondom nektek, hogy nem tudom, honnan valók vagytok. Távozzatok tőlem mindnyájan, kik gonoszságot cselekesztek!

Ott majd lesz sírás és fogcsikorgatás, mikor látjátok Ábrahámot, Izsákot, Jákobot és mind a prófétákat az Isten országában, magatokat pedig kivetve.

És jönnek majd napkeletről és napnyugatról, és északról és délről és letelepednek az Isten országában.

És íme vannak utolsók, akik elsőkké lesznek és vannak elsők, akik utolsókká lesznek.

Ugyanabban az órában jött hozzá néhány farizeus és ezt mondták neki: Eredj ki és menj el innét, mert Heródes meg akar téged ölni.

És ő így felelt nekik: Menjetek el, mondjátok meg annak a rókának: Íme, ördögöket űzök ki és gyógyítok ma és holnap és harmadnap bevégzem küldetésemet.

De ma, holnap és holnapután úton kell lennem, mert nem lehetséges, hogy a próféta Jeruzsálemen kívül vesszen el.

Jeruzsálem! Jeruzsálemi ki megölöd a prófétákat és megkövezed azokat, akik hozzád küldettek, hányszor akartam összegyűjteni fiaidat, mint a tyúk a fiókáit szárnyai alá, de ti nem akartátok!

Íme, pusztán hagyatik néktek a ti házatok. Mondom pedig néktek, hogy nem láttok engem, míg el nem jön az az idő, amikor ezt mondjátok: Áldott, aki jön az Úrnak nevében!

És történt, mikor egy szombaton egyik főfarizeus házához ment ebédelni, azok leselkedtek reá.

És íme egy vízkóros ember volt előtte.

És Jézus így szólt a törvénytudóknak és farizeusoknak: Szabad szombatnapon gyógyítani vagy nem!

Azok pedig hallgattak. És ő megfogta, meggyógyította és elbocsátotta azt.

Majd így felelt nekik: Ki az közületek, akinek a fia vagy az ökre szombatnapon a kútba esik és nem húzza ki azonnal?

És ezekre nem tudtak felelni.

Majd példázatot mondott a meghívottaknak, mikor észrevette, hogyan válogatják a főhelyeket:

Ha valaki lakodalomba hív, ne ülj a főhelyre, mert lehet, hogy nálad érdemesebb embert is meghívott,

s az, aki mind téged, mint azt meghívta, odamegy és ezt mondja neked: Engedd át ennek a helyet, — és akkor szégyenkezve az utolsó helyre fogsz ülni.

Hanem ha meghívnak, menj el és ülj le az utolsó helyre, hogy mikor odajön az, aki téged meghívott, azt mondja neked: barátom, ülj feljebb! Akkor neked becsületed lesz azok előtt, akik veled együtt ülnek.

Mert mindenki, aki magát felmagasztalja, megaláztatik és aki magát megalázza, felmagasztaltatik.

És szólt annak is, aki őt meghívta: Ha ebédet vagy vacsorát készítesz, ne hívd barátaidat, se testvéreidet, se rokonaidat, se gazdag szomszédaidat, hogy viszont ők is meg ne hívjanak és viszonozzák neked.

Hanem ha vendégséget készítesz, hívd a szegényeket, csonka-bonkákat, sántákat, vakokat:

és boldog leszel, mivel ők nem tudják viszonozni neked. Mert Isten megfizet majd neked az igazak feltámadásakor.

Mikor pedig ezt meghallotta egy azok közül, akik vele együtt ültek, így szólt neki: Boldog az, aki az Isten országának vendége.

Ő pedig felelt annak: Egy ember nagy vacsorát készített, amelyre sok vendéget hívott.

És elküldte szolgáját a vacsora idején, hogy megmondja a meghívottaknak: Jertek, mert már minden készen van.

Ekkor mindnyájan egyformán elkezdték magukat mentegetni. Az első azt üzente neki: Szántóföldet vettem és ki kell mennem, hogy megnézzem azt; kérlek, ments ki engem!

És a másik ezt mondta: öt iga ökröt vettem és elmegyek, hogy kipróbáljam azokat; kérlek, ments ki engem!

Megint másik így szólt: Feleséget vettem és azért nem mehetek.

Mikor azért az a szolga hazament, mindezt hírül adta az urának. Ekkor a házigazda megharagudva, ezt mondta szolgájának: Menj hamar a város tereire és utcáira és hozd be a szegényeket, csonka-bonkákat, sántákat és vakokat.

És a szolga azt mondta: Uram, meglett, amit parancsoltál és mégis van hely.

Akkor így szólt az úr a szolgának: Eredj az utakra, a sövényekhez és kényszeríts mindenkit, hogy bejöjjön: hadd teljék meg a házam.

Mert mondom nektek, hogy senki a meghívottak közül nem kóstolja meg az én vacsorámat.

Nagy sokaság ment pedig vele és ő megfordulva, így szólt hozzájuk:

Ha valaki hozzám jön és nem gyűlöli meg atyját ós anyját, feleségét és gyermekeit, fiútestvéreit és nőtestvéreit, sőt a saját életét is, nem lehet az én tanítványom.

És ha valaki nem hordozza az ő keresztjét és nem jön utánam, nem lehet az én tanítványom.

Mert ha közületek valaki tornyot akar építeni, nemde leül először, kiszámítja a költséget, hogy van-e, amivel elvégezze1?

Hogy miután alapot vetett, de bevégezni nem bírja, csúfolni ne kezdje őt senki, aki látja,

és azt ne mondja: Ez az ember elkezdte az építést, de nem bírta véghezvinni.

Vagy ha az egyik király háborúba megy a másik ellen, nemde leül először és tanácsot tart, hogy a maga tízezer emberével szembeszállhat-e azzal, aki húszezerrel jön ellene?

Mert különben kénytelen, mikor a másik még távol van, követséget küldeni és megkérdezni a békefeltételeket.

Így tehát, ha közületek valaki le nem mond minden vagyonáról, nem lehet az én tanítványom.

Jó a só, de ha ízét veszti, mivel sózzák meg?

Sem a földre, sem trágyára nem alkalmas: kidobják azt. Akinek van füle a hallásra, hallja!

Közeledtek pedig hozzá a vámszedők és bűnösök mind, hogy hallgassák őt.

És zúgolódtak a farizeusok és írástudók: Ez bűnösöket fogad magához és velük együtt eszik.

Ő pedig ezt a példázatot mondta nekik:

Melyik ember az közületek, akinek ha száz juha van és egyet azok közül elveszt, nem hagyja ott a kilencvenkilencet a pusztában és nem megy el az elveszett után, amíg meg nem találja azt?

És ha megtalálta, örömében felveszi a vállára.

És hazamenve, összehívja barátait és szomszédait és azt mondja nekik: örvendezzetek velem, mert megtaláltam az én juhomat, amely elveszett.

Mondom nektek, hogy a mennyben így nagyobb öröm lesz egy megtérő bűnösön, mint kilencvenkilenc igazon, akiknek nincs szükségük megtérésre

Vagy ha valamelyik asszonynak tíz drahmája van és egy drahmát elveszt, nem gyújt-e mécsest és nem söpri-e ki a házát és nem keresi-e gondosan, míg meg nem találja?

És ha megtalálta, összehívja barátnőit, szomszédasszonyait és így szól: Örüljetek velem, mert megtaláltam a drahmát, amelyet elvesztettem.

Így, mondom nektek, örvendezés van az Isten angyalainak színe előtt egy bűnös ember megtérésén.

Majd így szólt: Egy embernek volt két fia;

és így szólt az ifjabbik az atyjának: Atyám, add ki a vagyonból a rám eső részt. És megosztotta köztük a vagyont.

Nem sok idő múlva azután a kisebbik fiú összeszedte mindenét, messze tartományba költözött és ott eltékozolta vagyonát, mivel feslett életet élt.

Miután pedig mindent elköltött, nagy éhség támadt abban a tartományban, úgyhogy nyomorogni kezdett.

Akkor elment, elszegődött annak a tartománynak egyik polgárához, aki kiküldte őt a mezejére disznókat legeltetni.

És szívesen megtöltötte volna gyomrát azzal az eleséggel, amit a disznók ettek; de senki sem adott neki.

Mikor azután magába szállt, ezt mondta: Az én atyámnak hány bérese bővölködik kenyérben, én pedig itt éhen halok!

Felkelek, elmegyek atyámhoz és azt mondom neki: Atyám, vétkeztem az ég ellen és te ellened

és nem vagyok immár méltó, hogy fiadnak hívjanak. Tégy engem olyanná, mint béreseid közül egy.

És felkelt, elment az atyjához. Mikor pedig még távolt volt, meglátta őt az atyja, megesett rajta a szíve, odafutott, a nyakába borult és megcsókolgatta őt.

És szólt neki a fiú: Atyám, vétkeztem az ég ellen és te ellened, és nem vagyok immár méltó, hogy fiadnak hívjanak.

Az atya azonban így szólt a szolgáinak: Gyorsan hozzátok ki a legszebb ruhát és adjátok rá. És húzzatok gyűrűt a kezére és sarut a lábára!

És hozzátok elő a hizlalt tulkot, vágjátok le és együnk és vigadjunk.

Mert ez az én fiam halott volt és megelevenedett; elveszett és megtaláltatott. És elkezdtek vigadni.

Nagyobbik fia pedig a mezőn volt és mikor hazajövet közelgett a házhoz, meghallotta a zenét és a táncot.

És előszólított egyet a szolgák közül és megtudakolta, mi az.

Az pedig így felelt neki: öcséd jött meg, és atyád levágatta a hizlalt tulkot, mivel egészségben nyerte őt vissza.

Ekkor az megharagudott és nem akart bemenni. Atyja azért kimenve, kérlelte őt.

De ő így válaszolt atyjának: Íme, ennyi esztendeje szolgálok neked; parancsodat soha meg nem szegtem és te nekem soha nem adtál egy kecskegödölyét sem, hogy barátaimmal vigadjak.

Mikor pedig ez a te fiad megjött, aki parázna nőkkel emésztette fel vagyonodat, levágattad neki a hizlalt tulkot.

Az pedig így szólt hozzá: Fiam, te mindenkor velem vagy és mindenem a tied;

vigadoznod és örvendezned kellene hát, hogy ez a te testvéred halott volt és megelevenedett, el veszett volt és megtaláltatott.

Szólt pedig a tanítványaihoz: Volt egy gazdag ember és annak egy sáfára. Ezt bevádolták nála, hogy javait eltékozolja.

Hívatta azért és azt mondta neki: Mit hallok felőled? Adj számot a sáfárságodról, mert nem lehetsz többé sáfár.

Szólt pedig magában a sáfár: Mit tegyek, mivel az én uram elveszi tőlem a sáfárságot? Kapálni nem tudok, koldulni szégyenlek.

Tudom, mit tegyek, hogy mikor a sáfárságtól megfosztanak, befogadjanak engem házaikba.

És magához hívatta urának minden adósát és így szólt az elsőnek: Menynyivel tartozol az én uramnak?

Az pedig így felelt: Száz bátus olajjal. És azt mondta neki: Vedd az írásodat, ülj le és írj hamar ötvenet.

Azután szólott a másiknak: Hát te mennyivel tartozol? Az így felelt: Száz kórus búzával. És azt mondta annak: Vedd az írásodat és írj nyolcvanat.

És dicsérte az úr a hamis sáfárt, hogy eszesen cselekedett. Mert e világ fiai eszesebben forgolódnak a maguk nemzedékében, mint a világosság fiai.

Én is mondom nektek: szerezzetek magatoknak barátokat a hamis mammonból, hogy mikor az elfogy, befogadjanak titeket az örök hajlékokba.

Aki hű a kevesen, a sokon is hű az; és aki a kevesen hamis, a sokon is hamis az.

Ha azért a hamis mammonon nem voltatok hűségesek, ki fogja rátok bízni az igazi gazdagságot?

És ha a másén nem voltatok hűségesek, ki adja oda nektek, ami a tietek?

Egy szolga sem szolgálhat két úrnak, mert vagy az egyiket gyűlöli és a másikat szereti, vagy az egyikhez ragaszkodik és a másikat megveti. Nem szolgálhattok Istennek és a mammonnak.

Hallották pedig mindezt a farizeusok, akik pénzsóvárak voltak és kigúnyolták őt.

És szólt nekik: Ti az emberek előtt igazolni akarjátok magatokat, de az Isten ismeri a szíveteket. Mert ami az emberek előtt igen becses, az az Isten előtt utálatos.

A törvény és a próféták Jánosig voltak. Azóta az Isten országa hirdettetik és mindenki erejét megfeszítve tör be abba.

Pedig könnyebben múlik el a menny és a föld, hogysem a törvényből egy pontocska is elessék.

Mindenki, aki elbocsátja a feleségét és mást vesz el, paráználkodik; és mindenki, aki férjétől elbocsátott asszonyt vesz feleségül, paráználkodik.

Volt egy gazdag ember, aki bíborba és patyolatba öltözött és minden nap dúsan lakmározott.

És egy Lázár nevű koldus tele fekélyekkel ott feküdt az ő kapuja előtt.

Ez szeretett volna jóllakni a gazdag ember asztaláról lehullott morzsákkal, de még az ebek is odamentek és nyalták a sebeit.

Történt pedig, hogy meghalt a koldus és az angyalok Ábrahám kebelébe vitték. Meghalt a gazdag is és eltemették.

És amint a pokolban kínok között gyötrődve felemelte tekintetét, látta távolról Ábrahámot és Lázárt az ő kebelén.

Ekkor felkiáltott: Atyám, Ábrahám, könyörülj rajtam és küldd el Lázárt, hogy mártsa ujja hegyét a vízbe és hűsítse meg a nyelvemet, mert gyötrődöm a lángban.

Ábrahám pedig azt mondta: Fiam, jusson eszedbe, hogy te javaidat már elvetted életedben éppúgy, mint Lázár is a rosszat. Most ő itt vigasztalódik, te pedig gyötrődöl.

És mindezen felül köztünk és közöttetek nagy szakadék van, hogy akik innen hozzátok akarnak átmenni, ne mehessenek, se onnan hozzánk át ne jöhessenek.

Amaz pedig így szólt: Kérlek azért, atyám, hogy küldd el őt apám házához.

Mert van öt testvérem: hadd tegyen nekik bizonyságot, hogy ők is ide ne kerüljenek a gyötrelem e helyére.

Felelt neki Ábrahám: Van Mózesük és prófétáik. Hallgassák azokat!

De amaz ezt mondta: Nem úgy, atyám, Ábrahám; hanem ha valaki a halottak közül megy hozzájuk, megtérnek.

Ő pedig azt mondta neki: Ha Mózesre és a prófétákra nem hallgatnak, nem győzi meg őket az sem, ha valaki feltámad a halottak közül.

Szólt pedig a tanítványainak: Lehetetlen, hogy botránkozások ne legyenek; de jaj annak, aki által esnek.

Jobb annak, ha malomkövet vetnek a nyakába és a tengerbe dobják, mintsem egyet is megbotránkoztasson e kicsinyek közül

Vigyázzatok magatokra! Ha vétkezik a te atyádfia, dorgáld meg: és ha megbánja, bocsáss meg neki.

És ha egy nap hétszer vétkezik ellened és hétszer fordul hozzád ezzel a szóval: Megbántam, — meg kell bocsátanod neki.

És szóltak az apostolok az Úrnak: Növeld a mi hitünket.

Felelt pedig az Úr: Ha annyi hitetek volna, mint a mustármag, ezt mondanátok ennek az eperfának: Szakadj ki gyökerestül és verj gyökeret a tengerben, — engedne nektek.

Kicsoda pedig az közületek, aki ha egy szolgája van és az szánt, vagy legeltet, mihelyt a mezőről megjön, tüstént azt mondja neki: Jöjj hamar, ülj asztalhoz!?

Sőt nem azt mondja-e neki: Készíts nekem vacsorára valót és övezd fel magadat, szolgálj ki engem, amíg eszem és iszom s azután eszel és iszol majd te!?

vajjon megköszöni-e annak a szolgának, hogy azt tette, amit neki parancsolt? (A 9. vers végén egyes kéziratokban még ez olvasható: Nem gondolom.)

Így ti is, ha mindazt megtettétek, amiket parancsoltak nektek, mondjátok: Haszontalan szolgák vagyunk, csak azt tettük, amivel tartoztunk.

Amikor pedig útban volt Jeruzsálem felé, Samária és Galilea között haladt át.

És mikor egy faluba bement, tíz bélpoklos jött eléje, akik távol megálltak,

és felemelték szavukat: Jézus, Mester, könyörülj rajtunk!

És mikor látta őket, azt mondta nekik: Menjetek el, mutassátok meg magatokat a papoknak. És amíg odamentek, megtisztultak.

Egyikük azután, mikor látta, hogy meggyógyult, visszatért és fennhangon magasztalta az Istent

és Jézus lábánál arcra borulva, hálát adott neki. És ez az ember samáriai volt.

Ekkor Jézus ezt mondta: Nem tízen tisztultak-e meg? Hol van a többi kilenc?

Nem akadt, aki visszatért volna, hogy dicsőítse az Istent, csak ez az idegen?

És szólt hozzá: Kelj fel, menj el, a te hited megtartott téged.

Mikor pedig a farizeusok megkérdezték tőle, mikor jön el az Isten országa, azt felelte nekik: Az Isten országa nem szemmel láthatóan jön el.

Sem azt nem mondják: Íme, itt! vagy: amott van! Mert az Isten országa közöttetek van!

A tanítványoknak pedig ezt mondta: Eljön az idő, amikor kívántok látni egyet az Ember Fiának napjai közül, de nem láttok.

És mondják majd nektek: íme, itt! Íme, amott van! de ne menjetek oda és ne kövessétek!

Mert amint a felvillanó villámlás az ég egyik aljától a másikig fénylik, úgy lesz az Ember Fia is az ő napján.

De előbb sokat kell neki szenvednie és megvettetnie e nemzedéktől.

És amint Nóé napjaiban történt, úgy lesz az Ember Fiának napjaiban is.

Ettek, ittak, házasodtak, férjhez mentek, mind ama napig, amelyen Nóé bement a bárkába. Azután eljött az özönvíz és a többieket mind elpusztította.

Hasonlóképen, mint Lót napjaiban is történt: ettek, ittak, adtak, vettek, ültettek, építettek,

de amely napon kiment Lót Sodomából, tűz és kénkő esett az égből és minden kit elpusztított.

Éppen így lesz azon a napon, amelyen az Ember Fia megjelenik.

Aki azon a napon a háztetőn lesz és holmija a házban, ne jöjjön le, hogy elvigye azt; és aki a mezőn lesz, az se forduljon vissza.

Emlékezzetek Lót feleségére!

Aki meg akarja tartani az ő életét, elveszíti azt, és aki elveszíti, megtartja azt.

Mondom nektek: azon az éjtszakán, ha ketten lesznek egy ágyban, az egyik felvétetik és a másik ott hagyatik.

Két asszony őröl együtt: az egyik felvétetik és a másik ott hagyatik.

Ketten lesznek a mezőn: az egyik felvétetik és a másik ott hagyatik.

És azok így feleltek neki: Hol, Uram? Ő pedig azt mondta nekik: Ahol a holttest, odagyűlnek a saskeselyűk is.

Mondott pedig nekik példázatot arról, hogy mindenkor imádkozniok kell és nem szabad megrestülniök.

Azt mondta: Volt egy városban egy bíró, aki az Istent nem félte és emberekkel nem törődött.

Volt egy özvegyasszony is abban a városban, aki gyakran elment hozzá és azt mondta: Szolgáltass nekem igazságot ellenfelemmel szemben.

Ám ez egy ideig nem akart, de aztán így szólt magában: Bár én Istent nem félem, sem emberekkel nem törődöm,

mégis, mivel terhemre van ez az özvegyasszony, igazságot szolgáltatok neki, hogy minduntalan idejőve, ne gyötörjön.

Szólt pedig az Úr: Halljátok, mit mond a hamis bíró!

Hát az Isten nem szolgáltat-e igazságot az ő választottainak, akik éjjel-nappal kiáltanak hozzá? vajjon váratja-e őket?

Mondom nektek, hogy igazságot szolgáltat nekik hamar. Mindazáltal mikor az Ember Fia eljön, vajjon megtalálja-e a hitet a földön?

Némelyeknek pedig, akik elbizakodtak magukban, hogy ők igazak, és a többieket semmibe sem vették, ezt a példázatot mondta:

Két ember ment fel a templomba imádkozni: az egyik farizeus és a másik vámszedő.

A farizeus megállva, így imádkozott magában: Isten, hálát adok neked, hogy nem vagyok olyan, mint egyéb emberek: rablók, becstelenek, paráznák, vagy mint ez a vámszedő is.

Böjtölök kétszer egy héten; tizedet adok mindenből, amit szerzek.

A vámszedő pedig távol állva, még a tekintetét sem akarta az égre emelni, hanem verte a mellét és így szólt: Isten, légy irgalmas nekem, bűnösnek.

Mondom nektek, ez megigazulva ment alá az ő házához, nem úgy, mint amaz. Mert mindenki, aki felmagasztalja magát, megaláztatik, és aki megalázza magát, felmagasztaltatik.

Odavitték hozzá a kis gyermekeket is, hogy kezét rájok tegye. Mikor pedig a tanítványok ezt látták, megdorgálták azokat.

Jézus azonban magához hívta őket és ezt mondta: Engedjétek, hogy a kis gyermekek hozzám jöjjenek és ne tiltsátok el őket, mert ilyeneké az Isten országa.

Bizony mondom nektek: aki nem úgy fogadja az Isten országát, mint a gyermek, semmiképpen sem megy be abba.

És megkérdezte őt egy főember: Jó Mester, mit cselekedjem, hogy az örök életet örököljem?

Jézus pedig azt mondta neki: Miért mondasz engem jónak? Senki sem jó, csak egy: az Isten.

A parancsolatokat tudod: Ne paráználkodjál! Ne ölj! Ne lopj! Hamis tanúbizonyságot ne tégy! Tiszteld atyádat és anyádat!

Az pedig szólt: Mindezt ifjúságomtól fogva megtartottam.

Mikor Jézus hallotta ezeket, azt mondta neki: Még egy fogyatkozás van benned. Add el mindenedet, amid van, és oszd el a szegényeknek és kincsed lesz a mennyben; és jöjj, kövess engem.

Az pedig mikor hallotta ezt, nagyon elszomorodott, mert igen gazdag volt.

Jézus pedig rátekintett és így szólt: Milyen nehezen mennek be az Isten országába azok, akiknek vagyonuk van!

Mert könnyebb a tevének a tű fokán átmenni, mint a gazdagnak az Isten országába bejutni.

Akik pedig ezt hallották, így szóltak: Kicsoda üdvözülhet tehát?

Ő pedig így felelt: Ami embereknél lehetetlen, lehetséges Istennél.

És szólott Péter: íme, mi mindenünket elhagytuk és követtünk téged.

Ő pedig azt mondta nekik: Bizony mondom nektek, hogy senki sincs, aki elhagyta házát vagy feleségét vagy testvéreit vagy szüleit vagy gyermekeit az Isten országáért,

aki sokszorosan többet ne kapna ebben az időben, a jövendő világban pedig örök életet.

És maga mellé vette a tizenkettőt és így szólt nekik: Íme, felmegyünk Jeruzsálembe és beteljesedik minden, amit a próféták megírtak az Ember Fiáról.

Mert a pogányok kezébe adatik és megcsúfoltatik, meggyaláztatik és megköpdöstetik

és miután megostorozták, megölik; de harmadnap feltámad.

ők pedig ezekből semmit sem értettek, a beszéd rejtve volt előttük és nem értették meg a mondottakat.

Történt pedig, hogy mikor Jerikóhoz közeledett, egy vak ült az út mellett, koldulva.

És mikor hallotta, hogy sokaság megy el mellette, tudakozódott, hogy mi az.

Ekkor megmondták neki, hogy a názáreti Jézus megy arra.

És így kiáltott: Jézus, Dávid fia, könyörülj rajtam!

Akik pedig elől mentek, dorgálták őt, hogy hallgasson; de ő annál inkább kiáltozott: Dávid fia, könyörülj rajtam!

Ekkor Jézus megállott és megparancsolta, hogy vezessék oda hozzá s mikor közel ért, megkérdezte tőle:

Mit akarsz, hogy cselekedjem veled? Az pedig szólt: Uram, hogy újra lássak.

És Jézus azt mondta neki: Láss! A te hited megtartott téged.

És azonnal megjött a szeme világa és követte őt, dicsőítve az Istent. Mikor ezt látta mind az egész nép, dicséretet mondott Istennek.

Bement és áthaladt Jerikón.

És íme, volt ott egy ember, névszerint Zákeus: ez fővámszedő volt és gazdag.

És igyekezett látni Jézust, hogy melyik az, de a sokaságtól nem láthatta, mivel kistermetű ember volt.

Azért előre futva, felhágott egy eperfára, hogy lássa őt, mert arra kellett elmennie.

És mikor Jézus arra a helyre: ért, feltekintett és ezt mondta neki: Zákeus, gyorsan szállj le, mert ma nekem a te házadnál kell maradnom.

Ekkor gyorsan leszállott és örömmel fogadta be őt.

És mikor ezt látták, mindnyájan zúgolódtak: Bűnös emberhez ment be szállásra.

Zákeus pedig előállva, így szólt az Úrhoz: Uram, íme vagyonom felét a szegényeknek adom és ha bárkitől valamit zsarolással elvettem, négyannyit adok a helyébe.

Jézus így felelt neki: Ma lett üdvössége ennek a háznak, mivel ő is Ábrahám fia.

Mert azért jött az Ember Fia, hogy megkeresse és megtartsa, ami elveszett.

És mikor ezeket hallották, Jézus egy példázattal folytatta a tanítását, mivel közel volt Jeruzsálemhez és mivel ők azt gondolták, hogy azonnal megjelenik az Isten országa.

Ezért így szólt: Egy nemes ember távoli országba utazott, hogy királyságot szerezzen magának s azután visszatérjen.

Előszólította azért tíz szolgáját, adott nekik tíz gírát és ezt mondta nekik: Kereskedjetek ezek kel, amíg megjövök.

Polgártársai pedig gyűlölték őt és követeket küldtek utána, ezzel az üzenettel: Nem akarjuk, hogy ez uralkodjék rajtunk.

És amikor megszerezte a királyságot és megjött, megparancsolta, hogy hívják oda hozzá azokat a szolgákat, akiknek a pénzt adta, hogy megtudja, ki miként kereskedett.

Eljött pedig az első és ezt mondta: Uram, a te gírád tíz gírát nyert.

Ő pedig szólt neki: Jól van, jó szolgám; mivel ilyen kevesen hű voltál, legyen hatalmad tíz városon.

És jött a második, aki ezt mondta: Uram, a te gírád öt gírát nyert.

Szólt pedig ennek is: Neked is legyen hatalmad öt városon.

Akkor jött egy másik, aki azt mondta: Uram, itt a gírád, amelyet egy keszkenőbe eltéve tartogattam,

mert féltem tőled, mivel kemény ember vagy: elveszed, amit nem te tettél el és learatod, amit nem te vetettél.

Szólt pedig annak: A te szádból ítéllek meg, te gonosz szolga! Tudtad, hogy én kemény ember vagyok, aki elveszem, amit nem én tettem el és learatom, amit nem én vetettem.

Miért nem adtad akkor a pénzemet a pénzváltók asztalára, hogy amikor megjövök, kamatostul hajthattam volna be?

És az ott állóknak azt mondta: Vegyétek el ettől a gírát és adjátok annak, akinek tíz gírája van.

És mondták neki: Uram, neki tíz gírája van!

Mondom nektek, hogy mindenkinek, akinek van, adatik; attól pedig akinek nincs, még amije van, az is elvétetik.

Sőt ezenfelül hozzátok ide azokat az ellenségeimet, akik nem akarták, hogy uralkodjam rajtuk, és öljétek meg őket előttem.

És amikor ezeket mondotta, tovább haladt, fel Jeruzsálembe.

És amint közeledett Betfagéhoz és Betániához, a hegynél, amelyet Olajfák hegyének hívnak, elküldött kettőt a tanítványok közül és azt mondta:

Menjetek el az átellenben levő faluba. Mikor abba beértek, találtok egy megkötött szamárcsikót, amelyen még soha ember nem ült: azt oldjátok el és vezessétek ide.

És ha valaki megkérdi tőletek: Miért oldjátok el? Így feleljetek annak: Mert az Úrnak van szüksége rá.

Ekkor a küldöttek elmentek és éppen úgy találták, amint mondta nekik.

És amint a szamárcsikót oldozták, így szóltak annak gazdái: Miért oldjátok el a szamárcsikót?

Ők pedig így feleltek: Az Úrnak van rá szüksége.

És elvezették azt Jézushoz; és felsőruháikat a szamárcsikóra vetették és felültették rá Jézust.

És menetközben felsőruhájukat az útra terítették.

Mikor pedig már közeledett az Olajfák hegyének lejtőjéhez, a tanítványok egész sokasága örvendezve kezdte dicsérni az Istent fennszóval mindazokért a csodákért, amelyeket láttak,

és ezt mondták: Áldott a király, aki jön az Úr nevében! Békesség a mennyben és dicsőség a magasságban!

És némelyek a farizeusok közül a sokaságból ezt mondták neki: Mester, dorgáld meg a tanítványaidat!

De ő ezt válaszolta nekik: Mondom nektek, ha ezek elhallgatnak, a kövek fognak kiáltani.

És mikor közeledett és látta a várost, siratta azt,

és ezt mondta: Bárcsak megismerted volna te is, csak e mostani napon is, amik békességre valók! De most rejtve vannak szemed előtt.

Mert jönnek majd rád napok, mikor ellenségeid sáncot húznak körülötted, körülvesznek és mindenfelől megszorítanak,

földre tipornak téged és benned a te fiaidat, és nem hagynak benned követ kövön, mivel nem ismerted fel a te meglátogatásod idejét.

És bement a templomba és kezdte kiűzni az árusokat,

és azt mondta nekik: Meg van írva: Az én házam imádság háza legyen, ti pedig rablók barlangjává tettétek azt.

És tanított naponként a templomban. A papi fejedelmek pedig és az írástudók és a nép vezető emberei el akarták őt veszíteni.

De nem tudták, mit cselekedjenek, mert az egész nép csüngött rajta, és hallgatott reá.

És egyik napon, mikor ő a templomban a népet tanította és az evangéliumot hirdette, előálltak a papi fejedelmek és az írástudók a vénekkel együtt

és így szóltak hozzá: Mondd meg nekünk, micsoda hatalommal cselekszed ezeket, vagy ki az, aki neked ezt a hatalmat adta?

És ő így felelt nekik: Én is kérdezek tőletek egy szót és mondjátok meg nekem:

A János keresztsége mennyből volt-e vagy emberektől?

Azok pedig tanakodtak maguk között: Ha ezt mondjuk: Mennyből, — azt fogja mondani: Miért nem hittetek tehát neki?

Ha pedig ezt mondjuk: Emberektől, — az egész nép megkövez minket, mert meg van győződve, hogy János próféta volt.

Azt felelték azért, hogy nem tudják, honnan volt.

És Jézus így szólt nekik: Én sem mondom meg nektek, micsoda hatalommal cselekszem ezeket.

És kezdte a népnek ezt a példázatot mondani: Egy ember szőlőt ültetett és azt bérbe adta munkásoknak és hosszú időre elutazott.

És mikor eljött az ideje, elküldött egy szolgát a munkásokhoz, hogy adjanak neki a szőlő terméséből. De a munkások megverték azt és üres kézzel küldték vissza.

Akkor másik szolgát küldött, de azt is megverték, gyalázatosan bántak vele és üres kézzel küldték vissza.

És még harmadikat is küldött, de ők ezt is megsebesítették és kidobták.

Ekkor így szólt a szőlő ura: Mit cselekedjem? Elküldöm az én szeretett fiamat, talán őt megbecsülik.

De mikor meglátták őt a munkások, így tanakodtak egymás között: Ez az örökös! Öljük meg őt, hogy mienk legyen az örökség!

Akkor kidobták őt a szőlőből és megölték. Mit cselekszik azért a szőlő ura velük?

Eljön és elveszti ezeket a munkásokat és a szőlőt másoknak adja. És mikor ezt hallották, így szóltak: Lehetetlen!

Ő azonban rájuk tekintett és ezt mondta: Mit jelent akkor ez az ige: Amely követ az építők megvetettek, az lett a szegelet fejévé!?

Aki e kőre esik, szétzúzódik; akire pedig ez esik rá, összetöri azt.

És igyekeztek a papi fejedelmek és írástudók már abban az órában kezüket rávetni, de féltek a néptől. Mert megértették, hogy róluk mondta ezt a példázatot.

Szemmel tartották őt, és kémeket küldtek ki, akik igazaknak tettették magukat, hogy megfogják őt beszédében s így átadják a hatóságnak és a helytartó hatalmának.

Ezek megkérdezték tőle: Mester, tudjuk, hogy te helyesen beszélsz és tanítasz, és nem vagy személyválogató, hanem valóban az Isten útját tanítod.

Szabad-e adót fizetnünk a császárnak, vagy nem?

Ő azonban felismerte álnokságukat és így szólt nekik:

Mutassatok nekem egy dénárt. Kinek a képe és felirata van rajta? Erre ők így feleltek: A császáré.

Ő pedig azt mondta nekik: Adjátok meg azért, ami a császáré, a császárnak, és ami az Istené, az Istennek.

És a nép előtt nem tudták őt megfogni beszédében, hanem csodálkozva feleletén, elhallgattak.

A szadduceusok közül, akik tagadják, hogy van feltámadás, némelyek odamentek hozzá és megkérdezték őt:

Mester, Mózes megírta nekünk, hogy ha valakinek a testvére meghal, akinek felesége volt, de gyermeke nem, — testvére vegye el az özvegyet és támasszon utódot az ő testvérének.

Volt egyszer hét testvér. És az első feleséget vett és elhalt gyermektelenül.

Akkor a második vette el az özvegyet,

majd a harmadik és így sorban mind a hét és meghaltak úgy, hogy nem hagytak utódot.

Végűl meghalt az asszony is.

A feltámadáskor azért közülök kinek a felesége lesz, mert mind a hétnek a felesége volt.

És Jézus így felelt nekik: E mostani világ fiai házasodnak és férjhez mennek,

de akik méltóknak ítéltetnek arra, hogy a jövendő világnak és a halálból való feltámadásnak részesei legyenek, sem nem házasodnak, sem férjhez nem mennek.

Meg sem halhatnak többé, mert hasonlók az angyalokhoz, és az Isten fiai, mivel a feltámadás fiai.

Hogy pedig a halottak feltámadnak, arra már Mózes is rámutatott a csipkebokorról szóló történetben, mikor az Urat Ábrahám Istenének, Izsák Istenének és Jákob Istenének mondja.

Isten pedig nem a halottaknak, hanem az élőknek Istene. Mert őneki mindenki él.

Erre néhány írástudó így szólt hozzá: Mester, jól megfeleltél.

És többé semmit sem mertek kérdezni tőle.

Szólt pedig nekik: Hogyan mondják, hogy Krisztus a Dávid fia?

Holott maga Dávid mondja a Zsoltárok könyvében: Szólt az Úr az én Uramnak: Ülj az én jobbom felől,

míg ellenségeidet lábad alá vetem zsámolyul.

Dávid azért Urának mondja őt, mimódon fia tehát neki

És az egész nép hallatára így szólt a tanítványoknak:

Óvakodjatok az írástudóktól, akik szívesen járnak hosszú köntösökben és szeretik a piacokon való köszöntéseket és a zsinagógákban az első üléseket, a lakomákon a főhelyeket,

akik az özvegyek házát felemésztik és színből hosszasan imádkoznak: ezek súlyosabb ítélet alá esnek.

És mikor feltekintett, látta, hogy a gazdagok hogyan dobják ajándékaikat a perselybe.

Látott pedig ott egy szegény özvegyasszonyt, hogy két fillért dobott abba.

És szólt: Bizony mondom nektek, hogy ez a szegény özvegyasszony mindenkinél többet dobott.

Mert mindezek az ő feleslegükből dobtak az adományokhoz, ez pedig a maga szegénységéből egész vagyonát, amije csak volt, beledobta.

És mikor némelyek azt mondták a templom felől, hogy az gyönyörű kövekkel és fogadalmi ajándékokkal van feldíszítve, ezt mondta:

Jönnek napok, amikor ezekből, amiket láttok, kő kövön nem marad, amelyet szét ne hánynának.

Megkérdezték pedig őt: Mester, mikor lesznek meg ezek és mi lesz a jel, amikor majd mindez megtörténik?

Ő pedig így felelt: Vigyázzatok, hogy el ne hitessenek titeket! Mert sokan jönnek majd az én nevemben, akik ezt mondják: Én vagyok! és: Az idő elközelgett! Ne menjetek azért utánuk.

És mikor háborúkról és zendülésekről hallotok, ne rettenjetek meg, mert előbb ezeknek kell megtörténniök, de a vég nincs itt mindjárt.

Akkor így szólt nekik: Nemzet nemzet ellen támad és ország ország ellen,

és nagy földrengések lesznek és mindenfelé dögvész, éhínség és rettenetes dolgok, és nagy jelek lesznek az égből.

De mindezek előtt kezüket rátok vetik és üldöznek titeket, átadnak a zsinagógáknak és tömlöcbe vetnek és királyok és helytartók elé visznek titeket az én nevemért.

De ez alkalom lesz nektek a bizonyságtételre.

Tökéljétek el azért szívetekben, hogy nem töprengtek előre, mit feleljetek a védelmetekre.

Mert én adok nektek szájat és bölcsességet, amelynek ellene nem állhat, vagy ellene nem mondhat egyetlen ellenfeletek sem.

Elárulnak majd titeket még szülők és testvérek, rokonok és barátok is, és közületek némelyeket megölnek.

És gyűlöletesek lesztek mindenki előtt az én nevemért.

De fejeteknek egy hajszála sem vész el

Állhatatossággal nyeritek meg majd életeteket.

Mikor pedig látjátok, hogy Jeruzsálemet hadseregek veszik körül, akkor vegyétek tudomásul, hogy elközelgett annak pusztulása.

Akkor, akik Júdeában vannak, meneküljenek a hegyekbe, és akik benn vannak a városban, menjenek ki abból, és akik künn vannak vidéken, ne menjenek be abba.

Mert azok a bosszúállás napjai, hogy beteljesedjenek mindazok, amik meg vannak írva.

Jaj pedig a terhes és szoptatós asszonyoknak azokban a napokban! Mert nagy nyomorúság lesz a földön és harag ezen a népen.

És elhullanak fegyver éle által, és foglyul viszik őket minden pogány nép közé, és Jeruzsálemet pogányok tapodják majd, míg betelik a pogányok ideje.

És lesznek jelek a napban, holdban és csillagokban; és a földön a népek kétségbe esnek tanácstalanságukban a tenger árjának zúgása miatt,

mikor az emberek elalélnak a félelemtől és annak várásától, ami a földkerekségére következik; mert az egek erősségei megrendülnek.

És akkor meglátják az Ember Fiát, amint eljön a felhőben hatalommal és nagy dicsőséggel.

Mikor pedig mindezek elkezdődnek, egyenesedjetek fel, emeljétek fel fejeteket, mert közeledik a ti megváltásotok.

Mondott pedig nekik egy példázatot: Nézzétek a fügefát és mind a fákat.

Mihelyt hajtanak és ezt látjátok, magatoktól tudjátok, hogy már közel a nyár.

így ti is, mikor látjátok, hogy ezek meglesznek, tudjátok meg, hogy közel van az Isten országa.

Bizony mondom nektek, hogy e nemzedék nem múlik el, míg mindez meg nem lesz.

Az ég és föld elmúlnak, de az én beszédeim semmiképpen el nem múlnak.

De vigyázzatok magatokra, hogy meg ne nehezedjék a ti szívetek dobzódás, részegség, vagy az élet gondjai miatt és hirtelen ne jöjjön rátok az a nap,

mint valami tőr, mert meglepi mindazokat, akik a föld színén laknak.

Legyetek azért mindenkor éberek, könyörögjetek, hogy méltókká tétessetek arra, hogy kimeneküljetek mindezekből, amik bekövetkeznek, és megállhassatok az Ember Fia előtt.

Nappal a templomban tanított. Éjjelre pedig az Olajfák hegyére ment ki.

És kora reggel az egész nép hozzá sietett, hogy hallgassa őt a templomban.

Közel volt pedig a kovásztalan kenyerek ünnepe, amelyet húsvétnak mondanak.

És a papi fejedelmek és írástudók keresték a módját, hogyan öljék meg őt; mert féltek a néptől.

Bement pedig a Sátán Júdásba, akit Iskáriótesnek neveznek s a tizenkettő közül való volt.

És ő elment, megbeszélte a papi fejedelmekkel és a templomőrség parancsnokaival, hogyan adja őt a kezükbe.

És azok örültek és megegyezted vele, hogy pénzt adnak neki.

Ő pedig beleegyezett és kereste a kedvező alkalmat, hogy őt kezükbe adja a nép háta mögött.

Elérkezett pedig a kovásztalan kenyerek napja, amelyen a húsvéti bárányt le kellett ölni.

És Jézus elküldte Pétert és Jánost, e szavakkal: Menjetek el, készítsétek el nekünk a húsvéti bárányt, hogy megegyük azt.

Ők pedig így szóltak neki: Hol akarod, hogy elkészítsük?

És ő azt mondta nekik: Íme, mikor beértek a városba, élőtökbe jön egy ember egy korsó vízzel, kövessétek őt abba a házba, amelybe bemegy.

És mondjátok a ház gazdájának: Ezt üzeni neked a Mester, hol van az a szállás, ahol a tanítványaimmal együtt megeszem a. húsvéti bárányt?

És ő mutat nektek egy nagy, berendezett termet; ott készítsétek el.

És amikor elmentek, úgy találták, amint mondta nekik; és elkészítették a húsvéti bárányt.

És amikor eljött az óra, asztalhoz telepedett ő és az apostolok vele együtt.

És szólt nekik: Nagy kívánsággal kívántam, hogy ezt a húsvéti bárányt veletek megegyem, mielőtt szenvedek.

Mert mondom nektek, hogy többé nem eszem azt, míg be nem teljesedik az Isten országában.

És vette a poharat, hálát adott és ezt mondta: Vegyétek ezt és osszátok el magatok között.

Mert mondom nektek, hogy nem iszom mostantól fogva a szőlőtőke gyümölcséből, míg el nem jön az Isten országa.

És miután a kenyeret vette, hálát adott, megtörte és adta nekik és ezt mondta: Ez az én testem, amely tiérettetek adatik: ezt cselekedjétek az én emlékezetemre.

Hasonlóképen a poharat is vette, miután vacsorált és ezt mondta: E pohár amaz új szövetség az én véremben, amely tiérettetek kiontatik.

De íme, annak keze, aki engem elárul, velem van az asztalon.

És az Ember Fia elmegy ugyan, amint elvégeztetett, de jaj annak az embernek, aki elárulja őt.

És kezdték egymástól kérdezgetni, vajjon ki lehet az közülök, aki ezt meg fogja tenni?

Versengés is támadt köztük, hogy ki tekinthető közülük a legnagyobbnak.

Ő pedig így szólt nekik: A pogányokon uralkodnak a királyaik és akik hatalmaskodnak rajtuk, jóltevőknek hívatják magukat,

ti azonban ne így cselekedjetek. Hanem aki legnagyobb közöttetek, olyan legyen, mint aki legkisebb, és aki vezető, mint aki szolgál.

Mert melyik nagyobb: az-e, aki az asztalnál ül, vagy aki szolgál? Nemde, aki az asztalnál ül? Én pedig olyan vagyok közöttetek, mint aki szolgál.

Ti vagytok, akik megmaradtatok velem az én kísértéseimben:

és én királyságot adok nektek örökségül, amint nekem is adott az én Atyám,

hogy egyetek, igyatok az én asztalomnál, az én országomban és királyi székekben üljetek, ítélve Izrael tizenkét nemzetségét

Simon! Simon! Íme a Sátán kikért titeket, hogy megrostáljon, mint a búzát.

De én imádkoztam érted, hogy el ne fogyatkozzék a te hited; te azért ha majd megtérsz, erősítsd a te atyádfiait.

Ő pedig válaszolt neki: Uram, teveled kész vagyok mind börtönbe, mind halálba menni.

És ő szólt: Mondom neked, Péter: Ma nem szól addig a kakas, amíg te háromszor meg nem tagadod, hogy ismersz engem.

És szólt nekik: Volt-e valamiben hiányotok, mikor elküldtelek titeket erszény, táska és saru nélkül? Ők pedig feleltek: Semmiben sem.

Szólt azért nekik: Most azonban, akinek erszénye van, vegye elő, hasonlóképen a táskát; és akinek nincs kardja, adja el a felső ruháját és vegyen.

Mert mondom nektek, még ennek az írásnak be kell teljesednie rajtam: És bűnösök közé számláltatott. Mert ami rendeltetett felőlem: beteljesedik.

Azok pedig így szóltak: Uram, van itt két kard. Ő pedig azt mondta: Elég!

Akkor eltávozott és szokása szerint az Olajfák „hegyére ment. Követték őt a tanítványok is.

És mikor odaértek arra a helyre, így szólt hozzájuk: Imádkozzatok, hogy kísértésbe ne essetek.

Majd eltávozott tőlük, mintegy kőhajításnyira és térdre esve így imádkozott:

Atyám, ha akarod, távoztasd el tőlem ezt a poharat; mindazáltal ne az én akaratom legyen meg, hanem a tied.

És angyal jelent meg neki a mennyből, hogy erősítse őt.

És halálos gyötrődésben mind buzgóbban imádkozott, és verejtéke olyan volt, mint a földre hulló nagy vércseppek,

És miután imádkozott, felkelt, tanítványaihoz ment és aludva találta őket a szomorúság miatt.

Akkor így szólt nekik: Miért alusztok? Keljetek fel és imádkozzatok, hogy kísértésbe ne essetek.

És mikor még beszélt, íme sokaság jött, élén a tizenkettő egyike, akit Júdásnak hívnak, és közeledett Jézushoz, hogy megcsókolja őt.

Jézus pedig így szólt neki: Júdás, csókkal árulod el az Ember Fiát?

A körülötte levők pedig látták, mi következik, és így szóltak neki: Uram, vágjuk őket fegyverrel?

És közülük valaki odasújtott a főpap szolgájához és levágta annak jobb fülét.

Jézus pedig megszólalt és azt mondta: Hagyjátok abba! Elég! És megérintette annak fülét, és meggyógyította őt.

Majd szólt Jézus azoknak, akik odamentek hozzá, a papi fejedelmeknek, a templomőrség vezetőinek és a véneknek: Mint valami rablóra, úgy jöttetek rám fegyverekkel és botokkal?

Mindennap veletek voltam a templomban, de nem vetettétek rám a kezeteket. Ám ez a ti órátok és a sötétség hatalma.

Miután pedig megfogták őt, elvezették és elvitték a főpap házába. Péter pedig távolról követte őt.

És mikor tüzet raktak az udvar közepén és együtt leültek, Péter is leült közéjük.

És amint a tűz világánál ült, meglátta őt egy szolgálóleány és erősen ránézve így szól: Ez is ővele volt.

Ő azonban tagadta és azt mondta: Asszony, nem ismerem őt.

És kissé később más valaki látta meg őt és mondta: Te is közülük való vagy! Péter pedig így szólt: Ember, nem vagyok!

És úgy egy óra múlva ismét más valaki erősítgette: Ez is vele volt, mert szintén Galileából való.

Szólott pedig Péter: Ember, nem tudom, mit beszélsz. És mikor még beszélt, egyszerre megszólalt a kakas.

Ekkor hátrafordult az Úr, rátekintett Péterre. És megemlékezett Péter az Úr szaváról, amint neki mondta: Mielőtt ma a kakas szól, háromszor tagadsz meg engem.

És kiment Péter és keservesen sírt.

És azok a férfiak, akik őrizték Jézust, csúfolták és ütlegelték.

Azután betakarták szemét és kérdezték: Prófétáld meg, ki az, aki megütött téged.

És sok egyebet mondtak neki és szidalmazták.

És amint nappal lett, összegyűlt a nép véneinek tanácsa, a papi fejedelmek, és írástudók és az ő tanácsukba vitték őt,

és ezt mondták: Ha te vagy a Krisztus, mondd meg nekünk, ő pedig így válaszolt nekik: Ha mondom is nektek, mégsem hiszitek;

de ha kérdezlek is, nem feleltek nekem.

Mostantól fogva pedig ott ül majd az Ember Fia az Isten hatalmának jobbja felől.

Szóltak pedig mindnyájan: Te vagy tehát az Isten fia? Ő pedig azt mondta nekik: Ahogy mondjátok, én vagyok.

Azok pedig így szóltak: Mi szükségünk van még tanúkra? Hiszen mi magunk hallottuk az ő szájából

És felkeltek valamennyien és elvitték őt Pilátushoz.

És kezdték így vádolni: Úgy találtuk, hogy ez az ember népünket félrevezeti és tiltja, hogy adót fizessünk a császárnak és azt mondja, hogy ő Krisztus, a király.

Pilátus pedig megkérdezte őt: Te vagy a zsidók királya? És ő azt felelte neki: Te mondod.

Szólt pedig Pilátus a papi fejedelmeknek és a sokaságnak: Semmi bűnt nem találok ebben az emberben.

De azok mind egyre erősködtek: Fellázítja a népet, minthogy egész Júdeában tanít. Galileától kezdve mind idáig.

Mikor pedig Pilátus ezt hallotta, megkérdezte, hogy vajjon ez az ember Galileából való-e?

És mikor megtudta, hogy Heródes hatalma alá tartozik, elküldte Heródeshez, aki azokban a napokban szintén Jeruzsálemben volt,

Mikor pedig Heródes meglátta Jézust, igen megörült, mert már régóta szerette volna látni, mivel hallott felőle és remélte, hogy valami csodát lát majd, amelyet ő tesz.

És hosszasan faggatta, de ő semmit sem felelt neki.

Ott állottak a papi fejedelmek és írástudók is indulatosan vádolva őt.

Heródes pedig katonáival együtt semmibe se vette és kicsúfolta őt, azután fényes ruhába öltöztette, és visszaküldte Pilátushoz.

Heródes és Pilátus barátok lettek egymással azon a napon, mert azelőtt ellenséges indulattal voltak egymás iránt.

Pilátus pedig a papi fejedelmeket, a főembereket és a népet összegyűjtötte és

így szólt hozzájuk: Ide hoztátok nekem ezt az embert, mint aki a népet félrevezeti. S íme én előttetek vallattam őt, de semmi olyan bűnt nem találtam ebben az emberben, amivel őt vádoljátok.

De még Heródes sem, mert ő visszaküldte hozzánk. így tehát, mivel semmi halált érdemlő dolgot nem cselekedett,

megfenyítem őt és elbocsátom.

Ünnepenként pedig szabadon kellett számukra bocsátania egy foglyot.

De az egész sokaság így kiáltozott: Végezz vele! És bocsásd el nekünk Barabbást!

— Ez az ember tömlöcbe volt vetve valami lázadásért és gyilkosságért, amely a városban történt

Pilátus azért ismét szólt hozzájuk, mert szabadon akarta bocsátani Jézust.

De azok mindegyre kiáltoztak: Feszítsd meg! Feszítsd meg!

Ő pedig harmadszor is mondta nekik: Mi rosszat tett ez? Semmi halált érdemlő bűnt nem találtam benne. Ezért megfenyítem őt és elbocsátom.

De azok ostromolták harsány kiáltásokkal és követelték, hogy feszítsék meg. És kiáltozásuk győzött.

Ekkor Pilátus úgy döntött, hogy legyen meg amit követeltek.

És szabadon bocsátotta nekik azt, aki lázadásért és gyilkosságért volt tömlöcbe vetve, akit kértek; Jézust pedig kiszolgáltatta akaratuknak.

És amint elvezették őt, megragadtak egy cirénei Simon nevű férfit, aki a mezőről jött, és rátették a keresztfát, hogy vigye Jézus után.

Követte pedig őt a nép és az asszonyok nagy sokasága, akik gyászolták és siratták.

Jézus pedig hozzájuk fordult és ezt mondta: Jeruzsálem leányai, ne engem sirassatok, hanem magatokat és magzataitokat sirassátok!

Mert íme, jönnek napok, amelyeken ezt mondják: Boldogok a meddők és a méhek, amelyek nem szültek, az emlők, amelyek nem szoptattak!

Akkor majd kezdik mondani a hegyeknek: Essetek ránk! és a halmoknak: Borítsatok el minket!

Mert ha a zöldellő fán ezt művelik, mi történik majd a szárazzal?

Vittek pedig két másikat is, gonosztevőket, hogy vele együtt kivégezzék azokat

Mikor pedig odaértek arra a helyre, amelyet Koponya-helynek hívnak, ott megfeszítették őt és a gonosztevőket, egyiket jobb a másikat balkéz felől.

Jézus pedig azt mondta: Atyám, bocsásd meg nekik, mert nem tudják, mit cselekesznek. Azután elosztották ruháit és sorsot vetettek azokra.

És a nép ott állott, és nézte. Csúfolták pedig őt a főemberek is: Másokat megmentett, mentse meg magát, ha ő a Krisztus, az Isten választottja.

Gúnyolták a katonák is, odamentek hozzá, ecettel kínálták,

és ezt mondták neki: Ha te vagy a zsidók királya, szabadítsd meg magadat!

Felírás is volt felette, görög, latin és héber betűkkel: EZ A ZSIDÓK KIRÁLYA.

A megfeszített gonosztevők közül pedig az egyik szidalmazta őt: Nem te vagy a Krisztus? Szabadítsd meg hát magadat és minket is.

De a másik megdorgálta őt és azt mondta: Nem féled az Istent? Hiszen te ugyanazon ítélet alatt vagy.

Mi ugyan méltán, mert cselekedetünk méltó büntetését vesszük, ez azonban semmi gonoszt nem cselekedett

És szólt Jézushoz: Uram, emlékezzél meg rólam, mikor eljössz a te királyságodba.

És felelt neki Jézus: Bizony mondom neked: ma velem leszel a paradicsomban.

Mikor pedig mintegy hat óra volt, sötétség lett az egész földön, egészen kilenc óráig.

És elhomályosodott a nap, és a templom kárpitja középen kettéhasadt.

Ekkor Jézus hangos szóval kiáltva ezt mondta: Atyáin, a te kezedbe teszem le az én lelkemet. És e szavak után meghalt.

Mikor pedig a százados látta, mi történt, dicsőítette az Istent és ezt mondta Bizony, ez az ember igaz volt.

És az egész sokaság, amely ennek látására ment oda, mikor látta a történteket, mellét verve tért vissza.

Távolról ott álltak ismerősei mind és az asszonyok, akik Galileából követték őt, és látták mindezeket.

És íme egy ember, akinek József volt a neve, tanácstag, derék és igaz férfiú,

— aki nem volt részes tanácsukban és cselekedetükben, — Arimathiából, a zsidók városából való, aki maga is várta Isten országát;

ez a férfiú odament Pilátushoz, és elkérte Jézus testét

És levette, gyolcsba takarta s egy sziklába vájt sírboltba helyezte el, amelyben még senki sem feküdt.

És a nap ünnepre való előkészület napja volt, és a szombat megkezdődött.

Az asszonyok pedig, akik vele Galileából jöttek, kikísérték őt, megnézték a sírboltot és hogy miként helyezték oda az ő testét.

Majd visszatértek és illatszereket és drágakeneteket készítettek. És szombaton nyugodtak a parancsolat szerint.

A hét első napján pedig jókor reggel a sírhoz mentek és magukkal vitték az elkészített illatszereket.

A követ pedig a sírról elhengerítve találták.

És mikor bementek, nem találták az Úr Jézus testét.

És történt, hogy mikor ezen töprengtek, íme két férfi állt melléjük, ragyogó öltözetben.

Mikor pedig ők megrémülve földre hajtották arcukat, azok így szóltak hozzájuk: Mit keresitek a holtak között az élőt?

Nincs itt, hanem feltámadott. Emlékezzetek rá, hogyan beszélt nektek, mikor még Galileában volt,

és ezt mondta: Kell, hogy az Ember Fia bűnös emberek kezébe adassék, megfeszíttessék és harmadnap feltámadjon.

És visszaemlékezének az ő szavaira,

azután visszatértek a sírtól, és hírül adták mindezt a tizenegynek s mind a többieknek.

A magdalai Mária és Johanna és Jakab anyja, Mária és a velük levő más asszonyok voltak azok, akik ezeket elmondták az apostoloknak.

De ezek a beszédek csak balga mesének tűntek fel előttük, és nem hittek, nekik.

Péter azonban felkelt, elfutott a sírhoz és behajolva, látta, hogy csak a lepedők vannak ott, és elment, magában csodálkozva a történtek felett.

És íme azok közül ketten ugyanaz nap egy faluba mentek, amely Jeruzsálemtől hatvan futamatnyira volt és amelynek neve Emmaus.

És beszélgettek egymással mindazokról a dolgokról, amik történtek.

Amint beszélgettek és egymástól kérdezősködtek, maga Jézus is odaszegődött hozzájuk és együttment velük az úton.

De látásuk akadályoztatott, hogy őt meg ne ismerjék.

És így szólt hozzájuk: Micsoda szavak ezek, amelyeket jártotokban egymással váltotok? És szomorú arccal megálltak.

Ekkor megszólalt az egyik, akinek neve Kleofás és ezt mondta neki: Csak te vagy az egyedüli idegen Jeruzsálemben, aki nem tudod, mi történt ott ezekben a napokban?

És szólt nekik: Mi történt? Azok pedig azt mondták neki: Ami a názáreti Jézuson esett, aki próféta volt, cselekedetben és beszédben hatalmas Isten előtt és az egész nép előtt,

és hogy mimódon adták őt a papi fejedelmek és a mi főembereink halálos ítéletre és feszítették meg őt.

Pedig mi azt reméltük, hogy ő az, aki meg fogja váltani Izraelt. És ezenfelül ma már harmadnapja, hogy ezek történtek.

Továbbá néhány közülünk való asszony is megdöbbentett minket. Ezek jókor reggel a sírnál voltak,

és mikor nem találták a testét, visszajöttek, és azt mondták, hogy angyalok jelenését is látták, akik azt mondták, hogy ő él.

És azok közül, akik velünk voltak, némelyek elmentek a sírhoz és úgy találták, amint az asszonyok is mondták, őt magát azonban nem látták.

És ő azt mondta nekik: Óh balgák és rest szívűek mindazoknak elhívésére, amiket a próféták mondtak!

vajjon nem ezeket kellett-é szenvednie a Krisztusnak és úgy mennie be az ő dicsőségébe?

És elkezdve Mózestől és minden prófétától, magyarázta nekik az összes írásokban azt, ami őrá vonatkozik.

így közelítettek ahhoz a faluhoz, amelybe mentek és ő úgy tett, mintha tovább menne.

De ők unszolták: Maradj velünk, mert már beesteledik és a nap lehanyatlott! Bement azért, hogy velük maradjon.

És mikor asztalhoz telepedett velük, vette a kenyeret, megáldotta, megtörte és nekik adta.

Ekkor megnyílt a szemük és megismerték őt, de ő eltűnt előlük.

És így szóltak egymásnak: vajjon nem gerjedezett-e bennünk a szívünk, mikor beszélt nekünk az úton és mikor magyarázta az írásokat?

És felkeltek abban az órában, visszatértek Jeruzsálembe, ahol a tizenegyet és a velük levőket egybegyűlve találták.

Ezek azt mondták: Feltámadott az Úr bizonnyal és megjelent Simonnak!

Ekkor ők is elbeszélték, mi történt az úton és hogyan ismerték meg őt a kenyér megtöréséről.

És mikor ők ezeket beszélték, megállt köztük maga Jézus és így szólt nekik: Békesség nektek!

Ekkor megrémültek és félelmükben azt hitték, hogy valami lelket látnak.

És így szólt hozzájuk: Miért ijedtetek meg és miért támadnak ilyen gondolatok a szívetekben?

Nézzétek meg a kezemet és lábamat, hogy csakugyan én vagyok; tapintsatok meg és lássatok. Mert a léleknek nincs húsa, csontja, de amint látjátok, nekem van.

És amikor ezeket mondta, megmutatta nekik a kezét és a lábát

Mikor pedig még mindig nem hittek az öröm miatt és csodálkoztak, így szólt nekik: Van itt valami ennivalótok?

Ők pedig adtak neki egy darab sült halat. (A 42. vers végén egyes kéziratokban még ez is olvasható: és lépes mézet.)

Ő elvette és előttük megette.

Majd így szólt nekik: Ezek az én beszédeim, amelyeket mondtam nektek, mikor még veletek voltam, hogy be kell teljesedniök mindazoknak, amik megvannak írva felőlem a Mózes törvényében, a prófétáknál és a zsoltárokban.

Akkor megnyitotta elméjüket, hogy értsék az Írásokat,

és így szólt nekik: Így van megírva, hogy a Krisztusnak szenvednie kell és harmadnapon feltámadnia a halottak közül,

és hirdettetnie kell a megtérésnek és a bűnök bocsánatának az ő nevében minden nép között. Jeruzsálemtől kezdve.

Ti vagytok pedig ezeknek tanúi.

És íme elküldöm nektek azt, amit az én Atyám ígért nektek; ti pedig maradjatok a városban, míg erőt nem kaptok felülről.

Azután elvezette őket Betániáig, felemelte kezét és megáldotta őket.

Amíg pedig áldotta őket, elvált tőlük és felment a mennybe.

Ők pedig imádták őt. Azután visszatértek nagy örömmel Jeruzsálembe;

és mindenkor a templomban voltak, és dicsérték az Istent.

Kezdetben volt az Ige, és az Ige Istennél volt, és az Ige Isten volt.

Ez kezdetben az Istennél volt.

Minden általa lett és nála nélkül semmi sem lett, ami létrejött.

Benne élet volt és az élet volt az emberek világossága.

És a világosság a sötétségben fénylik, de a sötétség nem fogadta be.

Eljött egy Istentől küldött ember, akinek neve János volt.

Ez tanúbizonyságul jött, hogy bizonyságot tegyen a világosságról, hogy mindenki higgyen általa.

Nem ő volt a világosság, hanem azért jött, hogy bizonyságot tegyen a világosságról.

Amaz volt az igazi világosság, amely megvilágosít minden a világra született embert.

A világban volt és a világ általa lett, de a világ nem ismerte meg őt.

Az övéi közé jött és az övéi nem fogadták be őt.

De mindazoknak, akik befogadták, akik hisznek az ő nevében, hatalmat adott, hogy Isten gyermekeivé legyenek;

akik nem vérből, sem a test akaratából, sem a férfi indulatjából, hanem Istentől születtek.

És az Ige testté lett és lakozott mi közöttünk — és láttuk az ő dicsőségét, mint az Atya egyszülöttének dicsőségét, — aki teljes volt kegyelemmel és igazsággal.

János bizonyságot tett róla és kiáltott: Ez volt az, akiről azt mondtam: Aki utánam jön, megelőzött engem, mert előbb volt nálamnál.

Mivel az ő teljességéből vettünk mindnyájan, még pedig kegyelmet kegyelemre.

Mert a törvény Mózes által adatott; a kegyelem pedig és az igazság Jézus Krisztus által lett.

Istent soha senki nem látta; az egyszülött Fiú, aki az Atya kebelén van, az jelentette ki őt.

És ez János bizonyságtétele, mikor a zsidók papokat és lévitákat küldtek hozzá Jeruzsálemből, hogy megkérdezzék őt: Kicsoda vagy te?

És megvallotta és nem tagadta; és megvallotta: Én nem vagyok a Krisztus.

És megkérdezték tőle: Micsoda vagy tehát? Illés vagy? És szólt: Nem vagyok. A próféta vagy? És ő felelt: Nem.

Így szóltak azért hozzá: Kicsoda vagy"? Hogy megfelelhessünk azoknak, akik minket küldtek. Mit mondasz magad felől?

Ső így válaszolt: Én kiáltó szó vagyok a pusztában: Egyengessétek az Úr útját, amint megmondta Ésaiás próféta.

És a küldöttek a farizeusok közül valók voltak.

És megkérdezték őt és ezt mondták neki: Akkor miért keresztelsz, ha nem vagy a Krisztus, sem Illés, sem a próféta?

János így felelt nekik: Én vízzel keresztelek; de közöttetek van, akit ti nem ismertek.

Ő az, aki utánam jön, akinek nem vagyok méltó, hogy a saruja szíját megoldjam.

Ezek Betániában történtek, a Jordánon túl, ahol János keresztelt. (A 28. versben egyes kéziratokban Betánia helyett Betabara olvasható. 1. 2.)

Másnap látta János, amint Jézus őhozzá ment, és szólt: Íme, az Isten Báránya, aki elveszi a világ bűnét!

Ez az, akiről én azt mondtam: Utánam jön egy férfi, aki megelőzött engem, mert előbb volt nálamnál.

És én nem ismertem őt; de hogy kijelentessék Izraelnek, azért jöttem én, aki vízzel keresztelek.

És bizonyságot tett János: Láttam, hogy a Lélek mint egy galamb alászállt az égből és ott maradt rajta.

És én nem ismertem őt, de aki elküldött engem, hogy vízzel kereszteljek, az mondta nekem: Akire látod, hogy a Lélek alászáll és ott marad rajta, ez az, aki Szentlélekkel keresztel.

És én láttam és bizonyságot tettem, hogy ez az Isten Fia.

Másnap ismét ott állott János és tanítványai közül kettő;

és mikor rátekintett az ott járó Jézusra, így szólt: Íme, az Isten Báránya!

És mikor a két tanítvány meghallotta, amit mondott, követte Jézust.

Ekkor Jézus hátrafordult és látta, hogy azok követik, és így szólt hozzájuk: Mit kerestek? Azok pedig azt mondták neki: Rabbi (ami azt jelenti: mester), hol lakol?

Ő ezt mondta nekik: Jertek és lássátok meg. Elmentek és meglátták, hol lakik; és nála maradtak azon a napon. Körülbelül tíz óra volt.

András, a Simon Péter testvére, volt az egyik a kettő közül, akik hallották ezt Jánostól és követték őt.

Ez először a testvérével, Simonnal találkozott és ezt mondta neki: Megtaláltuk a Messiást (ami azt jelenti: Felkent).

És Jézushoz vezette őt. Jézus rátekintett és ezt mondta: Te Simon vagy, Jónának fia: a te neved Kéfás lesz (ami annyi, mint: kő).

A következő napon Galileába akart menni Jézus és találkozott Fülöppel, és így szólt neki: Kövess engem!

Fülöp pedig Betsaidából, András és Péter városából való volt.

Találkozott Fülöp Nátánaellel és ezt mondta neki: Megtaláltuk azt, aki felől Mózes írt a törvényben, és a próféták: a názáreti Jézust, a József fiát.

És Nátánael így szólt neki: Názáretből támadhat-e valami jó? Fülöp így válaszolt neki: Jöjj és lásd meg!

Látta Jézus, amint Nátánael őhozzá ment és azt mondta felőle: íme, egy igazán izraelita, akiben nincsen álnokság.

Szólott neki Nátánael: Honnét ismersz engem? Felelt Jézus és ezt mondta neki: Mielőtt Fülöp hívott téged, láttalak, amikor a fügefa alatt voltál.

Válaszolt neki Nátánael: Mester, te vagy az Isten Fia, te vagy Izrael királya!

Felelt Jézus és azt mondta neki: Mivel azt mondtam neked, hogy láttalak a fügefa alatt, hiszel? Nagyobbakat látsz majd ezeknél.

És azt mondta neki: Bizony, bizony mondom nektek: meglátjátok majd a megnyílt eget és az Isten angyalait, akik felszállanak és leszállanak az Ember Fiára.

És harmadnap menyegző volt a galileai Kánában és ott volt Jézus anyja.

És Jézust is meghívták tanítványaival együtt a menyegzőre.

Mikor a bor elfogyott, Jézus anyja ezt mondta neki: Nincs boruk.

Jézus így szólt hozzá: Asszony! mi dolgom van nekem veled? Nem jött még el az én órám.

Anyja azt mondta a szolgáknak: Bármit mond, tegyétek meg.

El volt pedig ott helyezve tisztulás céljából a zsidók számára hat kőveder, amelyekbe egyenként két vagy három metréta fért.

Szólott nekik Jézus. Töltsétek meg a vedreket vízzel. És megtöltötték színültig.

Majd ezt mondta nekik: Most merítsetek és vigyetek a násznagynak. És vittek neki.

A násznagy pedig megízlelte a borrá lett vizet, és nem tudta honnét van, de a szolgák, akik a vizet merítették, tudták. Ezért a násznagy szólította a vőlegényt

és ezt mondta neki: Minden ember a jó bort adja fel először és csak mikor az emberek megittasodtak, akkor a silányabbat. Te a jó bort mostanig tartogattad.

Ezt cselekedte Jézus első jelként a galileai Kánában és kinyilvánította dicsőségét és hittek benne a tanítványai.

Azután lement Kapernaumba ő, az ő anyja, testvérei és tanítványai; és ott maradták néhány napig.

Közel volt a zsidók húsvétja és felment Jézus Jeruzsálembe.

És a templomban találta az ökrök, juhok és galambok árusait és a pénzváltókat, akik ott ültek.

Ekkor kötélből ostort készítve, mindnyájukat kiűzte a templomból az ökrökkel és juhokkal együtt. És a pénzváltók pénzét kiszórta, az asztalokat pedig felforgatta.

És a galambárusoknak ezt mondta: Vigyétek el ezeket innen; ne tegyétek az én Atyámnak házát kalmárság házává!

Ekkor megemlékeztek tanítványai, hogy meg van írva: A te házad iránt való féltő szeretet megemészt engem.

A zsidók ekkor így feleltek neki: Micsoda jelt mutatsz nekünk; hogy ezeket cselekszed?

Felelt Jézus és azt mondta nekik: Rontsátok le ezt a templomot és három nap alatt felépítem.

A zsidók ekkor ezt mondták: Negyvenhat esztendeig épült ez a templom, és te három nap alatt felépíted?

Ő pedig az ő testének templomáról beszélt.

Mikor azért feltámadt a halottak közül, megemlékeztek a tanítványai, hogy ezt mondta; és hittek az Írásnak és a beszédnek, amelyet Jézus mondott.

Mikor pedig Jeruzsálemben volt a húsvét ünnepén, sokan hittek az ő nevében, látva az ő jeleit, amelyeket cselekedett.

Maga Jézus azonban nem bízta magát rájuk, mivel ismerte mindnyájukat,

és nem volt szüksége arra, hogy bárki bizonyságot tegyen az emberről. Mert ő maga tudta, mi van az emberben.

Volt pedig egy ember a farizeusok között, neve Nikodémus, a zsidók főembere.

Ez elment Jézushoz éjjel és így szólt hozzá: Mester, tudjuk, hogy te Istentől jöttél tanítóul, mert senki sem teheti e jeleket, amelyeket te teszel, csak ha az Isten van vele.

Ekkor Jézus így felelt neki: Bizony, bizony mondom neked: ha valaki újonnan nem születik, nem láthatja meg az Isten országát.

Megkérdezte tőle Nikodémus: Mi módon születhetik az ember, ha vén? vajjon bemehet-e másodszor az anyja méhébe és születhetik-e?

Jézus így válaszolt: Bizony, bizony mondom neked: ha valaki nem születik víztől és Lélektől, nem mehet be az Isten országába.

Ami testtől született, test az és ami Lélektől született, lélek az.

Ne csodáld, hogy azt mondtam neked: Szükséges nektek újonnan születnetek.

A szél fú, ahova akar: és annak zúgását hallod, de nem tudod, honnét jön és hová megy így van mindenki, aki Lélektől született.

Felelt Nikodémus és azt mondta neki: Mimódon lehetnek ezek?

Jézus így válaszolt neki: Te Izrael tanítója vagy és mégsem tudod ezeket?

Bizony, bizony mondom neked: azt hirdetjük, amit tudunk, és arról teszünk bizonyságot, amit láttunk; de a mi bizonyságtételünket nem fogadjátok el.

Ha földi dolgokról szóltam nektek és nem hisztek, mimódon hisztek, ha a mennyeiekről szólok nektek?

És senki sem ment fel a mennybe, csak az, aki a mennyből szállott alá: az Ember Fia, aki a mennyben van.

És amint Mózes felemelte a kígyót a pusztában, úgy kell az Ember Fiának felemeltetnie,

hogy mindenkinek, aki hisz, örök élete legyen őbenne.

Mert úgy szerette Isten a világot, hogy az ő egy szülött Fiát adta, hogy aki hisz őbenne, el ne vesszen hanem örök életet vegyen.

Mert nem azért küldte Isten az ő Fiát a világba hogy elkárhoztassa a világot, hanem, hogy megtartassák a világ ő általa.

Aki hisz őbenne, nem kárhozik el; aki pedig nem hisz, az már elkárhozott, mivel nem hitt az Isten egyszülött Fiának nevében.

Az ítélet pedig ez, hogy a világosság eljött a világba, de az emberek inkább szerették a sötétséget, mint a világosságot; mert cselekedeteik gonoszak voltak.

Mert mindenki, aki gonoszul cselekszik, gyűlöli a világosságot, és nem megy a világosságra, hogy az ő cselekedetei rá ne bizonyuljanak.

Aki pedig az igazságot cselekszi az a világosságra megy, hogy az ő cselekedetei nyilvánvalókká legyenek, mert azokat Istenben végezte el.

Ezután Jézus elment a tanítványaival Júdea földére; ott időzött velük és keresztelt.

János pedig szintén keresztelt Énonban, Sálimhez közel, mert ott sok volt a víz, és az emberek odamentek és megkeresztelkedtek.

Mert János még nem volt tömlöcbe vetve.

Ekkor vitatkozás támadt János tanítványai és a zsidók között a megtisztulás felől.

És odamentek Jánoshoz és így szóltak neki: Mester! Aki veled volt a Jordánon túl, akiről te bizonyságot tettél, íme, az keresztel és hozzámegy mindenki.

János így felelt: Az ember semmit sem szerezhet meg, csak ha a mennyből adatott neki.

Ti magatok vagytok a tanúim, hogy megmondtam: Én nem vagyok a Krisztus, hanem: ő előtte küldettem el.

Akinek menyasszonya van, vőlegény az. A vőlegény barátja pedig, aki ott áll és hallja őt, örvendezve Örül a vőlegény hangjának. Ez az én örömöm immár betelt.

Annak növekednie kell, nekem pedig alászállanom.

Aki felülről jött, mindenkinél feljebb való. Aki a földről való, földi az és földi dolgokat beszél. Aki a mennyből jött, mindenkinél feljebb való.

És arról tesz bizonyságot, amit látott és hallott, de az ő bizonyságtételét senki sem fogadja el.

Aki az ő bizonyságtételét elfogadja, az megpecsételte, hogy az Isten igaz.

Mert akit az Isten küldött, az Isten beszédeit szólja: mivel az Isten nem mérték szerint adja a Lelket.

Az Atya szereti a Fiút és az ő kezébe adott mindent.

Aki hisz a Fiúban, örök élete van; aki pedig nem engedelmeskedik a Fiúnak, nem lát majd életet, hanem az Isten haragja marad rajta.

Amint megtudta az Úr, hogy a farizeusok meghallották, hogy Jézus több tanítványt szerez és keresztel, mint János,

(bár Jézus maga nem keresztelt, hanem csak a tanítványai),

elhagyta Júdeát és elment ismét Galileába.

Samárián kellett pedig átmennie.

Így érkezett Samáriának Sikár nevű városához, annak a teleknek szomszédságába, amelyet még Jákob adott volt fiának, Józsefnek.

Ott volt pedig a Jákob forrása. Jézus az utazástól elfáradva, azon módon leült a forráshoz. Mintegy hat óra volt.

Egy samáriai asszony jött vizet meríteni. Jézus így szólt hozzá: Adj innom!

Tanítványai ugyanis bementek a városba, hogy ennivalót vegyenek.

A samáriai asszony ekkor ezt mondta neki: Hogyan kérhetsz tőlem inni zsidó létedre, hiszen én samáriai asszony vagyok? Mert a zsidók nem érintkeznek a samáriabeliekkel.

Felelt Jézus és azt mondta neki: Ha ismernéd az Isten ajándékát, és hogy ki az, aki ezt mondja neked: Adj innom! Te kérted volna őt és ő adott volna neked élő vizet.

Szólt neki az asszony: Uram, nincs mivel merítened, a kút pedig mély: honnét vennéd tehát az élő vizet?

Avagy te nagyobb vagy a mi atyánknál, Jákobnál, aki nekünk ezt . a kutat adta volt, és ebből, ivott ő maga, fiai is és jószága is?

Felelt Jézus, és így i szólt neki: Mindenki, aki ebből a vízből iszik, ismét megszomjazik;

de ha valaki , abból a vízből iszik, amelyet én adok neki, soha többé meg nem szomjúhozik, hanem az a víz, amelyet én adok neki, olyan víz forrásává lesz benne, amely örök életre buzog.

Szólott neki az asszony: Uram, add nekem ezt a vizet hogy meg ne szomjazzam és ne kelljen ide járnom meríteni.

Jézus azt mondta neki: Menj el, hívd a férjedet és jöjj ide!

Felelt az asszony és ezt mondta: Nincs férjem. Jézus így folytatta: Jól mondtad, hogy: Nincs férjed!

Mert öt férjed volt, és a mostani nem férjed: ezzel igazat mondtál.

Szólt neki az asszony: Uram, látom, hogy te próféta vagy.

A mi atyáink ezen a hegyen imádták az Istent és ti azt mondjátok, hogy Jeruzsálemben van az a hely, ahol Istent imádni kell.

Szólt neki Jézus: Asszony, hidd el nekem, hogy eljön az óra, amikor sem nem ezen a hegyen, sem nem Jeruzsálemben imádjátok az Atyát.

Ti azt imádjátok, amit nem ismertek, mi pedig azt imádjuk, amit ismerünk, mert az üdvösség a zsidók közül támad.

De eljön az óra és az most van, amikor az igazi imádók lélekben és igazságban imádják az Atyát, mert az Atya is olyanokat keres, akik őt így imádják.

Az Isten lélek és akik őt imádják szükség, hogy lélekben és igazságban imádják.

Szólt neki az asszony: Tudom, hogy Messiás jön (akit Krisztusnak mondanak); mikor ő eljön, mindent megjelent nekünk.

Szólt neki Jézus: Én vagyok az, aki veled beszélek.

Ekkor megjöttek tanítványai és csodálkoztak, hogy asszonnyal beszél, de azért egyik sem mondta: Mit kívánsz? vagy: Mit beszélsz vele?

Ott hagyta tehát az asszony a vedrét, elment a városba és így szólt az embereknek:

Jertek, lássatok egy embert, aki mindent megmondott nekem, amit cselekedtem. vajjon nem ez-e a Krisztus?

Kimentek azért a városból és odamentek hozzá.

Eközben pedig kérték őt tanítványai: Mester, egyél!

De ő azt mondta nekik: Van nekem eledelem, amit egyem, amit ti nem tudtok.

Tanítványai azért így szóltak egymásnak: vajjon hozott-e valaki neki eledelt?

Szólott nekik Jézus: Az én eledelem az, hogy annak akaratát cselekedjem, aki elküldött engem és az ő dolgát elvégezzem.

Ti nem azt mondjátok-e: még négy hónap és eljön az aratás? Íme mondom nektek: Emeljétek fel szemeteket és lássátok meg a mezőket, hogy már fehérek az aratásra.

Az arató jutalmat nyer és az örök életre takarja be a termést, hogy a magvető és az arató együtt örüljön.

Mert ebben igaz az a mondás, hogy más a magvető és más az arató.

Én titeket annak aratására küldöttelek, amiért nem ti fáradoztatok; mások fáradoztak és ti a mások munkájába állottatok be.

Abból a városból pedig sokan hittek benne a samáriabeliek közül annak az asszonynak beszédéért, aki bizonyságot tett, hogy: Mindent megmondott nekem, amit cselekedtem.

Amint azért odamentek hozzá a samáriabeliek, kérték őt, hogy maradjon náluk, és ottmaradt két napig.

És sokkal többen hittek az ő beszédéért,

és azt mondták az asszonynak: Most már nem a te beszédedért hiszünk, mert magunk hallottuk és tudjuk, hogy valóban ez a világ Megváltója.

Két nap múlva pedig eltávozott onnét Galileába.

Mert Jézus maga tett bizonyságot arról, hogy a prófétának nincs tisztessége a maga hazájában.

Mikor azért Galileába érkezett, a galileabeliek befogadták őt, mivel látták mindazt amit Jeruzsálemben cselekedett az ünnepen. Mert ők is elmentek az ünnepre.

Ekkor ismét a galileai Kánába ment, ahol a vizet borrá változtatta. És volt Kapernaumban egy királyi tisztviselő, akinek beteg volt a fia.

Mikor ez meghallotta, hogy Jézus Júdeából Galileába érkezett elment hozzá és kérte őt, hogy menjen el vele és gyógyítsa meg a fiát; mert már haldoklott.

Szólott azért neki Jézus: Ha jeleket és csodákat nem láttok, nem hisztek.

A királyi tisztviselő így felelt: Uram, jöjj, mielőtt a gyermekem meghal.

Jézus ezt mondta neki: Menj el; a te fiad él. Hitt az ember a szónak, amit Jézus mondott neki, és elment.

Amint pedig már útban volt, eléje jöttek a szolgái és hírt hoztak neki, hogy a fia él.

Megtudakolta azért tőlük az órát, amelyben az megkönnyebbedett, és azok elmondták neki, hogy: Tegnap hét órakor hagyta el őt a láz.

Megértette azért az atya, hogy ez abban az. órában történt, amelyben Jézus azt mondta neki: A te fiad él. És hitt ő és egész házanépe.

Ezt ismét második jel gyanánt cselekedte Jézus, mikor Júdeából Galileába ment

Ezek után volt a zsidók ünnepe és Jézus felment Jeruzsálembe.

Van pedig Jeruzsálemben a Juhkapunál egy tó, amelyet héberül Betesdának neveznek. Ennek öt tornáca van.

Ezekben feküdt a vakoknak, sántáknak, aszkórosoknak nagy sokasága, várva a víz megmozdulását.

Mert időnként az Úr angyala szállott le a tóra és felkavarta a vizet. Aki mármost elsőnek lépett bele a víz felkavarása után, meggyógyult, bármilyen betegségben volt is.

Volt pedig ott egy ember, aki harmincnyolc esztendő óta feküdt betegen.

Amint Jézus ezt ott feküdni látta és megtudta, hogy már olyan régóta beteg, így szólt hozzá: Akarsz-e meggyógyulni?

Felelt neki a beteg: Uram, nincs senkim, aki bevinne a tóba, amikor a víz felkavarodik. És mire én odaérek, már más lép be előttem.

Szólott neki Jézus: Kelj fel, vedd az ágyadat és járj!

Erre azonnal meggyógyult az ember; felvette az ágyát és járt. Aznap pedig szombat volt.

A zsidók azért így szóltak a meggyógyulthoz: Szombat van; nem szabad az ágyat hordoznod.

Ő így felelt nekik: Aki engem meggyógyított, az mondta nekem: Vedd az ágyadat és járj.

Megkérdezték azért tőle: Kicsoda az az ember, aki azt mondta neked: Vedd az ágyadat és járj?

A meggyógyult ember pedig nem tudta, ki az. Jézus ugyanis eltávozott, mivel sokan voltak azon a helyen.

Ezek után találkozott vele Jézus a templomban és így szólt neki: íme, meggyógyultál; többé ne vétkezzél, hogy gonoszabbul ne legyen dolgod!

Elment az ember és hírül adta a zsidóknak, hogy Jézus az, aki őt meggyógyította.

És e miatt üldözték a zsidók Jézust és meg akarták ölni, mert ezt szombaton cselekedte.

Jézus pedig így felelt nekik: Az én Atyám mindezideig munkálkodik, én is munkálkodom.

E miatt azután a zsidók még inkább meg akarták őt ölni, mivel nemcsak a szombatot szegte meg, hanem Istent is tulajon Atyjának mondta s ily módon egyenlővé tette magát az Istennel.

Felelt azért Jézus és azt mondta nekik: Bizony, bizony mondom nektek: a Fiú semmit sem tehet magától, csak ha látja, hogy mit cselekszik az Atya, mert amiket az cselekszik, ugyanazokat cselekszi hasonlóképen a Fiú is.

Mert az Atya szereti a Fiút és mindent megmutat neki, amit ő maga cselekszik; és ezeknél nagyobb dolgokat is mutat majd neki, hogy csodálkozzatok.

Mert amint az Atya feltámasztja a halottakat és megeleveníti, úgy a Fiú is megeleveníti azokat, akiket akar.

Mert az Atya nem ítél senkit, hanem az ítéletet teljesen a Fiúnak adta át,

hogy mindenki úgy tisztelje a Fiút, amint tisztelik az Atyát. Aki nem tiszteli a Fiút, nem tiszteli az Atyát sem, aki őt elküldötte.

Bizony, bizony mondom nektek, hogy aki az én beszédemet hallja és hisz annak, aki engem elküldött, örök élete van; s nem megy az ítéletre, hanem átment a halálból az életre.

Bizony, bizony mondom nektek, hogy eljön az óra, — és az most van, — mikor a halottak meghallják az Isten Fiának szavát és akik meghallják, élni fognak.

Mert amint az Atyának élete van önmagában, úgy a Fiúnak is megadta, hogy élete legyen önmagában.

És hatalmat adott neki az ítélettételre is, mivel Ember Fia.

Ne csodálkozzatok ezen; mert eljön az óra, amelyben mindazok, akik a sírokban vannak, meghallják az ő szavát,

és kijönnek azok, akik a jót tették, hogy feltámadjanak az életre, azok pedig, akik a gonoszt cselekedték, hogy feltámadjanak az ítéletre.

Én semmit nem cselekedhetem magamtól; amint hallok, úgy ítélek, és az én ítéletem igazságos, mert nem a magam akaratát keresem, hanem annak akaratát, aki elküldött engem.

Ha én teszek bizonyságot magamról, az én bizonyságtételem nem igaz.

Más az, aki bizonyságot tesz rólam; és tudom, hogy igaz az a bizonyságtétel, amelyet tesz rólam.

Ti elküldtetek Jánoshoz és ő bizonyságot tett az igazságról.

De én nem embertől nyerem a bizonyságtételt, hanem ezeket azért mondom, hogy ti megtartassatok.

Ő az égő és fénylő szövétnek volt, de ti csak ideig-óráig akartatok örvendezni, az ő világosságában.

Nekem pedig nagyobb bizonyságom van a Jánosénál; mert azok a cselekedetek, amelyeket rámbízott az Atya, hogy azokat elvégezzem, azok maguk, amelyeket én cselekszem, tesznek bizonyságot rólam, hogy az Atya küldött engem.

Aki elküldött engem, maga az Atya is bizonyságot tett rólam. Sem hangját nem hallottátok soha, sem arcát nem láttátok,

az ő igéje sincs maradandóan bennetek, mert nem hisztek annak, akit ő elküldött.

Ti azért tudakozzátok az írásokat, mert azt gondoljátok, hogy azokban van a ti örök életetek; pedig ezek rólam tesznek bizonyságot.

És még sem akartok hozzám jönni, hogy életetek legyen.

Dicsőséget emberektől nem fogadok el.

De megismertelek titeket, hogy nincs bennetek szeretet Isten iránt.

Én az én Atyám nevében jöttem, és nem fogadtatok be engem; ha más jönne a maga nevében, azt befogadnátok.

Mimódon tudnátok hinni ti, akik egymástól fogadtok el dicsőséget, és azt a dicsőséget, amely az egy Istentől van, nem keresitek?

Ne gondoljátok, hogy én vádollak majd titeket az Atyánál! Van, aki vádoljon titeket: Mózes az, akiben ti reménykedtek.

Mert ha hinnétek Mózesnek, nekem is hinnétek; mert ő énrólam írt.

Ha pedig az ő írásainak nem hisztek, hogyan fogtok hinni az én beszédeimnek?

Ezek után elment Jézus Galilea tengerének, más néven a Tiberiás-tavának túlsó partjára.

És nagy sokaság követte őt, mivel látták a jeleket, amelyeket a betegeken cselekedett.

Felment pedig Jézus a hegyre és leült ott tanítványaival.

Közel volt pedig a húsvét, a zsidók ünnepe.

Mikor azért felemelte Jézus a szemeit és látta, hogy nagy sokaság jön hozzá, így szólt Fülöpnek: Honnét vegyünk kenyeret, hogy ezek ehessenek?

Ezt pedig azért mondta, hogy próbára tegye, mert ő maga tudta, mit akar cselekedni.

Felelt neki Fülöp: Kétszáz dénár áru kenyér sem elég ezeknek, hogy mindegyikük kapjon valami keveset.

Tanítványai közül az egyik, András, Simon Péter testvére, azt mondta neki:

Van itt egy gyermek, akinek van öt árpakenyere és két hala, de mi ez ennyi sok népnek?

Jézus pedig szólt: Ültessétek le az embereket. Nagy fű volt pedig azon a helyen. Letelepedtek azért a férfiak, számszerint mintegy ötezeren.

Ekkor Jézus vette a kenyereket, hálát adott és szétosztotta a tanítványoknak, a tanítványok pedig az ott ülőknek; hasonlóképen a halakból is adott, amennyit akartak.

Mikor pedig jóllaktak, így szólt tanítványainak: Szedjétek össze a megmaradt darabokat, hogy semmi el ne vesszen.

összeszedték tehát és megtöltöttek tizenkét kosarat az öt árpakenyérből való darabokkal, amelyek megmaradtak azok után, akik ettek.

Az emberek azért, látva a jelt, amelyet cselekedett, azt mondták: Valóban ez az a próféta, akinek el kell jönnie a világba.

Jézus azért, amint észrevette, hogy készülnek jönni és el akarják őt ragadni, hogy királlyá tegyék, ismét visszavonult a hegyre egymagában.

Mikor pedig este lett, tanítványai lementek a tengerhez,

és hajóra szállva, elindultak a tengeren túl Kapernaumba. Immár sötét volt és Jézus még mindig nem ment hozzájuk.

És a tenger a nagy szél fúvása miatt háborgott.

Mikor azért huszonöt vagy harminc futamatnyira beeveztek, meglátták Jézust, amint a tengeren járt és a hajóhoz közeledett, és megrémültek.

Ő pedig így szólt nekik: Én vagyok, ne féljetek!

Ekkor be akarták őt venni a hajóba; és a hajó azonnal ott volt a szárazföldnél, ahova menni akartak.

Másnap a tenger túlsó partján álló sokaság látta, hogy nem volt ott más hajó, csak egy, és hogy Jézus nem ment be a tanítványaival a hajóba, hanem csak tanítványai mentek el; (A 22. versben egyes kéziratok a „nem volt ott más hajó, csak egy" szavak után közbeiktatják: ,,amelybe Jézus tanítványai szálltak be".)

— de jöttek más hajók Tiberiásból, közel ahhoz a helyhez, ahol a kenyeret ették, miután hálát adott az Úr: —

mikor ezért látta a sokaság, hogy sem Jézus, sem tanítványai nincsenek ott, beszálltak ők is a hajókba és elmentek Kapernaumba, keresve Jézust.

Amikor megtalálták őt a tengeren túl, ezt mondták neki: Mester, mikor jöttél ide?

Jézus ezt válaszolta nekik: Bizony, bizony mondom nektek: nem azért kerestek engem, mivel jeleket láttatok, hanem azért, mert ettetek ama kenyerekből és jóllaktatok.

Munkálkodjatok, ne az eledelért, amely elvész, hanem az eledelért, amely megmarad az örök életre, amelyet az Ember Fia ad majd nektek; mert őt az Atya pecsételte el, az Isten.

Így szóltak azért neki: Mit tegyünk, hogy az Isten munkáit végezzük?

Jézus így felelt nekik: Az az Isten munkája, hogy higgyetek abban, akit ő küldött.

Szólottak azért neki: Micsoda jelt mutatsz tehát te, hogy lássuk és higgyünk neked? Mit művelsz?

A mi atyáink a mannátették a pusztában: amint meg van írva: Mennyből való kenyeret adott nekik enni.

Szólt azért nekik Jézus: Bizony, bizony mondom nektek: nem Mózes adta nektek a mennyei kenyeret, hanem az én Atyám adja nektek az igazi mennyei kenyeret.

Mert az az Istennek kenyere, amely a mennyből száll alá és életet ad a világnak.

Szóltak azért neki: Uram, mindenkor add nekünk ezt a kenyeret!

Jézus pedig azt mondta nekik: Én vagyok az életnek a kenyere; aki hozzám jön, semmiképpen meg nem éhezik és aki hisz bennem, nem szomjúhozik meg soha.

De megmondtam nektek, hogy noha láttatok is engem, mégsem hisztek.

Amit nekem ad az Atya, énhozzám jön, és aki énhozzám jön, azt én semmiképpen ki nem vetem.

Mert nem azért szállottam le a mennyből, hogy a magam akaratát cselekedjem, hanem annak akaratát, aki elküldött engem.

Annak pedig, aki elküldött engem, az az akarata, hogy mindabból, amit nekem adott, semmit el ne veszítsek, hanem feltámasszam azt az utolsó napon.

Mert ez az én Atyámnak akarata, hogy örök élete legyen mindenkinek, aki látja a Fiút és hisz őbenne és én feltámasztom azt az utolsó napon.

Zúgolódtak azért a zsidók ő ellene, hogy azt mondta: Én vagyok az a kenyér, amely a mennyből szállott alá,

és szóltak: Nem ez-e Jézus, József fia, akinek ismerjük atyját és anyját? Mi módon mondja hát ez, hogy: A mennyből szállottam alá?

Jézus így felelt nekik: Ne zúgolódjatok egymás között!

Senki sem jöhet énhozzám, csak ha az Atya vonja, aki elküldött engem, és én fel támasztom azt az utolsó napon.

Meg van írva a prófétáknál: És mindnyájan Istentől tanítottak lesztek. Mindenki, aki az Atyától hallott és tanult, énhozzám jön.

Nem minthogyha az Atyát valaki látta volna; csak az, aki Istentől van, az látta az Atyát.

Bizony, bizony mondom nektek: aki hisz, annak örök élete van.

Én vagyok az életnek kenyere.

Atyáitok a mannátették a pusztában és meghaltak.

Ez az a kenyér, amely a mennyből szállt alá, hogy az ember egyék belőle és meg ne haljon.

Én vagyok amaz élő kenyér, amely a mennyből szállott alá: ha valaki eszik ebből a kenyérből, él örökké. És az a kenyér, amelyet én adok, az én testem, amelyet odaadok majd a világ életéért.

Tusakodtak azért a zsidók egymás között: Mimódon adhatja ez nekünk az ő testét eledelül?

Jézus azért így szólt nekik: Bizony, bizony mondom nektek: ha nem eszitek az Ember Fia testét és nem isszátok az ő vérét, nincsen élet tibennetek.

Aki eszi az én testemet és issza az én véremet, örök élete van annak, és én feltámasztom azt az utolsó napon.

Mert az én testem igazi étel és az én vérem igazi ital.

Aki eszi az én testemet és issza az én véremet, az énbennem marad és én őbenne.

Amint elküldött engem az élő Atya és én élek az Atya által, úgy az is, aki engem eszik, élni fog én általam.

Ez ama kenyér, amely a mennyből szállott alá; nem olyan, amilyet a ti atyáitok ettek és meghaltak; aki ezt a kenyeret eszi, élni fog örökké.

Ezeket mondta a zsinagógában, amikor tanított Kapernaumban.

Sokan azért a tanítványai közül, akik mindezt hallották, így szóltak: Kemény beszéd ez. Ki hallgathatja ezt?

Mivel pedig Jézus tudta önmagában, hogy e miatt zúgolódnak a tanítványai, így szólt nekik: Ti ezen megütköztök?

Hát ha meglátjátok az Ember Fiát felmenni oda, ahol előbb volt?

A lélek az, ami megelevenít, a test nem használ semmit; a beszédek, amelyeket én mondtam nektek, lélek és élet.

De vannak közöttetek némelyek, akik nem hisznek. Mert Jézus eleitől fogva tudta, kik azok, akik nem hisznek, és ki az, aki elárulja őt.

És így szólt: Azért mondtam nektek, hogy senki sem jöhet hozzám, csak ha az én Atyámtól adatott meg neki.

Ettől fogva sokan visszavonultak a tanítványai közül és nem jártak többé vele.

Jézus azért így szólt a tizenkettőnek: vajjon ti is el akartok menni?

Felelt neki Simon Péter: Uram, kihez mehetnénk? Örök életnek beszéde van tenálad.

És mi elhittük és megismertük, hogy te vagy a Krisztus, az élő Isten Fia.

Jézus így felelt nekik: Nem én választottalak-e titeket, a tizenkettőt? És egy közületek ördög.

Ezen pedig Júdás Iskáriótest, Simon fiát értette, mert ez szándékozott őt elárulni, jóllehet egy volt a tizenkettő közül.

És ezek után Galileában járt Jézus, mert nem akart Júdeában járni, mivel a zsidók azon voltak, hogy megöljék őt.

Közel volt pedig a zsidók ünnepe, a sátoros ünnep.

Testvérei tehát így szóltak neki: Menj el innen és eredj Júdeába, hadd lássák a tanítványaid is a te dolgaidat, amelyeket cselekszel.

Mert senki sem cselekszik semmit titokban, aki azt akarja, hogy nyilvánosan elismerjék őt. Ha ilyeneket cselekszel, tedd ismertté magadat a világ előtt.

Mert a testvérei sem hittek benne.

Jézus azért így szólt nekik: Az én időm még nincs itt; a ti időtök pedig mindig készen van,

Titeket nem gyűlölhet a világ, de engem gyűlöl, mert én bizonyságot teszek felőle, hogy cselekedetei gonoszak.

Ti menjetek fel az ünnepre; én még nem megyek fel erre az ünnepre, mert az én időm még nem telt be.

Miután pedig ezeket mondta nekik, Galileában maradt.

Amikor azonban testvérei felmentek, akkor ő is felment az ünnepre, nem nyilvánosan, hanem mintegy titkon.

A zsidók azért keresték őt az ünnepen és így szóltak: Hol van ő?

És sok suttogás volt miatta a sokaságban. Egyesek azt mondták, hogy jó ember, mások viszont azt állították: Nem az, hanem ámítja a népet.

Mindamellett senki sem beszélt ró a nyíltan a zsidóktól való félelem miatt.

Mikor pedig az ünnepnek már a fele elmúlt, felment Jézus a templomba és tanított.

Ezen csodálkoztak a zsidók és ezt mondták: Hogyan ért ez az Íráshoz, holott nem tanulta?

Jézus azért így felelt nekik: Az én tanításom nem az enyém, hanem azé, aki elküldött engem.

Ha valaki cselekedni akarja az ő akaratát, megismerheti a tanítás felől, vajjon Istentől van-e, vagy én magamtól szólok,

Aki magától szól, a maga dicsőségét keresi; aki ellenben annak dicsőségét keresi, aki elküldötte őt, igaz az és nincs abban hamisság.

Nem Mózes adta-e nektek a törvényt? És mégsem teljesíti közületek senki a törvényt. Miért akartok engem megölni?

A nép így válaszolt: ördög van benned. Ki akar téged megölni?

És Jézus így felelt nekik: Egy dolgot cselekedtem és mindnyájan csodálkoztok rajta.

Mózes adta nektek a körülmetélkedést (nem mintha Mózestől való volna az, hanem az atyáktól) és szombaton körülmetélitek az embert.

Ha körülmetélhető az ember szombaton, hogy Mózes törvénye meg ne csorbuljon, énrám azért haragusztok, hogy az egész embert meggyógyítottam szombaton?

Ne látszat után ítéljetek, hanem igazságos ítélettel ítéljetek!

A jeruzsálemiek közül azért némelyek így szóltak: Nem ez-e az, akit meg akarnak ölni?

És íme nyíltan beszél, és semmit sem szólnak neki. Talán bizony valóban felismerték a főemberek, ez a Krisztus?

De erről tudjuk honnan való: mikor pedig eljön a Krisztus, őróla senki sem tudja, honnan való.

Ekkor Jézus a templomban tanítva így kiáltott: Engem is ismertek; azt is tudjátok, honnan való vagyok; és én nem magamtól jöttem, de igaz az, aki engem küldött, akit ti nem ismertek.

Én azonban ismerem őt, mert tőle való vagyok és ő küldött engem.

El akarták tehát fogni őt, de senki sem vetette rá a kezét, mert még nem jött el az ő órája.

A sokaság közül pedig sokan hittek benne és azt mondták: Mikor eljön a Krisztus, tehet-e majd több csodát annál, amennyit ez tett?

Meghallották a farizeusok, amint a sokaság ezeket suttogta felőle; és szolgákat küldtek a papi fejedelmek és farizeusok, hogy fogják el őt.

Szólt azért nekik Jézus: Egy kevés ideig még veletek vagyok, de azután majd elmegyek ahhoz, aki elküldött engem.

Kerestek majd engem, de nem találtok; és ahol én vagyok, oda ti nem jöhettek.

Ekkor a zsidók így szóltak maguk között: Hova akar ez menni, hogy mi majd nem találjuk meg őt? vajjon a görögök közé szóródottakhoz akar-e menni és a görögöket tanítani?

Mit értett azon a beszéden, amikor azt mondta: Kerestek majd engem és nem találtok meg; és ahol én vagyok, ti oda nem jöhettek?

Az ünnep utolsó nagy napján pedig felállott Jézus és így kiáltott: Ha valaki szomjúhozik, jöjjön énhozzám és igyék.

Aki hisz énbennem, amint az Írás mondta, élő víznek folyamai áradnak ki annak belsejéből.

Ezt pedig a Lélekről mondta, akit veendők voltak a benne hívők, mert még nem jött el a Lélek, mivel Jézus még nem dicsőíttetett meg.

Amikor hallották e beszédet, a sokaságból némelyek ezt mondták: Valóban ez ama próféta.

Mások azt mondták: Ez a Krisztus. Megint mások így szóltak: Csak nem Galileából jön el a Krisztus?

Hiszen az Írás azt mondta, hogy Dávid magvából és Betlehem városából, Dávid lakóhelyéből jön el a Krisztus.

Szakadás támadt azért miatta a sokaságban.

Némelyek pedig közülük el akarták őt fogni, de senki sem vetette rá a kezét.

Elmentek azért a szolgák a papi fejedelmekhez és farizeusokhoz s azok így szóltak nekik: Miért nem hoztátok el őt?

Feleltek a szolgák: Soha ember úgy nem szólt, mint ahogy ez az ember szól!

A farizeusok erre azt feleitek nekik: vajjon titeket is elhitetett?

vajjon a főemberek vagy a farizeusok közül hitt-e benne valaki?

De ez a sokaság, amely nem ismeri a törvényt, átkozott!

Szólt nekik Nikodémus, aki régebben elment hozzá s aki közülük való volt:

vajjon a mi törvényünk elítéli-e az embert, mielőtt ki nem hallgatja és meg nem tudja, mit cselekedett?

És azok így feleltek neki: vajjon te is galileai vagy? Tudakozódjál utána és győződjél meg ró:a, hogy Galileából nem támad próféta.

És elment kiki a maga házába. (A házasságtörő asszonyról szóló elbeszélés (vagyis a 7: 53—8:11. versek) valamely elveszett evangéliumból származik. Ezt a történetet később iktatták be egyes másolók János evangéliumába, a jelenlegi helyére.)

Jézus pedig elment az Olajfák hegyére.

Jókor reggel azonban ismét ott volt a templomban, és az egész nép odament hozzá; és ő leülve, tanította őket.

Az írástudók és farizeusok pedig egy asszonyt vittek hozzá, akit házasságtörésen értek. És középre állítva,

így szóltak neki: Mester, ezt az asszonyt tetten érték, mint házasságtörőt.

Mózes pedig a törvényben azt parancsolta nekünk, hogy az ilyeneket meg kell kövezni. Hát te mit mondasz?

Ezt pedig azért mondták, hogy kísértsék őt, hogy legyen mivel vádolniuk. Jézus pedig lehajolva, az ujjával írt a földre.

De mikor tovább faggatták, felegyenesedve azt mondta nekik: Aki közületek nem bűnös, az vessen rá először követ.

És újra lehajolva, írt a földre.

Azok pedig ennek hallatára és mivel lelkiismeretük vádolta őket, egymásután eltávoztak, a vénektől kezdve mind az utolsókig, úgyhogy egyedül Jézus maradt ott és az asszony, középen állva.

Mikor pedig Jézus felegyenesedett és senkit sem látott az asszonyon kívül, így szólt neki: Asszony, hol vannak a te vádlóid? Senki sem kárhoztat téged?

Ő pedig azt mondta: Senki, Uram. Jézus pedig így szólt neki: Én sem kárhoztatlak; eredj el és többé ne vétkezzél!

Ismét szólt azért hozzájuk Jézus: Én vagyok a világ világossága; aki engem követ, nem járhat a sötétségben, hanem övé lesz az élet világossága.

A farizeusok azért így szóltak neki: Te magadról teszel bizonyságot: a te bizonyságtételed nem igaz.

És Jézus azt felelte nekik: Ha magam teszek is bizonyságot magamról, az én bizonyságtételem igaz, mert tudom, honnan jöttem és hová megyek; ti pedig nem tudjátok, honnan jövök és hová megyek.

Ti test szerint ítéltek. Én nem ítélek senkit.

De ha ítélek is, az én ítéletem igaz, mert nem vagyok egyedül, hanem én és az Atya, aki küldött engem.

A ti törvényetekben is meg van írva, hogy két ember bizonyságtétele igaz.

Én vagyok, aki bizonyságot teszek magamról, és bizonyságot tesz rólam az Atya, aki elküldött engem.

Szóltak azért neki: Hol van a te Atyád? Felelt Jézus: Sem engem nem ismertek, sem az én Atyámat; ha engem ismernétek, az én Atyámat is ismernétek.

Ezeket a beszédeket mondta Jézus a kincstartó helyen, mikor a templomban tanított; és senki sem fogta el őt, mert még nem jött el az ő órája.

Ismét azt mondta azért nekik Jézus: Én elmegyek és ti majd kerestek engem, és meg fogtok halni bűneitekben. Ahova én megyék, oda ti nem jöhettek.

Szóltak azért a zsidók: vajjon megöli magát, hogy azt mondja: Ahova én megyek, oda ti nem jöhettek?

És szólt nekik: Ti alulról valók vagytok, én pedig felülről való vagyok; ti ebből a világból valók vagytok; én nem vagyok ebből a világból való.

Azért mondtam nektek, hogy meghaltok bűneitekben. Mert ha nem hiszitek, hogy én vagyok, meghaltok bűneitekben.

Szóltak azért neki: Kicsoda vagy te? És Jézus így felelt: Egyáltalán miért is beszélek még veletek?

Sok mondani- és ítélnivalóm van felőletek. De igaz az, aki elküldött engem. És én azokat hirdetem a világnak, amiket tőle hallottam.

Nem értették meg, hogy az Atyáról beszélt nekik.

Szólt azért nekik Jézus: Mikor majd felemeltétek az Ember Fiát, akkor megtudjátok, hogy én vagyok és hogy én semmit sem cselekszem magamtól, hanem amint az Atya tanított engem, úgy beszélek.

És aki elküldött engem, velem van. Nem hagyott engem egyedül, mert én mindenkor azokat cselekszem, amik neki kedvesek.

Mikor ezeket mondta, sokan hittek benne.

Szólt azért Jézus azokhoz a zsidókhoz, akik hittek benne: Ha megmaradtok az én beszédemben, valóban az én tanítványaim vagytok;

és megismeritek az igazságot, és az igazság szabadokká tesz titeket.

Feleltek neki: Ábrahám magva vagyunk és sohasem szolgáltunk senkinek. Hogyan mondod te, hogy: Szabadokká lesztek?

Felelt nekik Jézus: Bizony, bizony mondom nektek, hogy mindaz, aki bűnt cselekszik, szolgája a bűnnek.

A szolga pedig nem marad örökre a házban: a fiú ott marad örökre.

Azért ha a Fiú megszabadít titeket, valósággal szabadok lesztek.

Tudom, hogy Ábrahám magva vagytok; de meg akartok engem ölni, mert az én beszédemnek nincs helye bennetek.

Én azt hirdetem, amit az én Atyámnál láttam; ti is azt cselekszitek azért, amit a ti atyátoktól hallottatok.

Feleltek és ezt mondták neki: A mi atyánk Ábrahám. Szólt nekik Jézus: Ha Ábrahám gyermekei volnátok, Ábrahám cselekedeteit cselekednétek.

Ámde ti most meg akartok engem ölni, azt az embert, aki az igazságot szóltam nektek, amelyet az Istentől hallottam. Ábrahám ezt nem cselekedte.

Ti a ti atyátok cselekedeteit cselekszitek. Szóltak azért neki: Mi nem paráznaságból születtünk; egy Atyánk van: az Isten.

Jézus ezt mondta nekik: Ha Isten volna a ti Atyátok, szeretnétek engem, mert én az Istentől jöttem ki és vagyok itt; mert nem is magamtól jöttem, hanem ő küldött engem.

Miért nem értitek az én beszédemet? Mert nem bírjátok hallgatni az én szómat.

Ti az ördögatyától valók vagytok és a ti atyátok kívánságait akarjátok cselekedni. Gyilkos volt az kezdettől fogva és nem állott meg az igazságban; mert nincs benne igazság. Mikor hazugságot mond, a magáéból beszél; mert hazug ő és a hazugságnak atyja.

De mivel én az igazságot mondom, nem hisztek nekem.

Közületek kicsoda bizonyíthat rám bűnt? Ha pedig igazságot szólok, miért nem hisztek nekem?

Aki az Istentől van, hallja az Isten beszédeit, Ti azért nem halljátok, mert nem vagytok az Istentől valók.

Feleltek azért a zsidók és ezt mondták neki: Nem jól mondjuk-e, hogy te samaritánus vagy és ördög van benned?

Felelt Jézus: Nincs bennem ördög, hanem tisztelem az én Atyámat és ti gyaláztok engem.

Pedig én nem keresem a magam dicsőségét; van, aki keresi és megítéli.

Bizony, bizony mondom nektek: ha valaki megtartja az én beszédemet, nem lát halált soha.

Szóltak azért neki a zsidók: Most értettük meg, hogy ördög van benned. Ábrahám meghalt, a próféták is; és te azt mondod: Ha valaki megtartja az én beszédemet, nem ízleli meg a halált soha.

vajjon te nagyobb vagy a mi atyánknál, Ábrahámnál, aki meghalt? A próféták meghaltak. Ki akarsz te lenni?

Felelt Jézus: Ha én dicsőítem magamat, az én dicsőségem semmi. Az én Atyám az, aki dicsőít engem. Ti pedig azt mondjátok róla: Ő a mi Istenünk.

És ti nem ismertétek meg őt, de én ismerem. És ha azt mondanám, hogy nem ismerem, hozzátok hasonlóvá, hazuggá lennék. De ismerem őt és az ő beszédét megtartom.

Ábrahám, a ti atyátok ujjongott, hogy meglátja az én napomat; látta is és örvendezett.

Ekkor a zsidók azt mondták neki: Még nem vagy ötven esztendős és láttad Ábrahámot?

Szólt nekik Jézus: Bizony, bizony mondom nektek, hogy mielőtt Ábrahám lett, én vagyok.

Köveket ragadtak azért, hogy megdobálják. Jézus azonban elrejtőzött és kiment a templomból. (Az 59. vers végén egyes kéziratokban még ez is olvasható: átment közöttük és így eltávozott.)

És elmenőben látott egy embert, aki születésétől fogva vak volt.

És megkérdezték a tanítványai: Mester, ki vétkezett; ez az ember, vagy a szülei, hogy vakon született?

Felelt Jézus: Sem ez nem vétkezett, sem a szülei, hanem azért született vakon, hogy nyilvánvalókká legyenek benne Isten cselekedetei.

Nekünk annak dolgait kell cselekednünk, aki elküldött engem, amíg nappal van. Eljön az éjtszaka, amikor senki sem munkálkodhatik.

Míg a világban vagyok, a világ világossága vagyok.

Ahogy ezeket mondta, a földre köpött, nyálából sarat csinált és a sarat rákente a vak ember szemére.

És így szólt neki: Menj el, mosakodjál meg a Siloám-tavában (ami azt jelenti: „küldött"). Elment azért és megmosakodott és mikor megjött, látott.

A szomszédok azért és akik azelőtt látták, hogy koldus volt, így szóltak: Nem ez-é az, aki itt szokott ülni és koldulni?

Némelyek azt mondták: Ez az! mások pedig: Nem, csak hasonlít hozzá. Ő azt mondta: Én vagyok az.

Szóltak azért neki: Mimódon nyílt meg hát a szemed?

Ő így felelt: Az az ember, akit Jézusnak mondanak, sarat csinált, szememre kente és azt mondta nekem: Menj el a Siloám-tavához és mosakodjál meg. Én tehát elmentem, megmosakodtam, és megjött a szemem világa.

Szóltak azért néki: Hol van ő? Az így felelt: Nem tudom.

Elvitték őt, aki előbb még vak volt, a farizeusokhoz.

Aznap pedig, mikor Jézus a sarat csinálta és megnyitotta annak szemét szombat volt.

Akkor újra kérdezték őt a farizeusok, mimódon jött meg a látása, ő pedig azt mondta nekik: Sarat tett a szememre és én megmosakodtam és látok.

Szóltak azért némelyek a farizeusok közül: Nem Istentől való ez az ember, mert nem tartja meg a szombatot. Mások ezt mondták: Mimódon tehet bűnös ember ilyen jeleket? És meghasonlás volt köztük.

Újra szóltak a vaknak: Te mit mondasz ő felőle, hogy megnyitotta a szemedet? Ő pedig azt mondta: Azt, hogy próféta.

Nem hitték azért a zsidók róla, hogy vak volt és megjött a látása, míg elő nem hívták annak szüleit, akinek megjött a látása.

És megkérdezték őket: Ez a ti fiatok, akiről azt mondjátok, hogy vakon született? Akkor mimódon lát most?

Feleltek nekik az ő szülei és ezt mondták: Tudjuk, hogy ez a mi fiúnk és hogy vakon született,

de hogy most mimódon lát, azt nem tudjuk. Azt sem tudjuk, ki nyitotta meg a szemét. Elég idős már, kérdezzétek meg tőle. Ő majd beszél magáról.

Ezeket mondták a szülei, mivel féltek a zsidóktól, mert a zsidók már megegyeztek, hogy ha valaki Krisztusnak vallja őt, azt ki kell zárni a zsinagógából.

Ezért mondták az ő szülei: Elég idős már, őt kérdezzétek meg.

Ekkor másodszor is szólították azt az embert, aki vak volt s azt mondták neki: Adj dicsőséget az Istennek. Mi tudjuk, hogy ez az ember bűnös.

Felelt azért és ezt mondta: Hogy bűnös-e, nem tudom; egyet tudok, hogy noha vak voltam, most látok.

Ekkor újra így szóltak neki: Mit tett veled? Hogyan nyitotta meg a szemedet?

Felelt nekik: Már mondtam nektek és ti nem hallgattatok rá. Miért akarjátok újra hallani? Tán csak nem akartok ti is az ő tanítványai lenni?

És szidalmazták őt s azt mondták: Te vagy az ő tanítványa; mi pedig Mózes tanítványai vagyunk.

Mi tudjuk, hogy Mózeshez szólt az Isten; erről pedig azt sem tudjuk, honnét való.

Felelt az ember s ezt mondta nekik: Éppen az a csodálatos ebben, hogy ti nem tudjátok, honnét való, és az én szememet megnyitotta.

Tudjuk, hogy az Isten nem hallgatja meg a bűnösöket; csak ha valaki istenfélő és az ő akaratát cselekszi, azt hallgatja meg.

öröktől fogva nem hallott az ember olyant, hogy valaki megnyitotta volna vakon születettnek a szemét.

Ha ez nem volna Istentől való, semmit sem cselekedhetett volna.

Feleltek és így szóltak neki: Te mindenestül bűnben születtél, és te tanítasz minket? És kivetették őt.

Meghallotta Jézus, hogy kivetették azt, és mikor megtalálta őt, ezt mondta neki: Te hiszel az Ember Fiában? (A 35. versben egyes kéziratokban az Ember Fiában szavak helyett: az Isten Fiában szavak olvashatók.)

És ő így felelt: Ki az, Uram, hogy higgyek benne?

Jézus azt mondta neki: Láttad is őt, és ő az, aki veled beszél.

Az pedig szólt: Hiszek, Uram. És imádta őt.

És szólt Jézus: Ítélni jöttem erre a világra, hogy a nem látók lássanak; és a látók vakokká legyenek.

És meghallotta ezt néhány farizeus, akik vele voltak és azt mondták neki: Talán csak nem vagyunk mi is vakok?

Felelt nekik Jézus: Ha vakok volnátok, nem volna bűnötök! ámde azt mondjátok: Mi látunk, — azért megmarad a ti bűnötök.

Bizony, bizony mondom nektek: Aki nem az ajtón megy be a juhok aklába, hanem máshonnan hág be, tolvaj az és rabló.

Aki ellenben az ajtón megy be, a juhok pásztora az.

Ennek az ajtónálló ajtót nyit és a juhok hallgatnak hangjára; és a maga juhait nevükön szólítja és kivezeti őket.

És amikor mind kiereszti a juhait, előttük megy és a juhok követik őt, mert ismerik a hangját.

Idegent pedig nem követnek, hanem elfutnak attól, mert nem ismerik az idegenek hangját.

Ezt a példázatot mondta nekik Jézus, de ők nem értették, mi az, amit mondott nekik.

Újra szólt azért nekik Jézus: Bizony, bizony mondom nektek, én vagyok a juhok ajtaja.

Mindazok, akik előttem jöttek, tolvajok és rablók; de nem hallgattak rájuk a juhok.

Én vagyok az ajtó: ha valaki rajtam át megy be, megtartatik; bemegy és kimegy és legelőt talál.

A tolvaj csak azért jön, hogy lopjon, öljön és pusztítson; én azért jöttem, hogy életük legyen és bővölködjenek.

Én vagyok a jó pásztor: a jó pásztor életét adja a juhokért.

Aki béres és nem pásztor, akinek a juhok nem tulajdonai, amikor látja, hogy jön a farkas, otthagyja a juhokat és elfut, és a farkas elragadozza és elszéleszti a juhokat.

A béres pedig azért fut el, mert béres és nincs gondja a juhokra.

Én vagyok a jó pásztor; és úgy ismerem az enyéimet és engem is úgy ismernek az enyéim,

amint ismer engem az Atya és én is ismerem az Atyát. És életemet adom a juhokért.

Más juhaim is vannak nekem, amelyek nem ebből az akolból valók: azokat is vezetnem kell, és hallgatnak majd az én hangomra; és lesz egy nyáj, egy pásztor.

Azért szeret engem az Atya, mert én leteszem az én életemet, hogy újra felvegyem azt.

Senki sem veszi azt el éntőlem, hanem én teszem le magamtól. Van hatalmam, hogy letegyem, és van hatalmam, hogy ismét felvegyem. Ezt a parancsolatot vettem az én Atyámtól.

Újra meghasonlás támadt a zsidók között e beszédek miatt

És sokan mondták közülök: ördög van benne és megháborodott. Mit hallgattok rá?

Mások azt mondták: Ezek nem ördöngösnek a beszédei. vajjon ördög megnyithatja-e a vakok szemét?

Akkor Jeruzsálemben a templomszentelés ünnepét ülték. Tél volt.

És Jézus a templomban, Salamon csarnokában járt.

Körülvették azért a zsidók és így szóltak neki: Meddig tartasz még bizonytalanságban bennünket? Ha te vagy a Krisztus, mondd meg nekünk nyíltan.

Fejelt nekik Jézus: Megmondtam nektek, de nem hiszitek. A cselekedetek, melyeket én cselekszem az én Atyám nevében, azok tesznek bizonyságot rólam.

De ti nem hisztek, mert nem az én juhaim közül valók vagytok. Amint megmondtam nektek.

Az én juhaim hallgatnak az én hangomra és én ismerem őket és ők követnek engem.

És én örök életet adok nekik, és soha el nem vesznek és nem ragadja ki senki őket a kezemből.

Az én Atyám, aki őket nekem adta, nagyobb mindenkinél. És senki sem ragadhatja ki őket az én Atyám kezéből.

Én és az Atya egy vagyunk.

Ismét köveket ragadtak a zsidók, hogy megkövezzék.

Felelt nekik Jézus: Sok jó cselekedetet mutattam nektek az Atyától; vajjon azok közül melyik miatt követtek meg engem?

Feleltek neki a zsidók: Azért, ami jót tettél, nem kövezünk meg téged, hanem a káromlásért, hogy te ember létedre Istenné teszed magadat.

Felelt nekik Jézus: Nincs-e megírva a ti törvényetekben: Én mondtam: istenek vagytok?

Ha isteneknek mondta azokat, akikhez az Isten szólt — és az Írást nem lehet semmibe venni —

akkor ti arról, akit az Atya megszentelt és elküldött a világba, azt mondjátok: Káromlást szólsz, — mivel azt mondtam: az Isten Fia vagyok?!

Ha nem cselekszem az én Atyám cselekedeteit, ne higgyetek nekem;

ha azonban cselekszem, ha nekem nem hisztek is, higgyetek a cselekedeteknek, hogy megtudjátok és elhiggyétek, hogy az Atya énbennem van és én az Atyában vagyok.

Ismét meg akarták őt fogni, de ő átment közöttük.

És újra elment a Jordánontúl arra a helyre, ahol János először keresztelt, és ott maradt.

És sokan mentek hozzá és mondták: János nem tett ugyan semmi csodát, de mindaz, amit János róla mondott, igaz volt.

És sokan hittek őbenne.

Volt pedig egy beteg, Lázár, Betániából, Máriának és testvérének, Mártának falujából.

Az a Mária volt pedig ez, aki megkente az Urat kenettel és hajával törölte meg a lábát: ennek a testvére, Lázár volt beteg.

Elküldtek azért a nőtestvérek hozzá ezzel az üzenettel: Uram, íme akit te szeretsz, beteg.

Mikor pedig Jézus ezt hallotta, így szólt: Ez a betegség nem halálos, hanem az Isten dicsőségére való, hogy megdicsőíttessék általa az Isten Fia.

Jézus pedig kedvelte Mártát és az ő nőtestvérét és Lázárt.

Mikor azért meghallotta, hogy beteg, akkor két napig maradt azon a helyen, ahol volt.

De azután azt mondta tanítványainak: Menjünk ismét Júdeába.

Szóltak neki "a tanítványok: Mester, most akartak a zsidók megkövezni és újra odamégy?

Felelt Jézus: vajjon nem tizenkét órája van-e a napnak? Ha valaki nappal jár, nem botlik meg, mert látja a világ világosságát,

de ha valaki éjjel jár, megbotlik, mert nincsen annak világossága.

Ezeket mondta s azután így szólt nekik: Lázár, a mi barátunk elaludt; de elmegyek, hogy felköltsem.

Szóltak azért a tanítványai: Uram, ha elaludt, meggyógyul.

Pedig Jézus annak a haláláról beszélt; de ők azt hitték, hogy pihentető álomról szól.

Akkor azért nyíltan megmondta nekik Jézus: Lázár meghalt.

És örülök, hogy nem voltam ott, tiérettetek, hogy higgyetek. De menjünk el hozzá!

Tamás, akit Ikernek mondanak, azért így szólt a tanítványtársaihoz: Menjünk el mi is, hogy vele haljunk meg.

Mikor azért Jézus odaért, úgy találta, hogy az már négy napja a sírban van.

Betánia pedig közel volt Jeruzsálemhez, mint-egy tizenöt futamatnyira,

És a zsidók közül sokan mentek Mártához és Máriádhoz, hogy vigasztalják őket a testvérük miatt.

Amint Márta hallotta, hogy Jézus jön, eléje ment; Mária pedig otthon ült.

Márta ekkor így szólt Jézusnak: Uram, ha itt lettél volna, nem halt volna meg a testvérem.

De most is tudom, hogy amit csak kérsz az Istentől, megadja neked az Isten.

Szólt neki Jézus: Feltámad a te testvéred.

Márta ezt mondta neki: Tudom, hogy feltámad a feltámadáskor, az utolsó napon.

Szólt neki Jézus: Én vagyok a feltámadás és az élet: aki hisz énbennem, ha meghal is él;

és mindenki aki él és hisz énbennem, soha meg nem hal. Hiszed-é ezt?

Szólott neki: Hiszem, Uram; én hiszem, hogy te vagy a Krisztus, az Isten Fia, akinek el kell jönnie e világra.

És amint ezeket mondta, elment és titkon szólította a testvérét, Máriát: A Mester itt van és hív téged.

Mihelyt ezt Mária meghallotta, hamar felkelt és odament hozzá.

Jézus pedig még nem ért be a faluba, hanem azon a helyen volt, ahová Márta eléje ment.

A zsidók azért, akik otthon vele voltak és vigasztalták, látva, hogy Mária hamar felkelt és kiment, utána mentek, mert azt gondolták: A sírhoz megy, hogy ott sírjon.

Mária tehát, amint odaért, ahol Jézus volt, meglátva őt, leborult a lába elé és így szólt hozzá: Uram, ha itt lettél volna, nem halt volna meg a testvérem.

Jézus azért, amint látta, hogy sír és sírnak a vele jött zsidók is, felindult lelkében és igen megrendült,

és azt mondta: Hova helyeztétek őt? Szóltak neki: Uram, jer és lásd meg!

Jézus könnyezett.

Így szóltak azért a zsidók: Íme, mennyire szerette őt.

Némelyek pedig ezt mondták közülük: Ez, aki a vak szemét megnyitotta, nem tehette volna-e meg, hogy ez meg ne haljon?

Jézus pedig újra felindulva magában, odament a sírhoz. Az pedig egy üreg volt és kő feküdt rajta.

Szólt Jézus: Vegyétek el a követ. A halott nőtestvére, Márta, azt mondta neki: Uram, már szaga van, hiszen negyednapos.

Szólt neki Jézus: Nem megmondtam-e neked, hogy ha hiszel, meglátod majd az Isten dicsőségét?

Elvették azért a követ onnan. Jézus pedig felemelte szemeit az égre és így szóit: Atyám, hálát adok neked, hogy meghallgattál. (A 41. vers első mondata egyes kéziratokban így hangzik: Elvették azért a követ onnan, ahol a megholt feküdt.)

Én jól tudtam, hogy te mindenkor meghallgatsz engem; csak a körülálló sokaságért mondtam, hogy elhiggyék, hogy te küldtél engem.

És mikor ezeket mondta, hangosan kiáltott: Lázár, jöjj ki!

És kijött a halott, kezén-lábán pólyákkal megkötözve és arca kendővel leborítva. Szólt nekik Jézus: Oldozzátok fel, hadd menjen el.

Sokan ama zsidók közül, akik Máriához mentek és látták, amiket cselekedett, hittek benne.

De némelyek közülük elmentek a farizeusokhoz és elbeszélték nekik, amiket Jézus cselekedett.

Összegyűjtötték azért a papi fejedelmek és a farizeusok a tanácsot és szóltak: Mit tegyünk? mert ez az ember sok csodát művel.

Ha így hagyjuk őt, mindenki hinni fog benne, és eljönnek majd a rómaiak és elveszik tőlünk mind e helyet, mind e népet.

Ám egyikük, Kajafás, aki abban az esztendőben főpap volt, azt mondta nekik: Ti semmit sem tudtok,

és azt sem veszitek fontolóra: jobb nektek, hogy egy ember haljon meg a népért, mintsem hogy az egész nép elvesszen.

Ezt pedig nem magától mondta, hanem mivel abban az esztendőben főpap volt, megjövendölte, hogy Jézus meg fog halni a népért;

de nemcsak a népért, hanem azért is, hogy összegyűjtse Isten elszéledt gyermekeit.

Attól a naptól fogva azért azon tanakodtak, hogy őt megöljék.

Ezért Jézus nem járt nyilvánosan a zsidók között, hanem elment onnan a vidékre, a pusztához közel, egy Efraim nevű városba, és ott tartózkodott tanítványaival.

Közel volt pedig a zsidók húsvétja, és sokan mentek fel Jeruzsálembe a vidékről húsvét előtt, hogy megtisztuljanak.

Keresték azért Jézust és így szóltak egymás között a templomban állva: Mit gondoltok: nem jön fel az ünnepre?

A papi fejedelmek pedig és a farizeusok parancsot adtak, hogy ha valaki megtudja, hol van, jelentse, hogy elfoghassák őt.

Jézus azért hat nappal a húsvét előtt Betániába ment, ahol Lázár lakott, akit feltámasztott a halottak közül.

Vacsorát készítettek tehát ott neki és Márta szolgált fel; Lázár pedig azok között volt, akik vele együtt telepedtek asztalhoz.

Ekkor Mária elővett egy font igazi nárdusból való drága kenetet, megkente Jézus lábait és megtörölte hajával. És a ház megtelt a kenet illatával.

Szólt azért egyik tanítványa, Iskáriótes Júdás, aki később elárulta őt:

Miért nem adták el ezt a kenetet háromszáz dénárért, és miért nem adták a szegényeknek?

Ezt pedig nem azért mondta, mintha a szegényekre lett volna gondja, hanem mivel tolvaj volt s az erszény nála állott és amit abba raktak, ellopkodta.

Jézus azért így szólt. Hagyd őt; az én temetésem idejére tartogatta ezt.

Mert szegények mindenkor vannak veletek, én pedig nem mindenkor vagyok.

A zsidók közül tehát nagy sokaság értesült arról, hogy ő ott van, és eljöttek nemcsak Jézusért, hanem azért is, hogy Lázárt is lássák, akit feltámasztott a halottak közül.

A papi fejedelmek pedig arról tanácskoztak, hogy Lázárt is megöljék,

mivel a zsidók közül sokan miatta mentek oda és hittek Jézusban.

Másnap a nagy sokaság, amely az ünnepre jött, hallva, hogy Jézus Jeruzsálembe jön,"

pálmaágakat vett, kiment eléje és így kiáltott: Hozsánna! Áldott, aki jön az Úrnak nevében, Izraelnek a Királya!

Talált pedig Jézus egy szamarat, és arra ült fel, amint meg van írva:

Ne félj, Sionnak leánya; íme jön a te Királyod, szamárcsikón ülve.

Ezeket a tanítványai eleinte nem értették, de mikor Jézus megdicsőült, akkor visszaemlékeztek, hogy ezek felőle írattak meg és hogy ezeket cselekedték vele.

Bizonyságot tett pedig a sokaság, amely vele volt, mikor kihívta Lázárt a sírból és feltámasztotta a halottak közül.

Azért is ment eléje a sokaság, mivel hallotta, hogy ezt a csodát tette.

A farizeusok akkor így szóltak egymás között: Látjátok, hogy semmire sem mentek? Íme, a világ elindult utána.

Néhány görög is volt azok között, akik felmentek, hogy imádkozzanak az ünnepen.

Ezek tehát odamentek a galileai Betsaidából való Fülöphöz és kérték őt: Uram, Jézust akarjuk látni.

Fülöp elment és szólt Andrásnak, András és Fülöp elment és szólt Jézusnak.

Jézus pedig így felelt nekik: Eljött az óra, hogy megdicsőíttessék az Ember Fia.

Bizony, bizony mondom nektek: ha a búzaszem a földbe nem esik és el nem hal, csak egymaga marad; de ha elhal, sok gyümölcsöt terem.

Aki szereti a maga életét, elveszíti azt; és aki gyűlöli a maga életét ezen a világon, örök életre őrzi meg azt.

Ha valaki nekem szolgál, engem kövessen; és ahol én vagyok, ott lesz az én szolgám is; és ha valaki nekem szolgál, megbecsüli őt az Atya,

Most az én lelkem nyugtalan; és mit mondjak? Atyám, ments meg engem ettől az órától! De hiszen ezért jutottam erre az órára.

Atyám, dicsőítsd meg a te nevedet! Ekkor hang hallatszott az égből: Meg is dicsőítettem és újra megdicsőítem.

A sokaság azért, amely ott állott és hallotta, azt mondta, hogy mennydörgött; mások azt állították, hogy angyal szólt neki.

Felelt Jézus és azt mondta: Nem énérettem lett ez az égi hang, hanem tiérettetek.

Most van e világ megítéltetése; most vettetik ki e világ fejedelme.

És én, ha felemeltetem a földről, magamhoz vonzok mindeneket.

Ezt pedig azért mondta, hogy jelentse, milyen halállal kell meghalnia.

A sokaság pedig így felelt neki: Mi azt hallottuk a törvényből, hogy a Krisztus örökké megmarad. Hogyan mondod te, hogy az Ember Fiának fel kell emeltetnie? Kicsoda ez az Ember Fia?

Szólt azért nekik Jézus: Még egy kevés ideig veletek van a világosság. Járjatok, amíg a világosság veletek van, hogy a sötétség meg ne lepjen titeket; mert aki a sötétségben jár, nem tudja, hová megy.

Amíg a világosság veletek van, higgyetek a világosságban, hogy a világosság fiai legyetek. Ezeket mondta Jézus és elmenve, elrejtőzött előlük.

És noha annyi jelt cselekedett előttük, mégsem hittek benne,

hogy beteljesedjék Ésaiás próféta beszéde, amelyet mondott: Uram, ki hitt a mi tanításunknak, és az Úrnak karja kinek jelentetett meg?

Azért nem tudtak hinni, mert Ésaiás ismét megmondta:

Megvakította szemüket és megkeményítette szívüket, hogy szemükkel ne lássanak és szívükkel ne értsenek és meg ne térjenek és meg ne gyógyítsam őket.

Ezeket mondta Ésaiás, mert látta az ő dicsőségét és szólt ő felőle.

Mindazáltal a főemberek közül is sokan hittek benne, de a farizeusok miatt nem vallották meg, hogy ki ne zárják őket a zsinagógából.

Mert jobban szerették az emberektől nyert dicsőséget, mint az Istentől nyert dicsőséget.

Jézus pedig kiáltott és ezt mondta: Aki hisz énbennem, nem énbennem hisz, hanem abban, aki elküldött engem.

És aki engem lát, azt látja, aki elküldött engem.

Én világosságul jöttem e világra, hogy senki se maradjon a sötétségben, aki énbennem hisz.

És ha valaki hallja az én beszédeimet, de nem tartja meg, nem én ítélem el azt, mert nem azért jöttem, hogy elítéljem a világot, hanem hogy megtartsam a világot.

Aki elvet engem és nem fogadja el az én beszédeimet, van annak, aki elítélje: a beszéd, amelyet szóltam, az ítéli el őt az utolsó napon.

Mert én nem magamtól szóltam, hanem az Atya, aki elküldött engem, ő parancsolta nekem, hogy mit mondjak és mit beszéljek.

És tudom, hogy az ő parancsolata örök élet. Amiket tehát én beszélek, úgy beszélem, amint az Atya mondta nekem.

A húsvét ünnepe előtt pedig Jézus tudta, hogy eljött az ő órája, hogy átmenjen e világból az Atyához; ezért ő, aki szerette övéit e világban, mindvégig szerette őket.

És vacsora közben, mikor az ördög már belesugallta Iskáriótes Júdásnak, Simon fiának szívébe, hogy árulja el őt,

tudva, hogy az Atya mindent az ő kezébe adott, és hogy ő az Istentől jött és az Istenhez megy,

felkelt a vacsorától, levetette a felső ruháját és kendővel körülkötötte magát.

Azután vizet töltött a mosdótálba és elkezdte mosni a tanítványok lábát és megtörölni a kendővel, amellyel magát körülkötötte.

Mikor azért Simon Péterhez ért, az így szólt neki: Uram, te mosod meg az én lábamat?

Jézus azt felelte neki: Amit én cselekszem, azt te most nem érted, de később majd megérted.

Szólt neki Péter: Az én lábamat ugyan nem mosod meg soha! Jézus így felelt neki; Ha meg nem moslak téged, semmi közöd sincs hozzám.

Szólt neki Simon Péter: Uram, ne-csak a lábamat, hanem a kezemet és fejemet is!

Jézus azt mondta neki: Aki megfürdött, annak nincs szüksége másra, csak hogy a lábát mossa meg, különben egészen tiszta. Ti is tiszták vagytok, de nem mindnyájan.

Tudta ugyanis, hogy ki árulja el őt; azért mondta: Nem vagy tok mindnyájan tiszták.

Mikor azért lábukat megmosta és felső ruháját felvette, újra letelepedett és így szólt hozzájuk: Értitek, hogy mit cselekedtem veletek?

Ti engem így hívtok: Mester! és: Uram! és jól mondjátok, mert az vagyok.

Azért, ha én, az Úr és a Mester megmostam a ti lábatokat, nektek is meg kell mosnotok egymás lábát.

Mert. példát adtam nektek, hogy amint én cselekedtem veletek, ti is úgy cselekedjetek.

Bizony, bizony mondom nektek: a szolga nem nagyobb az ő uránál, sem a követ nem nagyobb az ő küldőjénél.

Ha tudjátok ezeket, boldogok lesztek, ha cselekszitek ezeket.

Nem mindnyájatokról szólok; én tudom, kiket választottam ki; de kell, hogy beteljesedjék az írás: Aki az én kenyeremet eszi, az emelte fel a sarkát ellenem.

Már most megmondom nektek, mielőtt meglenne, hogy mikor meglesz, higgyétek majd, hogy én vagyok.

Bizony, bizony mondom nektek: aki befogadja azt, akit én küldök, engem fogad be; aki pedig engem befogad, azt fogadja be, aki engem küldött.

Mikor ezeket mondta Jézus, igen megrendült lelkében és bizonyságot tett és ezt mondta: Bizony, bizony mondom nektek, hogy közületek egy elárul engem.

A tanítványok ekkor egymásra néztek és tanácstalanok voltak, hogy kiről mondta.

Egyik tanítványa pedig, akit Jézus szeretett, Jézus kebelén pihent.

Ennek intett azért Simon Péter és így szólt hozzá: Mondd, ki az, akiről beszél?

Az pedig Jézus kebelére hajolva, ezt mondta neki: Uram, ki az?

Felelt Jézus: Az, akinek én a falatot bemártom és odaadom. És bemártva a falatot, vette és Iskáriótes Júdásnak, Simon fiának adta.

És a falat után akkor bement abba a Sátán. Jézus azért ezt mondta neki: Amit akarsz cselekedni, hamar cselekedd.

De az ott ülők közül senki sem értette, hogy ezt miért mondta neki.

Némelyek ugyanis azt gondolták, hogy mivel az erszény Júdásnál volt, azt mondta neki Jézus: Vedd meg, amire szükségünk van az ünnepre, — vagy hogy a szegényeknek adjon valamit.

Az pedig, mihelyt a falatot elvette, tüstént kiment És éjtszaka volt.

Mikor azért kiment, így szólt Jézus: Most dicsőíttetett meg az Ember Fia; Isten is megdicsőíttetett őbenne.

Ha pedig az Isten megdicsőíttetett őbenne, az Isten is megdicsőíti majd őt magában, sőt mindjárt megdicsőíti őt.

Gyermekeim, egy kevés ideig még veletek vagyok. Kerestek majd engem, de, amint a zsidóknak mondtam, most nektek is mondom: Ahová én megyek, oda ti nem jöhettek. —

Új parancsolatot adok nektek, hogy egymást szeressétek; amint én szerettelek titeket, ti is úgy szeressétek egymást.

Arról ismeri meg mindenki, hogy az én tanítványaim vagytok, ha egymást szeretitek.

Szólt neki Simon Péter: Uram, hová mégy? Felelt neki Jézus: Ahová én megyek, oda te most nem követhetsz engem; később azonban követni fogsz.

Péter azt mondta neki: Uram, miért nem követhetlek most? Az életemet adom érted!

Felelt neki Jézus: Az életedet adod értem? Bizony, bizony mondom neked, nem szól addig a kakas, amíg háromszor meg nem tagadsz engem.

Ne nyugtalankodjék a ti szívetek; higgyetek Istenben és higgyetek énbennem.

Az én Atyám házában sok hajlék van; ha nem így volna, megmondtam volna nektek. Elmegyek, hogy helyet készítsek nektek.

És ha majd elmegyek és helyet készítek nektek, ismét eljövök én magamhoz veszlek titeket, hogy ahol én vagyok, ti is ott legyetek.

És hogy hová megyek, tudjátok; az utat is tudjátok.

Szólt neki Tamás: Uram, nem tudjuk, hová mégy. Hogyan tudhatjuk azért az utat?

Jézus azt mondta neki: Én vagyok az út az igazság és az élet. Senki sem mehet az Atyához, hanem csak én általam.

Ha megismertetek volna engem, megismertétek volna az én Atyámat is. És mostantól fogva ismeritek őt és láttátok őt.

Szólt neki Fülöp: Uram, mutasd meg nekünk az Atyát és ez elég nekünk!

Szólt neki Jézus: Annyi idő óta veletek vagyok és mégsem ismertél meg engem, Fülöp? Aki engem látott, látta az Atyát. Hogyan mondod azért: Mutasd meg nekünk az Atyát?

Nem hiszed, hogy én az Atyában vagyok és az Atya énbennem van? A beszédeket, amelyeket én mondok nektek, nem magamtól mondom; az Atya pedig, aki énbennem lakik, cselekszi az ő cselekedeteit.

Higgyetek nekem, hogy én az Atyában vagyok és az Atya énbennem van; ha pedig nem, magukért a cselekedetekért higgyetek nekem.

Bizony, bizony mondom nektek: aki hisz énbennem, az is cselekszi majd azokat a cselekedeteket, amelyeket én cselekszem; és nagyobbakat is cselekszik azoknál; mert én az Atyához megyek.

És akármit kértek majd az én nevemben, megcselekszem azt, hogy dicsőíttessék az Atya a Fiúban.

Ha valamit kértek az én nevemben, én megcselekszem azt.

Ha szerettek engem, tartsátok meg a parancsolataimat.

És én kérem az Atyát és más Vigasztalót ad majd nektek, hogy veletek maradjon mindörökké:

az igazságnak a Lelkét, akit a világ be nem fogadhat, mert nem látja és nem ismeri őt; de ti ismeritek, mert nálatok marad és bennetek lesz.

Nem hagylak titeket árvákul; eljövök hozzátok.

Még egy kevés idő és a világ nem lát engem többé; de ti megláttok engem: mert én élek és ti is élni fogtok,

Azon a napon megtudjátok majd, hogy én az én Atyámban vagyok és ti énbennem és én tibennetek.

Aki tudja az én parancsolataimat és megtartja azokat, az szeret engem; aki pedig engem szeret, azt szereti az én Atyám; én is szeretni fogom azt és kijelentem magamat neki.

Szólt neki Júdás, — nem az Iskáriótes —: Uram, hogyan van az, hogy nekünk akarod kijelenteni magadat és nem a világnak?

És Jézus így felelt neki: Ha valaki szeret engem, az én beszédemet megtartja és az én Atyám szeretni fogja őt, és hozzá megyünk és nála otthonunk lesz.

Aki nem szeret engem, nem tartja meg az én beszédeimet. És az a beszéd, amelyet hallotok, nem az enyém, hanem az Atyáé, aki elküldött engem.

Ezeket beszéltem nektek, amíg veletek voltam.

A Vigasztaló pedig, a Szentlélek, akit az én nevemben küld az Atya; ez mindenre megtanít majd titeket és eszetekbe juttatja mindazt, amit mondtam nektek.

Békességet hagyok nektek; az én békességemet adom nektek; nem úgy adom én nektek, amint a világ adja. Ne nyugtalankodjék a ti szívetek és ne féljen.

Hallottátok, hogy én azt mondtam nektek: elmegyek és eljövök hozzátok. Ha szeretnétek engem, örvendeznétek, hogy elmegyek az Atyához, — mert az én Atyám nagyobb énnálam.

És ezt most mondtam meg nektek, mi előtt meglenne, hogy amikor majd meglesz, higgyetek.

Nem sokat beszélek már veletek, mert jön a világ fejedelme; de én felettem nincsen semmi hatalma,

Hogy azonban megtudja a világ, hogy én szeretem az Atyát és úgy cselekszem, amint az én Atyám parancsolta nekem: keljetek fel, menjünk el innen

Én vagyok az igazi szőlőtő és az én Atyám a szőlőműves.

Minden szőlővesszőt, amely bennem gyümölcsöt nem terem, lemetsz; mindazt pedig, amely gyümölcsöt terem, megtisztítja, hogy több gyümölcsöt teremjen.

Ti már tiszták vagytok a beszéd által, amelyet hirdettem nektek.

Maradjatok énbennem és én tibennetek. Amint a szőlővessző nem teremhet gyümölcsöt magától, csak ha a szőlőtőkén marad, úgy ti sem, csak ha énbennem maradtok.

Én vagyok a szőlőtő, ti a szőlővesszők: aki énbennem marad, én pedig őbenne, az terem sok gyümölcsöt; mert nálam nélkül semmit sem cselekedhettek.

Ha valaki nem marad bennem, kivettetik, mint a szőlővessző és megszárad; és ezeket összegyűjtik és tűzre vetik és megégnek.

Ha bennem maradtok és az én beszédeim bennetek maradnak, kérjetek, amit csak akartok, és meglesz nektek.

Abban dicsőíttetik meg az én Atyám, hogy ti sok gyümölcsöt teremtek és az én tanítványaim lesztek.

Amint az Atya szeretett engem, én is úgy szerettelek titeket: maradjatok meg ebben az én szeretetemben.

Ha az én parancsolataimat megtartjátok, megmaradtok az én szeretetemben; amint én megtartottam az én Atyám parancsolatait és megmaradok az ő szeretetében.

Ezeket mondtam nektek, hogy megmaradjon bennetek az én örömem és a ti örömetek teljes legyen.

Ez az én parancsolatom, hogy úgy szeressétek egymást, amint én szerettelek titeket.

Nincs senkiben nagyobb szeretet annál, mint ha valaki életét adja az ő barátaiért

Ti az én barátaim vagytok, ha azokat cselekszitek, amiket én parancsolok nektek.

Nem mondottalak többé titeket szolgáknak, mert a szolga nem tuja, mit cselekszik az ő ura, hanem barátaimnak mondalak, mert mindazt, amit az Atyámtól halottam, tudtul adtam nektek.

Nem ti választottatok engem, hanem én választottalak és rendeltelek titeket, hogy elmenjetek és gyümölcsöt teremjetek, és a ti gyümölcsötök megmaradjon: hogy akármit kértek az Atyától az én nevemben, megadja nektek.

Ezeket parancsolom nektek, hogy egymást szeressétek.

Ha gyűlöl titeket a világ, tudjátok meg, hogy engem előbb gyűlölt, mint titeket.

Ha e világból valók volnátok, a világ szeretné azt, ami az övé; de mivel nem vagytok e világból, hanem én választottalak ki magamnak e világból, azért gyűlöl titeket a világ.

Emlékezzetek meg arról a beszédről, amelyet én mondtam nektek: Nem nagyobb a szolga az uránál. Ha engem üldöztek, titeket is üldöznek majd: ha az én beszédemet megtartották, a tiéteket is megtartják majd.

De mindezt az én nevemért cselekszik veletek, mivel nem ismerik azt, aki küldött engem.

Ha nem jöttem volna és nem beszéltem volna nekik, nem volna bűnük, de most nincsen mivel menteniük a bűnüket.

Aki engem gyűlöl, gyűlöli az én Atyámat is.

Ha nem cselekedtem volna közöttük ama cselekedeteket, amelyeket senki más nem cselekedett, nem volna bűnük; de most láttak is, gyűlöltek is, mind engem, mind az én Atyámat.

De szükséges, hogy beteljesedjék a mondás, amely megíratott az ő törvényükben: Ok nélkül gyűlöltek engem.

Mikor majd eljön a Vigasztaló, akit én küldök nektek az Atyától, az igazság Lelke, aki az Atyától származik, az tesz majd rólam bizonyságot.

De ti is bizonyságot tesztek, mert kezdettől fogva velem vagytok.

Ezeket beszéltem nektek, hogy megóvjalak titeket az eleséstől.

A gyülekezetekből majd kizárnak titeket; sőt jön idő, hogy aki megöl titeket, mind azt hiszi, hogy ezzel Istennek szolgál.

És ezeket azért cselekszik veletek, mert nem ismerték meg az Atyát, sem engem.

Ezeket pedig azért beszéltem nektek, hogy mikor eljön mindezeknek az ideje, emlékezzetek meg róluk, hogy én megmondtam nektek. De kezdettől fogva nem mondtam ezeket nektek, mert veletek voltam.

Most azonban elmegyek ahhoz, aki küldött engem; és senki sem kérdezi tőlem közületek: Hová mégy?

Hanem mivel ezeket beszéltem nektek, a szomorúság eltöltötte a szíveteket.

De én az igazságot mondom nektek:. Jobb nektek, hogy én elmenjek, mert ha én nem megyek el, nem jön el hozzátok a Vigasztaló; ha pedig elmegyek, elküldöm őt hozzátok.

És ha eljön, meggyőzi a világot bűn, igazság és ítélet tekintetében:

bűn tekintetében, hogy nem hisznek énbennem;

igazság tekintetében, hogy én az Atyához megyek és többé nem láttok engem;

ítélet tekintetében, hogy e világ fejedelme megítéltetett.

Még sok mondanivalóm van hozzátok, de most nem hordozhatjátok el.

Ám mikor eljön ő, az igazság Lelke, ő majd elvezet titeket minden igazságra. Mert nem magától szól, hanem azokat mondja, amiket hall és a bekövetkezendőket jelenti ki nektek.

Ő majd dicsőít engem, mert az enyémből vesz és kijelenti nektek.

Mindaz, ami az Atyáé, az enyém: azért mondtam, hogy az enyémből veszi és jelenti ki nektek.

Egy kevés idő és nem láttok engem; és ismét egy kevés idő és megláttok engem.

Ekkor tanítványai közül némelyek így szóltak egymásnak: Mi az, amit nekünk mond: Egy kevés idő és nem láttok engem; és ismét egy kevés idő és megláttok majd engem; és: Mert én az Atyához megyek?

Szóltak azért: Mi az a kevés idő, amiről szól? Nem tudjuk, mit mond.

Megértette tehát Jézus, hogy őt akarják megkérdezni és így szólt nekik: Arról tudakozódtok egymás között, hogy azt mondtam: Egy kevés idő és nem láttok engem; és: Ismét egy kevés idő és megláttok majd engem!?

Bizony, bizony mondom nektek, hogy sírtok és jajgattok ti, a világ pedig örül; ti szomorkodtok, de szomorúságtok örömre fordul.

Az asszony, mikor szül, fájdalma van, mert eljött az ő órája; de mikor megszüli a gyermekét, nem emlékezik többé a gyötrelemre az öröm miatt, hogy ember született a világra.

Ti is azért most szomorúságban vagytok, de ismét meglátlak majd titeket, és örülni fog a szívetek, és senki sem veszi el tőletek a ti örömeteket.

És azon a napon nem kérdeztek majd engem semmiről. Bizony, bizony mondom nektek, hogy amit csak kérni fogtok az Atyától az én nevemben, megadja nektek.

Mostanáig semmit sem kértetek az én nevemben. Kérjetek és megkapjátok, hogy a ti örömetek teljes legyen.

Ezeket példázatokban mondtam nektek; de eljön az idő, amikor nem példázatokban beszélek majd, hanem nyíltan beszélek nektek az Atyáról.

Azon a napon az én nevemben kértek majd; és nem mondom nektek, hogy én kérni fogom az Atyát értetek;

mert maga az Atya szeret titeket, mivel ti szereltetek engem és elhittétek, hogy én az Istentől jöttem ki.

Kijöttem az Atyától és eljöttem a világba: ismét elhagyom a világot és elmegyek az Atyához.

Szóltak neki a tanítványai: Íme, most nyíltan beszélsz és semmi példázatot nem mondasz.

Most tudjuk, hogy te mindent tudsz és nincs szükséged arra, hogy valaki téged megkérdezzen: Ezért hisszük, hogy az Istentől jöttél ki.

Felelt nekik Jézus: Most hiszitek?

íme eljön az óra és már eljött, hogy eloszoljatok, kiki az övéihez, és engem egyedül hagyjatok; de nem vagyok egyedül, mert az Atya velem van.

Azért beszéltem ezeket nektek, hogy békességetek <egyen énben-nem. E világon nyomorúságot ok lesz; de bízzatok: én legyőztem a világot.

Ezeket beszélte Jézus és felemelte szemeit az égre és szólt: Atyám, eljött az óra; dicsőítsd meg a te Fiadat, hogy a te Fiad is dicsőítsen téged;

amint te hatalmat adtál neki minden emberen, hogy örök életet adjon mindazoknak, akiket neki adtál.

Az pedig az örök élet, hogy megismerjenek téged, az egyedül igaz Istent és akit elküldtél, a Jézus Krisztust.

Én dicsőítettelek téged a földön; elvégeztem a munkát, amelyet rámbíztál, hogy végezzem azt.

És most te dicsőíts meg engem, Atyám, te magadnál azzal a dicsőséggel, amely az enyém volt tenálad, mielőtt a világ lett volna.

Kinyilatkoztattam a te nevedet az embereknek, akiket e világból nekem adtál. Tieid voltak és nekem adtad őket; és a te beszédedet megtartották.

Most tudták meg, hogy mindaz tetőled van, amit nekem adtál;

mert ama beszédeket, amelyeket nekem adtál, őnekik adtam, és ők befogadták és valóban megismerték, hogy én tőled jöttem ki, és elhitték, hogy te küldtél engem.

Én őérettük könyörgök; nem a világért könyörgök, hanem azokért, akiket nekem adtál, mert a tieid.

És az enyémek mind a tieid és a tieid az enyémek, és én megdicsőíttetem őbennük.

És én nem vagyok többé a világban, de ők a világban vannak, én pedig tehozzád megyek. Szent Atyám, tartsd meg őket a te nevedben, amelyet nekem adtál, hogy egyek legyenek, mint mi!

Amikor velük voltam, én megtartottam őket a te nevedben, amelyet nekem adtál, és megőriztem, és senki sem veszett el közülük, csak a veszedelem fia, hogy az Írás beteljesüljön.

Most pedig hozzád megyek; és ezeket beszélem a világon, hogy az én örömem teljes legyen őbennük.

Én a te igédet nekik adtam; és a világ gyűlölte őket, mivel nem a világból valók, mint ahogy én sem a világból való vagyok.

Nem azt kérem, hogy vedd ki őket a világból, hanem hogy őrizd meg őket a gonosztól.

Nem a világból valók, mint ahogy én sem a világból vagyok.

Szenteld meg őket a te igazságoddal; a te igéd igazság.

Amint te küldtél engem a világba, úgy küldtem én is őket a világba.

És én érettük odaszentelem magamat, hogy ők is megszenteltekké legyenek az igazsággal.

De nemcsak őérettük könyörgök, hanem azokért is, akik az ő beszédükre hisznek majd énbennem;

hogy mindnyájan egyek legyenek, mint te énbennem, Atyám és én tebenned, hogy ők is bennünk legyenek, hogy elhiggye a világ, hogy te küldtél engem.

És én azt a dicsőséget, amelyet nekem adtál, őnekik adtam, hogy egyek legyenek, amint mi egy vagyunk:

Én őbennük és te énbennem; hogy tökéletesen eggyé legyenek és hogy megismerje a világ, hogy te küldtél engem, és szeretted őket, amiként engem szerettél.

Atyám, akiket nekem adtál, akarom, hogy ahol én vagyok, azok is velem legyenek, hogy megláthassák az én dicsőségemet, amelyet nekem adtál; mert szerettél engem a világ teremtése előtt.

Igazságos Atyám! A világ nem ismert meg téged, de én megismertelek és ezek is megismerték, hogy te küldtél engem.

És én megismertettem velük a te nevedet és ezután is megismertetem, hogy az a szeretet, amellyel engem szerettél, legyen bennük, és én is őbennük.

Mikor ezeket mondta Jézus, kiment tanítványaival együtt a Kedron-patakon túlra; itt volt egy kert, amelybe bementek ő és a tanítványai.

De ismerte azt a helyet Júdás is, az áruló, mivel Jézus és a tanítványai gyakorta összegyűltek ott.

Júdás tehát magához vette a katonai csapatot, meg a papi fejedelmektől és a farizeusoktól szolgákat, és odament fáklyákkal, lámpásokkal és fegyverekkel.

Jézus pedig, mivel tudta mindazt, aminek el kell reá következnie, eléjük ment és így szólt: Kit kerestek?

Feleltek neki: A názáreti Jézust. Jézus azt mondta nekik: Én vagyok. Ott állt velük Júdás is, az áruló.

Mikor pedig azt mondta nekik: Én vagyok! visszatántorodtak és földre estek.

Ismét megkérdezte azért tőlük: Kit kerestek? És azok szóltak: A názáreti Jézust.

Felelt Jézus: Mondtam nektek, hogy én vagyok. Azért, ha engem kerestek, ezeket bocsássátok el;

hogy beteljesüljön a beszéd, amelyet mondott: Azok közül, akiket nekem adtál, senkit sem vesztettem el.

Ekkor Simon Péter, akinek kardja volt, kirántotta azt és a főpap szolgájára sújtott és levágta annak jobb fülét. A szolga neve pedig Málkus volt.

Szólott azért Jézus Péternek: Tedd hüvelyébe kardodat! Vagy nem kell-é kiinnom a poharat, amelyet az Atya adott nekem?

A csapat azért és az ezredes és a zsidók szolgái elfogták Jézust és megkötözték.

És először Annáshoz vitték, mert ez ipa volt Kajafásnak, aki abban az esztendőben főpap volt.

Ez a Kajafás volt az, aki azt tanácsolta a zsidóknak: jobb, hogy egy ember haljon meg a népért.

Simon Péter pedig és egy másik tanítvány követte Jézust. Ez a tanítvány pedig ismerőse volt a főpapnak és bement Jézussal együtt a főpap udvarába.

Péter pedig kívül állott az ajtónál. Kiment azért a másik tanítvány, aki a főpappal ismerős volt és szólt az ajtóőrző leánynak és bevitte Pétert.

Akkor az ajtóőrző leány így szólt Péterhez: Nem ennek az embernek a tanítványai közül való vagy te is? Ő azt mondta: Nem vagyok.

A szolgák pedig és a templom-őrök ott állottak, szítva a parazsat, mivel hűvös volt és melegedtek. Péter is ott állt velük együtt és melegedett.

A főpap azért megkérdezte Jézust a tanítványai és tanítása felől.

Felelt neki Jézus: Én nyilvánosan beszéltem a világnak; mindenkor a zsinagógában és a templomban tanítottam, ahol a zsidók mind összegyűlnek, és titkon semmit sem szóltam.

Mit kérdezel engem? Kérdezd azokat, akik hallották, hogy mit beszéltem nekik. Hiszen ők tudják, hogy mit mondtam.

Mikor pedig ezeket mondta, az ott álló szolgák közül az egyik arcul ütötte Jézust, és azt mondta: Így felelsz te a főpapnak?

Felelt neki Jézus: Ha helytelenül szóltam, bizonyítsd be, hogy helytelen; ha pedig jól, akkor miért ütsz engem?

Elküldte őt Annás, megkötözve Kajafáshoz, a főpaphoz.

Simon Péter pedig ott állt és melegedett. Szóltak azért neki: Nem az ő tanítványai közül való vagy te is? Ő tagadta és ezt mondta: Nem vagyok.

Így szólt a főpap egyik szolgája, rokona annak, akinek Péter levágta a fülét: Nem téged láttalak vele együtt a kertben?

Ekkor Péter újra tagadta. És a kakas azonnal megszólalt

Azután Jézust Kajafástól a várba vitték. Kora reggel volt pedig, és ők nem mentek be a várba, hogy tisztátalanokká ne legyenek, hanem megehessék a húsvéti bárányt.

Pilátus ment hát ki hozzájuk és szólt: Micsoda vádat emeltek ez ellen az ember ellen?

ők így feleltek neki: Ha ez nem volna gonosztevő, nem adtuk volna a kezedbe.

Szólt azért nekik Pilátus: Vigyétek el őt ti és ítéljétek el a ti törvényetek szerint. A zsidók azonban azt mondták neki: Nekünk senkit sem szabad megölnünk;

hogy beteljesedjék Jézus szava, melyet mondott, amikor jelentette, milyen halállal kell majd meghalnia.

Ismét bement azért Pilátus a várba, szólította Jézust és ezt mondta neki: Te vagy a zsidók királya?

Felelt neki Jézus: Magadtól mondod ezt, vagy mások mondták ezt neked felőlem?

Felelt Pilátus: Hát zsidó vagyok én? A te néped és a papi fejedelmek adtak téged a kezembe. Mit tettél?

Felelt Jézus: Az én országom nem ebből a világból való. Ha ebből a világból való volna az én országom, a szolgáim harcolnának, hogy ne adjanak át a zsidóknak. Ámde az én országom nem innen való.

Szólott azért neki Pilátus: Mégis király vagy-e hát? Felelt Jézus: Ahogy mondod: király vagyok. Én azért születtem és azért jöttem a világra, hogy bizonyságot tegyek az igazságról. Mindaz, aki az igazságból való, hallgat az én szavamra.

Szólt neki Pilátus: Micsoda az igazság? És amint ezt mondta, újra kiment a zsidókhoz és így szólt nekik: Én nem találok benne semmi bűnt.

Szokás pedig nálatok, hogy elbocsássak egyet nektek a húsvét ünnepén. Akarjátok tehát, hogy elbocsássam nektek a zsidók királyát?

Ekkor ismét kiáltottak: Ne ezt, hanem Barabbást! Ez a Barabbás pedig rabló volt.

Akkor tehát Pilátus elővezettette Jézust és megkorbácsoltatta.

És a katonák tövisből koronát fonva, a fejére tették és bíbor ruhát adtak rá.

Majd odajárulva hozzá, ezt mondogatták: Üdvözlégy, zsidók királya! És arcul verték őt.

Majd ismét kiment Pilátus és ezt mondta nekik: íme, én kihozom őt nektek, hogy megtudjátok: én semmi bűnt sem találok benne.

Kiment azért Jézus, hordozva a töviskoronát és a bíborruhát. És Pilátus így szólt hozzájuk: íme, az ember!

Mikor azért látták őt a papi fejedelmek és a szolgák, így kiáltoztak: Feszítsd meg, feszítsd meg! Szólt nekik Pilátus: Vigyétek el ti és feszítsétek meg, mert én nem találok benne bűnt.

Feleltek neki a zsidók: Nekünk törvényünk van és a mi törvényünk szerint meg kell halnia, mivel Isten Fiává tette magát.

Mikor pedig Pilátus ezt a beszédet hallotta, még inkább megrémült,

majd ismét bement a várba és így szólt Jézusnak: Honnét való vagy? Jézus azonban nem felelt neki.

így szólt azért neki Pilátus: Nekem nem felelsz? Hát nem tudod, hogy nekem van hatalmam, hogy szabadon bocsássalak, és van hatalmam, hogy megfeszítselek?

Felelt Jézus: Semmi hatalmad sem volna rajtam, ha felülről nem adatott volna neked. Nagyobb bűne van azért annak, aki a te kezedbe adott engem.

Ettől fogva Pilátus azon volt, hogy szabadon bocsássa őt; de a zsidók így kiáltoztak: Ha ezt szabadon bocsátod, nem vagy barátja a császárnak. Mindenki, aki királlyá teszi magát, ellensége a császárnak.

Mikor Pilátus hallotta ezt a beszédet, kihozatta Jézust és a bírói székbe ült azon a helyen, amelyet Kőpadolatnak, héberül pedig Gabbatának hívnak. 1

A húsvét előkészületi napja volt és mintegy hat óra. És így szólt a zsidóknak: Íme a ti királyotok!

Ám azok így kiáltoztak: Vidd el, vidd el Feszítsd meg! Szólt nekik Pilátus: A ti királyotokat feszítsem meg? A papi fejedelmek így feleltek: Nekünk nincs királyunk, hanem császárunk van!

Akkor tehát kezükbe adta őt, hogy megfeszítsék. Azok pedig átvették Jézust.

És maga vitte keresztjét, míg kiment az úgynevezett Koponya-helyre, amelyet héberül Golgotának hívnak,

ahol megfeszítették őt és vele más kettőt, egyfelől és másfelől, középen pedig Jézust.

Pilátus pedig feliratot is írt és rátétette a keresztfára. Ez volt pedig a felirat: NÁZÁRETI JÉZUS, A ZSIDÓK KIRÁLYA.

Sokan olvasták pedig ezt a feliratot a zsidók közül, mivel közei volt a városhoz az a hely, ahol Jézust megfeszítették. És héberül, latinul és görögül volt írva.

Szóltak azért Pilátusnak a zsidók papi fejedelmei: Ne írd: A zsidók királya! hanem hogy ő mondta: A zsidók királya vagyok.

Felelt Pilátus: Amit írtam, megírtam.

Amikor a katonák megfeszítették Jézust, vették az ő ruháit és négy részre osztották, mindegyik katonának egy-egy részt, és külön vették a köntösét. A köntös pedig varratlan volt, felülről mindvégig egybeszőve.

így szóltak azért egymásnak: Ezt ne hasogassuk el, hanem vessünk rá sorsot, kié legyen; hogy beteljesedjék az Írás: Ruháimon megosztoztak maguk között és köntösömre sorsot vetettek. A katonák tehát ezt tették.

Jézus keresztfája mellett pedig ott állott az anyja, anyjának nőtestvére; Mária, Kleopás felesége és a magdalai Mária.

Mikor Jézus látta, hogy ott áll az anyja és a tanítvány, akit szeretett, ezt mondta az anyjának: Asszony, ímhol a te fiad!

Majd szólott a tanítványnak: Ímhol a te anyád. És ettől az órától fogva magához fogadta őt az a tanítvány.

Ezután Jézus tudva, hogy már minden elvégeztetett, hogy beteljesedjék az írás, így szólt: Szomjúhozom.

Volt pedig ott egy ecettel teli edény. Azok azért ecettel telt szivacsot tűztek izsópszárra és odatartották a szájához.

Mikor pedig elvette Jézus az ecetet, így szól: Elvégeztetett! Aztán lehajtotta fejét és kilehelte lelkét.

Péntek volt és hogy a testek ne maradjanak szombaton a keresztfán (mert az a szombat nagy nap volt), a zsidók arra kérték Pilátust, hogy törjék el a lábszáraikat és vegyék le őket.

Elmentek azért a katonák és eltörték az elsőnek lábszárait, majd a másikét is, akit vele együtt feszítettek meg.

Mikor pedig Jézushoz értek, amint látták, hogy ő már halott, az ő lábszárait nem törték el,

hanem az egyik katona dárdával beleszúrt az oldalába és nyomban vér és víz jött ki abból.

És aki látta, bizonyságot tett és igaz az ő tanúbizonysága, és az tudja, hogy igazat mond, hogy ti is higgyetek.

Mert azért történtek ezek, hogy beteljesedjék az írás: Az ő csontja meg ne töressék.

Másutt ismét így szól az írás: Néznek majd arra, akit átszögeztek.

Ezek után pedig kérte Pilátust arimatiai József, aki Jézus tanítványa volt, de a zsidóktól való félelme miatt csak titokban, hogy levehesse Jézus testét. Pilátus meg is engedte. Elment azért és levette Jézus testét.

Eljött pedig Nikodémus is, — aki éjtszaka ment először Jézushoz, — mirhából és áloéból való kenetet hozva, mintegy száz fontot.

Vették azért Jézus testét és lepedőbe takarták az illatszerekkel együtt, amint a zsidóknál szokás temetni.

Azon a helyen pedig, ahol őt megfeszítették, volt egy kert, a kertben egy új sír, amelybe még senkit sem hegyeztek.

A zsidók péntekje miatt abba helyezték Jézust, mivel az a sír közel volt.

A hét első napján pedig jókor reggel, mikor még szürkület volt, odament a magdalai Mária a sírhoz és látta, hogy a követ elvették a sírról.

Elfutott azért és Simon Péterhez ment és a másik tanítványhoz, akit Jézus szeretett s azt mondta nekik: Elvitték az Urat a sírból, és nem tudjuk, hová tették.

Kiment azért Péter és a másik tanítvány és odamentek a sírhoz.

Együtt futottak mind a ketten, de a másik tanítvány előrefutott, gyorsabban, mint Péter és előbb ért a sírhoz.

Amikor lehajolt, látta, hogy ott vannak a lepedők. De nem ment be.

Nyomban utána megérkezett Simon Péter is és bement a sírba; és látta, hogy a lepedők ott vannak,

de az a kendő, amely a fején volt, nincs együtt a lepedőkkel, hanem összegöngyölítve külön egy helyen.

Azután bement a másik tanítvány is, aki először ért a sírhoz és látott és hitt.

Mert még nem értették az Írást, hogy fel keli támadnia a halottak közül.

Visszatértek azért a tanítványok övéikhez.

Mária pedig kívül állott a sírnál zokogva. Amint pedig zokogott, behajolt a sírba

és látta, hogy két angyal ül ott fehér ruhában, egyik fejtől, másik lábtól, ahol Jézus teste feküdt.

S azok így szóltak neki: Asszony, miért sírsz? Ő azt mondta nekik: Mert elvitték az én Uramat, és nem tudom, hová tették.

És mikor ezeket mondta, hátrafordult és látta, hogy Jézus ott áll, de nem tudta hogy Jézus az.

Szólt neki Jézus: Asszony, miért sírsz ? Kit kereseti Ő pedig azt gondolta, hogy a kertész az, és ezt mondta neki: Uram, ha te vitted el őt, mondd meg nekem, hová tetted és én elviszem.

Szólt neki Jézus: Mária! Az megfordulva azt mondta neki héberül: Rabboni! ami azt jelenti: Mester!

Szólt neki Jézus: Ne érints engem, mert még nem mentem fel az Atyámhoz; hanem menj el az én atyámfiaihoz és mondd meg nekik: Felmegyek az én Atyámhoz és a ti Atyátokhoz, és az én Istenemhez és a ti Istenetekhez.

Elment a magdalai Mária, és megje1entette a tanítványoknak: láttam az Urat, és hogy ezeket mondta neki.

Mikor pedig este lett, azon a napon, a hét első napján, bár az ajtók zárva voltak, ahol összegyűltek a tanítványok a zsidóktól való félelem miatt, eljött Jézus és megállott középen és így szót nekik: Békesség nektek!

És ezt mondva, megmutatta nekik kezeit és oldalát. Örvendeztek azért tanítványok, amikor látták az Urat.

Ismét szólt azért nekik Jézus: Békesség nektek! Amint engem elküldött az Atya, én is elküldelek titeket.

És mikor ezt mondta, rájuk lehelt és szólt nekik: Vegyetek Szentlelket!

Akiknek bűneit megbocsátjátok, megbocsáttatnak azoknak; akikéit megtartjátok, azoknak megtartatnak.

Tamás pedig, a tizenkettő egyike, akit Ikernek mondtak, nem volt velük, mikor eljött Jézus.

Szólt azért neki a többi tanítvány: Láttuk az Urat. Ám ő azt mondta nekik: Ha nem látom az ő kezein a szögek helyét és nem teszem ujjaimat a szögek helyére, és kezemet nem teszem az ő oldalába, semmiképpen sem hiszem el.

És nyolc nap múlva ismét benn voltak tanítványai, Tamás is velük. Bár az ajtó zárva volt, bement Jézus, megállott a középen és így szólt: Békesség nektek!

Azután azt mondta Tamásnak: Nyújtsd ide az ujjadat és nézd meg a kezeimet; és nyújtsd ki a kezedet és tedd az oldalamba és ne légy hitetlen, hanem hívő.

Tamás így felelt neki: Én Uram és én Istenem!

Szólt neki Jézus: Mivel láttál engem, hittél; boldogok, akik nem látnak és hisznek.

Sok más jelt is cselekedett Jézus a tanítványai előtt, amelyek nincsenek megírva ebben a könyvben.

Ezek pedig azért vannak megírva, hogy higgyétek: Jézus a Krisztus, az Isten Fia, és hogy e hitben életetek legyen az ő neve által.

Ezek után ismét megjelentette magát Jézus a tanítványoknak a Tibériás-tengerénél, még pedig így jelentette meg:

együtt voltak Simon Péter és Tamás, akit Ikernek neveztek, és Nátánael, a galileai Kánából való és Zebedeus fiai, valamint más kettő is a tanítványok közül.

Szólt nekik Simon Péter: Elmegyek halászni. Azok pedig azt mondták neki: Mi is elmegyünk veled. Elmentek és hajóra szálltak. És azon az éjtszakán nem fogtak semmit.

Mikor pedig már hajnalodott, megállt Jézus a parton, a tanítványok azonban nem ismerték meg, hogy Jézus az.

Jézus azért azt mondta nekik: Fiaim, van-e valami ennivalótok! Feleltek neki: Nincs.

Ekkor így szólt hozzájuk: Vessétek ki a hálót a hajó jobb oldala felől és találtok. Oda vetették azért, de kivonni már nem bírták a tömérdek hal miatt.

Szólt azért az a tanítvány, akit Jézus szeretett, Péternek: Az Úr az. Simon Péter tehát, mikor hallotta, hogy az Úr az, magára vette a ruháját, — mert mezítelen volt — és belevetette magát a tengerbe.

A többi tanítvány pedig a hajón ment, — mert nem voltak messze a parttól, csak mintegy kétszáz könyöknyire — és vonták a hálót a halakkal.

Mikor pedig a partra értek, látták, hogy parázs van ott és azon hal és kenyér.

Szólt nekik Jézus: Hozzatok a halakból, amelyeket most fogtatok.

Beszállt Simon Péter és kivonta a hálót a partra, amely tele volt nagy halakkal, százötvenhárommal, és bár ennyi volt, nem szakadozott a háló.

Szólt nekik Jézus: Jertek, egyetek! A tanítványok közül pedig senki sem merte őt megkérdezni: Ki vagy? mivel tudták, hogy az Úr.

Odament azért Jézus, vette a kenyeret és adta nekik, hasonlóképen a halat is.

Ezzel már harmadszor jelent meg Jézus a tanítványainak, miután feltámadt a halottak közül.

Mikor azután ettek, így szólt Jézus Simon Péternek: Simon, Jóna fia, jobban szeretsz-e engem mint ezek? Azt felelte neki: Igen, Uram; te tudod, hogy szeretlek téged! Ő azt mondta neki: Legeltesd az én bárányaimat.

Szólt neki másodszor is: Simon, Jóna fia, szeretsz-e engem? Ő így válaszolt neki: Igen, Uram, te tudod, hogy szeretlek téged. Ő ezt mondta neki: Őrizd az én juhaimat!

Szólt neki harmadszor is: Simon, Jóna fia, szeretsz-e engem? Péter elszomorodott, hogy harmadszor is ezt mondta neki: Szeretsz-e engem? és így felelt neki: Uram, te mindent tudsz, te tudod, hogy szeretlek téged. Jézus ezt mondta neki: Legeltesd az én juhaimat.

Bizony, bizony mondom neked, mikor ifjabb voltál, felövezted magadat és odamentéi, ahova akartál; ám mikor megöregszel, kinyújtod a kezedet, és más övez fel téged és odavisz, ahova nem akarod.

Ezt pedig azért mondta, hogy jelezze, milyen halállal dicsőíti majd az Istent. És miután ezt mondta, így szólt neki: Kövess engem!

Péter pedig megfordult és látta, hogy követi az a tanítvány, akit Jézus szeretett, aki azon a vacsorán az e keblén pihenve, megkérdezte: Uram, ki az, aki elárul téged?

Ezt a tanítványt látva, Péter így szólt Jézusnak: Uram, hát ezzel mi leszi

Szólt neki Jézus: Ha azt akarom, hogy ő megmaradjon, amíg én eljövök, mit tartozik rád? Te kövess engem!

Elterjedt azért ez a mondás az atyafiak között, hogy az a tanítvány nem hal meg, pedig Jézus nem azt mondta neki, hogy nem hal meg, hanem: Ha azt akarom, hogy ez megmaradjon, amíg én eljövök, mit tartozik rád?

Ez az a tanítvány, aki bizonyságot tesz ezekről és mindezt megírta. És tudjuk, hogy az ő bizonyságtétele igaz.

De van sok egyéb is, amiket Jézus cselekedett s amiket, ha egyenként megírnának, azt gondolom, hogy maga a világ sem foghatná be a könyveket, amelyeket írnának.

Első könyvemet Teofilus, mindazokról a dolgokról írtam, amelyeket Jézus cselekedett és tanított

mindama napig, amelyen felvitetett, miután parancsolatokat adott a Szentlélek által az apostoloknak, akiket kiválasztott,

Ezeknek az ő szenvedése után sok jel által meg is mutatta, hogy él, mert negyven napon át megjelent nekik és szólt az Isten országára tartozó dolgokról.

És mikor együtt volt velük, meghagyta nekik, hogy ne menjenek el Jeruzsálemből, hanem várják meg az Atya ígéretét: amelyet hallottatok tőlem,

hogy János ugyan vízzel keresztelt, ti azonban nem sok idő múlva Szentlélekkel fogtok megkereszteltetni.

Mikor tehát összegyűltek, megkérdezték: Uram, nemde ebben az időben állítod helyre a királyságot Izrael számárat

Szólt pedig nekik: Nem a ti dolgotok tudni az időket és alkalmakat, amelyeket az Atya a maga hatalmába helyezett.

Hanem amikor a Szentlélek eljön rátok, vesztek erőt és tanúim lesztek nekem, mind Jeruzsálemben, mind az egész Júdeában és Samáriában, egészen a föld végső határáig.

És mikor ezeket mondta, szemük láttára felemeltetett és felhő fogta be őt szemük elől.

És amint tekintetüket az égre függesztették a távozó után, íme két férfiú állott meg mellettük fehér ruhában,

akik meg is szólaltak: Galileai férfiak, mit álltok itt a mennybe nézve? Ez a Jézus, aki tőletek felvitetett a mennybe, úgy jön el, amint őt a mennybe felmenni láttátok.

Akkor visszatértek Jeruzsálembe az Olajfák hegyéről, amely Jeruzsálem mellett van egy szombatnapi járó földre.

És mikor bementek, felmentek a felső szobába, ahol szállva voltak: Péter és János és Jakab és András, Fülöp és Tamás, Bertalan és Máté, Jakab, az Alfeus fia és Simon, a zélóta és Júdás, a Jakab fia.

Ezek mindnyájan egy szívvel-lélekkel buzgólkodtak az imádkozásban az asszonyokkal és Máriával, Jézus anyjával, és az ő testvéreivel együtt.

És azokban a napokban felállott Péter az atyafiak között, — mintegy százhúsz főnyi sokaság volt együtt — és így szólt:

Atyámfiai, férfiak, be kellett teljesednie az Írásnak, amelyet a Szentlélek megjövendölt Dávid szája által Júdás felől, aki vezetőjük lett azoknak, akik Jézust elfogták.

Mert közénk számláltatott és osztályosa volt ennek a szolgálatnak.

Ez mezőt szerzett gonoszsága béréből és hanyatthomlok lezuhant, és úgy megszakadt középen, hogy minden belső része kifordult.

És ez tudomására jutott mindazoknak, akik Jeruzsálemben laknak, úgy-hogy ezt a mezőt tulajdon nyelvükön Akeldamának, azaz Vérmezőnek nevezték el.

Mert meg van írva a Zsoltárok könyvében: Legyen az ő lakóhelye puszta és ne legyen lakó abban! — és: Tisztét más vegye át.

Szükséges tehát, hogy azok közül a férfiak közül, akik minden időben velünk voltak, míg az Úr Jézus köztünk járt,

János keresztségétől kezdve addig a napig, amelyen ő felvitetett tőlünk, ezek közül egy velünk együtt az ő feltámadásának tanúja legyen.

Kijelöltek kettőt: Józsefet, akit Barsabásnak hívtak akinek mellékneve Jusztus volt, és Mátyást.

És így imádkoztak: Te, Uram, aki mindenkinek szívét ismered, mutasd meg e kettő közül az egyiket, akit kiválasztottál,

hogy elnyerje ennek a szolgálatnak és apostolságnak osztályrészét, amelytől Júdás elpártolt, hogy az őt megillető helyre jusson.

Sorsot vetettek azért rájuk és a sors Mátyásra esett; és a tizenegy apostolhoz soroltatott.

És mikor a pünkösd napja eljött, mindnyájan együtt voltak egy helyen.

Ekkor nagy hirtelenséggel az égből mintegy sebesen zúgó szélnek zendülése támadt, és eltöltötte az egész házat, ahol ültek.

És mintegy tüzes nyelvek jelentek meg előttük, melyek megoszlottak és közülök mindegyikre leszállott egy.

Ekkor megteltek mindnyájan Szentlélekkel és kezdtek szólni más nyelveken, amint a Lélek adta nekik szólniuk.

Tartózkodtak pedig Jeruzsálemben zsidók, istenfélő férfiak, minden nép közül, amelyek az ég alatt vannak.

Mikor pedig ez a zúgás lett, a sokaság összefutott és zavarba jött, mivel mindegyik a maga nyelvén hallotta őket szólani.

Mindnyájan megdöbbentek és csodálkoztak, és ezt mondták egymásnak: Nemde, mindnyájan galileabeliek ezek, akik szólnak?

Hogyan halljuk hát őket kiki közülünk a saját nyelvén, amelyben születtünk?

Pártusok és médek és elámiták és akik Mezopotámiában lakunk, Júdeában és Kappadóciában, Pontusban és Ázsiában,

Frigiában és Pamfiliában, Egyiptomban és Líbia tartományaiban, amely Ciréne mellett van, és a római jövevények mind zsidók, mind prozeliták,

krétaiak és arabok, halljuk, amint beszélik a mi nyelvünkön az Isten felséges dolgait.

És mindnyájan megdöbbentek és tanácstalanok voltak, és ezt mondták egymásnak: vajjon mi lesz ebből?

Mások pedig csúfolódva mondták: Édes bortól részegedtek meg.

Péter azonban előállott a tizeneggyel, felemelte szavát és így szólt nekik: Zsidó férfiak és ti mindnyájan, akik Jeruzsálemben laktok, vegyétek tudomásul és hallgassátok meg az én beszédeimet.

Mert nem részegek ezek, amint gondoljátok; hiszen a napnak harmadik órája van;

hanem ez az, amit megmondott Jóel próféta:

És lesz az utolsó napokban, — ezt mondja az Isten, — kitöltök az én Lelkemből mindenkire; és prófétálnak fiaitok és leányaitok, és ifjaitok látásokat látnak és véneitek álmokat álmodnak.

Sőt az én szolgáimra és szolgálóleányaimra is árasztok azokban a napokban az én Lelkemből, és prófétálnak.

És csodákat teszek fenn az égben és jeleket lenn a földön: vért, tüzet és füstfellegeket.

A nap sötétséggé változik és a hold vérré, mielőtt eljön az Úrnak ama nagy és fényes napja,

És lesz, hogy mindenki, aki az Úr nevét segítségül hívja, megtartatik.

Izraelita férfiak, halljátok meg e beszédeket: A názáreti Jézust, azt a férfiút, aki előttetek Istentől bizonyságot nyert hatalmas cselekedetek, csodatételek és jelek által, amelyeket ő általa, cselekedett az Isten köztetek, — amint magatok is tudjátok, —

azt, aki az Isten elvégzett tanácsából és rendeléséből nektek kiadatott, az istentelenek keze által keresztre feszítettétek és megöltétek.

Őt az Isten feltámasztotta, megoldotta a halál fájdalmait, mivel lehetetlen is volt, hogy az őt fogva tartsa.

Mert Dávid azt mondja róla: Magam előtt láttam az Urat mindenkor, mert ő nekem jobb kezem felől van, hogy meg ne tántorodjam.

Ezért örvendezett az én szívem és vigadott az én nyelvem; ezenfelül testem is majd reménységben nyugszik.

Mert nem hagyod az én lelkemet a sírban és nem fogod engedni, hogy a te Szented rothadást lásson.

Megismertetted velem az élet útjait; örömmel töltesz be majd engem a te orcád előtt.

Atyámfiai, férfiak, szabad nyíltan szólanom hozzátok Dávid pátriárkáról, hogy meghalt és el is temették és sírja mind e mai napig nálunk van.

Mivel ő próféta volt és tudta, hogy az Isten neki esküvel fogadta, hogy majd azt ülteti az ő királyi székébe, aki az ő ágyékának gyümölcséből való,

ezt előre látva, szólott a Krisztus feltámadásáról, hogy ő sem hagyatott a sírban, sem teste rothadást nem látott.

Ezt a Jézust feltámasztotta az Isten, aminek mi mindnyájan tanúi vagyunk.

Miután tehát Isten jobbja által felmagasztaltatott és a megígért Szentlelket az Atyától elnyerte, amint ti most látjátok és halljátok, kitöltötte azt.

Mert nem Dávid ment fel a mennybe, hiszen ő maga mondja: Szólott az Úr az én Uramnak: Ülj az én jobbom felől,

míg ellenségeidet lábad alá vetem zsámolyul.

Tudja meg hát Izrael egész háza bizonyossággal, hogy Úrrá és Krisztussá tette őt az Isten: azt a Jézust, akit ti megfeszítettetek.

Mikor pedig ezeket hallották, mintha szíven találták volna őket, így szóltak Péternek és a többi apostolnak: Mit cselekedjünk, atyámfiai, férfiak?

Péter pedig azt mondta nekik: Térjetek meg és keresztelkedjetek meg mindnyájan a Jézus Krisztus nevére, bűneitek bocsánatára, és veszitek a Szentlélek ajándékát.

Mert nektek szól az ígéret és a ti gyermekeiteknek, és mind azoknak, akik messze vannak, valakiket csak elhív magának az Úr, a mi Istenünk.

Sok más beszéddel is tanúbizonyságot tett és így intette őket: Mentsétek ki magatokat e gonosz nemzedékből!

Akik tehát örömest vették az ő beszédét, megkeresztelkedtek; és hozzájuk csatlakozott azon a napon mintegy háromezer lélek.

És állhatatosak voltak az apostolok tanításában, a közösségben, a kenyér megtörésében és az imádkozásban.

És minden lélekben félelem támadt; az apostolok pedig sok csodát és jelet tettek.

Mindazok pedig, akik hittek, együtt voltak és mindenük közös volt,

és birtokaikat és vagyonukat eladták. Azokat szétosztották mindenkinek aszerint, amint kinek-kinek szüksége volt.

És minden nap egy akarattal, állhatatosan a templomban voltak és a kenyeret házanként megtörték. Nagy örömmel és tiszta szívvel részesültek az eledelben,

és dicsérték az Istent és az egész nép előtt kedvességet találtak. Az Úr pedig napról-napra gyarapította az egyházat azokkal, akik üdvösséget nyertek.

Péter és János együtt mentek fel a templomba, az imádkozás órájára, kilenc órakor.

És egy férfit hoztak oda, aki születésétől fogva sánta volt. Ezt naponta oda szokták vinni a templomnak úgynevezett Ékes-kapujába, hogy a templomba menőktől alamizsnát kérjen.

Mikor ez látta, hogy Péter és János be akar menni a templomba, alamizsnát kért tőlük.

Ekkor Péter Jánossal együtt rátekintett és így szólt: Nézz ránk.

Ő tehát figyelmesen rájuk nézett abban a reményben, hogy valamit kap tőlük.

De Péter azt mondta: Ezüstöm és aranyom nincs, de amim van, azt adom neked: a Názáreti Jézus Krisztus nevében, — járj!

És jobbkezénél fogva felemelte, és azonnal megerősödött a lába és a bokája.

Felszökött, talpra állott és járt. Majd bement velük a templomba és dicsérte az Istent járkálva, szökellve.

És az egész nép látta őt, hogy jár és dicséri az Istent,

és felismerték, hogy ez volt az, aki alamizsnáért ült a templom Ékes-kapujában. És megteltek csodálkozással és megdöbbenéssel afelett, ami vele történt.

Miközben pedig ő állandóan Péter és János nyomában volt, az egész nép megdöbbenve összefutott hozzájuk az oszlopcsarnokba, amelyet Salamonénak neveznek.

Ennek láttára pedig Péter így szólt a néphez: Izrael férfiai, mit csodálkoztok ezen, vagy mit néztek úgy ránk, mintha tulajdon erőnkkel vagy kegyességünkkel műveltük volna azt, hogy ő járjon.

Ábrahám, Izsák és Jákob Istene, a mi atyáink Istene, megdicsőítette az ő Fiát, Jézust, akit ti elárultatok és megtagadtatok Pilátus előtt, bár ő ítéletével el akarta bocsátani.

Ti azonban azt a Szentet és Igazat megtagadtátok és azt kívántátok, hogy egy gyilkost bocsásson szabadon nektek,

az élet fejedelmét pedig megöltétek, azt, akit az Isten feltámasztott a halottak közül. Ennek mi tanúi vagyunk.

És az ő nevébe vetett hit által erősítette meg ő maga ezt, akit ti láttok és ismertek, és a tőle kapott hit adta vissza épségét, mindnyájatok szeme láttára.

De most, atyámfiai, tudom, hogy tudatlanságból cselekedtetek, mint a ti vezetőitek is.

Az Isten pedig így töltötte be mindazt, amit eleve hirdetett minden próféta szája által, hogy az ő Krisztusának szenvednie kell.

Tartsatok bűnbánatot és térjetek meg, hogy eltöröltessenek a ti bűneitek s így eljöjjenek az enyhülés napjai az Úrtól,

és elküldje Jézust, akit Krisztusul rendelt nektek

és akit az égnek kell magába fogadnia mindaddig, míg minden újjá nem teremtetik, amiről szól az Isten az ő szent prófétáinak szája által eleitől fogva.

Mert Mózes ezt mondta: Prófétát támaszt nektek az Úr, a ti Istenetek, atyátokfiai közül, mint engem: mindenben őt hallgassátok, amit csak mond nektek.

Lesz pedig, hogy minden lélek, amely nem hallgat arra a prófétára, ki fog irtatni a nép közül.

De a próféták is mindnyájan Sámueltől és a következőktől fogva, akik csak szóltak, e napokról jövendöltek.

Ti vagytok a prófétáknak és a szövetségnek fiai, amelyet Isten kötött a mi atyáinkkal, amikor így szólt Ábrahámnak: És a te magodban megáldatnak a föld nemzetségei mindnyájan.

Az Isten az ő Fiát elsősorban nektek támasztotta fel és elküldte őt, aki megáld titeket azáltal, hogy mindegyikőtök megtér a bűneiből.

Míg azonban ők a néphez szóltak, odaléptek hozzájuk a papok és a templomi őrség parancsnoka meg a szadduceusok.

Nehezteltek ugyanis amiatt, hogy a népet tanítják és hirdetik a Jézusban a halottak közül való feltámadást.

És rájuk vetették a kezüket és őrizetbe vették őket másnapig. Mert már este volt.

Sokan pedig azok közül, akik hallgatták az igét, hittek. Így lett a férfiak száma mintegy ötezer.

Másnap pedig összegyűltek a főembereik, véneik és írástudóik Jeruzsálemben,

és Annás, a főpap, és Kajafás és János és Sándor s mind, akik a főpapi családból valók voltak.

És mikor őket középre állították, tudakozták tőlük: Micsoda hatalommal vagy micsoda név által cselekedtétek ti ezt?

Akkor Péter, Szentlélekkel megtelve, így felelt nekik: Ti, főemberei a népnek és ti vének, (A 8. versben a vének szó helyett egyes kéziratokban ez olvasható: Izraelnek vénei.)

ha minket e mai napon egy beteg emberen való jótétemény miatt vallattok, hogy miáltal gyógyult meg ez:

vegyétek tudomásul mindnyájan ti és Izrael egész népe, hogy a názáreti Jézus Krisztus neve által, akit ti megfeszítettetek, de akit Isten feltámasztott a halottak közül, ő általa áll előttetek ez az ember épségben.

Ez az a kő, amelyet ti, az építők megvetettetek, amely a szegelet fejévé lett.

És nincs senkiben másban üdvösség; mert nem adatott emberek között az ég alatt más név, amely által kellene megtartatnunk.

Mikor pedig látták Péternek és Jánosnak hitvalló bátorságát és megértették, hogy írástudatlan és egyszerű emberek, csodálkoztak. Fel is ismerték őket, hogy Jézussal voltak.

Mikor azonban látták, hogy a meggyógyult ember ott áll velük együtt, semmit sem szólhattak ellenük.

Mikor pedig kiküldték őket a gyűlésből, így tanácskoztak maguk között:

Mit cselekedjünk ezekkel az emberekkel? Mert hogy nyilvánvaló csoda történt általuk, ezt Jeruzsálem valamennyi lakosa tudja és mi sem tagadhatjuk.

De hogy tovább ne terjedjen a nép között, fenyegessük meg őket, hogy többé egy embernek se szóljanak a Jézus nevében;

Beszólították tehát őket és megparancsolták nekik, hogy egyáltalán ne szóljanak és ne tanítsanak Jézus nevében.

Péter és János azonban azt felelték nekik: Döntsétek el ti magatok, vajjon helyes-e az Isten előtt, ha inkább rátok hallgatunk, mint Istenre?

Mert nem tehetjük, hogy amiket láttunk és hallottunk, azokról ne szóljunk.

Amazok pedig nem találtak semmi módot, miként büntessék meg azokat; ezért újból megfenyegették és szabadon bocsátották őket a nép miatt, mert mindnyájan dicsőítették az Istent azért, ami történt.

Mert negyven évesnél idősebb volt az az ember, akin a gyógyításnak ez a csodája történt.

Miután pedig szabadon bocsátották őket, elmentek az övéikhez és elbeszélték mindazt, amit a papi fejedelmek és vének mondtak nekik.

Mikor pedig ezek hallották, egy szívvel-lélekkel felemelték szavukat az Istenhez és szóltak: Urunk, te teremtetted az eget, a földet, a tengert és mindent, ami azokban van.

Te mondtad a mi atyánknak, Dávidnak, a te szolgádnak szájával a Szentlélek által: Miért zúgolódnak a pogányok és gondolnak hiábavalókat a népek?

Felkeltek a föld királyai és a fejedelmek összegyűltek az Úr ellen és az ő Krisztusa ellen.

Mert valóban összegyűltek Heródes és Poncius Pilátus a pogányokkal és Izrael népével e városban a te szent Fiad, a Jézus ellen, akit te felkentél,

hogy vigyék mindazt, amikről a te kezed és tanácsod eleve elvégezte, hogy megtörténjenek.

Most azért, Urunk, tekints az ő fenyegetéseikre és add meg a te szolgáidnak, hogy teljes bátorsággal hirdessék a te igédet,

nyújtsd ki kezedé gyógyításra, hogy jelek is és csodák is történjenek a te szent Fiadnak, a Jézusnak neve által.

És miután könyörögtek, megrendült az a hely, ahol összegyűltek és megteltek mindnyájan Szentlélekkel, és az Isten igéjét bátorsággal hirdették.

A hivők sokaságának pedig szíve-lelke egy volt és senki semmi vagyonát nem mondta a magáénak, hanem mindenük közös volt.

És az apostolok nagy erővel tettek bizonyságot az Úr Jézus feltámadásáról és nagy kegyelem volt mindnyájukon.

Mert szűkölködő sem volt közöttük senki. Mert mindazok, akiknek szántóföldjük és házaik voltak, azokat eladták, az eladottak árát pedig elhozták,

és letették az apostolok lábainál, azután elosztották kinek-kinek, amint arra szüksége volt.

József is, akit az apostolok Barnabásnak neveztek el (ami lefordítva ezt jelenti: Vigasztalás fia), ez a ciprusi származású lévita,

mivel mezeje volt, azt eladta, a pénzt elhozta és az apostolok lábainál letette.

Egy ember azonban, név szerint Anániás, Szatírával, az ő feleségével eladta birtokát,

ám feleségének is tudtával . annak árából félretett. Azután egy részét, elvitte és letette az apostolok lábai elé.

Péter azonban így szólt: Anániás, miért foglalta el a Sátán a te szívedet, hogy hazudjál a Szentléleknek és a szántóföld árából félretégy ?

Nemde, ha el nem adod, neked maradt volna meg, és miután eladtad, nem a te hatalmadban volt-e az ára? Miért, hogy ezt cselekedted szívedben? Nem embereknek hazudtál, hanem az Istennek.

Mikor e szavakat Anániás meghallotta, lerogyott és meghalt. És mindazokban, akik ezt hallották, nagy félelem támadt.

Az ifjak pedig felkeltek, begöngyölték őt, azután kivitték és eltemették.

Mintegy három óra múlva a felesége, a történtekről mit-sem tudva, bement.

Szólt pedig neki Péter: Mondd meg nekem, vájjon ennyiért adtátok el a földet? Ő. pedig azt válaszolta: Igen, ennyiért.

Péter erre így szólt neki: Miért beszéltetek, össze, hogy az Úr Lelkét megkísértsétek? Íme, az ajtó előtt vannak azoknak lábai, akik eltemették a te férjedet és kivisznek téged.

És azonnal összerogyott lábainál és meghalt. Mikor az ifjak bejöttek, halva találták őt. Ekkor kivitték és eltemették a férje mellé.

És nagy félelem támadt az egész gyülekezetben és mindazokban, akik ezeket hallották.

Az apostolok keze által pedig sok jel és csoda történt a nép között. És mindnyájan egy akarattal Salamon oszlopcsarnokában tartózkodtak.

A többiek közül azonban senki sem mert közéjük elegyedni. De a nép dicsérte őket

és egyre inkább gyarapították számukat azok, akik hittek az Úrban, férfiak és nők seregestül,

úgyannyira, hogy az utcákra hordták ki a betegeket és hordozható ágyakra és fekvőhelyekre rakták le, hogy az arra elhaladó Péternek legalább az árnyéka ráessék valamelyikükre.

És a szomszéd városok sokasága is Jeruzsálembe gyűlt, hozva betegeket és tisztátalan lelkektől gyötörteket, akik mind meggyógyultak.

Akkor előállott a főpap és mind, akik vele voltak, azaz a szadduceusok pártja, és megteltek irigységgel.

És rávetették kezüket az apostolokra és közös tömlöcbe vetették őket.

De az Úr angyala éjtszaka megnyitotta a tömlöc ajtaját, kihozta őket, és így szólt:

Menjetek el, álljatok ki és hirdessétek a templomban a népnek ennek az Életnek minden beszédét.

Azok pedig ennek hallatára jókor reggel bementek a templomba és tanítottak. Mikor azután a főpap és akik vele voltak, megérkeztek, összehívták a tanácsot és Izrael népéből a vének gyűlését és elküldtek a tömlöcbe, hogy azokat elő hozzák.

De mikor a törvényszolgák odamentek, nem találták őket a tömlöcben. Visszatérve tehát jelentették:

A tömlöcöt ugyan nagy gondossággal bezárva találtuk, az őrök is ott álltak kívül az ajtó előtt; mikor azonban az ajtót kinyitottuk, bent senkit sem találtunk.

Amint pedig meghallották e szavakat, a templomőrség parancsnoka és a papi fejedelmek zavarban voltak azok miatt, hogy vajjon mi lesz ebből.

Eljött pedig valaki, és hírül adta nekik: íme azok a férfiak, akiket tömlöcbe vetettetek, a templomban állanak és tanítják a népet.

Ekkor elment a parancsnok a törvényszolgákkal s előhozták őket, de erőszak nélkül. Féltek ugyanis a néptől, hogy megkövezi őket.

Előhozták pedig őket, odaállították a tanács elé és megkérdezte tőlük a főpap:

Szigorú paranccsal meghagytuk nektek, hogy ne tanítsatok a Jézus nevében és íme betöltöttétek egész Jeruzsálemet tanításotokkal és ránk akarjátok hárítani ennek az embernek a vérét.

Péter azonban és az apostolok így feleitek: Istennek kell inkább engedelmeskedni, mint az embereknek.

A mi atyáink Istene feltámasztotta Jézust, akit ti fára függesztve megöltetek.

Ezt az Isten fejedelemmé és megváltóvá emelte jobbjával, hogy Izraelnek megtérést és bűnbocsánatot adjon.

És mi vagyunk a tanúi ezeknek az eseményeknek és a Szentlélek is, akit az Isten adott azoknak, akik neki engedelmeskednek.

Mikor pedig ezeket hallották, fogaikat csikorgatták és arról tanácskoztak, hogy megölik őket.

Felkelt azonban a tanácsban egy farizeus, névszerint Gamáliel, az egész nép előtt tisztelt törvénytudó és megparancsolta, hogy egy kis időre vezessék ki az embereket.

És így szólt hozzájuk: Izraelita férfiak, vegyétek jól fontolóra, hogy mit akartok ezekkel az emberekkel cselekedni.

Mert kevés idővel ezelőtt felkelt Teudás, és azt állította, hogy ő valaki. Körülbelül négyszáz ember csatlakozott hozzá. Őt megölték és mindazok, akik követték, szétszóródtak és semmivé lettek.

Ezután felkelt a galileai Júdás az összeírás idején és sok népet maga után csábított. Ez is elveszett és mindazok, akik hozzá szegődtek, szétszóródtak.

Most is azt tanácsolom nektek, ne bántsátok ezeket az embereket, és hagyjatok nekik békét. Mert ha embertől van ez a tanács vagy ez a dolog, semmivé lesz.

Ha ellenben Istentől van, ti nem veszthetitek el őket, — hogy esetleg isten ellen harcolóknak is ne találtassatok.

Engedtek azért neki és miután előszólították az apostolokat, megverették őket és megparancsolták, hogy Jézus nevében ne szóljanak azután szabadon bocsátották őket.

Ők tehát örömmel távoztak a tanács elől, hogy méltóknak ítéltettek arra, hogy az ő nevéért gyalázatot szenvedjenek.

És minden nap a templomban és házanként nem szűntek meg tanítani és hirdetni Jézust, a Krisztust.

Azokban a napokban pedig, mikor a tanítványok száma gyarapodott, a görögül beszélő zsidók között zúgolódás támadt a héberek ellen, hogy a közülük való özvegyasszonyokat mellőzik a mindennapi szolgálatnál.

Ezért a tizenkettő összegyűjtötte a tanítványok sokaságát és így szólt: Nem helyes, hogy mi az Isten igéjét elhanyagoljuk az asztalok körül való szolgálatért.

Válasszatok azért, atyámfiai, magatok közül hét férfit, akiknek jó bizonyságuk van, akik telve annak Lélekkel és bölcsességgel, hogy rájuk bízzuk ezt a feladatot.

Mi pedig állandóan az imádkozással és az igehirdetés szolgálatával foglalatoskodunk.

És helyeselte ezt a beszédet az egész sokaság, és ekkor kiválasztották Istvánt, aki hittel és Szentlélekkel teljes férfiú volt, Fülöpöt, Prohorust, Nikánort, Tiniont, Pármenást és Nikolaust, aki antiókhiai prozelita volt:

ezeket az apostolok elé állították és ők, miután imádkoztak, rájuk tették a kezüket.

És az Isten igéje terjedt és a tanítványok száma erősen gyarapodott Jeruzsálemben. És a papok közül is nagyon sokan engedelmeskedtek a hitnek.

István pedig, aki teljes volt kegyelemmel és erővel, nagy csodákat és jeleket cselekedett a nép között.

Előállottak azonban némelyek azok közül, akik a szabadosok, ciréneiek, alexandriaiak, ciliciaiak és ázsia-beliek zsinagógájához tartoztak és vitatkoztak Istvánnal.

De nem állhattak ellene annak a bölcsességnek és Léleknek, amellyel beszélt.

Akkor felbujtottak néhány embert, akik így szóltak: Hallottuk, hogy ő káromló beszédeket mondott Mózes ellen és az Isten ellen.

És fellázították a népet, a véneket és az írástudókat és rárohanva, magukkal ragadták őt és a tanács elé vitték.

Hamis tanúkat is állítottak, akik ezt mondták: Ez az ember nem szűnik meg káromló beszédeket mondani e szent hely és a törvény ellen.

Mert hallottuk, mikor azt mondta: az a názáreti Jézus lerontja ezt a helyet és megváltoztatja azokat a szokásokat, amelyeket Mózes hagyott reánk.

Ekkor a tanácsban ülők mindnyájan rátekintettek és olyannak látták az arcát, mint egy angyalét.

Szólott pedig a főpap: Csakugyan így van ez?

Ő pedig ezt mondta: Férfiak, atyámfiai és atyák, halljátok meg! A dicsőség Istene megjelent a mi atyánknak, Ábrahámnak, mikor Mezopotámiában tartózkodott, mielőtt áttelepedett Háránba,

és így szólt neki: Menj ki a te földedről és a te nemzetséged közül és jöjj arra a földre, amelyet mutatok neked.

Akkor kiment a kaldeusok földjéről, áttelepedett Háránba; és onnét, miután az atyja meghalt, Isten kihozta őt erre a földre, amelyen ti most laktok.

És nem adott neki abban egy talpalatnyi örökséget sem; és azt ígérte, hogy neki adja azt birtokul és az ő magvának ő utána, holott nem volt gyermeke.

Úgy szólt pedig az Isten, hogy az ő magva zsellér lesz idegen földön és szolgálat alá vetik és nyomorgatják négyszáz esztendeig.

De azt a népet, amelynek szolgálnak, én megítélem, — mondta az Isten — és ezek után kijönnek és szolgálnak nekem ezen a helyen.

És adta neki a körülmetélés szövetségét. Így született az ő fia, Izsák,, akit körülmetélt nyolcadnapra, és Izsák fia Jákob és Jákobé a tizenkét pátriárka.

A pátriárkák pedig irigységből eladták Józsefet Egyiptomba, de az Isten vele volt

és megszabadította őt minden nyomorúságából és adott neki kedvességet és bölcsességet Egyiptom királya, a fáraó, előtt. Ez kormányzóul rendelte őt Egyiptom és az ő egész háza fölé.

Azután éhínség következett Egyiptom és Kánaán egész földjére és nagy nyomorúság, úgyhogy a mi atyáink nem találtak eledelt.

Mikor pedig meghallotta Jákob, hogy Egyiptomban még van élelem, elküldte először a mi atyáinkat.

A második alkalommal megismertette magát József az Ő testvéreivel, úgyhogy ismeretessé lett József származása a fáraó előtt.

És József érte küldött és magához hívatta atyját, Jákobot és egész, hetvenöt lélekből álló nemzetségét.

Így ment le Jákob Egyiptomba; ott halt meg ő és a mi atyáink.

Onnan Sikembe vitték és ott helyezték el abba a sírba, amelyet Ábrahám vásárolt ezüst pénzen Einmór fiaitól Sikemben.

Mikor pedig elközelgett az ígéret ideje, amelyet Isten esküvel ígért Ábrahámnak, megnövekedett a nép és megsokasodott Egyiptomban,

amíg csak más király nem támadt Egyiptomban, aki nem ismerte Józsefet.

Ez a mi nemzetségünkkel álnokul bánt, sanyargatta a mi atyáinkat, hogy magzataikat kitegyék, hogy azok ne maradjanak életben.

Akkor született Mózes, aki kedves volt az Isten előtt. Ezt három hónapig atyja házában tartották.

Mikor pedig kitették, a fáraó leánya magához vette és felnevelte őt saját fiaként.

És megtanították Mózest az egyiptomiak minden bölcsességére, úgyhogy hatalmas volt beszédeiben és cselekedeteiben.

Mikor pedig negyvenedik évét betöltötte, arra indította a szíve, hogy meglátogassa atyjafiait, az izraelitákat.

És mikor látta, hogy az egyiket bántalmazzák, megvédte azt és megölte az egyiptomit, bosszút állott azért, akit bántalommal illettek.

És azt gondolta, hogy atyjafiai majd megértik, hogy Isten az ő keze által ad nekik szabadulást; de azok nem értették meg.

Másnap meg olyankor jelent meg közöttük, mikor összevesztek és békességre intette őket: Férfiak, ti atyafiak vagytok; miért bántjátok egymást?

De az, aki az ő felebarátját bántalmazta, így utasította őt el: Ki tett téged fejedelemmé és bíróvá közöttünk?

Csak nem akarsz engem is megölni, mint ahogy megölted tegnap az egyiptomit?

E beszédre Mózes elmenekült és jövevény lett Midián földjén, ahol két fia született.

És negyven esztendő elteltével megjelent neki a Sinai hegy pusztájában az Úr angyala a csipkebokor tüzes lángjában.

Mikor meglátta Mózes, elcsodálkozott ezen a látomáson. De mikor odament, hogy megszemlélje, így hangzott az Úr szava hozzá:

Én vagyok a te atyáidnak Istene, Ábrahámnak Istene, Izsáknak Istene és Jákobnak Istene. Mózes pedig megrémült és nem mert odanézni.

Az Úr pedig így szólt neki: Oldozd le lábadról sarudat, mert a hely, amelyen állasz, szent föld.

Jól láttam népemnek nyomorúságát Egyiptomban, hallottam sóhajtozásukat és azért szállottam le, hogy megszabadítsam őket. Most azért jöjj: elküldelek téged Egyiptomba.

Ezt a Mózest, akit megtagadtak e szavakkal: Ki tett téged fejedelemmé és bíróval ezt az Isten fejedelmül és szabadítóul küldte angyal keze által, aki megjelent neki a csipkebokorban.

Ez hozta ki őket, csodákat és jeleket tett Egyiptom földjén és a Vörös-tengeren és a pusztában negyven esztendeig.

Ez az a Mózes, aki Izrael fiainak ezt mondta: Prófétát támaszt majd nektek az Isten atyátok fiai közül olyat, mint én.

Ez az, aki ott volt a gyülekezettel a pusztában a Sinai hegyen vele beszélő angyallal és a mi atyáinkkal, aki élő igéket vett, hogy velünk közölje.

A mi atyáink nem akartak engedelmeskedni neki, hanem eltaszították maguktól és szívükben Egyiptom felé fordultak.

És ezt mondták Áronnak: Készíts nekünk isteneket, akik előttünk járjanak, mert nem tudjuk, mi történt ezzel a Mózessel, aki minket Egyiptom földjéről kihozott.

És borjúképet készítettek azokban a napokban és áldozatot vittek a bálványnak és gyönyörködtek kezük alkotásaiban.

Az Isten pedig elfordult és odaadta őket, hogy szolgáljanak az ég seregének, amint meg van írva a próféták könyvében: Vájjon áldozati barmokat és áldozatokat hoztatok-e nekem negyven esztendeig a pusztában, Izrael házal

Sőt inkább hordoztátok a Mólok sátorát és a ti isteneteknek, Romfának csillagát, a képéket, amelyeket készítettetek, hogy azokat imádjátok: elviszlek azért titeket Babilonon túl.

A tanúbizonyság sátora pedig a mi atyáinknál volt a pusztában, amint parancsolta az, aki azt mondta Mózesnek, hogy azt ama mintára készítse, amelyet látott.

Ezt a mi atyáink átvették, be is hozták Józsuával, mikor hatalmukba vették a pogányok földjét, akiket kiűzött az Isten a mi atyáink színe elől. így volt ez egészen Dávidnak napjaiig.

Ez kegyelmet talált az Isten előtt és könyörgött, hogy hajlékot találhasson Jákob Istenének.

Házat azonban Salamon épített neki.

De a Magasságos nem kézzel csinált templomban lakik, amint a próféta mondja:

A menny az én királyi székem, a föld pedig lábam zsámolya. Milyen házat építhettek nekem? azt mondja az Úr. Vagy melyik az én nyugalmam helye?

Nem az én kezem alkotta-e mindezeket?

Kemény nyakú és körülmetéletlen szívű és fülű emberek, ti mindenkor ugyanúgy ellene szegültök a Szentléleknek, mint atyáitok.

A próféták közül kit nem üldöztek a ti atyáitok? És megölték azokat, akik előre hirdették annak az igaznak eljövetelét, akinek most árulóivá és gyilkosaivá lettetek ti,

akik a törvényt angyalok rendelésére vettétek és mégsem tartottátok meg.

Mikor pedig ezeket hallották, nagy haragra lobbantak szívükben és fogaikat csikorgatták ellene.

Ő azonban teljes volt Szentlélekkel, a mennyre függesztette tekintetét, látta Isten dicsőségét és Jézust Istennek jobbja felől állani,

és szólt: íme látom a megnyílt eget és az Ember Fiát Isten jobbja felől állani.

Ekkor azok hangosan kiáltoztak, fülüket bedugták és egyakarattal rárohantak;

majd kiűzték őt a városból, és megkövezték. A tanúk pedig felsőruháikat egy Saul nevű ifjú lábához rakták le.

Így kövezték meg Istvánt, aki imádkozott és ezt mondta: Uram, Jézus, vedd magadhoz az én lelkemet!

Majd térdre esve, hangosan így kiáltott: Uram, ne tulajdonítsd nekik ezt a bűnt! És amikor ezt mondotta, elaludt.

Saul pedig szintén helyeselte az ő megölését. És azon a napon nagy üldözés támadt a jeruzsálemi gyülekezet ellen, úgyhogy az apostolokat kivéve mindnyájan szétszóródtak Júdea és Samária vidékeire.

Istvánt pedig kegyes férfiak eltemették és nagyon megsiratták.

Saul pedig pusztította az egyházat, házról házra járt, elővonszolt férfiakat, nőket és tömlöcbe vetette azokat.

Azok tehát szétszóródtak, elmentek, és hirdették az igét.

Fülöp pedig lement Samária egyik városába, és hirdette nekik a Krisztust.

És a sokaság szívvel-lélekkel figyelt azokra, amiket Fülöp mondott, mikor hallotta és látta a jeleket, amelyeket cselekedett.

Mert sokakból, akikben tisztátalan lelkek voltak, azok nagy kiáltozással kimentek. Sok gutaütött és sánta pedig meggyógyult,

és nagy öröm támadt abban a városban.

Egy Simon nevű ember már régebben varázslással foglalkozott abban a városban és megigézte Samária népét, mert valami rendkívül nagynak állította magát.

Kicsinytől nagyig mindenki figyelt rá és azt mondták: Ez az Istennek ama „csodaereje", amelyet ,,nagy”-nak mondanak.

Azért figyeltek rá, mivel már jó ideje ámította őket varázslásával.

De miután hittek Fülöpnek, aki az Isten országáról és a Jézus Krisztus nevéről szóló evangéliomot hirdette, megkeresztelkedtek, mind a férfiak, mind a nők.

És Simon maga is hitt, megkeresztelkedett, állhatatosan Fülöppel maradt és csodálkozott, látva a jeleket és nagy csodákat, amelyek történtek.

Mikor pedig a Jeruzsálemben levő apostolok meghallották, hogy Samária befogadta az Isten igéjét, elküldöttek hozzájuk Pétert és Jánost.

Mikor ezek lementek, könyörögtek értük, hogy vegyenek Szentlelket.

Mert még senkire közülük nem szállott rá, csak meg voltak keresztelve az Úr Jézus nevére.

Akkor kezüket rájuk tették, és azok vették a Szentlelket.

Mikor pedig látta Simon, hogy a Szentlélek az apostolok kézrátétele által adatik, pénzt kínált nekik,

és azt mondta: Adjátok nekem is ezt a hatalmat, hogy akire ráteszem a kezem, Szentlelket vegyen.

De Péter így szólt neki: Vesszen a pénzed veled együtt, mivel azt gondoltad, hogy az Isten ajándéka pénzen megvehető.

Nincs neked részed, sem örökséged ebben a dologban, mert a szíved nem tiszta az Isten előtt.

Térj meg azért ebből a gonoszságodból és kérd az Urat, talán megbocsátja szíved gondolatát.

Mert látom, hogy keserű méregben és az álnokság kötelékében leledzel.

Simon pedig ezt felelte: Könyörögjetek értem az Úrnak, hogy semmi ne jöjjön rám azokból, amiket mondtatok.

Azok tehát, miután bizonyságot tettek és hirdették az Úr igéjét, visszafordultak Jeruzsálembe és a samaritánusok sok falujában prédikálták az evangéliumot.

Az Úr angyala pedig így szólt Fülöpnek: Kelj fel és menj dél felé, arra az útra, amely Jeruzsálemből Gázába megy alá. Járatlan ez.

Ekkor felkelt és elment. És íme volt egy szerecsen férfi, a szerecsenek királyasszonyának, a kandakénak udvari főembere és egész kincstárának felügyelője, aki felment imádkozni Jeruzsálembe.

Ez visszatérőben kocsiján ült és Ésaiás prófétát olvasta.

Szólt pedig a Lélek Fülöpnek: Menj oda és csatlakozzál ehhez a kocsihoz.

Fülöp ekkor odafutott és hallotta, amint Ésaiás prófétát olvasta és megkérdezte: vajjon érted-e, amit olvasol?

Ő pedig ezt válaszolta: Hogyan érteném, ha valaki meg nem magyarázza nekem? És kérte Fülöpöt, hogy szálljon fel és üljön melléje.

Az írásnak az a szakasza pedig, amelyet olvasott, ez volt: Mint juh, mészárszékre vitetett, és mint ahogyan a bárány néma az ő nyírója előtt, úgy nem nyitotta meg száját,

Mikor megalázta magát, ítélete elvétetett róla. Az ő nemzetségét pedig ki sorolja fel? Mert elvétetik a földről az ő élete.

Ekkor az udvari főember így szólt Fülöpnek: Kérlek, kiről mondja ezt a próféta? Magáról vagy másvalakiről?

Fülöp pedig megnyitotta száját, és elkezdve ezen az íráson, hirdette neki Jézust.

Amint így az úton tovább haladtak, vízhez értek. És szólt az udvari főember: ímhol a víz! Mi gátol engem, hogy megkeresztelkedjem?

Fülöp pedig azt mondta: Ha teljes szívedből hiszel, akkor lehet. Az pedig így válaszolt: Hiszem, hogy Jézus Krisztus az Isten Fia.

És megállíttatta a kocsit és mind a ketten leszálltak a vízbe, Fülöp és az udvari főember; és megkeresztelte őt.

De mikor a vízből kiléptek, az Úr Lelke elragadta Fülöpöt, úgyhogy az udvari főember nem látta többé, és továbbment az útján örömmel.

Fülöp pedig egyszerre csak Azótusba került és szertej árva, hirdette az evangéliomot minden városnak, míg Cézáreába nem ért.

Saul pedig még fenyegetéstől és öldökléstől lihegve az Úr tanítványai ellen, elment a főpaphoz,

és leveleket kért tőle Damaskusba a zsinagógákhoz, hogy ha olyanokat talál, akik ennek az útnak követői, akár férfiakat, akár nőket, fogva vigye Jeruzsálembe.

És amint ment, történt, hogy közeledett Damaskushoz és nagy hirtelen mennyei világosság sugározta őt körül.

És földre esve, szót hallott, amely ezt mondta neki: Saul, Saul, miért üldözöl engem?

És így felelt: Kicsoda vagy, Uram? Ő pedig ezt mondta: Én vagyok Jézus, akit te üldözöl. (Az 5. vers végére egyes fordításokba a 26. rész 14. verséből még beírták: Nehéz neked az ösztöke ellen rugódoznod.)

De kelj fel, menj be a városba és majd megmondják neked, mit kell cselekedned.

A vele utazó férfiak pedig némán álltak, mivel hallották ugyan a szót, de senkit sem láttak.

Saul pedig felkelt a földről, de mikor szemét kinyitotta, semmit sem látott; ezért kézenfogva vezették be Damaskusba.

És három napig nem látott, nem evett és nem ivott.

Volt pedig egy tanítvány Damaskusban, névszerint Anániás, akihez az Úr így szólt látomásban: Anániás! Ő pedig ezt mondta: Íme, itt vagyok, Uram,

Az Úr pedig így szólt neki: Kelj fel, menj el az Egyenes utcába és Júdás házában kérdezősködjél egy Saul nevű tárzusi ember felől; mert íme ő imádkozik,

és látomásban úgy látta, hogy egy Anániás nevű férfi jön be és teszi rá a kezét, hogy újból lásson.

Anániás azonban ezt felelte: Uram, sok embertől hallottam e férfi felől, mennyi gonoszságot művelt Jeruzsálemben a te szentjeid ellen.

És itt is meghatalmazása van a papi fejedelmektől, hogy mindazokat megkötözze, akik a te nevedet segítségül hívják.

Szólt pedig neki az Úr: Menj el, mert ő választott edényem, hogy hordozza az én nevemet a pogányok és királyok és Izrael fiai előtt.

Mert én megmutatom majd neki, mennyit kell szenvednie az én nevemért.

Ekkor Anániás elment és belépve a házba, rátette a kezét és ezt mondta: Atyámfia, Saul, az Úr küldött engem, Jézus, aki megjelent neked az úton, amelyen jöttél, hogy újból láss és megteljesedjél Szentlélekkel.

És egyszerre mintha pikkelyek estek volna le szeméről, újból látott. Ekkor felkelt és megkeresztelkedett.

És miután evett, megerősödött. Ezután néhány napig a damaskusi tanítványokkal volt.

És azonnal hirdette a zsinagógákban Jézust, hogy ő az Isten Fia,

És mindnyájan megdöbbentek, akik hallották és szóltak: Nem ez-é az, aki pusztította Jeruzsálemben azokat, akik ezt a nevet hívják segítségül és ide is azért jött, hogy fogva vigye őket a papi fejedelmekhez?

Saul azonban mindjobban megteljesedett erővel és zavarba hozta a damaskusi zsidókat, mert erősen bizonyította, hogy ez a Krisztus.

Több nap elteltével. azonban a zsidók tanácsot tartottak, hogy megöljék.

Saulusnak azonban tudomására jutott az ő fondorlatuk. És őrizték a kapukat éjjel-nappal, hogy megöljék.

A tanítványok pedig éjjel magukhoz vették őt és alábocsátották a kőfalon, kosárban eresztve le.

Mikor pedig Saul Jeruzsálembe érkezett, a tanítványokhoz próbált csatlakozni; de mindnyájan féltek tőle, mivel nem hitték, hogy ő tanítvány.

Barnabás azonban maga mellé vette őt, elvitte az apostolokhoz és elbeszélte nekik, hogyan látta az úton az Urat, miként beszélt vele és mimódon tanított Damaskusban nagy bátorsággal a Jézus nevében.

És ki- és bejáratos volt köztük Jeruzsálemben.

Nagy bátorsággal tanított az Úr nevében, és beszélt, sőt vitázott a görögül beszélő zsidókkal; azok pedig igyekeztek őt megölni.

Mikor azonban ezt az atyafiak megtudták, levitték őt Cézáreába és elküldték Tárzusba.

Az egyháznak tehát egész Júdeában, Galileában és Samáriában békessége volt és épült. Az Úr félelmében járt és a Szentlélek vigasztalása által egy re gyarapodott.

Történt pedig, hogy Péter, miután mindnyájukat sorra járta, elment a Liddában lakó szentekhez is.

Talált pedig ott egy Éneás nevű embert, aki nyolc esztendő óta ágyban feküdt gutaütötten.

És szólt neki Péter: Éneás, meggyógyít téged a Jézus Krisztus. Kelj fel, vesd meg magad az ágyadat. És nyomban felkelt.

És látták őt mindnyájan a Liddában és Sárónban lakók, akik megtértek az Úrhoz.

Joppéban pedig volt egy nőtanítvány, névszerint Tábita, ami lefordítva ezt jelenti: Dorkás, azaz: zerge. Ez gazdag volt jócselekedetekben és alamizsnákban, amelyeket osztogatott.

Azokban a napokban pedig megbetegedett és meghalt; és miután megmosták, kiterítették a felső szobában.

Lidda pedig közel volt Joppéhoz, és mikor a tanítványok hallották, hogy Péter ott van, két férfit küldtek hozzá azzal a kéréssel: Jöjj késedelem nélkül hozzánk!

Ekkor Péter felkelt és elment velük. Mihelyt odaért, felvezették őt a felső szobába és eléje álltak az özvegyasszonyok mindnyájan, sírva mutogatták a ruhákat és öltözeteket, amelyeket Dorkás készített, amíg velük együtt volt.

Péter pedig mindenkit kiküldött, azután térdre esett és imádkozott. Majd a holttesthez fordulva így szólt: Tábita, kelj fel! Az pedig felnyitotta szemét és mikor meglátta Pétert, felült.

Ez odanyújtotta neki a kezét, talpra állította, beszólította a szenteket és özvegyeket és élve vezette őt eléjük.

És tudomást szerzett erről az egész Joppe, és sokan hittek az Úrban.

Ezután több napig ott maradt Joppéban egy Simon nevű tímárnál.

Volt pedig Cézáreában egy Kornélius nevű férfiú, százados, az úgynevezett itáliai csapatból.

Ez kegyes és istenfélő ember volt egész házanépével együtt, sok alamizsnát osztogatott a népnek és szüntelen könyörgött Istenhez.

Ez az ember világosan látta látomásában a napnak mintegy kilencedik órája körül, hogy az Isten angyala bemegy hozzá és ezt mondja neki: Kornélius!

Ő pedig rátekintett és megrémültén így szólt: Mit kívánsz, Uram? Az pedig így válaszolt neki: A te imádságaid és alamizsnáid felszálltak Isten elé emlékeztetőül.

Most azért küldj Joppéba embereket és hívasd magadhoz Simont, akit Péternek hívnak.

Egy Simon nevű tímárnál van szálláson, akinek háza a tengerparton van.

Amint pedig elment az angyal, aki vele beszélt, szólított kettőt a szolgái közül és egy kegyes katonát azok közül, akik hűségesen szolgálták.

És miután mindent elmondott nekik, elküldötte őket Joppéba.

Másnap pedig, míg azok úton voltak és közeledtek a városhoz, felment Péter a ház felső részére imádkozni, hat óra tájban.

Közben azonban megéhezett és enni kívánt. De míg az ételt készítették, elragadtatás szállta meg,

és látta, hogy az ég megnyílik és valami nagy lepedőhöz hasonló edényféle, négy sarkánál fogva lebocsátva, ereszkedik a földre.

Ebben ott volt a föld mindenféle négylábú csúszó-mászó állata és az égi madarak.

Majd szó hangzott őhozzá: Kelj fel, Péter; vágd le és egyél!

Péter azonban így szólt: Semmiképpen sem, Uram, mert én soha semmiféle közönségeset vagy tisztátalant nem ettem

És ismét szó hangzott hozzá másodszor is: Amit az Isten tisztává tett, azt te ne tartsd tisztátalannak.

Ez pedig három ízben történt így s azután az edény azonnal felvitetett az égbe.

Amint pedig Péter magában tűnődött, hogy mi lehet az a látomás, amelyet látott, íme a férfiak, akiket Kornélius küldött, megtudakolták Simon házát, ott álltak a kapu előtt.

És bekiáltva, kérdezősködtek, hogy vajjon Simon, akit Péternek hívnak, ott van-e szálláson.

És míg Péter a látomás felől gondolkodott, így szólt hozzá a Lélek: Íme, három férfi keres téged.

Kelj fel azért, menj le és minden habozás nélkül menj el velük, mert én küldtem őket.

Péter tehát lement a férfiakhoz és így szólt hozzájuk: Íme, én vagyok az, akit kerestek. Mi járatban vagytok?

Ők pedig szóltak: Kornélius százados, igaz és istenfélő férfiú, aki mellett az egész zsidó nép jó bizonyságot tesz, egy szent angyaltól azt az utasítást kapta, hogy hívasson téged a házához és meghallgassa, ami mondanivalód van.

Péter pedig behívta és szállásra fogadta őket. Másnap pedig felkelt Péter és elment velük, sőt a joppéi atyafiak közül is velük mentek némelyek.

Így jutottak el másnap Cézáreába. Kornélius pedig összegyűjtötte rokonait és jóbarátait, és már várta őket

És amint Péter belépett, Kornélius eléje ment és imádattal borult lábához.

Péter azonban felemelte és ezt mondta: Kelj fel. én magam is ember vagyok.

És beszélgetve vele, bement és sok embert talált ott együtt,

akiknek ezt mondta: Ti tudjátok, menynyire tilalmas zsidónak más nemzetbelivel barátkozni, vagy ahhoz bemenni. De nekem az Isten megmutatta, hogy senkit se mondjak közönséges vagy tisztátalan embernek.

Ezért el is jöttem ellenmondás nélkül, mivel hívtál. Kérdeni tehát: miért hívattatok engem?

És Kornélius így szólt: Negyednapja körülbelül ebben az órában, kilenc órakor, imádkoztam a házamban; és íme egy férfiú állott meg előttem fényes ruhában,

aki ezt mondta: Kornélius, a te imádságod meghallgattatásra talált és alamizsnáid az Isten színe előtt emlékezetben vannak.

Küldj el azért Joppéba és hívasd magadhoz Simont, akit Péternek hívnak. Ez Simon tímár házában van szálláson a tengerparton. (A 32. vers végén egyes kéziratokban még ez olvasható: Ő, miután eljön, szól neked.)

Ezért azonnal elküldtem hozzád és te jól tetted, hogy eljöttél. Most tehát mi mindnyájan az Isten színe előtt állunk, hogy meghallgassuk mindazt, amit az Úr parancsolt neked.

Péter pedig megnyitotta száját és ezt mondta: Most értem igazán, hogy nem személyválogató az Isten,

hanem minden nemzetben kedves előtte, aki féli őt és igazságot cselekszik.

Ismeritek az igét, amelyet Izrael fiainak küldött, amikor békességet hirdetett a Jézus Krisztus által — ő mindeneknek Ura!

Ti tudjátok azt, ami történt az egész Júdeában, Galileától kezdve ama keresztség után, amelyet János hirdetett.

Hogyan kente fel Isten a názáreti Jézust Szentlélekkel és hatalommal, és hogyan járt szerte jót téve és meggyógyítva mindenkit, aki az ördög hatalma alatt volt; mert az Isten volt vele.

És mi vagyunk tanúi mindannak, amit ő mind a zsidók tartományában, mind Jeruzsálemben cselekedett. Őt megölték, fára feszítették, —

de az Isten feltámasztotta harmadnapra és megadta neki, hogy nyilván megjelenjék,

nem az egész népnek, hanem az Istentől előre választott tanúknak, nekünk, akik együtt ettünk és ittunk vele, miután feltámadott a halottak közül.

És ő megparancsolta nekünk, hogy hirdessük a népnek és tegyünk bizonyságot, hogy ő az Istentől rendelt bírája élőknek és holtaknak.

Erről a próféták mind bizonyságot tesznek, hogy bűneinek bocsánatát veszi az ő neve által mindenki, aki hisz őbenne.

Mikor még Péter ezt a beszédet mondta, leszállt a Szentlélek mindazokra, akik hallgatták az igét.

És csodálkoztak a zsidóságból való hívek, mindazok, akik Péterrel együttjöttek, hogy a pogányokra is kitöltetett a Szentlélek ajándéka.

Mert hallották, hogy nyelveken beszélnek és magasztalják az Istent. Akkor Péter így szólt:

Vájjon megtagadhatja-e valaki a vizet ezektől, hogy meg ne keresztelkedjenek, holott éppúgy vették a Szentlelket, mint mi?

És megparancsolta, hogy keresztelkedjenek meg a Jézus Krisztus nevében. Akkor kérték, hogy maradjon náluk néhány napig

Meghallották azonban az apostolok és a Júdeában levő atyafiak, hogy a pogányok is befogadták az Isten beszédét.

Mikor azért felment Péter Jeruzsálembe, vitába szálltak vele a zsidók közül valók, akik ezt mondták:

Körülmetéletlen emberekhez mentél be és együttettél velük.

Ekkor Péter sorjában magyarázni kezdte nekik a történteket:

Én Joppe városában imádkoztam, mikor elragadtatásban látomást láttam, valami nagy lepedőhöz hasonló alászálló edényfélét, amely négy sarkánál fogva leereszteteett az égből s egészen hozzám ért le.

Amikor közelebbről megnéztem, láttam abban a föld négylábú állatait, a vadakat, a csúszómászókat és az égi madarakat.

Majd szót is hallottam, amely azt mondta nekem: Kelj fel, Péter, vágd le és egyél!

Én azonban szóltam: Semmiképpen sem, Uram, mert még soha közönséges vagy tisztátalan nem került a számba.

De a szó másodízben is így felelt nekem az égből: Amit az Isten tisztává tett, azt te ne tartsd tisztátalannak.

Ez pedig három ízben történt; majd ismét felvonatott az egész az égbe.

És íme hamarosan három férfi érkezett a házhoz, amelyben voltam, akiket Cézáreából küldtek hozzám.

Szólt pedig nekem a Lélek, hogy menjek el velük minden habozás nélkül. De eljött velem ez a hat atyafi is, akikkel bementünk annak a férfiúnak házába.

Ő pedig elbeszélte nekünk, hogyan látta, amint az angyal megállott az ő házában és azt mondta neki: Küldj el Joppéba és hívasd magadhoz Simont, akit Péternek hívnak.

Ő olyan igéket hirdet neked, amelyek által mind te, mind a te egész házadnépe üdvözültök.

Mikor pedig elkezdtem beszólni, leszállt rájuk a Szentlélek, amint ránk is leszállt kezdetben.

Ekkor eszembe jutott az Úr szava, aki megmondta: János ugyan vízzel keresztelt, ti azonban Szentlélekkel fogtok megkereszteltetni.

Ha tehát az Isten ugyanazt az ajándékot adta nekik, mint nekünk is, akik hivőkké lettünk az Úr Jézus Krisztusban, — ki vagyok én, hogy az Istent ebben megakadályozhattam volnál

Ezek hallatára azután megnyugodtak és dicsőítették az Istent, és ezt mondták: E szerint hát a pogányoknak is adott az Isten megtérést az életre.

Azok pedig, akik szétszóródtak az Istvánért támadt üldözés miatt, eljutottak Feniciáig, Ciprusig és Antiókhiáig, de senkinek sem prédikálták az igét, csak a zsidóknak.

Volt azonban közöttük néhány ciprusi és cirénei férfiú, akik mikor Antiókhiába lementek, prédikáltak a görögöknek is, hirdetve az Úr Jézust.

És az Úr keze velük volt, úgyhogy nagy sokaság tért meg az Úrhoz, és lett hivővé.

Elhatott pedig a hír felőlük a jeruzsálemi gyülekezet fülébe. És kiküldték Barnabást egész Antiókhiáig.

Mikor ez odaért és látta az Isten kegyelmét, örvendezett és intette mindnyájukat, hogy állhatatos szívvel maradjanak meg az Úrban.

Mert derék ember volt, Szentlélekkel és hittel teljes. És nagy sokaság csatlakozott az Úrhoz.

Ekkor Barnabás elment Tárzusba, hogy felkeresse Sault és mikor rátalált, elvitte őt Antiókhiába.

Így történt, hogy ők egy egész esztendeig forgolódtak a gyülekezetben és nagy sokaságot tanítottak. És a tanítványokat először Antiókhiában nevezték keresztyéneknek.

Ezidőtájban pedig próféták jöttek le Jeruzsálemből Antiókhiába.

Közülök az egyik, névszerint Agabus, előállott és a Lélek által megjövendölte, hogy az egész földkerekségen éhínség lesz, amely meg is lett Klaudius császár idejében.

A tanítványok pedig elhatározták, hogy a szerint, amint kinek-kinek közöttük módjában áll, küldenek valamit segítségül a Júdeában lakó atyafiaknak.

Ezt meg is tették, és elküldték a vénekhez Barnabás és Saul keze által.

Abban az időben pedig Heródes király kegyetlenkedni kezdett némelyekkel a gyülekezetből valók közül.

Így megölette fegyverrel Jakabot, János testvérét.

És. mivel látta, hogy ez tetszik a zsidóknak, még tovább ment és elfogatta Pétert is (akkor éppen a kovásztalan kenyerek napjai voltak).

Mikor elfogatta, tömlöcbe vetette őt és átadta négy-négy katonából álló négyes őrségnek, hogy őrizzék. Húsvét után akarta őt a nép elé vezettetni.

Pétert tehát a fogságban őrizték; a gyülekezet pedig buzgón imádkozott érte az Istenhez.

Mikor pedig Heródes elő akarta őt vezettetni, azon az éjtszakán Péter két katona között aludt, megkötözve két lánccal. És őrök őrizték az ajtó előtt a tömlöcöt.

És, íme az Úr angyala odalépett hozzá és fény ragyogott fel a börtönben és meglökve Péter oldalát, felkeltette őt, és azt mondta: Kelj fel hamar. És leestek a láncok a kezéről.

És szólt neki az angyal: övezd fel magadat és kösd fel saruidat, — és úgy cselekedett. Azután így szólt neki: Vedd fel a felsőruhádat és kövess engem!

Ekkor kiment és követte őt. És nem tudta, hogy valóság az, ami az angyal által történik, hanem azt hitte, hogy látomást lát.

És mikor átmentek az első őrsön, majd a másodikon, eljutottak a vaskapuhoz, amely a városba visz. Ez magától megnyílt előttük, és amikor kimentek, végighaladtak egy utcán és az angyal hirtelen eltávozott tőle.

És Péter magához térve, ezt mondta: Most tudom igazán, hogy az Úr küldte el angyalát és szabadított meg engem Heródes kezéből és mindattól, amit várt az egész zsidó nép.

És amikor ezt megértette, elment a Márknak is nevezett János anyjának, Máriának házához. Itt sokan voltak együtt és imádkoztak.

És mikor zörgetett a kapun, egy Rodé nevű szolgálóleány ment oda, hogy hallgatódzzék;

és megismerte Péter hangját, de örömében nem nyitotta ki a kaput, hanem befutva, hírül adta, hogy Péter áll a kapu előtt.

Azok pedig így szóltak neki: Elment az eszed, ő azonban erősítette, hogy úgy van. Ekkor azok így szóltak: Az ő angyala az.

Péter közben egyre zörgetett; mikor kinyitották a kaput, meglátták őt és megdöbbentek.

Miután pedig kezével hallgatást intett nekik, elbeszélte előttük, hogyan hozta ki őt az Úr a tömlöcből. És szólt: Adjátok tudtára ezeket Jakabnak és az atyafiaknak. Majd eltávozva, más helyre ment.

Mikor pedig megvirradt, nem kis riadalom támadt a katonák között, hogy mi történt Péterrel.

Heródes pedig mikor kerestette őt és nem találta, vallatóra fogta az őröket és megparancsolta, hogy végezzék ki azokat. Akkor Júdeából lement Cézáreába, és ott időzött

Heródes pedig ellenséges indulattal volt a tírusiak és szidoniak iránt, de azok egy akarattal elmentek hozzá és minthogy megnyerték Blásztust, a király kamarását, békét kértek, mivel tartományukat a királyéból élelmezték.

Egy kitűzött napon pedig Heródes királyi ruhába öltözött és trónján ülve, nyilvánosan szólt hozzájuk,

és a nép felkiáltott: Isten szava ez és nem emberé!

Az Úr angyala pedig azonnal megverte őt azért, hogy nem Istennek adta a dicsőséget, úgyhogy férgektől emésztve halt meg.

Az Úr igéje pedig növekedett és terjedt.

Barnabás és Saul pedig visszatért Jeruzsálemből, miután betöltötték szolgálatukat, és maguk mellé vették Jánost is, akinek mellékneve Márk volt

Volt pedig Antiókhiában, az ottani gyülekezetben néhány próféta és tanító: Barnabás és Simeon, akit Nigernek hívtak és a cirénei Lucius és Manaen, aki Heródes negyedesfejedelemmel együtt nevelkedett és Saul.

Mikor ezek szolgáltak az Úrnak és böjtöltek, így szólt a Szentlélek: Válasszátok ki nekem Barnabást és Sault arra a munkára, amelyre én őket elhívtam.

Akkor, miután böjtöltek és imádkoztak és kezüket rájuk tették, elbocsátották őket.

Ők tehát, miután a Szentlélek kibocsátotta őket, lementek Szeleuciába és onnan elhajóztak Ciprusba.

És mikor Szalamisba jutottak, hirdették az Isten beszédét a zsidók zsinagógáiban. János is ott volt velük, mint segítőtárs.

És mintán a szigetet egész Páfusig bejárták, találtak egy varázsló álpróféta zsidót, akinek Barjézus volt a neve.

Ez Szergius Paulus helytartóval, ezzel az értelmes emberrel volt. Ő magához hívatta Barnabást és Sault, és hallani kívánta az Isten beszédét.

Elimás, a varázsló azonban, — mert ez a neve lefordítva — ellenkezett velük és igyekezett a helytartót elfordítani a hittől.

De Saul, aki Pál is, megtelve Szentlélekkel, erősen ránézett és

így szólt: Te minden álnoksággal és gonoszsággal teljes ördögfajzat, minden igazságnak ellensége, nem szűnsz meg az Úr igaz útait elfordítani?

Most azért íme, az Úr keze rajtad van, úgyhogy vak leszel és nem látod a napot egy ideig. És azonnal homály és sötétség szállott rá, úgyhogy tapogatódzva keresett vezetőket.

Mikor a helytartó látta a történteket, hitt, csodálkozva az Úr tanításán.

Elhajózva pedig Páfusból, Pál és kísérői Pergába, Pamfilia városába értek. János azonban elvált tőlük és hazament Jeruzsálembe.

Ők pedig Pergából tovább haladva, eljutottak Antiókhiába, Pizidia városába, szombatnapon bementek a zsinagógába és leültek.

És a törvény és próféták felolvasása után odaküldtek hozzájuk a zsinagóga elöljárói és azt mondták nekik: Atyánkfiai, férfiak, ha van valami intő beszédetek a néphez, szóljatok.

Ekkor Pál felállt, kezével intett és ezt mondta: Izraelita férfiak és ti, akik félitek az Istent, halljátok meg.

Ennek a népnek, Izraelnek Istene, kiválasztotta a mi atyáinkat és e népet felemelte, mikor Egyiptom földjén jövevények voltak és kihozta onnan őket hatalmas karja által.

Azután közel negyven esztendeig elszenvedte őket a pusztában.

És miután eltörölt hét népet Kánaán földjén, azoknak földjét örökségül adta nekik.

És azután mintegy négyszázötven esztendeig adott bírákat egészen Sámuel prófétáig.

De ők ezek után királyt kértek maguknak, és az Isten Sault adta nekik, Kisnek fiát, a Benjámin törzséből való férfiút, negyven esztendeig.

És mikor őt elvetette, Dávidot támasztotta nekik királyul, akiről bizonyságot is tett és ezt mondta: Megtaláltam Dávidot, Isai fiát, ezt a szívem szerint való férfiút, aki minden akaratomat véghez viszi.

Ennek magvából támasztott Isten, az ő ígérete szerint; Izraelnek Megváltót, Jézust,

miután János az ő eljövetele előtt a megtérés keresztségét hirdette Izrael egész népének.

És mikor János már-már bevégezte futását, azt mondta: Nem vagyok az, akinek ti gondoltok engem, hanem íme utánam jön, akinek a saruját nem vagyok méltó, hogy megoldjam.

Atyámfiai, férfiak, Ábrahám nemzetségének fiai, és akik köztetek félik az Istent, ennek az üdvösségnek beszéde nekünk küldetett.

Mert akik Jeruzsálemben laknak és vezetőik, nem ismerték őt fel, és azáltal, hogy elítélték, betöltötték a próféták jövendöléseit is, amelyeket minden szombaton felolvasnak.

És bár semmi halálra való okot nem találtak, azt kérték Pilátustól, hogy ölesse meg.

És mikor mindazt elvégezték, ami felőle megíratott, a fáról levéve, sírba helyezték

De az Isten feltámasztotta őt a halottak közül,

úgyhogy megjelent több napon át azoknak, akik vele együtt mentek fel Galileából Jeruzsálembe, s akik neki tanúi a nép előtt.

És mi hirdetjük nektek az atyáknak tett ígéretet, hogy ezt az Isten betöltötte a mi fiainknak, támasztotta nekik Jézust,

amint a második zsoltárban is meg van írva: Fiam vagy te; ma szültelek téged.

Hogy pedig feltámasztotta őt a halottak közül, úgyhogy többé nem is kell visszatérnie az enyészetbe, azt így mondta: Nektek adom az üdvösség szent és bizonyos javait, amelyeket Dávidnak ígértem.

Azért mondja másutt is: Nem engeded, hogy a te Szented rothadást lásson.

Mert Dávid, miután a maga idejében szolgált az Isten akaratának, elaludt és az ő atyáihoz helyeztetett és rothadást látott.

De akit az Isten feltámasztott, az nem látott rothadást.

Vegyétek tehát tudomásul, atyámfiai, férfiak, hogy ő általa hirdettetik nektek a bűnök bocsánata,

és mindabból, amiből Mózes törvénye által meg nem igazulhattok, ő általa mindenki megigazul, aki hisz.

Vigyázzatok azért, hogy rajtatok ne essék, amit a próféták megmondták:

Lássátok meg, ti gúnyolódok és csodálkozzatok, és semmisüljetek meg, mert én olyant cselekszem a ti időtökben, olyant, amit majd nem hisztek el, ha valaki elmondja nektek.

Mikor pedig kimentek a zsinagógából, kérték őket, hogy a következő szombaton prédikálják nekik ezeket a beszédeket.

És miután szétoszlott a zsinagóga, a zsidók és az istenfélő prozeliták közül sokan követték Pált és Barnabást, akik szóltak hozzájuk és biztatták őket, hogy maradjanak meg az Isten kegyelmében.

A következő szombaton azután majdnem az egész város összegyűlt az Isten igéjének hallgatására.

Mikor pedig látták a zsidók a sokaságot, megteltek irigységgel és annak, amit Pál állított, ellene mondtak és becsmérelték őt.

Akkor Pál és Barnabás nagy bátorsággal ezt mondták: Szükséges volt, hogy először nektek hirdettessék az Isten igéje, de mivel ti megvetitek azt és nem ítélitek magatokat méltóknak az örök életre, íme a pogányokhoz fordulunk.

Mert így parancsolta nekünk az Úr: Pogányok világosságául rendeltelek téged, hogy légy üdvösségül a föld határáig.

A pogányok pedig ennek hallatára örvendeztek és magasztalták az Úr igéjét; és mindazok, akik az örök életre elválasztattak, hittek.

így terjedt el az Úr igéje az egész vidéken.

A zsidók azonban ellenök ingerelték az előkelő istenfélő asszonyokat és a város első embereit és üldözést támasztottak Pál és Barnabás ellen, úgyhogy kiűzték őket határukból.

Ők pedig lábuk porát lerázták ellenük, elmentek Ikóniumba.

A tanítványok pedig megteltek örömmel és Szentlélekkel.

Ikóniumban pedig együtt mentek be a zsidók zsinagógájába és úgy prédikáltak, hogy mind a zsidók, mind a pogányok közül nagy sokaság lett hívővé.

Akik azonban a zsidók közül nem hittek, felingerelték és megkeserítették a pogányok lelkét az atyafiak ellen.

Mindazáltal sok időt töltöttek ott, bátran prédikálva az Úrban, aki bizonyságot tett az ő kegyelmének beszéde mellett és megadta, hogy jelek és csodák történjenek az ő kezük által.

De a városnak sok népe meghasonlott, úgyhogy némelyek a zsidók mellett, mások meg az apostolok mellett voltak.

És mikor a pogányok és zsidók az ő főembereikkel együtt támadást indítottak, hogy bántalmazzák és megkövezzék őket,

ők ezt megtudták és elmenekültek Likaónia városaiba, Lisztrába és Derbébe és a környező tartományba

és ott hirdették az evangéliumot.

És Lisztrában ott ült egy béna lábú ember, aki születésétől fogva sánta volt és sohasem járt.

Ez hallgatta a prédikáló Pált, aki reá tekintett és látta, hogy van hite, hogy meggyógyul.

Ezért hangosan így szólt hozzá: Állj a lábadra egyenesen. És felszökött és járt.

Mikor pedig a sokaság látta, amit Pál cselekedett, így kiáltott likaóniai nyelven: Az istenek jöttek le hozzánk emberi alakban.

És Barnabást Jupiternek mondták, Pált pedig Merkuriusnak, mivel ő volt a szóvivő.

Jupiter papja pedig, akinek temploma az ő városuk előtt volt, felkoszorúzott bikákat hajtott a kapukhoz és a sokasággal együtt áldozni akart.

Mikor azonban meghallották ezt az apostolok, Barnabás és Pál, ruhájukat megszaggatva, a sokaság közé futottak,

és ezt kiáltották: Férfiak, miért teszitek ezt? Mi is hozzátok hasonló természetű emberek vagyunk és azt az evangéliomot hirdetjük nektek, hogy e hiábavaló dolgoktól térjetek meg az élő Istenhez, aki teremtette az eget, a földet, a tengert és mindent, ami azokban van.

Engedte, hogy az elmúlt nemzedékekben a pogányok mind a maguk útján járjanak,

bár nem hagyta magát tanúbizonyság nélkül, mert jóltevőtök volt: adott nektek a mennyből esőt és termő időket, megtöltötte szíveteket eledellel és örömmel.

Amikor ezeket mondták, nagy-nehezen lecsendesítették a sokaságot, hogy ne áldozzék nekik.

Antiókhiából és Ikóniumból azonban zsidók jöttek oda, rábeszélték a sokaságot, Páit megkövezték és kivonszolták a városból, abban a hiedelemben, hogy meghalt.

De mikor körülvették a tanítványok, felkelt és bement a városba. És másnap Barnabással elment Derbébe.

Majd miután hirdették az evangéliomot annak a városnak és sokakat tanítványokká tettek, visszatértek Lisztrába, Ikóniumba és Antiókhiába,

erősítették a tanítványok lelkét és intették őket, hogy maradjanak meg a hitben és hogy — sok háborúságon át kell nekünk bejutnunk az Isten országába.

Miután pedig választottak számukra gyülekezetenkint véneket, imádkozással és böjtöléssel az Úrnak ajánlották őket, akiben hittek.

És Pizidián átmenve, eljutottak Pamfiliába.

Majd miután Pergában hirdették az igét, lementek Attáliába.

És onnan elhajóztak Antiókhiába, ahol az Isten kegyelmébe ajánlották volt őket, arra a munkára, amelyet immár elvégeztek.

Mikor pedig megérkeztek és a gyülekezetet összehívták, elbeszélték, hogy milyen nagy dolgokat cselekedett velük az Isten és hogy kaput nyitott a pogányoknak a hitre.

Ott aztán nem kevés időt töltöttek a tanítványokkal.

Némelyek pedig, akik Júdeából jöttek le, így tanították az atyafiakat: Ha Mózes rendtartása szerint körül nem metélkedtek nem üdvözülhettek.

Mikor azért meghasonlás támadt, Pál és Barnabás pedig nem csekély vitába került velük, úgy határoztak, hogy Pál, Barnabás és közülük némelyek ebben a vitás kérdésben menjenek fel az apostolokhoz és vénekhez Jeruzsálembe.

Ők tehát, miután a gyülekezet kikísérte őket, átmentek Fenícián és Samárián, ahol elbeszélték a pogányok megtérését, amivel nagy örömet szereztek az összes atyafiaknak.

Jeruzsálembe érkezve, a gyülekezet, az apostolok és a vének fogadták őket, ők pedig elbeszélték, hogy milyen, nagy dolgokat cselekedett velük az Isten.

Előálltak azonban némelyek, akik a farizeusok pártjából lettek hívőkké, és azt mondták, hogy körül kell metélni őket és meg kell nekik parancsolni, hogy Mózes törvényét tartsák meg.

összegyűltek tehát az apostolok és a vének, hogy efelől döntsenek.

És mikor nagy vita támadt, Péter felkelt és ezt mondta nekik: Atyámfiai, férfiak, ti tudjátok, hogy Isten már régebben engem választott ki közületek, hogy a pogányok az én számból hallják az evangéliom beszédét és higgyenek.

És a szíveket ismerő Isten bizonyságot tett mellettük, mert a Szentlelket nekik éppúgy megadta, mint nekünk is;

és semmi megkülönböztetést sem tett köztünk és köztük, mert hit által megtisztította az ő szívüket.

Miért kísértitek tehát most az Istent, hogy a tanítványok nyakába olyan igát tegyetek, amelyet sem atyáink, sem mi el nem hordozhattunk?

Sőt inkább hisszük, hogy mi is az Úr Jézus Krisztus kegyelme által üdvözülünk, mint azok is.

Akkor elhallgatott az egész sokaság; és hallgatták Pált és Barnabást, amint elbeszélték, mennyi jelt és csodát tett az Isten általuk a pogányok között.

Miután pedig ők elhallgattak, Jakab szólalt meg: Atyámfiai, férfiak, hallgassatok meg engem!

Simon elbeszélte, hogyan gondoskodott már kezdetben az Isten, hogy a pogányok közül népet szerezzen az ő nevének.

És ezzel egyeznek a próféták mondásai, amint meg van írva:

Ezek után visszatérek és felépítem Dávid leomlott sátorát és annak omladékait helyreállítom és ismét felállítom azt,

hogy a többi ember is keresse az Urat és a pogányok mindnyájan, akikért könyörögnek az én nevemben

— ezt mondja az Úr, aki mindezeket öröktől fogva tudtul adta.

Ennélfogva én úgy vélekedem, hogy azok elé, akik a pogányok közül térnek meg, nem szabad nehézséget gördíteni,

hanem írjuk meg nekik, hogy tartózkodjanak a bálványimádás fertőzésétől, a paráznaságtól, a fulladt állattól és a vértől.

Mert Mózesnek régi nemzedékek óta városonként megvannak a maga hirdetői, mivel a zsinagógákban minden szombaton olvassák őt.

Akkor jónak látták az apostolok és a vének az egész gyülekezettel együtt, hogy férfiakat válasszanak maguk közül és elküldjék őket Antiókhiába Pállal és Barnabással: Júdást, akinek mellékneve Barsabás, és Szilást, akik vezetők voltak az atyafiak között.

És elküldték általuk ezt a levelet: Mi, az apostolok és a vének, a ti atyátokfiai az Antiókhiában, Szíriában és Ciliciában levő, pogányok közül való atyafiaknak, üdvözletünket küldjük!

Mivel meghallottuk, hogy közülünk egyesek megháborítottak titeket beszédeikkel és feldúlták lelketeket — pedig nekik mi parancsot nem adtunk, —

jónak láttuk, miután egy értelemre jutottunk, hogy férfiakat válasszunk ki és küldjünk hozzátok szeretteinkkel, Barnabással és Pállal,

olyan emberekkel, akik az életüket kockáztatták a mi Urunk Jézus Krisztus nevéért.

Elküldtük azért Júdást és Szilást, akik élőszóval szintén tudtotokra adják ugyanezeket.

Mert tetszett a Szentléleknek és nekünk, hogy egyéb terhet ne vessünk rátok, csak azt, amik szükségesek, tudniillik:

hogy tartózkodjatok a bálványoknak áldozott dolgoktól, a vértől, a fulladt állattól és a paráznaságtól, Ha ezektől megóvjátok magatokat, jól teszitek. Éljetek jó egészségben!

Azok tehát, miután útnak bocsátották őket, elmentek Antiókhiába, összegyűjtötték a hívek seregét és átadták a levelet.

És mikor elolvasták, örvendeztek az intésen.

Júdás és Szilás pedig, akik maguk is próféták voltak, sok beszéddel intették és erősítették az atyafiakat.

Miután pedig bizonyos időt eltöltöttek, elbocsátották őket az atyafiak békességgel azokhoz, akik küldték őket.

De Szilás jónak látta, hogy ott maradjon.

Pál és Barnabás ugyancsak Antiókhiában időztek, ahol tanították és prédikálták többedmagukkal az Úr igéjét.

Néhány nap múlva pedig így szólt Pál Barnabásnak: Menjünk vissza, látogassuk meg atyánkfiait minden városban, amelyben hirdettük az Úr igéjét, és lássuk, hogyan vannak.

És Barnabás azt akarta, hogy vegyék maguk mellé Jánost, akit Márknak hívnak.

Pál azonban azt tartotta jónak, hogy ne vegyék maguk mellé azt, aki elszakadt tőlük Pamfiliától fogva és nem ment velük a munkára.

E miatt meghasonlás támadt közöttük, úgyhogy elszakadtak egymástól, és Barnabás, maga mellé véve Márkot, elhajózott Ciprusba.

Pál pedig Szilást választotta maga mellé s miután az atyafiak az Úr kegyelmére bízták őt, útnak indult.

És bejárta Szíriát és Ciliciát, erősítve a gyülekezeteket.

Így jutott el Derbébe és Lisztrába. És íme volt ott egy Timótheus nevű tanítvány, hivő zsidó asszonynak és görög atyának fia,

akiről jó bizonyságot tettek a Lisztrában és Ikóniumban levő atyafiak.

Ezt Pál magával akarta vinni. Ezért körülmetélte őt a zsidókért, akik azokon a helyeken voltak. Mert mindnyájan tudták, hogy atyja görög volt.

És amint átmentek a városokon, meghagyták nekik, hogy tartsák meg a rendeléseket, amelyeket a jeruzsálemi apostolok és vének határoztak.

A gyülekezetek tehát erősödtek a hitben és gyarapodtak számban naponként.

Áthaladtak pedig Frígia és Galácia tartományán és mivel a Szentlélek eltiltotta nekik, hogy az igét Ázsiában hirdessék,

Mízia felé haladva, igyekeztek Bitiniába jutni, de nem eresztette őket Jézus Lelke.

Áthaladtak tehát Mízián, lementek Tróásba.

És éjjel látomás jelent meg Pálnak: egy macedón férfi állott előtte, aki kérte őt és ezt mondta: Jöjj át Macedóniába, légy segítségül nekünk!

Mihelyt pedig a látomást látta, azonnal igyekeztünk elmenni Macedóniába, mert megértettük, hogy odahívott minket az Úr, hogy azoknak prédikáljuk az evangéliomot.

Elhajóztunk tehát Tróásból, egyenesen Szamotrákéba mentünk és másnap

onnét pedig Filippibe, amely Macedónia ama részének első városa és római település. És ebben a városban töltöttünk néhány napot.

És szombatnapon ki mentünk a városon kívül egy folyó mellé, ahol tudomásunk szerint imádkozni szoktak a zsidók és leülve, prédikáltunk az egybegyűlt asszonyoknak.

És egy Lidia nevű, Tiatira városából való istenfélő bíborárus asszony hallgatott ránk. Ennek az Úr megnyitotta a szívét, hogy figyeljen azokra, amiket Pál mondott.

Mikor pedig megkeresztelkedett egész házanépével együtt, kért minket: Ha az Úr hű tanítványának ítéltetek engem, jertek az én házamba és maradjatok ott. És unszolt minket.

Történt pedig, hogy mikor az imádkozás helyére mentünk, egy rabszolgaleány jött velünk szembe, akiben jövendőmondó lélek volt és jövendőmondásával nagy hasznot hajtott gazdáinak.

Ez követte Pált és minket, és így kiáltott: Ezek az emberek a Magasságos Istennek szolgái, akik nektek az üdvösség útját hirdetik.

Ezt pedig több napon át művelte. Pált azonban bosszantotta ez és hátrafordulva, így szólt a léleknek: Jézus Krisztus nevében parancsolom neked, hogy menj ki belőle. És kiment abban az órában.

Mikor pedig gazdái látták, hogy keresetüknek reménye elveszett, megragadták Pált és Szilást, a piacra, a hatóság elé hurcolták,

azután odavezették a bírákhoz és azt mondták: Ezek az emberek zsidó létükre zavart okoznak városunkban,

és olyan szokásokat hirdetnek, amelyeket nekünk nem szabad elfogadnunk, sem cselekednünk, mivel rómaiak vagyunk.

És velük együtt a sokaság is ellenük támadt. A bírák pedig letépették ruhájukat és megbotoztatták őket.

Miután pedig sok ütést mértek rájuk, tömlöcbe vetették és megparancsolták az őrnek, hogy gondosan őrizze őket.

Ez, mivel ilyen parancsot kapott, a belső tömlöcbe vetette őket és lábukat kalodába szorította.

Éjféltájban pedig Pál és Szilás imádkozással és énekkel dicsőítette az Istent. A foglyok pedig hallgatták,

És hirtelen nagy földrengés támadt, úgyhogy megrendültek a tömlöc alapjai és azonnal megnyílt minden ajtó és mindnyájuknak bilincsei lehullottak.

És miután az őr felriadt és látta, hogy nyitva vannak a börtönajtók, kivonta kardját, meg akarta magát ölni, mert azt gondolta, hogy a foglyok megszöktek.

Pál azonban hangosan így kiáltott: Semmi kárt ne tégy magadban, mert mindnyájan itt vagyunk.

Az pedig világosságot kérve, berohant és remegve borult Pál és Szilás elé

és miután kihozta őket, így szólt: Uraim, mit kell cselekednem, hogy üdvözüljek?

Azok pedig szóltak: Higgy az Úr Jézusban és üdvözülsz mind te, mind a te házadnépe.

És hirdették neki az Isten igéjét és mindazoknak, akik az ő házánál voltak.

És ő magához vette őket az éjtszakának abban az órájában, megmosta sebeiket és megkeresztelkedett azonnal Ő és az övéi mindnyájan.

Azután bevezette őket házába, asztalt terített nekik és egész házanépével együtt örvendezett, hogy Istenben hívővé lett.

Mikor pedig megvirradt, a bírák elküldték a törvényszolgákat ezzel az üzenettel: Bocsásd el azokat az embereket.

Az őr pedig tudtára adta e szavakat Pálnak: A bírák ideküldtek, hogy bocsássalak el titeket. Most tehát távozzatok és menjetek el békességgel.

Pál azonban azt mondta nekik: Megbotoztak minket nyilvánosan, ítélet nélkül, holott mi római polgárok vagyunk, és börtönbe vetettek. Most aztán titokban akarnak minket eltávolítani? Nem úgy, hanem jöjjenek ők maguk és vezessenek ki minket.

A törvényszolgák pedig megmondták a bíráknak ezeket a beszédeket és azok megijedtek, mikor meghallották, hogy ők rómaiak.

Azért odamentek, megkövették őket; majd kivezették és kérték, hogy távozzanak a, városból.

Ahogy a tömlöcöt elhagyták, elmentek Lídiához és mikor látták az atyafiakat, vigasztalták őket és útra keltek.

Miután pedig átmentek Amfipolison és Apollónián, Thessalonikába értek, ahol a zsidóknak zsinagógájuk volt.

Pál pedig, amint szokása volt, bement hozzájuk és három szombaton át vitatkozott velük az írásokból,

megmagyarázva és kimutatva, hogy Krisztusnak szenvednie kellett és a halottak közül feltámadnia és hogy ez a Jézus a Krisztus, akit én hirdetek nektek.

És némelyek hittek közülük és csatlakoztak Pálhoz és Sziláshoz; úgyszintén az istenfélő görögök közül nagy sokaság és az előkelő asszonyok közül nem kevesen.

De a zsidók irigységtől indíttatva, maguk mellé vettek a piaci népségből néhány züllött embert, csődületet támasztottak és felindították a várost; azután felvonulva Jázon háza elé, igyekeztek őket kihozni a nép közé.

De mikor nem találták őket, Jázont néhány atyafival együtt a város elöljárói elé vonszolták és azt kiáltozták: Ezek a világfelforgatók itt is megjelentek.

Ezeket Jázon házába fogadta, pedig mindnyájan a császár parancsai ellen cselekesznek, mivel mást mondanak királynak; Jézust.

Fel is indították a sokaságot és a város elöljáróit, akik hallották ezeket.

De mikor kezességet kaptak Jázontól és a többiektől, elbocsátották őket.

Az atyafiak pedig azonnal, azon az éjtszakán elküldték Pált Szilással együtt Béreába. Mikor odaértek, elmentek a zsidók zsinagógájába.

Ezek nemesebb lelkűek voltak, mint a thessalonikabeliek, úgyhogy az igét teljes készséggel fogadták, naponként tudakozva az írásokat, hogy úgy vannak-e ezek.

Sokan hittek tehát közülük, sőt az előkelő görög asszonyok és férfiak közül is nem kevesen.

Mikor azonban a thessalonikai zsidók megtudták, hogy Pál Béreában is hirdeti az Isten igéjét, elmentek és a sokaságot ott is felindították és fellázították.

De akkor az atyafiak gyorsan elküldték Pált, mintha a tenger felé menne, Szilás és Timótheus azonban ott maradt.

Akik pedig elkísérték Pált, elvitték egészen Athénig, majd elmentek Sziláshoz és Timótheushoz azzal a paranccsal, hogy azok minél hamarabb menjenek hozzá.

Mikor azokat Athénben várta Pál, lelke háborgott, mivel látta, hogy a város tele van bálványokkal.

Vitázott azért a zsinagógában a zsidókkal és istenfélőkkel és a piacon minden nap azokkal, akikkel éppen találkozott.

Néhány epikureus és stoikus filozófus is vitatkozott vele. És egyesek így szóltak: Mit akarhat ez a fecsegő mondani? Mások meg: Úgy látszik, hogy idegen istenségek hirdetője. Jézust és a feltámadást hirdette ugyanis nekik.

Megragadták tehát őt, az Areopágusra vitték s ezt mondták: vajjon megismerhetnők-e, mi az az új tanítás, amelyet hirdetsz?

Mert a mi fülünknek idegen dolgokat beszélsz: mi tehát meg akarjuk érteni, mik lehetnek ezek.

Az athéniek pedig mindnyájan és az ott lakó jövevények semmi mással nem törődtek, csakhogy valami újat mondjanak vagy halljanak.

Előállott pedig Pál az Areopágus közepén és így szólt: Athéni férfiak, úgy látom, hogy ti minden tekintetben nagyon istenfélők vagytok.

Mert mikor bejártam és szemléltem szentélyeiteket, egy olyan oltárra is akadtam, amelyre ez volt írva: az ISMERETLEN ISTENNEK. Akit tehát ti ismeretlenül tiszteltek, azt hirdetem én nektek.

Az Isten, aki teremtette a világot és mindazt, ami abban van, mennynek és földnek Ura és nem lakik kézzel csinált templomokban.

Emberi kéz szolgálatára sem szorul, mintha valami nélkül szűkölködnék, mivel ő ád mindennek életet, leheletet és mindent.

És az egész emberi nemzetséget egy vérből teremtette, hogy lakjanak az egész föld színén. Meghatározta előre rendelt idejüket és lakozásuk határait,

hogy keressék az Istent, ha talán kitapinthatnák őt és megtalálhatnák, noha bizony nincs messze egyikünktől sem,

mert őbenne élünk, mozgunk és vagyunk. A ti költőitek közül is ezt mondták némelyek: ,,Az ő nemzetségéből vagyunk mi is".

Mivel tehát az Isten nemzetsége vagyunk, nem szabad azt gondolnunk, hogy az istenség aranyhoz vagy ezüsthöz vagy kőhöz vagy az emberi művészet és elképzelés valamely alkotásához hasonló.

A tudatlanság időszakát ugyan elnézte az Isten, de most már azt parancsolja minden embernek mindenütt, hogy térjenek meg.

Mivel meghatározott egy napot, amelyen meg fogja ítélni a föld kerekségét igazságosan egy férfiú által, akit erre rendelt. Megbizonyította ezt mindenki előtt azzal, hogy feltámasztotta őt a halottak közül.

Mikor azonban a halottak feltámadásáról hallottak, némelyek gúnyolódtak, mások pedig azt mondták: Majd még meghallgatunk téged e felől.

így távozott Pál közülük.

Néhány férfi azonban csat lakozott hozzá, és hívővé lett; ezek között az areopágita Dienes is és egy Damaris nevű asszony és velük együtt mások.

Ezek után Pál Athénből eltávozott és Korinthusba ment.

Itt egy Akvila nevű pontusi származású zsidóra talált, aki nemrég jött Itáliából, és feleségére, Priszcillára — mivel Klaudius megparancsolta, hogy a zsidók mind távozzanak Rómából és hozzájuk csatlakozott.

Mivel pedig ugyanazt a mesterséget folytatta, náluk maradt és ott dolgozott. Mesterségükre nézve ugyanis sátorcsinálók voltak.

Vitatkozott pedig minden szombaton a zsinagógában és igyekezett meggyőzni mind a zsidókat, mind a görögöket.

Mikor pedig megérkezett Macedóniából Szilás és Timótheus, Pál teljesen az ige hirdetésében foglalatoskodott és bizonyságot tett a zsidók előtt, hogy Jézus a Krisztus.

De mikor ellenszegültek és káromlásokat mondtak, ruháját megrázta és ezt mondta nekik: Véretek a fejetekre! Én tiszta vagyok: mostantól fogva a pogányokhoz megyek.

És elköltözött onnét, egy Titius Jusztus nevű istenfélő ember házába, amely szomszédos volt a zsinagógával.

Kriszpus pedig, a zsinagógai elöljáró, hitt az Úrban egész házanépével együtt; a korinthusiak közül is sokan, miután hallották, hittek és megkeresztelkedtek.

Szólt pedig az Úr éjjel látomás által Pálnak: Ne félj, hanem prédikálj és ne hallgass,

Mert én veled vagyok és senki sem támad rád, hogy neked ártson; mert nekem sok népem van ebben a városban.

És ott lakott egy esztendeig és hat hónapig és tanította köztük az Isten igéjét.

Mikor pedig Gallió lett Ahája helytartója, a zsidók egy akarattal rátámadtak Pálra s a törvényszék elé vitték,

és ezt mondták: Ez az embereket arra csábítja, hogy törvényellenes módon tiszteljék az Istent.

Mikor pedig Pál meg akarta nyitni száját, Gallió azt mondta a zsidóknak: Ha valóban valami erőszakról vagy gonosz cselekedetről volna szó, zsidók, megokolt volna, hogy meghallgassalak titeket.

De mivel tanításról, nevekről és a ti törvényetekről folyik a vita, azt intézzétek el ti magatok, mert én ezekben nem akarok bíró lenni.

És elűzte őket a törvényszék elől.

Ekkor valamennyien megragadták Szósztenest, a zsinagógai elöljárót és ütlegelték a törvényszék előtt. Gallió azonban nem törődött vele.

Pál pedig még egy jó ideig ott maradt, azután elbúcsúzott az atyafiaktól, Szíriába hajózott és vele együtt Priszcilla és Akvila, miután ő a fejét Kenkreában megnyíratta; mert ez volt a fogadása.

így jutott Efezusba és azokat otthagyta, ő maga pedig bement a zsinagógába és vitatkozott a zsidókkal.

Ám mikor arra kérték, hogy hosszabb ideig maradjon náluk, nem volt hajlandó,

hanem búcsút vett tőlük és azt mondta: Ismét visszajövök hozzátok, ha az Isten akarja. És elhajózott Efezusból.

És miután Cézáreába ért, felment Jeruzsálembe, köszöntötte a gyülekezetet, és lement Antiókhiába.

És miután egy darabig ott időzött, elment, rendre bejárta Galácia tartományát és Frigiát, és erősítette a tanítványokat mind.

Eközben Efezusba érkezett egy Apollós nevű zsidó, alexandriai származású, ékesen szóló férfiú, járatos az írásokban.

Ez már oktatást nyert az Úr útjáról és miután lélekben buzgó volt, pontosan hirdette és tanította a Jézusra vonatkozó dolgokat, bár csak János keresztségét ismerte.

És kezdett nagy bátorsággal szólani a zsinagógában. Mikor pedig meghallgatta őt Akvila és Priszcilla, magukhoz vették és még pontosabban kifejtették előtte az Isten útját.

Majd mikor Ahájába akart átmenni, az atyafiak buzdították és írtak a tanítványoknak, hogy fogadják be. Mikor odaérkezett, nagy segítségükre volt azoknak, akik hívőkké lettek a kegyelem által,

mert nyilvánosan nagy erővel cáfolta a zsidókat, bizonyítva az írásokból, hogy Jézus a Krisztus

Történt pedig közben, míg Apollós Korinthusban volt, hogy Pál bejárta a felső tartományokat, Efezusba érkezett és mikor néhány tanítványra talált,

ezt kérdezte tőlük: vajjon vettetek-e Szentlelket, miután hívőkké lettetek? Azok pedig így feleltek neki: Sőt inkább azt sem hallottuk, hogy van-e Szentlélek.

És szólt nekik: Hát mire keresztelkedtetek meg? Azok pedig azt válaszolták: János keresztségére.

Szólt pedig Pál: János megtérés keresztségével keresztelt, és azt mondta a népnek, hogy aki utána jön, abban higgyenek, tudniillik a Jézus Krisztusban,

Mikor pedig ezt hallották, megkeresztelkedtek az Úr Jézus nevére.

És miután Pál rájuk tette a kezét, Szentlélek szállt rájuk, úgyhogy nyelveken beszéltek és prófétáltak.

Ezek a férfiak pedig összesen mintegy tizenketten voltak.

Amikor bement a zsinagógába, bátran beszélt, és három hónapon át vitatkozva igyekezett meggyőzni őket az Isten országára tartozó dolgokról.

Mikor azonban némelyek megkeményítették magukat, engedetlenek voltak és szidalmazták az Úr útját az egybegyűltek előtt, elvált tőlük és magával vitte a tanítványokat. Ettől fogva mindennap egy bizonyos Tirannus iskolájában prédikált.

így volt ez két esztendeig, úgyannyira, hogy mindazok, akik Ázsiában laktak, mind zsidók, mind görögök hallgatták az Úr igéjét.

Isten pedig rendkívüli csodákat cselekedett Pál keze által,

úgyhogy a betegekhez is elvitték testéről a kendőket vagy kötényeket és azok meggyógyultak a betegségeikből és a gonosz lelkek kimentek belőlük.

Egyes kóbor zsidó ördögűzők pedig kuruzsolni kezdtek az Úr Jézus nevével olyanokat, akikben gonosz lelkek voltak, és ezt mondták: Kényszerítünk titeket Jézusra. akit Pál prédikál!

És ezt egy bizonyos Skéva nevű zsidó főpap hét fia művelte.

De a gonosz lélek így válaszolt: Jézust ismerem, Pálról is tudok, de ti kik vagytok?

Erre az az ember, akiben a gonosz lélek volt, nekik ugrott, legyűrte őket s annyira hatalmat vett rajtuk, hogy mezítelenül és sebesülten futottak ki abból a házból.

Ez pedig tudomására jutott mindenkinek, zsidóknak és görögöknek, akik Efezusban laktak, úgyhogy félelem szállott mindnyájukra és magasztalták az Úr Jézus nevét.

És sokan a hivők közül eljöttek, megvallottak és elbeszélték ördögi mesterkedésüket.

Sokan pedig azok közül, akik varázslással foglalkoztak, könyveiket összehordtak és mindenki láttára megégették azokat. Amikor a könyvek árát összeszámolták, úgy találták, hogy az ötvenezer ezüstpénz.

Így az Úr igéje hatalmasan terjedt és megerősödött.

Ezek után Pál elhatározta a Lélek által, hogy Macedóniát és Aháját bejárva Jeruzsálembe megy és ezt mondta: Miután ott voltam, Rómát is meg kell látnom.

Elküldött pedig Macedóniába kettőt azok közül, akik neki szolgáltak: Timótheust és Erásztust, ő maga egy ideig Ázsiában maradt

Támadt azonban abban az időben nem csekély háborúság az Úr útja miatt.

Mert egy Demeter nevű ötvös, aki ezüstből Diána templomokat készített, s ezáltal a kézműveseknek nem csekély nyereséget adott,

gyűlésre hívta őket a rokon mesterséget folytatókkal együtt és ezt mondta: Férfiak, tudjátok, hogy a mi jólétünk ebből a mesterségből van.

De látjátok és halljátok, hogy ez a Pál nemcsak Efezusnak, hanem úgyszólva egész Ázsiának sok népét eláltatta és megtévesztette, mivel azt mondja, hogy nem istenek azok, amelyeket kézzel csinálnak.

De nemcsak minket fenyeget ez a veszedelem, hogy ez a mesterség hitelét veszti, hanem hogy a nagy istennőnek, Diánának templomát is semmibe veszik, úgyhogy odavész az ő nagysága, pedig egész Ázsia és az egész földkerekség tiszteli.

Amikor ezeket hallották, elteltek haraggal és így kiáltoztak: Nagy az efezusi Diána!

És megtelt az egész város izgalommal. És egy akarattal a színházba rohantak, megragadták Gájust és Arisztarkust, Pál útitársait, akik Macedóniából valók voltak.

Pált azonban, mikor a nép közé akart menni, nem eresztették a tanítványok.

Néhányan a tartomány főtisztviselői közül is, akik neki barátai voltak, elküldtek hozzá, és kérték őt, hogy ne menjen a színházba.

Ott ki egyet, ki mást kiáltozott, mert a népgyűlés összezavarodott és a többség azt sem tudta, miért gyűltek össze.

A tömegből pedig előállították Sándort, minthogy a zsidók őt tuszkolták előre. Sándor pedig kezével intve, védekezni akart a nép előtt.

Mikor azonban megismerték, hogy zsidó, egyetlen kiáltás tört ki mindnyájukból, amely mintegy két óra hosszáig tartott: Nagy az efezusi Diána!

Miután pedig a városi jegyző lecsendesítette a sokaságot, így szólt: Efezusi férfiak, ugyan ki az az ember, aki ne tudná, hogy Efezus városa a nagy istennő, Diána templomának és az égből lehullott képének őrizője?

Mivel tehát ezeknek senki sem mondhat ellent, szükséges, hogy lecsendesedjetek és semmiféle meggondolatlanságot ne cselekedjetek.

Mert idehoztátok ezeket az embereket, akik sem nem templomrablók, sem a mi istennőnk ellen káromlást nem mondtak.

Ha tehát Demeternek és kézműves társainak valaki ellen panaszuk van, vannak erre törvényszékek és helytartók: pereljenek azok előtt egymással.

Ha pedig egyéb dologra nézve van valami panaszotok, a törvényes népgyűlésen majd elintézhetitek.

Mert félő, hogy lázadással vádolnak minket a mai napért, mivel semmi ok sincs, amivel számot tudnánk adni ezért a csődületért. Ezeket mondva, feloszlatta a gyűlést.

Összevont szöveg

Miután pedig a zavargás megszűnt, Pál magához hívatta a tanítványokat, intette őket, búcsút vett tőlük és elindult, hogy Macedóniába menjen.

Amikor pedig bejárta azokat a tartományokat, még sok beszéddel intette őket és Görögországba ment.

És ott töltött három hónapot. De mivel a zsidók cselt szőttek ellene, mikor Szíriába készült hajózni, úgy döntött, hogy Macedónián át tér vissza.

Kísérte pedig őt Ázsiáig a béreai Szopater, Pirrus fia, a thessalonikaiak közül pedig Arisztarkus és Szekundus, a derbéi Gájus és Timótheus; továbbá az ázsiai Tikhikus és Trofimus.

Ezek előremenve megvártak minket Tróásban.

Mi pedig a kovásztalan kenyerek napjai után kihajóztunk Filippiből és öt nap múlva hozzájuk érkeztünk Tróásba, ahol hét napot töltöttünk.

A hét első napján pedig, mikor összegyűltünk a kenyér megtörésére, Pál prédikált nekik és mivel másnap el akart utazni, a tanítást éjfélig nyújtotta.

Sok lámpás volt pedig abban az emeleti szobában, ahol összegyűltünk.

Egy Eutihus nevű ifjú mivel Pál sok ideig prédikált, mély álomba merült és az álom úgy elnyomta, hogy leesett a harmadik emeletről és holtan szedték fel.

Ekkor Pál lement, ráborult és magához ölelve őt, ezt mondta: Ne üssetek zajt, mert a lelke még benne van.

Azután felment, megtörte a kenyeret, evett és sokáig, egész virradatig beszélgetve, útnak indult.

Az ifjút pedig élve hozták fel és igen megvigasztalódtak.

Mi pedig előre mentünk a hajóra, Asszusba eveztünk s ott akartuk felvenni Pált, mivel így rendelkezett és maga gyalog akart jönni,

Amikor pedig Asszusban összetalálkozott velünk, felvettük őt és Mitilénébe mentünk.

És onnét elhajóztunk, és másnap Kius magasságába jutottunk. A következő napon pedig áthajóztunk Számusba, — Trogilliumban megszálltunk — és másnap Milétusba mentünk. (A 15. versben gondolatjel közé tett szavak a legrégibb kéziratokban nincsenek meg.)

Mert Pál elhatározta, hogy Efezus mellett elhajózik, hogy ne kelljen időt töltenie Ázsiában, mivel sietett, hogy lehetőleg pünkösd napjára Jeruzsálemben legyen.

Milétusból azonban elküldött Efezusba, és magához hívatta a gyülekezet véneit.

Mikor azután ezek odajöttek hozzá, így szólt hozzájuk: Ti tudjátok, hogy az első naptól fogva, amelyen Ázsiába jöttem, hogyan viselkedtem közöttetek az egész idő alatt,

hogyan szolgáltam az Úrnak teljes alázatossággal, sok könnyhullatás és kísértés között, amelyek rajtam a zsidók cselvetései miatt estek.

Semmit abból, ami hasznos, el nem hallgattam, hanem inkább nyilvánosan és házanként hirdettem és tanítottam nektek,

miközben mind zsidók, mind görögök előtt bizonyságot tettem az Istenhez való megtérés és a mi Urunk Jézus Krisztusban való hit felől.

És most íme, én a Lélektől kényszerítve megyek Jeruzsálembe és nem tudom, hogy mik következnek ott rám,

csak azt, hogy a Szentlélek városonként arról tesz bizonyságot nekem, hogy fogság és nyomorúság következik rám.

De semmivel sem gondolok, sőt még az életem sem drága nekem, csakhogy elvégezhessem futásomat örömmel és azt a szolgálatot, amelyet az Úr Jézustól vettem, hogy bizonyságot tegyek Isten kegyelmének evangéliumáról.

És most íme, tudom, hogy nem látjátok többé arcomat, ti mindnyájan, akik között az Isten országát prédikálva jártam.

Azért bizonyságot teszek előttetek a mai napon, hogy én mindenkinek a vérétől tiszta vagyok.

Mert nem vonakodtam, hogy hirdessem nektek az Isten teljes akaratát.

Vigyázzatok azért magatokra és az egész nyájra, amelyben a Szentlélek titeket vigyázókká tett az Isten egyházának legeltetésére, amelyet tulajdon vérével szerzett.

Mert tudom, hogy távozásom után gonosz farkasok jönnek közétek, akik nem kímélik a nyájat.

Sőt ti magatok közül is támadnak férfiak, akik fonák dolgokat beszéljek, hogy a tanítványokat maguk után vonják.

Azért legyetek éberek, emlékezzetek meg arról, hogy három esztendeig éjjel-nappal meg nem szűntem könnyhullatással inteni mindenkit.

És most, atyámfiai, ajánllak titeket az Úrnak és az ő kegyelme igéjének, aki felépíthet és adhatja nektek minden szentekkel egyben az örökséget.

Senkinek ezüstjét vagy aranyát vagy ruháját nem kívántam,

sőt magatok tudjátok, hogy mind saját szükségleteimről, mind a velem levőkről ezek a kezek gondoskodtak.

Mindezekben példát adtam nektek, hogy ily módon munkálkodva kell az erőtlenekről gondoskodni és megemlékezni az Úr Jézus szavairól, mert ő mondta: Jobb adni, mint venni.

És mikor ezeket elmondta, térdre esve imádkozott mindnyájukkal együtt.

Ekkor mindnyájan nagy sírásra fakadtak és Pálnak nyakába borulva, csókolgatták őt.

Különösen azon a mondásán szomorodtak el, hogy többé az ő arcát nem fogják látni. Azután elkísérték a hajóra.

Amint elváltunk tőlük, elindultunk és egyenesen haladva, Kóusba érkeztünk, másnap pedig Ródusba és onnét Patarába.

Ott találtunk egy Feníciába induló hajót: ebbe beszállva, elhajóztunk.

És miután megláttuk Ciprust és elhagytuk balkéz felé, Szíriába eveztünk és Tírusban kötöttünk ki, mert a hajó ott rakta ki terhét.

És amikor megtaláltuk a tanítványokat, ott maradtunk hét napig. Ezek Pálnak a Lélek által azt mondták, hogy ne menjen fel Jeruzsálembe.

Mikor pedig eltöltöttük azokat a napokat, elindulva folytattuk utunkat és mindenki elkísért bennünket az asszonyokkal és gyermekekkel együtt még a városon is túl. És a tenger partján térdre esve imádkoztunk.

Azután elbúcsúztunk egymástól, hajóra szálltunk, ők pedig visszatértek övéikhez.

Amikor a tengeri út végére értünk, Tírusból eljutottunk Ptolemaisba, köszöntöttük az atyafiakat, és náluk maradtunk egy napig.

Másnap pedig elutaztunk és megérkeztünk Cézáreába, bementünk Fülöp evangélista házába, aki ama hét közül való volt, és nála szálltunk meg.

Ennek pedig volt négy hajadon leánya, akik prófétáltak.

Mialatt pedig több napig ott tartózkodtunk, lejött egy Júdeából való próféta, név szerint Agabus.

Mikor ez hozzánk érkezett, vette a Pál övét, megkötözte vele saját kezét és lábát, és ezt mondta: Így szól a Szentlélek: így kötözik meg a zsidók Jeruzsálemben azt a férfiút, akié ez az öv, és a pogányok kezére adják.

Mikor pedig ezeket hallottuk, mind mi, mind az odavalók kértük, hogy ne menjen fel Jeruzsálembe,

de Pál így feledt: Miért teszitek ezt, sírva és szívemet keserítve? Mert én nemcsak megkötöztetni, hanem meghalni is kész vagyok Jeruzsálemben az Úr Jézus nevéért.

Mikor tehát nem engedett, megnyugodtunk és ezt mondtuk: Legyen meg az Úr akarata!

E napok után pedig felkészültünk és felmentünk Jeruzsálembe.

Velünk jött néhány cézáreai tanítvány is, akik elvezettek bizonyos ciprusi Mnázonhoz, egy régi tanítványhoz, hogy ott legyen szállásunk.

Mikor Jeruzsálembe értünk, örömmel fogadtak minket az atyafiak.

Másnap pedig Pál velünk együtt bement Jakabhoz és a vének mindnyájan ott voltak.

Köszöntötte őket és részletesen előadta, amit Isten a pogányok között az ő szolgálata által cselekedett.

Azok pedig ennek hallatára dicsőítették az Istent és ezt mondták neki: Látod, atyánkfia, mily sok ezer zsidó van, akik hivőkké lettek és mindnyájan buzgólkodnak a törvények megtartásában.

Felőled pedig azt hallották, hogy te mindazokat a zsidókat, akik a pogányok között vannak, Mózestől való elszakadásra tanítod és azt mondod, hogy ne metéljék körül fiaikat, se a zsidó szokások szerint ne járjanak.

Mit tegyünk tehát? Mindenesetre meg fogják hallani, hogy ideérkeztél.

Tedd hát azt, amit neked mondunk. Van közöttünk négy férfi, akik fogadalmat tettek.

Ezeket vedd magad mellé, menj fel velük tisztulásra és fizess helyettük, hogy megnyírhassák fejüket. így majd mindenki megtudja, hogy semmi sem igaz abból, amit felőled hallott, hanem te magad is úgy élsz, hogy a törvényt megtartod.

A pogányokból lett hívőknek pedig megírtuk azt a határozatunkat, hogy tartózkodjanak mind a bálványáldozatoktól, mind a vértől, mind a fulladt állattól, mind a paráznaságtól.

Akkor Pál maga mellé vette azokat a férfiakat és másnap velük együtt megtisztulva, bement a templomba, és bejelentette, hogy mikor telnek le a tisztulás napjai, és mikor mutatják be mindegyikükért az áldozatot.

Mikor azonban a hét nap már eltelőben volt, az ázsiai zsidók meglátták őt a templomban, ellene ingerelték az egész sokaságot, rávetették a kezüket,

és ezt kiáltották: Izraelita férfiak, segítsetek! Ez az ember az, aki mindenkit mindenütt a nép ellen, a törvény ellen és e hely ellen tanít; ezenfelül még görögöket is hozott a templomba, amivel beszennyezte ezt a szent helyet.

Előbb ugyanis látták vele az efezusi Trofimust a városban, s azt gondolták, hogy Pál bevitte a templomba.

Felzúdult tehát az egész város, a nép összecsődült, megragadták Pált, kivonszolták a templomból és az ajtókat azonnal bezárták.

Mikor pedig meg akarták őt ölni, eljutott a híre a katonai csapat ezredeséhez, hogy az egész Jeruzsálem fellázadt.

Ez azonnal katonákat és századosokat vett maga mellé, és lerohant hozzájuk. Mikor ezek meglátták az ezredest és a katonákat, abbahagyták Pál ütlegelését.

Ekkor az ezredes odaért, elfogatta őt és megparancsolta, hogy kötözzék meg két lánccal, majd tudakolta, hogy kicsoda és mit cselekedett.

De ki egyet, ki mást kiáltott a tömeg között és mivel a zajongás miatt nem tudhatott meg semmi bizonyosat, megparancsolta, hogy vigyék a várba.

Mikor azonban a lépcsőkhöz ért, a katonáknak vinniük kellett a tömeg erőszakoskodása miatt.

Mert nagy néptömeg követte, kiáltozva: Öld meg őt!

És mikor már éppen be akarták vinni Pált a várba, így szólt az ezredeshez: Vájjon szabad-e nekem valamit szólnom hozzád? Az pedig szólt: Hát te tudsz görögül?

Hát nem te vagy az az egyiptomi, aki néhány nappal ezelőtt fellázította és a pusztába vitte ki a négyezer összeesküvőt?

Pál pedig szólt: Én ugyan tárzusi zsidó vagyok, Cilicia nem ismeretlen városának polgára, de kérlek, engedd meg nekem, hogy szóljak a néphez.

Mikor aztán megadta az engedélyt, Pál a lépcsőkön állva, intett kezével a népnek és mikor nagy csend lett, megszólalt héber nyelven és ezt mondta:

Atyámfiai, férfiak és atyák, hallgassátok meg beszédemet, amellyel előttetek védekezem.

Mikor pedig hallották, hogy héber nyelven szól hozzájuk, még jobban elcsendesedtek. És szólt:

Én zsidó vagyok, a ciliciai Tárzusban születtem, de ebben a városban növekedtem fel Gamáliel lábainál. Az ősi törvény szigorúsága szerint tanítottak, és én is oly buzgón ragaszkodtam az Istenhez, mint ma ti mindnyájan.

Ennek a tanításnak a híveit halálra üldöztem, megkötöztem és tömlöcbe vetettem férfiakat is, nőket is;

tanúja ennek a főpap is és a vének egész tanácsa, akiktől leveleket is kaptam az atyafiakhoz és elmentem Damaskusba, hogy az odavalókat is fogva hozzam Jeruzsálembe, hogy bűnhődjenek.

Történt pedig, hogy amint mentem és közeledtem Damaskushoz, déltájban hirtelen nagy mennyei világosság sugárzott körül engem,

és a földre estem és szót hallottam, amely ezt mondta nekem: Saul, Saul, miért üldözöl engem?

Én pedig azt feleltem: Kicsoda vagy, uram? És ő így szólt: Én vagyok a názáreti Jézus, akit te üldözöl.

Akik pedig velem voltak, a világosságot ugyan látták — és megrémültek — de nem hallották annak szavát, aki velem beszélt.

Én pedig szóltam: Mit cselekedjem, Uram? Az Ú erre azt mondta nekem: Kelj fel és menj Damaskusba; majd ott megmondják neked mindazt, amit Isten felőled elrendelt, hogy véghez vidd.

Mivel azonban ama világosság ragyogása miatt nem láttam, a velem levők kézen fogva vezettek és úgy mentem be Damaskusba.

Egy bizonyos Anániás pedig, aki a törvény szerint kegyes férfiú, kiről az összes ott lakó zsidók jó bizonyságot tesznek,

eljött hozzám, mellém állott és így szólt: Atyámfia, Saul, láss újból! És én abban a pillanatban megláttam őt.

Ő pedig szólt: A mi atyáink istene választott ki téged, hogy megismerd az ő akaratát és meglásd amaz Igazat és szót hallj az ő szájából.

Mert az ő tanúja leszel minden embernél, ama dolgok felől, amiket láttál és hallottál.

Most tehát miért késel? Kelj fel, keresztelkedjél meg, mosd le a bűneidet, és hívd segítségül az Ú nevét.

Történt pedig, hogy mikor Jeruzsálembe visszatértem és imádkoztam a templomban, lelkemben elragadtattam

és láttam őt, aki ezt mondta nekem: Siess és menj ki hamar Jeruzsálemből mert nem fogadják be a felőlem való bizonyságtételedet.

Ekkor így szóltam: Uram, ők maguk tudják, hogy tömlöcbe vetettem és vertem minden zsinagógában azokat, akik benned hittek.

És mikor a te mártírodnak, Istvánnak vérét ontották, én is ott álltam, és helyeseltem az ő megölését és őriztem azoknak a ruháját, akik őt megölték.

És azt mondta nekem: Eredj el, mert messze küldelek téged, a pogányok közé.

Hallgatták pedig őt eddig a szóig, de most felemelték hangjukat és ezt mondták: Töröld el a föld színéről az ilyent, mert nem szabad neki élnie.

Mivel pedig kiáltoztak, ruhájukat elhányták és port szórtak a levegőbe,

az ezredes megparancsolta, hogy vigyék a várba, és meghagyta, hogy korbácsütésekkel vallassák ki őt, hadd tudja meg, miért kiáltoztak úgy ellene.

Mikor pedig lekötötték szíjakkal, így szólt Pál az ott álló századosnak: vajjon szabad nektek megkorbácsolnotok egy római polgárt, akit még nem ítéltek el?

Miután pedig ezt meghallotta a százados, elment az ezredeshez és ezt jelentette neki: Mit akarsz tenni? Ez az ember ugyanis római polgár.

Ekkor az ezredes odament hozzá és ezt mondta neki: Mondd meg nekem, hogy csakugyan római polgár vagy? Ő pedig szólt: Az.

Az ezredes így felelt: Én nagy összegért vásároltam meg a polgárjogot. Pál pedig azt mondta: Én meg benne is születtem.

Ekkor nyomban ott hagyták, akik vallatni akarták. Sőt az ezredes is megijedt, mikor megtudta, hogy római polgár és mégis megkötöztette.

Másnap pedig bizonyosat akart tudni, hogy mivel vádolják a zsidók, feloldoztatta tehát bilincseiből és megparancsolta, hogy a papi fejedelmek az egész tanáccsal együtt üljenek össze. Ekkor Pált lehozatta és eléjük állította.

Ekkor Pál végigtekintett a tanácson és így szólt: Atyámfiai, férfiak, én teljes jó lelkiismerettel szolgáltam az Istennek mind e mai napig.

Anániás pedig, a főpap, megparancsolta azoknak, akik mellette álltak, hogy üssék szájon.

Akkor Pál így szólt neki: Megver téged az Isten, te meszelt fal! Itt ülsz, hogy ítélj felettem a törvény szerint és törvényellenesen azt parancsolod, hogy engem verjenek?

Az ott állók pedig így szóltak: Az Isten főpapját szidalmazod?

Pál erre azt mondta: Nem tudtam, atyámfiai, hogy főpap. Mert meg van írva: A te népednek fejedelmét ne átkozd!

Mivel pedig Pál tudta, hogy egyik részük a szadduceusok, másik pedig a farizeusok közül való, így kiáltott a tanács előtt. Atyámfiai férfiak, én farizeus vagyok, farizeusnak a fia a halottak feltámadásának reménysége miatt vádolnak engem.

Mihelyt pedig ezt mondta: meghasonlás támadt a farizeusok és szadduceusok között és a gyűlés megoszlott.

Mert a szadduceusok azt állítják, hogy nincs feltámadás, sem angyal, sem lélek, a farizeusok ellenben mind a kettőt vallják.

Nagy kiáltozás támadt tehát és a farizeuspárti írástudók közül némelyek felálltak és heves vitatkozásban ezt mondták: Semmi rosszat sem találunk ebben az emberben. Hátha Lélek szólt neki vagy angyal? (A 9. vers végén egyes kéziratokban még ez olvasható: Ne tusakodjunk Isten ellen.)

És mivel nagy meghasonlás támadt, az ezredes attól félve, hogy Pált szétszaggatják, megparancsolta hogy a csapat jöjjön le, ragadja ki közülük és vigye a várba.

A következő éjtszka pedig az Úr odaállt mellé és ezt mondta: Bízzál, mert amint Jeruzsálemben bizonyságot tettél az én ügyem mellett, úgy kell neked bizonyságot tenned Rómában is.

Másnap pedig a zsidók összeálltak, átok alatt megfogadták egymásnak, hogy sem nem esznek, sem nem isznak addig, amíg Pált meg nem ölik.

Többen voltak pedig negyvennél, akik ezt az összeesküvést szőtték.

Ezek elmentek a papi fejedelmekhez és vénekhez, és ezt mondták: Átok alatt köteleztük magunkat, hogy semmit sem ízlelünk addig, amíg Pált meg nem öljük,

Most azért a tanáccsal együtt javasoljátok az ezredesnek, hogy holnap hozza le hozzátok, mintha az ügyét alaposabban akarnátok megvizsgálni. Mi pedig készek vagyunk megölni őt, mielőtt ideér.

Pál nőtestvérének fia azonban meghallotta ezt a cselvetést, elment és amint bejutott a várba, tudtára adta Pálnak.

Pál pedig az egyik századost magához hivatta és ezt mondta: Vezesd az ezredeshez ezt az ifjút, mert jelenteni akar neki valamit.

Az tehát maga mellé vette őt, elvitte az ezredeshez és azt mondta: A fogoly Pál magához; hívatott engem, hogy ezt az ifjút vezessem hozzád, mert mondani akar neked valamit,

Az ezredes pedig kézenfogta, félrevonult vele és tudakolta: Mi az, amit nekem jelenteni akarsz?

Az pedig szólt: A zsidók elhatározták, hogy megkérnek téged, hozasd le Pált holnap a tanács elé, mintha alaposabban meg akarnák vizsgálni az ügyét.

De te ne engedj nekik, mert közülök több mint negyven férfi les rá, akik átokkal kötelezték magukat, hogy addig sem nem esznek, sem nem isznak, amíg meg nem ölik. Már készen is vannak és várják az üzenetedet.

Akkor az ezredes elbocsátotta az ifjút és meghagyta neki: Senkinek se szólj arról, hogy ezeket jelentetted nekem.

Ezután magához hívatott kettőt a századosok közül és így szólt: Készítsetek fel kétszáz katonát, hogy induljanak Cézáreába, és hetven lovast meg kétszáz dárdást az éjszaka harmadik órájától fogva;

és adjanak melléjük nyerges állatokat is. hogy Pált felültetve, biztonságban vigyék Félix helytartóhoz.

Levelet is írt, amelynek tartalma ez volt:

Klaudius Liziás a nemes helytartónak, Félixnek üdvözletét küldi.

Ezt a férfiút a zsidók elfogták és meg akarták ölni, de odamenve csapatommal, kiszabadítottam, mivel megtudtam, hogy római polgár.

Amikor pedig meg akartam tudni, mivel vádolják, levitettem a tanácsuk elé

és úgy találtam, hogy az ő törvényük vitás kérdései felől vádolják, de semmi halált vagy fogságot érdemlő vád nincs ellene.

Minthogy pedig jelentették nekem, hogy a zsidók e férfiú ellen merényletet akarnak elkövetni, azonnal hozzád küldtem őt, meghagyva vádlóinak is, hogy ami panaszuk van ellene, előtted mondják el. Légy jó egészségben!

A katonák tehát, amint megparancsolták nekik, magukhoz vették Pált és elvitték azon az éjtszakán Antipatrisba.

Másnap pedig a lovasok kíséretében tovább küldték őt, és visszatértek a várba.

Amazok pedig Cézáreába érve átadták a levelet a helytartónak, és Pált is eléje állították.

Mikor pedig a helytartó a levelet elolvasta, megkérdezte, melyik tartományból való és mikor megtudta, hogy Ciliciából,

azt mondta: Majd akkor hallgatlak ki, ha vádlóid is megérkeznek. És megparancsolta, hogy Heródes palotájában őrizzék.

Öt nap múlva azután lement Anániás főpap a vének közül néhánnyal és egy Tertulus nevű ügyvéddel és panaszt tettek a helytartónál Pál ellen.

Mikor pedig őt előhívták, Tertulus vádolni kezdte:

Nemes Félix, hogy általad nagy békességhez jutottunk és gondoskodásod folytán helyes intézkedések történtek e nép érdekében, ezt mi minden tekintetben és mindenütt teljes hálával ismerjük el.

De hogy sokáig ne tartóztassalak, kérlek, hallgass meg röviden minket a te kegyes jó indulatod szerint.

Mi ugyanis úgy találtuk, hogy ez az ember maga a pestis és meghasonlást támaszt a földkerekségen levő valamennyi zsidó között és feje a názáretiek eretnekségének.

A templomot is be akarta szennyezni, de elfogtuk és a mi törvényünk szerint akartuk őt megítélni,

Liziás ezredes azonban odajött és erőszakkal kivette a kezünkből.

És azt parancsolta, hogy vádlói hozzád jöjjenek. Ha kihallgatod őt, magad is meggyőződhetsz mindezekről, amikkel vádoljuk.

E vádhoz csatlakoztak a zsidók is és erősítgették, hogy valóban így van.

Amikor a helytartó intett Pálnak, hogy beszéljen, ő így felelt: Mivel tudom, hogy te sok esztendő óta bírája vagy ennek a népnek, nagyobb bátorsággal védekezem a magam ügyében.

Mert megtudhatod, hogy nincs tizenkét napjánál több, amióta feljöttem Jeruzsálembe imádkozni.

És a templomban sem találtak engem, hogy bárkivel vitatkoztam volna, vagy hogy a népet lázítottam volna, sem a zsinagógákban, sem a városban.

Azt sem bizonyíthatják rám, amivel most vádolnak.

Azt azonban megvallom neked, hogy én ama tanítás szerint, amelyet ők eretnekségnek mondanak, úgy szolgálok az én atyáim Istenének, mint aki hiszek mindabban, ami a törvényben és a prófétákban meg van írva.

Reménységem van ugyanis az Istenben, hogy — amit ezek maguk is várnak, — lesz feltámadásuk mind az igazaknak, mind a hamisaknak.

Abban gyakorlom pedig magamat, hogy botránkozás nélkül való lelkiismeretem legyen az Isten és emberek előtt mindenkor.

Sok esztendő múlva pedig eljöttem, hogy az én népemnek alamizsnát és áldozatokat hozzak.

Eközben és amikor a tisztulási fogadalmat teljesítettem, nem pedig csődületben, sem nem lázadásban talált rám a templomban

néhány ázsiai zsidó, akiknek ide kellett volna jönniük eléd és itt vádolni, ha valami panaszuk van ellenem.

Vagy mondják meg ezek maguk, vajjon találtak-e bennem valami törvényellenes cselekedetet, mikor a tanács előtt álltam,

hacsak ez egyetlen szó tekintetében nem, amelyet közöttük állva kiáltottam: A halottak feltámadása miatt állok most vádlottként előttetek.

De Félix elhalasztotta ügyüket, mivel pontos tudomása volt erről a tanításról és azt mondta: Mikor Liziás ezredes lejön, akkor fogok dönteni ügyetekben.

És megparancsolta a századosnak, hogy Pált őrizzék, de enyhébb fogságban legyen és hozzátartozói közül senkit se tiltsanak el attól, hogy szolgáljon neki.

Néhány nap múlva pedig Félix megjelent feleségével, Druzillával, aki zsidó származású volt, maga elé hívatta Pált és meghallgatta őt a Krisztusban való hit felől.

De mikor az igazságról, az önmegtartóztatásról és a jövendő ítéletről kezdett beszélni, Félix megrémülve, ezt mondta: Most menj el, de mikor alkalmam lesz, magamhoz hívatlak.

Egyszersmind pedig azt is remélte, hogy Pál pénzt ad neki. Ezért gyakrabban magához hivatta és elbeszélgetett vele. (A 26. versben egyes kéziratok az első mondat végén hozzáteszik: hogy őt szabadon bocsássa)

Két esztendő múlva Porcius Fesztus lett Félix utóda. Félix pedig fogságban hagyta Pált, hogy a zsidók kedvében járjon.

Miután Fesztus megérkezett a tartományába, három nap múlva Cézáreából felment Jeruzsálembe.

Panaszt tettek pedig előtte a papi fejedelmek és a zsidók főemberei Pál ellen és sürgették,

maguknak azt a kedvezést kérve Pál kárára, hogy hozassa őt Jeruzsálembe, mert lest akartak neki vetni, hogy megölhessék az úton.

Fesztus azonban azt felelte, hogy Pált Cézáreában őrzik, ő maga pedig hamarosan odautazik.

Akik azért köztetek — úgymond — főemberek, jöjjenek le velem és ha van valami gonoszság abban az emberben, emeljenek vádat ellene.

Miután pedig legfeljebb nyolc vagy tíz napig időzött közöttük, lement Cézáreába; és másnap bírói székbe ült és Pált előhozatta.

Mikor pedig az megjelent, a Jeruzsálemből leutazott zsidók körülállották és sok súlyos vádat emeltek ellene, amelyeket azonban nem tudtak bizonyítani,

mivel Pál a maga védelmére ezt felelte: Sem a zsidók törvénye, sem a templom, sem a császár ellen semmit sem vétettem.

Fesztus azonban a zsidóknak kedveskedni akart és feleletképen azt mondta Pálnak: Akarsz-e Jeruzsálembe felmenni, hogy ebben az ügyben ott ítélkezzem feletted?

Pál azonban azt mondta: A császár ítélőszéke előtt állok; itt kell megítéltetnem. A zsidók ellen semmit sem vétettem, amint te magad is jól tudod.

Mert ha vétkes vagyok, és ha valami halált érdemlőt cselekedtem, nem vonakodom a haláltól. Ha azonban alaptalanok azok, amikkel ezek vádolnak engem, senki engem barátságért kezökbe nem adhat. A császárhoz fellebbezek.

Ekkor Fesztus miután tanácsával értekezett, így felelt: A császárhoz fellebbeztél, a császár elé fogsz menni.

Néhány nap múlva pedig Agrippa király és Bernicé érkezett Cézáreába, hogy köszöntsék Fesztust.

Mikor pedig több napig időztek ott, Fesztus a király előtt szóba hozta Pál ügyét: Van itt egy férfiú, akit Félix hagyott foglyul.

Mikor Jeruzsálembe mentem, a papi fejedelmek és a zsidók vénei panaszt tettek ellene, kérték az elítéltetését.

Ezeknek én azt feleltem, hogy rómaiaknak nem szokásuk bárkit is kiszolgáltatni, míg a vádlottat vádlóival nem szembesítik s így alkalmat nem nyer arra, hogy a vád ellen védekezzék.

Mikor tehát idegyűltek, másnap haladék nélkül az ítélőszékbe ültem és elővezettettem azt a férfiút.

Ám vádlói mikor előállottak, semmi bűnt sem hoztak fel ellene azok közül, amiket én sejtettem,

hanem holmi vitás kérdéseik voltak vele, az ő tulajdon babonájuk felől és bizonyos meghalt Jézus felől, akiről Pál azt állította, hogy él.

Mivel pedig nem tudtam eligazodni ezekben a vitás kérdésekben, megkérdeztem, vajjon akar-e Jeruzsálembe menni, hogy ott ítéltessék meg ezekben.

Mikor pedig Pál fellebbezett és azt kívánta, hogy tartsák fogva a császár döntéséig, parancsot adtam, hogy őrizzék, amíg a császárhoz küldhetem.

Agrippa pedig így szólt Fesztusnak: Magam is szeretném hallani ezt az embert. Ő pedig így felelt: Holnap hallani fogod.

Másnap tehát Agrippa és Bernicé nagy pompával jelent meg és miután bementek a kihallgatási terembe az ezredesekkel és a város főembereivel együtt, Fesztus parancsára előhozták Pált.

És szólt Fesztus: Agrippa király és ti férfiak mindnyájan, akik velünk együtt itt vagytok! Látjátok ezt az embert, aki miatt az egész zsidóság Jeruzsálemben is, itt is megkeresett engem, azt kiáltozva, hogy ennek nem szabad tovább élnie.

Én pedig, bár úgy találtam, hogy semmi halált érdemlőt nem cselekedett, de mivel éppen ő maga a császárhoz fellebbezett, úgy döntöttem, hogy elküldöm őt.

Felőle semmi bizonyost nem tudok írni az én uramnak. Ezért hozattam elétek és kiváltképpen eléd, Agrippa király, hogy a kihallgatás megtörténtével tudjak mit írni.

Értelmetlen dolognak látszik ugyanis előttem, ha valaki úgy küld foglyot, hogy egyúttal az ellene emelt vádat is nem jelenti

Agrippa pedig így szólt Pálhoz: Megengedjük neked, hogy szólj a magad mentségére. Ekkor Pál kinyújtotta kezét és ekként védekezett:

Boldognak tartom magamat, Agrippa király, hogy mindarra nézve, amivel a zsidók vádolnak engem, előtted védekezhetem a mai napon,

mert te nagyon jól ismered a zsidók minden szokását és vitás kérdéseit. Azért kérlek, hallgass meg engem türelmesen.

Életemet, amely kezdetétől az én népem között Jeruzsálemben folyt le, ifjúságomtól fogva ismerik a zsidók mindnyájan.

Ők tudják rólam eleitől fogva — ha bizonyságot akarnak tenni —, hogy én mint farizeus a mi vallásunk legszigorúbb pártja szerint éltem.

Most is ama reménység miatt állok itt bírói eljárás alatt, melyet Isten az ígéretben adott atyáinknak,

amelyre a mi tizenkét törzsünk Istent éjjel-nappal buzgón szolgálva, reméli, hogy eljut: ezért a reménységért vádolnak engem a zsidók, Agrippa király.

Miért látszik előttetek hihetetlennek, hogy az Isten halottakat támaszt fel?

Egykor én is úgy véltem, hogy ama názáreti Jézus neve ellen sok ellenséges dolgot kell cselekednem.

Meg is cselekedtem Jeruzsálemben, és a szentek közül sokat börtönbe vetettem, miután erre a papi fejedelmektől meghatalmazást nyertem. Sőt mikor megölték őket, szavazatommal hozzájárultam,

És minden zsinagógában gyakori büntetéssel igyekeztem őket káromlásra kényszeríteni, szerfelett dühöngtem ellenük és egészen az idegen városokig üldöztem őket.

Mikor ez ügyben éppen úton voltam Damaskus felé a papi fejedelmektől vett meghatalmazással és engedéllyel,

déltájban az úton úgy láttam, óh király, hogy a mennyből napfénynél is ragyogóbb világosság sugároz körül engem és útitársaimat.

Mikor pedig mi mindnyájan földre estünk, szót hallottam, amely hozzám szólott és ezt mondta héber nyelven: Saul, Saul, miért üldözöl engem? Nehéz neked az ösztöke ellen rugódoznod.

Én pedig szóltam: Kicsoda vagy, Uram? Az Úr pedig ezt mondta: Én vagyok Jézus, akit te üldözöl.

De kelj fel, és állj lábadra, mert azért jelentem meg néked, hogy szolgává és tanúvá rendeljelek mind arra nézve, amit láttál, mind azokra nézve, amiket majd később jelentek meg neked.

Mert megszabadítalak téged a néptől és a pogányoktól, akik közé most küldelek,

hogy megnyisd szemüket, hogy sötétségből világosságra és a Sátán hatalmából az Istenhez térjenek, hogy bűneik bocsánatát vegyék és osztályrészt azok között, akik megszenteltettek a bennem való hit által.

Azért, Agrippa király, nem lettem engedetlen a mennyei látomás iránt,

hanem először a damaskusiaknak és jeruzsálemieknek, majd Júdea egész tartományában és a pogányoknak hirdettem, hogy bánják meg bűneiket, térjenek meg az Istenhez, és cselekedjenek megtéréshez méltó cselekedeteket.

Ezért fogtak el engem a zsidók a templomban és akartak megölni.

De mivel Isten megsegített mind e mai napig, itt állok és tanúbizonyságot teszek mind kicsinynek, mind nagynak, és semmit sem mondok azokon kívül, amikről mind a próféták, mind Mózes hirdették, hogy be fognak teljesedni:

hogy Krisztusnak szenvednie kell, és hogy mint a halottak feltámadásából az első, világosságot fog hirdetni e népnek és a pogányoknak.

Mikor pedig ezeket mondta a maga mentségére, Fesztus hangosan így kiáltott: Bolond vagy te, Pál; a sok tudomány őrültségbe visz.

Ő pedig válaszolt: Nem vagyok bolond, nemes Fesztus, hanem igaz és józan beszédeket hirdetek.

Mert tud ezekről a király, akihez nyílt bátorsággal is szólok, mert éppen nem gondolom, hogy ezek közül ő előtte bármi is ismeretlen volna, hiszen nem valami zugban történt dolog ez.

Hiszel-e, Agrippa király, a prófétáknak? Tudom, hogy hiszel.

Agrippa pedig így felelt Pálnak: Előbb-utóbb rábeszélsz engem, hogy keresztyénné legyek.

Pál pedig ezt mondta: Kívánnám Istentől, hogy akár előbb, akár utóbb ne csak te, hanem mindazok is, akik ma engem hallgatnak, olyanok lennétek, amilyen én is vagyok, e bilincsek nélkül.

Ezután felkelt a király, a helytartó, Bernicé és akik velük együtt ültek,

és távozóban így beszélgettek egymás között: Semmi halált vagy fogságot érdemlő dolgot nem cselekszik ez az ember.

Agrippa pedig így szólt Fesztusnak: Ezt az embert szabadon lehetett volna bocsátani, ha nem fellebbezett volna a császárhoz.

Mikor pedig úgy határoztak, hogy mi Itáliába hajózunk, mind Pált, mind a többi foglyot átadták a császári csapatból való Július nevű századosnak.

Azután felszálltunk egy adramittiumi hajóra, amely az ázsiai partvidék helyeit, akarta behajózni és útnak indultunk a macedóniai Arisztarkus kíséretében, aki thessalonikai volt.

Másnap megérkeztünk Szidonba. És mivel Július emberségesen bánt Pállal, megengedte, hogy elmenjen barátaihoz és azok gondoskodjanak róla.

És onnan elindulva, Ciprus alatt hajóztunk el, mivel a szelek ellenkező irányúak voltak.

Majd Cilicia és Pamfilia partjai mellett elhajózva, eljutottunk a liciai Mirába.

És mivel ott a százados egy Itáliába menő alexandriai hajót talált, abba szállított be minket.

Több napi lassú hajózás után nagynehezen értük el Knidust, de mivel ott a szél nem engedett partra jutni, elhajóztunk Kréta alatt, Szalmóne mellett.

És miután nagy üggyel-bajjal elhajóztunk mellette, eljutottunk egy helyre, amelyet Szépkikötőnek neveznek, amelyhez közel van Lázea városa.

Mivel pedig sok idő múlt el és a hajózás már veszedelmessé vált, hiszen a böjtnap is elmúlt már, Pál intette őket:

Férfiak, látom, hogy a hajóút folytatása nemcsak a rakományban okozhat nagy kárt, hanem életünket is veszélyezteti.

De a százados inkább hitt a kormányos mesternek és hajótulajdonosnak, mint annak, amit Pál mondott.

Mivel pedig a kikötő telelésre nem volt alkalmas, a többség úgy határozott, hogy onnan is tovább kell hajózni, hogy valami módon eljussunk Fénixbe, Kréta kikötőjébe, amely délnyugat és északnyugat felé néz és ott telelhessünk ki.

Mivel pedig déli szél kezdett lassan fújni, elindultak abban a hiszemben, hogy feltett szándékukat véghezvihetik és Kréta közelében hajóztak tovább.

Nemsokára azonban a sziget felől viharos szél csapott le, amelyet „északkeleti”-nek neveznek.

Mivel pedig a hajót magával ragadta a szél és nem bírt azzal szemben haladni, neki eresztettük, hadd sodorjon tova.

És befutva egy kis sziget alá, amelyet Klaudának hívnak, csak nagy nehezen tudtuk biztosítani a mentőcsónakot.

Miután azt felvonták, védekezni kezdtek: alul kötelekkel kötötték át a hajót és mivel féltek, hogy zátonyra futnak, a vitorlát leeresztették és úgy vitették magukat.

Minthogy pedig a szélvész hányt-vetett bennünket, másnap kidobálták a hajóterhet.

És harmadnap saját kezükkel dobálták ki a hajó felszerelését.

Mivel pedig több napon át sem a nap, sem a csillagok nem látszottak, és nem kis vihar szorongatott minket, végre minden reménységünk elveszett életben maradásunk felől.

Mikor azután már sokat éheztünk, Pál felállt köztünk, és így szólt: Bár engedelmeskednetek kellett volna nekem, férfiak, és nem lett volna szabad el indulnunk Krétából, hogy elkerüljük ezt a bajt és kárt,

de mostanra nézve is intelek titeket, hogy legyetek jó reménységben, mert senki sem vész el közületek, csak a hajó.

Mert ma éjjel mellém állott annak az Istennek angyala, akié vagyok, akinek szolgálok is

és ezt mondta: Ne félj, Pál, neked a császár elé kell állanod. És íme az Isten ajándékba adta neked mindazokat, akik veled hajóznak.

Ezért immár legyetek jó reménységben, férfiak! Mert hiszek az Istenben, hogy úgy lesz, amint nekem megmondotta.

Valami szigetre kell kivetődnünk.

Mikor pedig eljött a tizennegyedik éjtszaka, amint idestova hányódtunk az Adrián, éjféltájban a hajósok azt vették észre, hogy valami szárazföldhöz közelednek.

És lebocsátva a mérőónt, húsz ölnyinek találták a mélységet. Majd kevéssel tovább haladtak és ismét lebocsátva a mérőónt tizenöt ölnyinek találták.

És mivel féltek, hogy esetleg szirtes helyre vetődünk, a hajó farából négy horgonyt dobtak ki, alig várva, hogy nappal legyen.

Ekkor a hajósok el akartak menekülni a hajóról és a mentőcsónakot a tengerre bocsátották azzal az ürüggyel, hogy a hajó orrából horgonyokat akarnak vetni.

De Pál így szólt a századoshoz és a katonákhoz: Ha ezek nem maradnak a hajóban, akkor ti sem menekülhettek meg.

Ekkor a katonák elvágták a csónak köteleit és az ár elsodorta.

Addig pedig, amíg megvirradt, Pál intette mindnyájukat, hogy egyenek: Ma a tizennegyedik napja, amióta folyton étlen várakoztok és semmit sem ettetek.

Figyelmeztetlek azért titeket, hogy egyetek, mert ez javatokra szolgál. Mert közületek senkinek sem vész el egy hajszál sem a fejéről.

Miután pedig ezeket mondta és kenyeret vett a kezébe, hálát adott Istennek mindnyájuk előtt, megtörte azt, és enni kezdett.

Ekkor mindnyájan nekibátorodva, szintén ettek.

Lélekszám szerint pedig összesen kétszázhetvenhatan voltunk a hajóban.

Miután pedig eleget ettek, könnyítettek a hajón, és a gabonát kihányták a tengerbe.

Mikor pedig megvirradt, nem ismerték fel a szárazföldet, de egy öblöt vettek észre, amelynek lapos partja volt. Úgy döntöttek, hogy erre futtatják rá a hajót, ha bírják.

A horgonyokat tehát köröskörül elvagdalva, a tengerben hagyták, egyszersmind a kormányrúd köteleit is megoldták és felvonva a nagy vitorlát a szélfúvás elé, igyekeztek a part felé haladni.

Eközben egy földnyelvhez értek, és arra hajtották rá a hajót, amelynek eleje befúródva mozdulatlanul ott maradt, hátsó része azonban az erős hullámveréstől szétroncsolódott.

A katonák pedig azon tanakodtak, hogy a foglyokat leölik, hogy senki úszással el ne menekülhessen.

De a százados meg akarta menteni Pált és ezért megakadályozta őket e szándékukban és megparancsolta, hogy először azok ugorjanak a tengerbe, akik úszni tudnak és meneküljenek ki a szárazföldre;

azután a többiek is, ki deszkákon, ki a hajó egyéb darabjain. Így történt, hogy mindnyájan szerencsésen kimenekültek a szárazföldre.

És miután szerencsésen megmenekültünk, megtudtuk, hogy ezt a szigetet Máltának hívják.

A barbárok pedig nem közönséges jó indulattal voltak irántunk, mert tüzet rakva, befogadtak mindnyájunkat a beálló eső és hideg ellen,

Mikor pedig Pál nagy nyaláb rőzsét gyűjtött és a tűzre tette, egy vipera a melegből kimászva, megmarta és a kezére ragadt.

Amint a barbárok meglátták a kezéről lecsüngő mérges kígyót, ezt mondták egymásnak: Ez az ember bizonyosan gyilkos, akit nem hagy élni a bosszúállás, noha a tengerből megszabadult.

Ő azonban a kígyót belerázta a tűzbe és semmi baja sem lett.

Azok pedig vártak, hogy megdagad, vagy hirtelen holtan rogy össze. Mikor azonban jóidéig várták és látták, hogy semmi baja sem lesz, megváltoztatták véleményüket, és istennek mondták őt.

Annak a helynek környékén volt pedig a sziget főemberének, név szerint Publiusnak majorja, ő befogadott és három napig nagyon barátságosan vendégül látott minket.

Történt pedig, hogy Publius atyja hideglelésben és vérhasban betegen feküdt. Pál bement hozzá s miután könyörgött, kezeit rátette és meggyógyította.

Ennek megtörténte után mások is, akik betegek voltak a szigeten, eljöttek hozzá és meggyógyultak.

Ezek nagy tisztességgel bántak velünk és mikor elindultunk, elláttak a szükségesekkel.

Három hónap múlva azután útnak indultunk egy alexandriai hajón, amely a szigeten telelt s amelynek címere Kásztor és Pollux volt.

És mikor Szirakuzába értünk, ott maradtunk három napig.

Onnét a partot körül hajózva, Régiumba jutottunk és miután egy nap déli szél támadt, másnap megérkeztünk Puteoliba.

Itt atyafiakra találtunk, akik kértek minket, hogy maradjunk náluk hat napig. Így értünk Rómába.

Onnét is az atyafiak, mikor hallottak rólunk, elénk jöttek Appius Fórumáig és Tres Tabernaeig. És mikor Pál meglátta őket, hálát adott az Istennek és újból megbátorodott,

Mikor pedig Rómába érkeztünk, Pálnak megengedték, hogy külön lakjék az őt őrző katonával. (A 16. vers egyes kéziratokban így hangzik: Mikor pedig Rómába érkeztünk, a százados átadta a foglyokat az illetékes katonai parancsnoknak, Pálnak azonban megengedték, hogy külön lakjék az őt őrző katonával.)

Három nap múlva azután magához hívatta a zsidók közül való főembereket. Mikor pedig összegyűltek, így szólt hozzájuk: Atyámfiai, férfiak, bár én semmit sem vétkeztem a nép ellen vagy az ősi szokások ellen, mégis foglyul adtak Jeruzsálemből a rómaiak kezébe.

Miután ezek kihallgattak, szabadon akartak bocsátani, mivel nincs bennem semmi halált érdemlő vétek.

De mert a zsidók ez ellen tiltakoztak, kénytelen voltam a császárhoz fellebbezni, de nem mintha az én népem ellen valami vádam volna.

Azért hívattalak hát titeket, hogy lássalak és szóljak veletek, mert Izráel reménységéért hordozom ezt a láncot.

Azok pedig így szóltak neki: Mi sem levelet nem kaptunk felőled Júdeából, sem pedig az atyafiak közül senki sem jött ide s nem jelentett vagy mondott felőled semmi rosszat.

Szeretnék tehát tőled hallani, hogyan gondolkodol. Mert tudjuk, hogy mindenütt ellene mondanak ennek a felekezetnek.

Miután tehát egy napot tűztek ki neki, többen eljöttek hozzá a szállására. Ezeknek nagy bizonyságtevéssel hirdette az Isten országát és igyekezett őket meggyőzni Jézus felől, mind Mózes törvényéből, mind a prófétákból reggeltől fogva egész estig.

És némelyek hittek az ő beszédének, mások pedig nem hittek.

Mivel pedig nem egyeztek meg egymással, szétoszoltak és Pál ezt a beszédet mondta: Helyesen szólott a Szentlélek Ésaiás próféta által a ti atyáitokhoz,

mikor ezt mondta: Menj el e néphez és mondd: Hallván halljatok és ne értsetek; és nézvén nézzetek és ne lássatok!

Mert megkövéredett ennek a népnek a szíve és fülükkel nehezen hallanak és szemüket behunyják, hogy szemükkel ne lássanak, fülükkel ne halljanak, szívükkel ne értsenek és meg ne térjenek, és én meg ne gyógyítsam őket.

Tudjátok meg azért, hogy az Isten ezt az üdvösséget a pogány népeknek küldötte és azok hallgatni is fogják.

És mikor ezeket mondta, elmentek a zsidók, maguk között sokat vitatkozva.

Pál pedig két esztendeig maradt tulajdon bérelt szállásán és mindazokat fogadta, akik hozzá mentek;

hirdette az Isten országát és tanított az Úr Jézus Krisztusról, teljes bátorsággal, minden akadályozás nélkül.

Pál, Jézus Krisztus szolgája, elhívott apostol, kiválasztva az Isten evangéliumának hirdetésére,

amelyet előre megígért az ő prófétái által a szentírásokban

az ő Fia felől, aki Dávid magvából lett test szerint,

aki Isten Fiának rendeltetett hatalommal a szentség Lelke szerint, a halálból való feltámadás által, a mi Urunk Jézus Krisztus felől,

aki által vettük a kegyelmet és az apostolságot, a hitben való engedelmesség munkálására az összes pogányok között, az ő nevéért,

akik között vagytok ti is, Jézus Krisztus elhívottai, —

mind azoknak, akik Rómában vagytok, Isten szeretteinek, elhívott szenteknek: kegyelem nektek és békesség Istentől a mi Atyánktól és az Úr Jézus Krisztustól.

Először is hálát adok az én Istenemnek Jézus Krisztus által mindnyájatokért, hogy a ti hiteteknek az egész világon híre van.

Mert tanúm az Isten, akinek lelkem szerint szolgálok az ő Fiának evangéliomában, hogy szüntelen gondolok rátok,

mindenkor azért könyörgök imádságaimban, vajha egyszer már sikerülne Isten akaratából eljutnom hozzátok.

Mert kívánlak titeket látni, hogy valami lelki ajándékot közölhessek veletek a ti megerősítésetekre,

azaz, hogy együtt buzduljunk fel tinálatok egymás hite által, a tiétek által meg az enyém által.

Nem akarom pedig, hogy ne tudjátok, atyámfiai, hogy én gyakran elhatároztam magamban, hogy elmegyek hozzátok, - de mindez ideig akadályozva voltam, — hogy köztetek is nyerjek valami lelki gyümölcsöt, mint a többi pogányok között is.

Mind a görögöknek, mind a barbároknak, mind a bölcseknek, mind a tudatlanoknak adósa vagyok,

azért kész vagyok az evangéliumot nektek is hirdetni,, akik Rómában vagytok.

Mert nem szégyenlem a Krisztus evangéliomát; mivel Istennek hatalma az minden hivőnek üdvösségére, zsidónak először, azután görögnek,

Isten igazsága jelenteti ki ugyanis abban hitből hitbe, amint meg van írva: Az igaz ember pedig hitből él.

Mert Isten kinyilvánítja az ő haragját a mennyből az emberek minden istentelensége és igazságtalansága ellen, akik igazságtalansággal nyomják el az igazságot.

Mert ami az Isten felől tudható, világos előttük, mivel az Isten tette nekik nyilvánvalóvá.

Hiszen ami benne láthatatlan, tudniillik az ő örökké való hatalma és istensége, a világ teremtésétől fogva az ő alkotásaiból megérthető és látható, hogy ne menthessék magukat.

Mert bár az Istent megismerték, mégsem dicsőítették, mint Istent, sem neki hálát nem adtak, hanem okoskodásaikban hiábavalóságokra jutottak és balgatag szívük elsötétedett

Bölcseknek vallva magukat, balgatagokká lettek,

és az örökkévaló Isten dicsőségét fel cseréltek múlandó emberek, madarak, négylábú állatok és csúszó-mászó állatok képmásával.

Ezért kiszolgáltatta őket az Isten szívük vágyaiban a tisztátalanságra, hogy egymás testét megszeplősítsék,

mint akik az isteni igazságot hazugsággá változtatták és a teremtett dolgokat tisztelték és szolgálták a Teremtő helyett, aki mindörökké áldott. Ámen.

Ezért kiszolgáltatta őket az Isten tisztátalan szenvedélyekre; mert asszonyaik is a természet rendjét természetellenesre változtatták,

hasonlóképen a férfiak is, elhagyták az asszonynéppel való természetes élést, egymásra gerjedtek bujaságukban, férfiak férfiakkal förtelmeskedtek, de el is vették önmagukban tévelygésük méltó büntetését.

És amint az Istent nem méltatták arra, hogy ismeretükben megtartsák, úgy az Isten is kiszolgáltatta őket elvetemült gondolkodásra, hogy éktelen dolgokat cselekedjenek.

Telve is vannak ezek minden igazságtalansággal, gonoszsággal, kapzsisággal, rosszasággal, rakva irigységgel, gyilkossággal, viszálykodással, álnoksággal, rossz erkölccsel;

besúgók, rágalmazók, istengyűlölők, dölyfösek, kevélyek, dicsekvők, rosszban mesterkedők, szüleiknek engedetlenek,

oktalanok, hitszegők, szívtelenek, engesztelhetetlenek, irgalmatlanok.

Ezek bár ismerik az Isten rendelését, hogy az ilyen dolgokat cselekvők méltók a halálra, mégis nemcsak cselekszik azokat, hanem helyeslik is, ha mások ilyeneket cselekesznek.

Azért nem mentheted magadat, óh ember, bár ki légy, aki ítélsz: mert amiben mást megítélsz, önmagadat ítéled el, mivel ugyan azt műveled te, aki ítélsz.

Tudjuk pedig, hogy az Isten ítélete igazság szerint van azokon, akik ilyeneket cselekesznek.

Vagy azt gondolod, óh ember, aki megítéled azokat, akik ilyeneket cselekesznek, és te is azokat cselekszed, hogy te elkerülöd az Isten ítéletét?

Avagy megveted az ő jóságának, elnézésének és hosszútűrésének gazdagságát, nem tudva, hogy az Isten jósága megtérésre akar indítani téged?

De te konokságod és meg nem tért szived szerint gyűjtesz magadnak haragot a haragnak és Isten igazságos ítélete kijelentésének napjára,

aki megfizet mindenkinek az ő cselekedetei szerint;

azoknak, akik a jó cselekvésben való állhatatossággal dicsőséget, tisztességet és romolhatatlanságot keresnek, megfizet örök élettel;

azoknak pedig, akik önzők és nem engednek az igazságnak, hanem engednek a hamisságnak, megfizet búsulással és haraggal.

Nyomorúság és szorongattatás minden gonoszt cselekvő ember lelkének, zsidónak először, azután görögnek;

viszont dicsőség, tisztesség és békesség minden jót cselekvőnek, zsidónak először, azután görögnek.

Mert Isten előtt nincsen személyválogatás.

Mert akik törvény nélkül vétkeztek, törvény nélkül vesznek is el, és akik törvény alatt vétkeztek, a törvény alapján ítéltetnek el, —

mert nem azok az igazak Isten előtt, akik a törvényt hallgatják, hanem azok fognak megigazulni, akik a törvényt megcselekszik.

Mert mikor a pogányok, akiknek nincs törvényük, természettől fogva cselekszik azt, amit a törvény követel, akkor ők, bár törvényük nincs, önmaguk maguknak a törvénye,

mint akik megmutatják, hogy a törvény által követelt cselekedet be van írva szívükbe, amiről egyetemben bizonyságot tesz lelkiismeretük és az ő gondolataik, amelyek egymást kölcsönösen vádolják vagy mentegetik —

azon a napon, amelyen az Isten meg ítéli az emberek titkait az én evangéliomom szerint a Jézus Krisztus által.

Íme, neked zsidó a neved és a törvényre támaszkodol és Istennel dicsekszel,

és ismered az ő akaratát, és mert a törvényből oktatást nyertél, meg tudod ítélni, mi a jó és mi a rossz,

sőt meg vagy győződve arról, hogy te vagy a vakok vezetője, a sötétben levők világossága,

az értelmetlenek nevelője, a kiskorúak tanítója, hogy tied a törvényben világosan megfogalmazott ismeret és igazság.

Aki tehát mást tanítasz, magadat nem tanítod-e ? Aki azt hirdeted: Ne lopj! lopsz-e?

Aki azt mondod: Ne paráználkodjál! paráználkodol-e? Aki utálod a bálványokat, templomrabló vagy-e?

Aki a törvénnyel dicsekszel, a törvény megrontásával gyalázod-e az Istent?

Mert amint meg van írva, az Isten nevét miattatok káromolják a pogányok között.

Mert a körülmetélkedés használ ugyan, ha a törvényt megtartod, de ha a törvényt megszeged, körülmetéltséged körülmetéletlenséggé lett.

Ha tehát a körülmetéletlen pogány meg tartja a törvény rendeléseit, körülmetéletlensége nem tulajdonittatik-e majd neki körülmetélkedésül?

És a természettől fogva körülmetéletlen pogány, ha a tör vényt megtartja, megítél téged, aki a betű és körülmetélkedés ellenére is a tör vény megrontója vagy.

Mert nem az a zsidó, aki külsőképen az, sem nem az a körülmetélés, ami a testen külsőképen van,

hanem az a zsidó, aki belsőképen az; és a szívnek Lélekben, nem betűszerinti körülmetélése az igazi körülmetélkedés, amelynek dicsérete nem emberektől van, hanem Istentől.

Mi tekintetben különb hát a zsidó? Vagy mi a haszna a körülmetélkedésnek?

Minden tekintetben sok. Főként az, hogy Isten rájuk bízta az ő beszédeit.

De hát mit szólunk ahhoz, hogy némelyek hűtlenekké lettek? vajjon az ő hűtlenségük nem teszi-e hiábavalóvá az Isten hűségét?

Semmiképpen! Sőt inkább az Isten legyen igaz, minden ember pedig hazug, amint meg van írva: Hogy igaznak ítéltessél beszédeidben és győzelmes légy, mikor vádolnak téged.

Ha pedig a mi igazságtalanságunk arra szolgál, hogy megmutassa az Isten igazságát, mit mondjunk? vajjon nem igazságtalan-e az Isten, hogy minket büntet? (Emberi módon beszélek.)

Semmiképpen! Mert akkor hogyan ítéli meg Isten a világot?

De ha az Isten igaz-volta az én hazugságom által növekedett az ő dicsőségére, akkor miért esem ítélet alá én is, mint bűnös?

Avagy azért cselekedjük a rosszat, hogy abból jó származzék? — amint minket rágalmaznak és amint némelyek mondogatják, hogy mi így beszélünk; akiknek elítéltetése igazságos.

Hogyan van tehát? Különbek vagyunk-e? Éppenséggel nem! Mert az előbb nyilván megmutattuk, hogy zsidók és görögök mindnyájan bűn alatt vannak;

amint meg van írva: Nincs igaz egyetlen egy sem.

Nincs, aki megértse, nincs aki keresse az Istent.

Mindnyájan elhajlottak, együttesen haszontalanokká lettek; nincs aki jót cselekedjék, nincs egyetlenegy sem –

Nyitott sír a torkuk, nyelvükkel álnokságot mondanak, áspiskígyó mérge van ajkuk alatt,

szájuk telve átkozódással és keserűséggel.

Lábaik gyorsak a vérontásra.

Útjaikon romlás és nyomorúság van,

és a békesség útját nem ismerik.

Nincs istenfélelem szemük előtt.

Tudjuk pedig, hogy amit a törvény mond, azoknak mondja, akik a törvény alatt vannak, hogy minden száj bedugassék és az egész világ Isten előtt kárhozatra méltó legyen.

Ezért a törvény cselekedeteiből senki sem igazul meg ő előtte, mert a bűn ismerete csak a törvény által van.

Most pedig törvény nélkül jelent meg az Isten igazsága, amelyről tanúbizonyságot tesznek a törvény és a próféták;

még pedig Istennek igazsága a Jézus Krisztusban, való hit által mindazok számára, akik hisznek. Mert nincs különbség.

Mert mindnyájan vétkeztek és szűkölködnek az Isten dicsősége hiányában,

de megigazulnak ingyen az ő kegyelméből a Jézus Krisztusban való váltság által,

akit az Isten engesztelő áldozatul rendelt hit által az ő vérében, hogy megmutassa az ő igazságát, mivel az előbb elkövetett bűnök az Isten hosszútűrésének idején büntetlenek maradtak,

hogy így megbizonyítsa az ő igazságát a mostani időben, hogy igaz legyen ő és megigazítsa azt, aki hisz Jézusban.

Hol van tehát a dicsekvés? Lehetetlenné vált. Mely törvény által? A cselekedeteké általi Nem, hanem a hit törvénye által.

Azt valljuk tehát, hogy az ember hit által igazul meg, a törvény cselekedetei nélkül.

vajjon Isten csak a zsidóké-e? Vagy nem a pogányoké is? Bizony a pogányoké is.

Mivel egy az Isten, aki megigazítja a zsidót hitből és a pogányt hit által.

Hiábavalóvá tesszük-e tehát a törvényt a hit által? Semmiképpen! Sőt inkább megerősítjük a törvényt

Mit mondunk tehát: nyert valamit Ábrahám, a mi Atyánk, test szerint?

Mert ha Ábrahám cselekedetekből igazult meg, van mivel dicsekednie, de nem az Isten előtt.

Mert mit mond az Írás: Hitt pedig Ábrahám az Istennek és ez számíttatott be neki igazságul.

Annak pedig, aki meg szolgál érte, a jutalmat tartozásként számítják be, s nem kegyelemből.

Ellenben aki nem szolgál meg érte, hanem hisz abban, aki az istentelent megigazítja, annak hite számíttatik be igazságul.

Amint Dávid is boldognak mondja azt az embert, akinek az Isten cselekedetek nélkül számít be igazságot:

Boldogok, akiknek gonoszságaik megbocsáttattak és bűneik elfedeztettek.

Boldog ember az, akinek az Úr nem számít be bűnt.

vajjon ez a boldognak-mondás csak a körülmetéltnek szól-e vagy a körülmetéletlennek is? Mert azt mondjuk: Ábrahámnak a hit számíttatott be igazságul.

Hogyan számíttatott be te hát? Körülmetélt vagy körülmetéletlen állapotában ? Nem körülmetélt, hanem körülmetéletlen állapotában.

És a körülmetélkedés jegyét körülmetéletlenségében tanúsított hite igazságának pecsétjéül nyerte, hogy atyja legyen mindazoknak, akik körülmetéletlen létükre hisznek, hogy azoknak is beszámíttassák az igazság;

és hogy atyja legyen a zsidóknak is, azoknak, akik nemcsak körülmetélkednek, hanem követik is a mi atyánknak, Ábrahámnak az ő körülmetéletlenségében tanúsított hite nyomdokait.

Mert nem a törvény által adatott az ígéret Ábrahámnak vagy az ő magvának, hogy örökölni fogja a világot, hanem hitének igazsága által.

Mert ha azok az örökösök, akik a törvényből valók, akkor semmivé lett a hit és hiábavalóvá az ígéret.

Mert a törvény haragot szül, ahol ellenben nincs törvény, ott törvényszegés sincs.

Azért hitből, hogy kegyelemből legyen; hogy szilárd legyen az ígéret minden magzatnak, nem csupán a törvényből valónak, hanem az Ábrahám hitéből valónak is, aki mindnyájunknak atyja,

(amint meg" van írva: Sok nép atyjává tettelek téged) az előtt az Isten előtt, akiben hitt, és aki a holtakat megeleveníti és a nemlévőket létrehívja.

Ábrahám pedig reménység ellenére reménykedve hitte, hogy sok nép atyjává lesz aszerint, amint megmondatott: Ilyen sok lesz a te magod!

És hitében meg nem gyengülve, nem gondolt az ő már elhalt testére, bár mintegy száz esztendős volt, sem Sára elhalt méhére;

az Isten ígéretében sem kételkedett hitetlenül, hanem megerősödött a hitben, dicsőséget adott az Istennek,

mert teljesen meggyőződött arról, hogy amit ő ígért, meg is cselekedheti.

Ezért is számíttatott be neki igazságul.

De nemcsak őérette íratott meg, hogy igazságul számíttatott be neki,

ha nem érettünk is, akiknek majd beszámíttatok, mert hiszünk Abban, aki feltámasztotta a mi Urunkat, a Jézust a halottak közül.

Őt az Isten halálra adta a bűneinkért és feltámasztotta a megigazulásunkért.

Megigazultunk tehát hitből, és békességünk van Istennel a mi Urunk Jézus Krisztus által.

Általa a hitben menetelünk is van ahhoz a kegyelemhez, amelyben állunk; és dicsekedünk is azzal a reménységgel, hogy részesedünk az Isten dicsőségében.

De nemcsak ezzel dicsekedünk, hanem háborúságainkkal is, mivel tudjuk, hogy a háborúság állhatatosságot szül,

az állhatatosság pedig kipróbáltságot, a kipróbáltság pedig reménységet,

a reménység pedig nem szégyenít meg, mert az Isten szeretete kiáradt szívünkbe a Szentlélek által, aki adatott nekünk.

Mert Krisztus, mikor még erőtelenek voltunk, a rendelt időben meghalt az istentelenekért.

Bizonyára igaz emberért is alig hal meg valaki, — bár a jó emberért talán még meg merne halni valaki, —

Isten pedig irántunk való szeretetét abban mutatta meg, hogy Krisztus meghalt érettünk, amikor még bűnösök voltunk.

Miután azért most megigazultunk az ő vére által, sokkal inkább megmentetünk a harag ellen ő általa.

Mert ha mikor ellenségei voltunk, megbékéltettünk Istennel az ő Fiának halála által, sokkal inkább megmentetünk az ő élete által, miután megbékéltettünk vele.

Sőt nemcsak, hanem dicsekszünk is az Istenben a mi Urunk Jézus Krisztus által, aki által most a megbékélést kaptuk.

Azért amint egy ember által jött be a világba a bűn, a bűn által pedig a halál, és a halál minden emberre elhatott, mivel mindenki vétkezett; —

volt a világban bűn a törvény előtt is; a bűn azonban nem számíttatik be, ha nincs törvény.

De a halál uralkodott Ádámtól Mózesig azokon is, akik nem Ádám esetéhez hasonlóan vétkeztek, aki amaz eljövendőnek ki ábrázolása volt.

De amit Isten nekünk kegyelméből ajándékozott, nem úgy van, mint a bűn eset. Mert ha amaz egynek bűnesete által sokan haltak meg, az Isten kegyelme és ajándéka az egy embernek, Jézus Krisztusnak kegyelméből sokkal bőségesebben áradt ki sokakra.

És az ajándék sem hasonlít amaz egy ember bűnének következményéhez, mert az ítélet egy ember bűnéből lett kárhoztató ítéletté, a kegyelmi ajándék pedig sok bűnből lett igaznak nyilvánítássá.

Mert ha az egynek bűnesete miatt uralkodott a halál amaz egy ember által, sokkal inkább uralkodnak az életben az egy Jézus Krisztus által azok, akik a kegyelemnek és az igazság ajándékának bőségében részesültek.

Bizonyára azért, amint egynek bűnesete minden emberre kihatott a kárhoztató ítéletben, úgy egynek igazsága minden emberre elhatott az élet megigazulásában.

Mert amint egy ember engedetlensége által sokan a bűnösök sorába kerültek, úgy egynek engedelmessége által sokan az igazak sorába kerültek.

Közben pedig bejött a törvény, hogy a bűn megnövekedjék; de ahol megnövekedett a bűn, ott a kegyelem sokkal bőségesebben áradt el,

hogy amint uralkodott a bűn a halálban, úgy a kegyelem is uralkodjék igazság által az örök életre a mi Urunk Jézus Krisztus által.

Mit mondjunk tehát? Megmaradjunk a bűnben, hogy a kegyelem annál nagyobb legyen?

Semmiképen! Akik meghaltunk a bűnnek, mimódon élhetnénk még abban?

vajjon nem tudjátok, hogy akik megkeresztelkedtünk a Krisztus Jézusra, az ő halálára keresztelkedtünk meg?

Eltemettettünk tehát vele együtt a keresztség által a halálba, hogy amiképpen az Atya az ő dicsősége által feltámasztotta Krisztust a halottak közül, azonképen mi is új életben járjunk.

Mert ha az övéhez hasonló halálban őbelé oltattunk és vele eggyé lettünk, akkor az övéhez hasonló feltámadásban is azok leszünk.

Tudjuk pedig, hogy a mi ó emberünk vele együtt megfeszíttetett, hogy a bűn teste megsemmisüljön, hogy többé ne szolgáljunk a bűnnek.

Mert aki meghalt, megszabadult a bűntől,

Ha pedig meghaltunk Krisztussal, hisszük, hogy vele együtt élni is fogunk.

Tudjuk ugyanis, hogy Krisztus, akit Isten feltámasztott a halottak közül, többé nem hal meg. a halál nem uralkodik többé rajta.

Mert hogy meghalt, egyszersmindenkorra meghalt a bűnnek; hogy pedig él, az Istennek él.

így ítéljetek ti is magatokról, hogy meghaltatok a bűnnek, de a mi Urunk Krisztus Jézusban az Istennek éltek.

Ne uralkodjék tehát a bűn a ti halandó testetekben, hogy engedjetek kívánságainak.

Se ne adjátok oda tagjaitokat a gonoszság fegyvereiül a bűnnek, hanem adjátok oda magatokat az Istennek, mint akik a halálból életre keltetek, és tagjaitokat adjátok az igazság fegyvereiül az Istennek.

Mert a bűn nem fog uralkodni ti rajtatok, mivel nem törvény alatt vagytok, hanem kegyelem alatt.

Mi következik tehát ebből? Vétkezzünk-e, mivel nem a törvény alatt, ha nem a kegyelem alatt vagyunk? Semmiképen!

vajjon nem tudjátok, hogy akinek odaadjátok magatokat szolgákul az engedelmességre, annak vagytok a szolgái, akinek engedelmeskedtek: vagy a bűnnek halálra, vagy az engedelmességnek igazságra?

De hála az Istennek, hogy csak voltatok a bűn szolgái, de szívetek szerint engedelmeskedtetek a tanítás ama formájának, amelyre az Isten elvezetett titeket.

Miután pedig megszabadultatok a bűntől, az igazság szolgáivá lettetek.

Emberi módon szólok testetek erőtelensége miatt. Amint ugyanis odaadtátok tagjaitokat a tisztátalanságnak és törvénytelenségnek szolgákul a törvénytelenségre, úgy most adjátok oda tagjaitokat szolgákul a szent életre az igazságnak.

Mert mikor a bűn szolgái voltatok, az igazságtól szabadok voltatok.

Micsoda gyümölcsöt termett tehát akkor ez nektek? Olyat, amit most szégyeltek! Mert azoknak a vége halál.

Most ellenben miután megszabadultatok a bűntől, és az Istennek szolgáivá lettetek, megvan a gyümölcsötök a szent életre, amelynek a vége örök élet,

Mert a bűn zsoldja halál, az Isten kegyelmi ajándéka pedig örök élet Krisztus Jézusban, a mi Urunkban;

Avagy nem tudjátok, atyámfiai, — mert törvényt ismerőkhöz szólok, — hogy a törvény csak addig uralkodik az emberen, amíg ő él?

Mert a férjes asszonyt a törvény a férjéhez köti, amíg a férje él: de ha meghal, akkor az asszony megszabadul a férj törvényétől,

így tehát házasságtörőnek mondják, ha férje életében más férfiúé lesz; ha ellenben meghal a férje, szabad a törvénytől, úgy hogy nem házasságtörő, ha más férfiúé lesz.

Azért atyámfiai ti is meghaltatok a törvénynek a Krisztus teste által, hogy máséi legyetek, azéi, aki a halottak közül feltámasztatott, hogy gyümölcsöt teremjünk Istennek.

Mert mikor a testben voltunk, tagjainkban a törvény által ébresztett bűnös szenvedélyek működtek, hogy a halálnak gyümölcsözzenek.

De most megszabadultunk a törvénytől, minthogy meg haltunk arra nézve, ami fogságában tartott, hogy szolgáljunk a Lélek újságában és nem a betű óságában.

Mit mondunk tehát? Bűn a törvény? Semmiképen! Sőt inkább a bűnt nem ismertem, csak a törvény által. Mert a gonosz kívánságról sem tudtam volna, ha a törvény nem mondta volna: Ne kívánd!

De a bűn felhasználta az alkalmat, és a parancsolat által mindenféle gonosz kívánságot ébresztett bennem, mert a törvény nélkül a bűn halott,

Én pedig egykor törvény nélkül éltem. De a parancsolat eljöttével életre kelt a bűn,

én pedig meghaltam; és így halálomra volt az a parancsolat, amely életet ígért.

Mert a bűn felhasználta az alkalmat a parancsolat által, megcsalt engem és megölt általa,

De azért a törvény szent és a parancsolat is szent és igaz és jó.

Tehát ami jó, az nekem halálommá lett? Semmiképen! Sőt inkább a bűn, hogy bűn-volta nyilvánvalóvá legyen, a jó által nekem halált okoz, hogy felettébb bűnös legyen a bűn a parancsolat által.

Mert tudjuk, hogy a törvény Lélek szerint való, de én testi vagyok, eladva a bűnnek,

Mert amit véghez viszek, nem ismertem; mert nem azt teszem, amit akarok, hanem amit gyűlölök, azt cselekszem.

Ha pedig azt cselekszem, amit nem akarok, egyetértek a törvénnyel, hogy az jó.

Most tehát már nem én viszem azt véghez, ha nem a bennem lakozó bűn.

Mert tudom, hogy nem lakik bennem, vagyis az én testemben jó; mert akaratom van ugyan a jóra, de hogy azt elvégezzem, nem sikerül.

Mert nem a jót cselekszem, amit akarok, hanem a rosszat teszem, amit nem akarok.

Ha pedig azt cselekszem, amit nem akarok, akkor nem én magam viszem azt véghez, hanem a bennem lakozó bűn.

Tehát magamra nézve mintegy törvényt állapíthatom meg, hogy noha a jót akarom, csak a rosszat tudom cselekedni.

Mert gyönyörködöm ugyan az Isten törvényében a belső ember szerint,

de látok egy másik törvényt tagjaimban, amely az én elmém törvénye ellen hadakozik és engem foglyul ejt a bűn törvényének, amely tagjaimban van.

Óh én nyomorult ember! Kicsoda szabadít meg engem a halálnak ebből a testéből?

Hálát adok az Istennek a mi Urunk Jézus Krisztus által! Ezért bár én az elmémmel az Isten törvényének szolgálok, de testemmel a bűn törvényének

Nincs tehát immár semmi kárhoztatásuk azoknak, akik a Krisztus Jézusban vannak, (Az 1. vers végén egyes kéziratok hozzáteszik: akik nem test szerint járnak, hanem Lélek szerint. (V. ö. 4. vers))

mert az élet Lelkének törvénye a Krisztus Jézus által meg szabadított téged a bűn és halál törvényétől.

Mert ami lehetetlen volt a törvénynek, mivel erőtelen volt a test miatt, azt megcselekedte az Isten, amikor elküldte az ő Fiát a bűnös testhez hasonló formában és a bűnért a bűnt a testben kárhoztatta,

hogy a törvény követelése teljesüljön bennünk, akik nem test szerint járunk, hanem Lélek szerint.

Mert akik test szerint élnek, a test dolgaival törődnek, akik pedig Lélek szerint élnek, a Lélek dolgaival.

Mert a test dolgaival való törődés halál; a Lélek dolgaival való törődés pedig élet és békesség.

Mert a test dolgaival való törődés ellenségeskedés Istennel szemben, minthogy az Isten törvényének nem engedelmeskedik, mert nem is teheti.

Akik pedig test szerint élnek, " nem lehetnek kedvesek Isten előtt.

De ti nem test szerint éltek, hanem Lélek szerint, ha valóban Isten Lelke lakik bennetek. Akiben pedig nincs a Krisztus Lelke, az nem az övé.

Ha pedig Krisztus bennetek van, bár a test a bűn miatt halott, a lélek él az igazság által.

Ha pedig annak Lelke lakik bennetek, aki feltámasztotta Jézust a halottak közül, ugyanaz, aki feltámasztotta Krisztus Jézust a halottak közül, meg eleveníti a ti halandó testeteket is a bennetek lakozó Lelke által.

Ennél fogva, atyámfiai, nem vagyunk adósok a testnek, hogy test szerint éljünk.

Mert ha test szerint éltek, meghaltok; de ha a test cselekedeteit a Lélek kel megöldöklitek, élni fog tok.

Mert akiket Isten Lelke vezérel, azok Isten fiai.

Mert nem szolgaság lelkét vettétek, hogy ismét félnetek kelljen, hanem a fiúság Lelkét vettétek, aki által kiáltjuk: Abba, Atyánk!

Maga a Lélek bizonyságot tesz a mi lelkünkkel együtt, hogy Isten gyermekei, vagyunk.

Ha pedig gyermekek, örökösök is; örökösei Istennek, Krisztusnak pedig örököstársai, ha ugyan vele együtt szenvedünk, hogy vele együtt meg is dicsőíttessünk.

Én azt tartom, hogy a mostani idő szenvedései nem hasonlíthatók ahhoz a dicsőséghez, amely majd nyilvánvalóvá lesz rajtunk.

A teremtett világ ugyan is sóvárogva várja az Isten fiainak megjelenését.

Mert a teremtett világ hiábavalóság alá van vetve, nem önként, hanem az által, aki alávetette,

azzal a reménységgel, hogy maga a teremtett világ is meg szabadul a rothadandóság rabságától az Isten gyermekeinek dicsőséges szabadságára.

Mert tudjuk, hogy az egész teremtett világ együtt nyög és együtt vajúdik mind mostanig.

De nemcsak ez, hanem mi is, a Lélek zsengéjének birtokosai, mi magunk is sóhajtozunk magunkban, és várjuk a fiúvá fogadtatást, testünk megváltását.

Mert reménységre tarttattunk meg; a reménység pedig, ha látható, nem reménység; mert amit lát az ember, miért remélje is azt?

Ha pedig azt reméljük, amit nem látunk, békességes tűréssel várjuk azt.

Hasonlóképen pedig a Lélek is segítségére van a mi erőtlenségünknek. Mert azt, amit imádságunkban kérnünk kell, nem tudjuk úgy kérni, amint kell, de maga a Lélek esedezik értünk kimondhatatlan fohászkodásokkal.

Ám aki a szíveket vizsgálja, tudja mi a Lélek gondolata, mert Isten szerint esedezik a szentekért.

Tudjuk pedig, hogy azoknak, akik Istent szeretik, minden javukra van, mint akik az ő végzése szerint hivatalosak.

Mert akiket eleve ismert, eleve el is rendelte, hogy azok az ő Fiának képmására formáltassanak, hogy ő első szülött legyen sok atyafi között.

Akiket pedig eleve elrendelt, azokat el is hívta; és akiket elhívott, azokat meg is igazította; akiket pedig megigazított, azokat meg is dicsőítette.

Mit mondjunk azért ezekre? Ha Isten velünk, kicsoda ellenünk?

Aki az ő tulajdon Fiának sem kedvezett, hanem őt mindnyájunkért odaadta, hogyne ajándékozna nekünk mindent vele együtt?

Kicsoda vádolja az Isten választottait? Hiszen Isten az, aki megigazít.

Kicsoda az, aki kárhoztat? Hiszen Krisztus Jézus az, aki meg halt, sőt fel is támadott, aki az Isten jobbján van aki esedezik is érettünk.

Kicsoda szakíthat el minket a Krisztus szeretetétől? Nyomorgatás vagy szorongattatás vagy üldözés vagy éhség vagy mezítelenség vagy veszedelem vagy fegyver?

Amint meg van írva: Teéretted öldökölnek minket minden nap; olyannak tekintenek, mint a vágójuhokat.

De mindezekben diadalmaskodunk Ő általa, aki minket szeretett.

Mert meg vagyok győződve, hogy sem halál, sem élet, sem angyalok, sem fejedelemségek, sem hatalmasságok, sem jelenvalók, sem következendők,

sem magasság, sem mélység, sem semmi más teremtmény nem szakíthat el minket az Isten szeretetétől, amely a mi Urunk Jézus Krisztusban van.

Igazságot szólok Krisztusban, nem hazudok, lelkiismeretem velem együtt tesz bizonyságot a Szentlélek által,

hogy nagy az én szomorúságom és szüntelen való az én szívem fájdalma.

Mert kívánnám, ha én magam Krisztustól elszakítva átkozott lennék atyámfiaiért, test szerint való rokonaimért,

az izraelitákért, akiké a fiúvá fogadtatás és a dicsőség és a szövetségek meg a törvényadás és az istentisztelet és az ígéretek,

akiké az atyák és akik közül való test szerint a Krisztus, aki mindenek felett örökké áldandó Isten. Ámen.

Mindazáltal nem lehet, hogy az Isten beszéde hiábavalóvá lett volna. Mert nem mindnyájan izraeliták azok, akik Izraeltől valók,

sem nem mindnyájan Ábrahám gyermekei, akik az ő magvából valók; hanem: Izsák által hívatik el a te magod.

Azaz nem a test szerint való gyermekek az Isten gyermekei, hanem az ígéret gyermekei számíttatnak magnak.

Mert ígéret beszéde ez: Ez időtájban eljövök és Sárának fia lesz.

Sőt nemcsak ő, hanem Rebeka is példa, aki ugyan egytől, Izsáktól, a mi atyánktól fogant méhében ikreket;

mert mikor még meg sem születtek és semmi jót vagy rosszat nem cselekedtek, — hogy az Istennek választáson alapuló végzése megálljon, nem cselekedetekből, hanem az elhívó akaratából, —

megmondatott neki: A nagyobbik szolgál majd a kisebbiknek;

amint meg van írva: Jákobot szerettem, Ézsaut pedig gyűlöltem.

Mit mondjunk tehát? vajjon nem igazságtalanság-e ez az Istentől? Semmiképen!

Mert Mózesnek ezt mondja: Könyörülök azon, akin könyörülök és irgalmazok annak, akinek irgalmazok.

Azért nem attól függ, aki akarja, sem attól, aki fut, hanem a könyörülő Istentől.

Mert azt mondja az írás a fáraónak: Azért támasztottalak téged, hogy megmutassam rajtad hatalmamat és hogy hirdessék az én nevemet az egész földön.

Azért akin akar, könyörül, akit pedig akar, megkeményít.

Mondhatnád azért nekem: Miért hibáztat mégis engem? Hiszen az ő akaratának kicsoda állhat ellent?

De hát kicsoda vagy te, ember, hogy perbe szállsz az Istennel? vajjon mondja-e a készítmény a készítőjének: Miért formáltál engem így?

vajjon a fazekasnak nincs hatalma az agyagon, hogy ugyanabból az anyagból némely edényt ékességre, némelyet pedig közönséges használatra készítsen!

Ha pedig Isten meg akarta mutatni az ő haragját és meg akarta ismertetni az ő hatalmát, és ezért nagy béketűréssel elszenvedte a harag edényeit, amelyek pusztulásra készültek,

hogy megismertesse dicsőségének gazdagságát az irgalom edényein, amelyeket eleve elkészített a dicsőségre, mit szólhatsz ellene?

Bennünket is ilyenekül hívott el, nemcsak a zsidók, hanem a pogányok közül is.

amint Hóseásnál is mondja: Hívom a nemnépemet népemnek és a nemszeretettet szeretettnek.

És lesz, hogy azon a helyen, ahol ezt mondták nekik: Ti nem vagytok az én népem, ott az élő Isten fiainak fogják őket hívni.

Ésaiás pedig ezt kiáltja Izrael felől: Ha Izrael fiainak száma annyi volna is, mint a tenger fövénye, csak a maradék tartatik meg.

Mert az Úr az ő beszédét teljesen és gyorsan valóra váltja a földön.

És amint Ésaiás előre megmondta: Ha a Seregek Ura nem hagyott volna nekünk magot, olyanokká lettünk volna, mint Sodorna, és Gomorához lettünk volna hasonlók.

Mit mondunk tehát? Azt, hogy a pogányok, akik nem törekedtek igazságra, elnyerték az igazságot, még pedig a hitből való igazságot.

Izrael ellenben, bár az igazság törvényére törekedett, nem jutott el erre a törvényre.

Miért? Azért, mert nem hit által törekedtek arra, hanem úgy, mint ha cselekedetek által volna elnyerhető. Beleütköztek a megütközés kövébe,

amint meg van írva: Íme, a meg ütközés követ és megbotránkozás szikláját teszem Sionba, és aki hisz benne, meg nem szégyenül.

Atyámfiai, szívem szerint kívánom és könyörgök Istenhez Izraelért, hogy üdvözüljenek.

Mert bizonyságot teszek felőlük, hogy van bennük buzgóság Isten iránt, de nem a helyes ismeret szerint.

Mivel ugyanis az Isten igazságát nem ismerték, és a magukét igyekeztek érvényesíteni, az Isten igazságának nem engedelmeskedtek.

Mert a törvény vége Krisztus minden hivőnek megigazulására.

Mert Mózes a törvényből való igazságról ezt írja: Aki cselekszi azt, él általa.

A hitből való igazság pedig így szól: Ne mondd a te szívedben: Ki megy fel a mennybe? (tudniillik azért, hogy a Krisztust lehozza)

vagy: Ki száll le a mélységbe? (tudniillik azért, hogy Krisztust a halottak közül fel hozza),

hanem mit mond? Közel van hozzád az ige, a te szádban és szívedben, azaz a hitnek amaz igéje, amelyet mi hirdetünk.

Mert ha száddal Úrnak vallod Jézust és szívedben hiszed, hogy az Isten feltámasztotta őt a halottak közül, megtartatol!

Mert szívvel hiszünk, hogy meg igazuljunk, szájjal teszünk pedig vallást, hogy meg tartassunk.

Mert az írás ezt mondja: Senki sem szégyenül meg, aki őbenne hisz.

Mert nincs különbség zsidó és görög között. Mert ugyanaz az Ura mindenkinek, aki gazdagon megáld mindenkit, aki őt segítségül hívja.

Mert mindenki, aki segítségül hívja az Úr nevét, megtartatik.

De hát hogyan hívják segítségül azt, akiben nem hittek? Hogyan higgyenek pedig abban, aki felől nem hallottak? Ámde hogyan halljanak igehirdető nélkül?

De hogyan hirdessék az igét, ha nem küldetnek? Amint meg van írva: Mily kedvesek azoknak lábai, akik a jó hír örömüzenetét hozzák!

Csakhogy nem mindenki engedelmeskedett az evangéliumnak. Mert Ésaiás ezt mondja: Uram, ki hitt a mi prédikálásunknak?

Azért a hit hallásból van, a hallás pedig Krisztus igéje által.

De kérdem: talán nem hallották? Sőt minden bizonnyal az egész földre elhatott a hangjuk és a föld kerekségének határáig az ő beszédük.

De kérdem ismét: Izrael talán nem ér tette meg? Először Mózes mondja: Féltékennyé teszlek titeket oly nép által, amely nem nép, értelmetlen néppel haragítlak titeket.

Ésaiás pedig bátran ezt mondja: Megtaláltak azok, akik nem kerestek engem; nyilvánvalóvá lettem azoknak, akik nem kérdezősködtek felőlem.

Izraelről pedig így szól: Egész nap kiterjesztettem kezemet az engedetlenkedő és ellenmondó népre.

Kérdem tehát: vajjon elvetette-é Isten az ő népéti Semmiképpen! Mert én is izraelita vagyok, Ábrahám magvából, Benjámin nemzetségéből való.

Nem vetette el Isten az ő népét, amelyet eleve ismert. Vajjon nem tudjátok, mit mond az írás Illés történetében? Mimódon tesz panaszt Istennél Izrael ellen, amikor így szól:

- - -

3 Uram, prófétáidat megölték és oltáraidat lerombolták; egyedül csak én maradtam meg, és most életemre törnek.De mit mond neki az isteni felelet? Meghagytam magamnak hétezer embert, akik nem hajtottak térdet Baálnak.

így azért most is van maradék, a kegyelemből való kiválasztás szerint.

Hogyha pedig kegyelemből, akkor nem cselekedetekből, különben a kegyelem nem volna többé kegyelem. (A 6. vers végén egyes kéziratokban még ez olvasható: Hogyha pedig cselekedetekből, akkor nem kegyelemből: különben a cselekedet nem volna többé cselekedet.)

Hogyan van hát? Amit Izrael keres, azt nem nyerte el, a kiválasztottak ellenben elnyerték. A többiek pedig megkeményíttettek,

amint meg van írva: Az Isten kábultság lelkét adta nekik: szemet, hogy ne lássanak, fület, hogy ne halljanak, mind e mai napig.

Dávid is ezt mondja: Legyen az ő asztaluk tőrré és hálóvá, csapdává és megtorlássá számukra;

szemük sötétüljön el, hogy ne lássanak és hátukat görnyeszd meg mindenkorra.

Ezért azt mondom: vajjon azért botlottak-e meg, hogy elessenek? Semmiképen! Hanem az ő elestük miatt lett az üdvösség a pogányoké, hogy Isten féltékennyé tegye Izraelt.

Ha pedig az ő elestük gazdagság a világnak, és az ő kudarcuk gazdagság a pogányoknak, mennyivel inkább az ő teljes számban való megtérésük.

Mert nektek mondom, pogányoknak: mivel én a pogányok apostola vagyok, szolgálatomat azzal dicsőítem,

ha valami módon féltékenyekké teszem véreimet és megmentek közülük némelyeket.

Mert ha az ő elvettetésük a világ megbékélése, mi lesz akkor az ő befogadtatásuk, ha nem-élet a halálból?

Ha pedig a tészta zsengéje szent, akkor a tészta is az, és ha a gyökér szent, az ágak is azok.

Ha pedig némely ágak kitörettek, te viszont vad olajfa létedre beoltattál azok közé és részese lettél az olajfa gyökerének és nedvének,

ne kevélykedjél az ágakkal szemben. Ha pedig kevélykedel, tudd meg, hogy nem te hordozod a gyökeret, hanem a gyökér hordoz téged.

De te azt mondod: Az ágak azért törettek ki, hogy én oltassam be.

Úgy van. Hitetlenségük miatt törettek ki azok, te pedig hit által állasz. Fel ne fuvalkodjál, hanem félj.

Mert ha az Isten a természetes ágakat nem kímélte, téged sem fog kímélni.

Vedd fontolóra azért Isten jóságát és keménységét: azok iránt, akik elestek, keménységét; irántad pedig jóságát, ha megmaradsz az ő jóságában, különben te is kivágatol.

Sőt azok is, ha nem maradnak meg a hitetlenségben, ismét beoltatnak, mert az Istennek van hatalma, hogy ismét beoltsa őket.

Mert ha te a természettől vad olajfából kivágattál és természet ellenére beoltattál a szelíd olajfába, mennyivel inkább be fognak oltatni tulajdon olajfájukba azok, akik természettől fogva odavalók!

Hogy ne a saját bölcsességetekre építsetek, nem akarom, hogy ne tudjátok, atyámfiai, ezt a titkot: A megkeményedés Izraelre nézve csak rész szerint való, amíg a pogányok teljes számban bemennek,

és így az egész Izrael megtartatik, amint meg van írva: Eljön Sionból a Szabadító és elfordítja Jákobtól a gonoszságokat;

és ez nekik az én szövetségem, mikor eltörlöm bűneiket.

Az evangéliumot tekintve ugyan Isten ellenségei tiérettetek, de a kiválasztást tekintve szeretettek az atyákért.

Mert megbánhatatlanok az Isten ajándékai és az ő el hívása.

Mert amint ti egykor engedetlenek voltatok Istennel szemben, most pedig irgalmat nyertetek az ő engedetlenségük miatt:

aképen ezek is most engedetlenekké lettek, hogy a nektek jutott irgalom által most ők is irgalmat nyerjenek.

Mert az Isten mindenkit engedetlenség alá rekesztett, hogy mindenkin könyörüljön.

Óh Isten gazdagságának, bölcsességének és tudományának mélysége! Mily kikutathatatlanok az ő ítéletei és kinyomozhatatlanok az ő útai!

Mert ki ismer te az Úr értelmét? Vagy ki volt az ő tanácsadója?

Vagy ki adott előbb neki, hogy visszafizesse annak?

Mert őtőle, ő általa és őreá nézve van minden, övé a dicsőség mindörökké. Ámen.

Kérlek azért titeket, atyámfiai, az Isten irgalmára, hogy szánjátok oda testeteket élő, szent és Istennek kedves áldozatul. Ez legyen a ti okos istentiszteletetek.

És ne szabjátok magatokat e világhoz, hanem formálódjatok át a ti elmétek megújulásával, hogy megítélhessétek, mi az Istennek jó, kedves és tökéletes akarata.

Mert a nekem adott kegyelem által mondom mindenkinek közöttetek, hogy ne gondoljon többet magáról, mint amennyit kell, ha nem józanul gondolkozzék a hitnek az Istentől adott mértéke szerint.

Amint ugyanis egy testben sok tagunk van, de minden tagnak nem ugyanaz a rendeltetése,

aképen sokan egy test vagyunk a Krisztusban, egyenként pedig egymásnak is tagjai.

Minthogy azért különböző ajándékaink vannak a nekünk adott kegyelem szerint, ha prófétálás, a hit szabálya szerint teljesítsük,

ha szolgálat, a szolgálatban, ha tanító, a tanításban,

ha intő, az intésben; az adakozó szelídségben, az elöljáró szorgalommal; a könyörülő jókedvvel cselekedje

A szeretet képmutatás nélkül való legyen. Iszonyodjatok a gonosztól, ragaszkodjatok a jóhoz.

Atyafiúi szeretettei egymás iránt gyengédek, tisztelet adásban egymást megelőzők legyetek. 1

A jó igyekezetben ne legyetek restek; Lélekben buzgók legyetek, mint akik az Úrnak szolgáltok.

A reménységben örvendezők, a háborúságban tűrők, az imádkozásban állhatatosak;

a szentek szükségeire adakozók legyetek; a vendégszeretetet gyakoroljátok.

Áldjátok üldözőiteket, áldjátok és ne átkozzátok.

Örüljetek az örülőkkel és sírjatok a sírókkal.

Egymással egyetértésben éljetek; ne kevélykedjetek, hanem az alázatosakhoz szabjátok magatokat. Ne legyetek bölcsek ti magatokban.

Senkinek rosszal rosszért ne fizessetek. A tisztességre legyen gondotok minden ember előtt.

Ha lehetséges, amennyiben rajtatok áll, minden emberrel békességben éljetek.

Magatokért bosszút ne álljatok, szeretteim, hanem adjatok helyet az Isten haragjának; mert meg van írva: Enyém a bosszúállás, én megfizetek, — ezt mondja az Úr.

Ha te hát éhezik a te ellenséged, adj ennie; ha szomjazik, adj innia, mert ha ezt cselekszed, eleven szenet gyűjtesz a fejére.

Ne engedd, hogy a gonosz legyőzzön, hanem te győzd le a gonoszt jóval.

Mindenki engedelmeskedjék a felettes hatalmaknak, mert nincs hatalom, csak Istentől s amely hatalmak vannak, azokat Isten rendelte.

Azért aki ellene támad a hatalomnak, Isten rendelésének támad ellene; akik pedig ez ellen támadnak, önmaguknak szereznek ítéletet.

Mert az elöljáróktól nem kell félnie annak, aki jót cselekszik, hanem csak annak, aki gonoszat cselekszik. Akarod-e pedig, hogy ne kelljen félned a hatalomtól? A jót cselekedd és dicséretet nyersz tőle.

Mert Isten szolgája ő a te javadra. Ha viszont a rosszat cselek szed, félj, mert nem ok nélkül viseli a fegyvert; mert Isten szolgája, hogy az ő haragjával sújtsa azt, aki gonoszt cselekszik.

Ezért nemcsak a harag elkerülésére, hanem a lelkiismeretért is szükséges engedelmeskedni.

Mert azért fizettek adót is, mivel Isten szolgái azok, akik éppen ebben a tisztükben fáradoznak.

Adjátok meg tehát mindenkinek, amivel tartoztok: akinek az adóval, az adót; akinek a vámmal, a vámot; akinek a félelemmel, a félelmet; akinek a tisztelettel, a tiszteletet.

Senkinek semmivel ne tartozzatok, csak azzal, hogy egymást szeressétek. Mert aki szereti felebarátját, a törvényt betöltötte.

Mert ez: Ne paráználkodjál, ne ölj, ne lopj, hamis tanú bizonyságot ne szólj, ne kívánd, és ha valami más parancsolat van, ebben az igében foglalható egybe: Szeresd felebarátodat, mint tenmagadat.

Mert a szeretet nem tesz rosszat a felebaráttal. Azért a törvény betöltése a szeretet.

Ezt cselekedjük, mivel tudjuk az időt, hogy itt van már az óra, hogy az álomból felserkenjetek. Mert most közelebb van hozzánk az üdvösség, mint mikor hívőkké lettünk.

Az éjtszaka elmúlt, a nappal pedig elközelgett: vessük le tehát a sötétség cselekedeteit és öltözzük fel a világosság fegyvereit.

Mint nappal, tisztességben járjunk, nem dobzódásokban és részegségekben, nem bujálkodásokban és feslettségekben, nem civódásban és irigységben;

hanem öltözzétek fel az Úr Jézus Krisztust és a testet ne tápláljátok bűnös kívánságokra.

A hitben erőtlent fogadjátok be, de ne azért, hogy vélekedéseiről vitatkozzatok.

Némely ember azt hiszi, hogy mindent megehet; a hitben erőtlen pedig csak főzeléket eszik.

Aki mindent megeszik, ne nézze le azt, aki nem eszik meg mindent; viszont aki nem eszik meg mindent, ne ítélje meg azt, aki mindent megeszik, mert az Isten őt is befogadta.

Ki vagy te, hogy megítéled a más szolgáját? Tulajdon urának áll vagy esik, de meg fog állani, mert az Úr megerősítheti, hogy megálljon.

Ez az egyik napot különbnek tartja a másiknál; az pedig minden napot egy formának tart. Minden ember legyen teljesen bizonyos a maga meggyőződése felől.

Aki az egyik napot a másiknál többre tartja, az Úrért teszi. És aki eszik, az Úrért eszik, mert hálát ad az Istennek, és aki nem eszik, az Úrért nem eszik és hálát ad az Istennek.

Mert közülünk senki sem él önmagának és senki sem hal önmagának.

Mert ha élünk, az Úrnak élünk; ha meghalunk, az Úrnak halunk meg. Ezért akár élünk, akár meg halunk, az Úréi vagyunk.

Mert azért halt meg és elevenedett meg Krisztus, hogy mind holtakon, mind élőkön uralkodjék.

Te pedig miért ítéled meg a te atyádfiát? Te meg miért nézed le a te atyádfiát? Hiszen mindnyájan odaállunk majd Isten ítélőszéke elé.

Mert meg van írva: Élek én, szól az Úr, hogy meg fog előttem hajolni minden térd és minden nyelv az Istent magasztalja.

Azért mindegyikünk maga ad majd számot magáról az Istennek.

Ezért többé ne ítélkezzünk egymás fölött, hanem inkább úgy ítéljetek, hogy ne adjatok okot atyátokfiainak megütközésre vagy megbotránkozásra.

Tudom és meg vagyok győződve az Úr Jézusban, hogy semmi sem tisztátalan ön magában; hanem bármi annak tisztátalan, aki tisztátalannak tartja azt.

Mert ha a te atyádfia az ételed miatt megszomorodik, többé nem jársz el szeretettel. Ne döntsd romlásba ételeddel azt, akiért Krisztus meg halt.

Ne engedjétek azért, hogy legszentebb javatokat káromolják.

Mert az Isten országa nem evés, nem ivás, hanem igazság, békesség és Szentlélek által való öröm.

Mert aki ebben szolgál Krisztusnak, az kedves Isten előtt és az emberek megbecsülik.

Azért tehát törekedjünk azokra, amik a békességre és egymás építésére valók.

Ne rontsd le az ételért az Isten munkáját. Minden tiszta ugyan, de rossz annak az embernek, aki botránkozással eszik.

Jó nem enni húst és nem inni bort, sem semmit nem tenni, amiben atyádfia megütközik. (A 21. vers végén egyes kéziratokban még ez olvasható; vagy megbotránkozik vagy erőtelen.)

A te hitedet őrizd meg Isten előtt magadnak. Boldog, aki nem ítéli el magát abban, amit helyesel.

Aki pedig kételkedik, ha eszik, elítéltetett, mert nem hitből teszi. Ami pedig nincs hitből, bűn az.

Tartozunk pedig mi az erősek, hogy az erőtlenek gyengeségeit hordozzuk és ne magunknak kedvezzünk.

Mindegyikünk tudniillik az ő fele barátjának kedvezzen, annak javára, építésére éljen.

Mert Krisztus sem kedvezett magának, hanem amint meg van írva: Gyalázóid gyalázásai hullottak rám.

Mert mindaz, ami régen megíratott, a mi tanulságunkra íratott meg, hogy állhatatosság által és az Írások vigasztalása által reménységünk legyen.

Az állhatatosság és vigasztalás Istene pedig adja meg nektek, hogy közöttetek egyetértés legyen egymás iránt a Krisztus Jézus szerint,

hogy egy szívvel, egy szájjal dicsőítsétek az Istent és a mi Urunk Jézus Krisztusnak Atyját.

Azért fogadjátok be egy mást, amint Krisztus is be fogadott minket az Isten dicsőségére.

Ezt pedig úgy értem, hogy Krisztus szolgájává lett a zsidóknak, hogy megmutassa az Isten igaz-voltát, és megerősítse az atyáknak tett ígéreteket.

A pogányok pedig irgalmáért dicsőítik az Istent, amint meg van írva: Magasztallak azért téged a pogányok között, és dicséretet éneklek a te nevednek.

És ismét azt mondja: Őrüljetek, ti pogányok, az ő népével együtt.

És ismét: Dicsérjétek az Urat, mind ti pogányok, és magasztalják őt mind a népek.

Ésaiás pedig így szól: Lesz Isainak sarja, aki fel is kel, hogy uralkodjék a pogányokon; benne reménykednek a pogányok.

A reménység Istene pedig töltsön be titeket minden örömmel és békességgel a hit által, hogy bővölködjetek a reménységben a Szentlélek ereje által.

Meg vagyok pedig győződve magam is felőletek, atyámfiai, hogy telve vagytok minden jósággal, telve minden ismerettel, úgyhogy egymást inteni is tudjátok.

Itt-ott mégis merészebben írtam nektek, atyámfiai, mintegy emlékeztetve titeket arra a kegyelemre, amelyben Isten engem avégre részesített, hogy

a Jézus Krisztus szolgája legyek a pogányok között, így végzem az Isten evangéliumának szent szolgálatát, hogy a pogányok áldozata kedves és a Szentlélek által megszentelt legyen.

Dicsekedhetem tehát a Krisztus Jézusban az Istenért végzett munkámmal.

Mert nem merek semmiről se beszélni, amit nem Krisztus cselekedett volna általam a pogányok megtérítésére, szóval és tettel,

jelek és csodák ereje által, a Lélek ereje által úgyannyira, hogy Jeruzsálemtől és környékétől kezdve Illiriáig betöltöttem a Krisztus evangéliumának szolgálatát.

Becsületbeli dolognak tartottam azonban, hogy az evangéliumot ne hirdessem ott, ahol Krisztus neve már felhangzott, hogy idegen alapra, ne építsek,

ha nem amint megíratott: Azok látják meg, akiknek ő felőle nem adtak hírt; és akik nem hallották, azok értik meg. (A 21. vers végén egyes kéziratokban még ez olvasható: vagy megbotránkozik vagy erőtelen.)

Ezért gyakran akadályozva is voltam a hozzátok való menetelben,

most pedig, mivel már nincs munkamezőm e tartományokban és sok esztendő óta vágyódom arra, hogy elmehessek hozzátok,

ha Hispániába utazom, meglátogatlak titeket. Mert remélem, hogy átutazóban meg láthatlak, és ti majd elsegítetek oda, ha előbb valamennyire felüdültem köztetek.

Most pedig Jeruzsálembe indulok a szentek szolgálatára.

Macedónia és Ahája ugyanis jónak látta, hogy némi gyűjtést rendezzenek a jeruzsálemi szentek között levő szegényeknek.

Mert jónak látták és tartoznak is vele. Mert ha a pogányok azok lelki javaiban részesültek, viszont ők is tartoznak nekik szolgálni földi javaikkal.

Ha tehát ezt majd elvégzem, és nekik a gyűjtött összeget átadom, titeket útba ejtve, megyek át Hispániába.

És tudom, hogy mikor hozzátok megyek, Krisztus evangélioma áldásának teljességével érkezem oda.

Kérlek pedig titeket, atyámfiai, a mi Urunk Jézus Krisztusra és a Lélek szeretetére, imádságaitokban tusakodjatok velem együtt énérettem az Isten előtt,

hogy megszabaduljak a hitetlen júdeaiaktól, és hogy a jeruzsálemi szolgálatom kedves legyen a szentek előtt,

hogy örömmel mehessek hozzátok az Isten akaratából és veletek együtt megújuljak

A békességnek Istene pedig legyen mindnyájatokkal. Ámen.

Ajánlom nektek Fébét, a mi testvérünket, aki a kenkreai gyülekezet szolgálóleánya,

hogy fogadjátok őt az Úrban szentekhez illően és legyetek segítségére, ha valami dologban rátok szorul. Mert ő is sokaknak volt a segítője, nekem magamnak is.

Köszöntsétek Priszkát és Akvílát, akik nekem munkatársaim a Krisztus Jézusban,

akik énérettem életüket kockáztatták, akiknek nemcsak én tartozom hálával, hanem a pogányok minden gyülekezete is.

És köszöntsétek azt a gyülekezetet, amely az ő házukban van. Köszöntsétek szeretett Epenétusomat, aki Ázsia tartományában először lett Krisztusban hívővé.

Köszöntsétek Máriát, aki sokat munkálkodott érettetek.

Köszöntsétek Andronikust és Juniást, az én rokonaimat és fogolytársaimat, akiknek jó hírük van az apostolok között s akik nálam is előbb lettek Krisztus híveivé.

Köszöntsétek Ampliátust, akit szeretek az Úrban.

Köszöntsétek Orbánt, munkatársunkat a Krisztusban és az én szeretett Sztáhisomat.

Köszöntsétek Apellest, Krisztus kipróbált hívét. Köszöntsétek az Arisztobulus házanépéből valókat.

Köszöntsétek Heródiont, az én rokonomat. Köszöntsétek a Nárcisszus házanépéből azokat, akik az Úrban vannak.

Köszöntsétek Trifénát és Trifószát, akik munkálkodnak az Úrban. Köszöntsétek a szeretett Perzist, aki sokat munkál kodott az Úrban.

Köszöntsétek Rúfust, aki ki választatott az Úrban és az ő anyját, aki nekem is anyám.

Köszöntsétek Aszinkritust, Flegont, Hermest, Pátrobást, Hermást és a velük levő atyafiakat.

Köszöntsétek Filológust és Júliát, Néreust és az ő nőtestvérét, Olimpást, valamint a velük levő összes szenteket.

Köszöntsétek egymást szent csókkal. Köszöntenek titeket Krisztus összes gyülekezetei.

Intelek pedig titeket, atyámfiai, vigyázzatok azokra, akik szakadásokat és botránkozásokat okoznak azzal a tanítással szemben, amelyet tanultatok.

Ezektől forduljatok el. Mert az ilyenek nem a mi Urunknak a Krisztusnak szolgálnak, hanem csak a hasuknak, és nyájas beszéddel meg hízelgéssel meg csalják a romlatlanok szívét.

Mert a ti engedelmességtek híre mindenkihez eljutott, örülök tehát nektek. De azt akarom, hogy bölcsek legyetek a jóban, a rosszban pedig ártatlanok.

A békességnek Istene pedig hamarosan összetöri a Sátánt lábatok alatt. A mi Urunk Jézus Krisztus kegyelmie legyen veletek!

Köszönt titeket Timótheus, az én munkatársam és Lucius, Jázon és Szózipater, az én rokonaim.

Köszöntelek titeket én, Tercius, aki ezt a levelet le írtam.

Köszönt titeket Gájus, aki nekem és az egész gyülekezetnek házi gazdája. Köszönt Erásztus, a város pénztárosa,és Kvártus atyánkfia.

A mi Urunk Jézus Krisztus kegyelme legyen mindnyájatokkal! Ámen.

Annak pedig, aki megerősíthet titeket az én evangéliumom és a Jézus Krisztusról szóló igehirdetés alapján, annak a titoknak kijelentése alapján, amelyet Isten öröktől fogva hallgatással titokban tartott,

most azonban az örökké való Isten rendelése szerint a prófétai írások által nyilvánvalóvá lett és hitbeli engedelmesség végett minden népnek tudomására adatott:

neki, az egyedül bölcs Istennek, legyen dicsőség a Jézus Krisztus által örökkön-örökké. Ámen.

Pál, Krisztus Jézusnak Isten akaratából elhívott apostola, és Szósztenes atyafi,

az Isten gyülekezetének, amely Korinthusban van, a Krisztus Jézusban megszentelteknek, elhívott szenteknek mindazokkal együtt, akik a mi Urunk Jézus Krisztus nevét segítségül hívják bármely helyen, a magukén és a miénken:

kegyelem nektek és békesség Istentől, a mi Atyánktól és az Úr Jézus Krisztustól.

Hálát adok az én Istenemnek mindenkor érettetek Isten ama kegyelméért, amely nektek a Krisztus Jézusban adatott,

hogy őbenne mindenben meggazdagodtatok, minden beszédben és minden ismeretben,

amint a Krisztusról való bizonyságtétel megerősíttetett bennetek.

Ezért nem szűkölködtök semmi kegyelmi ajándékban, sőt várjátok is a mi Urunk Jézus Krisztus megjelenését,

aki meg is erősít majd titeket mindvégig feddhetetlenségben, a mi Urunk Jézus Krisztus napján.

Hű az Isten, aki elhívott titeket az ő Fiával, a mi Urunk Jézus Krisztussal való közösségre.

Kérlek pedig titeket, atyámfiai, a mi Urunk Jézus Krisztus nevére, hogy mindnyájan egyképen szóljatok, és ne legyenek köztetek szakadások, hanem legyetek ugyanazzal az érzülettel és ugyanazon a véleményen.

Mert Kloé embereitől megtudtam felőletek, atyámfiai, hogy viszálykodások vannak köztetek.

Úgy értem ezt, hogy mindegyitek ezt mondja: Én Pálé vagyok! Én meg Apollósé! Én meg Kéfásé! Én meg Krisztusé!

Vajjon részekre osztható-e Krisztus? Vajjon Pált feszítették-e meg érettetek, vagy Pál nevére keresztelkedtetek-é meg?

Hálát adok az Istenitek, hogy senkit sem kereszteltem meg közületek, csak Kriszpust és Gájust,

hogy valaki azt ne mondja, hogy az én nevemre kereszteltek meg titeket.

Megkereszteltem azonban Sztefanás házanépét is. Ezeken kívül nem tudom, hogy mást kereszteltem volna.

Mert nem azért küldött engem Krisztus, hogy keresztelj ek, hanem hogy az evangéliomot hirdessem, de nem szólásban való bölcsességgel, hogy a Krisztus keresztje hiábavaló ne legyen.

Mert a keresztről való beszéd bolondság ugyan azoknak, akik elvesznek; de nekünk, akik megtartatunk, Istennek hatalma.

Mert megíratott: Eltörlöm a bölcsek bölcsességét és az értelmesek értelmét elvetem.

Hol a bölcs? Hol az írástudó? Hol e világ vitázója? Nemde bolondsággá tette Isten e világ bölcsességét?

Mert miután az Isten bölcsességében a világ nem ismerte meg a bölcsesség által az Istent, az Isten jónak látta, hogy az igehirdetés bolondsága által tartsa meg a hívőket.

Mert egyfelől a zsidók jelt kívánnak, másfelől a görögök bölcsességét keresnek.

Mi pedig Krisztust prédikáljuk, a megfeszítettet, a zsidóknak ugyan botránkozást, a görögöknek pedig bolondságot,

ámde maguknak az elhívottaknak, mind zsidóknak, mind görögöknek Krisztust, Isten hatalmát és Isten bölcsességét.

Mert az Isten bolondsága bölcsebb az embereknél, és az Isten erőtlensége erősebb az embereknél.

Mert nézzétek csak a ti elhívásotokat, atyámfiai: hogy nem sokan vagytok bölcsek test szerint, nem sokan vagytok hatalmasok, nem sokan vagytok nemesek,

sőt a világ szerint bolondokat választotta ki az Isten, hogy megszégyenítse a bölcseket, és a világ szerint erőtleneket választotta ki magának az Isten, hogy megszégyenítse az erőseket;

és a világ szerint alacsonyrendűeket és lenézetteket választotta ki az Isten és a semmiket, hogy megsemmisítse a valamiket,

hogy Isten előtt ne dicsekedjék senki.

Az ő munkája, hogy ti a Krisztus Jézusban vagytok, aki bölcsességül lett nekünk Istentől és igazságul, szentségül és váltságul,

hogy amint meg van írva: Aki dicsekedik, az Úrban dicsekedjék

Én is, mikor hozzátok mentem, atyámfiai, nem úgy mentem, hogy nagy ékesszólással vagy bölcsességgel hirdessem nektek az Isten titkát.

Mert elhatároztam, hogy egyébről ne tudjak ti közöttetek, mint a Jézus Krisztusról, még pedig a megfeszítettről.

És én gyengeség, félelem és nagy rettegés között jelentem meg közöttetek.

Az én beszédem és igehirdetésem pedig nem emberi bölcsesség megtévesztő szavaiban állott, hanem Léleknek és erőnek megmutatásában,

hogy hitetek ne emberi bölcsességen, hanem Istennek erején nyugodjék.

Bölcsességét pedig az érettek között hirdetünk, ámde nem e világnak, sem e világ veszendő fejedelmeinek bölcsességét,

hanem isten titkos, elrejtett bölcsességét prédikáljuk, amelyet Isten öröktől fogva elrendelt a mi dicsőségünkre.

Ezt e világ fejedelmei közül senki sem ismerte, mert ha ismerték volna, nem feszítették volna meg a dicsőség Urát.

Ha nem amint meg van írva: Amiket szem nem látott, fül nem hallott és emberi szív meg sem gondolt, amiket Isten készített az őt szeretőknek,

azokat az Isten nekünk kinyilatkoztatta a Lélek által; mert a Leiek mindent megvizsgál, még az Isten mélységeit is.

Mert ki ismeri az emberek közül az ember gondolatait, hacsak az ember lelke nem, amely őbenne van? Így az Isten gondolatait sem ismeri senki, csak az Isten Lelke.

Mert nem e világ lelkét vettük, hanem az Istenből való Lelket, hogy megismerjük azokat, amiket Isten ajándékozott nekünk.

Ezeket prédikáljuk is, nem olyan beszédekkel, amelyekre emberi bölcsesség tanít, hanem amelyekre a Lélek tanít, lelkieknek lelkieket adva.

Testi ember pedig nem fogadja el az Isten Lelkének gondolatát, mert bolondság az neki; nem is értheti meg, mivel azt Lélek szerint kell megítélni.

A lelki ember ellenben mindent megítél, de Őt magát nem ítéli meg senki.

Mert ki ismerte meg az Úr gondolatát, aki oktathatná őt? Bennünk pedig Krisztus értelme van.

Én sem szólhattam nektek, atyámfiai, mint lelkieknek, hanem csak mint testieknek, mint a Krisztusban kisdedeknek.

Tejnek italával tápláltalak titeket és nem kemény eledellel, mert azt még nem birtátok volna el, sőt még most sem bírjátok el.

Mert még testiek vagytok. Mert mikor irigység és viszály van köztetek, nem testiek vagytok-e és nem emberi módon viselkedtek-e?

Mert mikor valaki azt mondja: Én Pálé vagyok; a másik meg: Én Apollósé, — nem nagyon is emberek vagytok-e?

Hát kicsoda Apollós és kicsoda Pál? Szolgák, akik által hivőkké lettetek, még pedig úgy, amint kinek-kinek az Úr adta.

Én plántáltam, Apollós öntözött, de Isten adta a növekedést.

Azért az sem valaki, aki plántál, az sem, aki öntöz, hanem csak a növekedést adó Isten.

A plántáló és az öntöző pedig egy; de mindegyik a maga jutalmát veszi a maga munkája szerint.

Mert Istennek vagyunk munkatársai: Istennek vagytok szántóföldje, Istennek épülete.

Az Isten nekem adott kegyelme szerint, mint bölcs építőmester, fundámentomot vetettem, de más épít rá. Kiki azonban vegye fontolóra, mimódon épít rá.

Mert más fundámentomot senki sem vethet azon kívül, amely vettetett, amely a Jézus Krisztus.

Ha pedig valaki aranyat, ezüstöt, drágaköveket, fát, szénát, pozdorját épít erre a fundámentomra,

kinek-kinek munkája nyilvánvalóvá lesz; mert ama nap meg fogja mutatni, mivel tűzben jelenik meg. És hogy kinek-kinek munkája milyen, az a tűz próbálja meg.

Ha valakinek munkája, amelyet ráépített, megmarad, jutalmát veszi.

Ha valakinek munkája megég, kárt vall. Ő maga azonban megtartatik, de úgy, mint aki tűzön ment keresztül.

Nem tudjátok, hogy ti az Isten temploma vagytok és az Isten Lelke lakik bennetek?

Ha valaki az Isten templomát megrontja, megrontja majd azt az Isten. Mert az Isten temploma szent; ez vagytok ti.

Senki se csalja meg magát. Ha közöttetek valaki azt hiszi, hogy bölcs ebben a világban, bolond legyen, hogy bölccsé lehessen.

Mert e világ bölcsessége bolondság az Isten előtt. Mert meg van írva: Megfogja a bölcseket az ő csalárdságukban.

És ismét: Ismeri az Úr a bölcsek gondolatait, hogy azok hiábavalók.

Azért senki se dicsekedjék emberekkel. Mert minden a tietek.

Akár Pál, akár Apollós, akár Kéfás, akár világ, akár élet, akár halál, akár jelenvalók, akár következendők: minden a tietek.

Ti pedig Krisztuséi, Krisztus pedig Istené.

Úgy tekintsen minket az ember, mint Krisztus szolgáit és Isten titkainak sáfárait.

Egyébiránt a sáfároktól azt kívánják meg, hogy mindegyik hűnek találtassák.

Én pedig keveset gondolok azzal, hogy majd ti ítéltek meg vagy emberi ítéletnap. Sőt magam sem ítélem meg magamat.

Mert semmiben sem vádol az én lelkem, de én nem ezáltal igazultam meg. Aki ugyanis engem megítél az Úr az.

Azért idő előtt semmit ne ítéljetek, míg el nem jön az Úr, aki világosságra hozza a sötétség titkait is, fel tárja a szívek szándékait is. És akkor kinek-kinek a dicsérete Istentől lesz.

Ezeket pedig, atyámfiai, példaképen alkalmaztam magamra és Apollósra tiértetek, hogy rajtunk tanuljátok meg: nem szabad azon túlmenni, ami meg van írva, hogy senki se fuvalkodjék fel az egyikért a másik ellen.

Mert kicsoda tesz téged különbbel Mid van, amit nem kaptál? Ha pedig úgy kaptad, mit dicsekedel, mintha nem kaptad volna?

Immár jóllaktatok, immár meggazdagodtatok, nélkülünk uralomra jutottatok. Bár csakugyan uralomra jutottatok volna, hogy mi is veletek együtt uralkodhatnánk!

Mert úgy vélem, hogy az Isten minket, az apostolokat, legutolsókul állított, mintegy halálra szántakat. Mert látványossága lettünk a világnak, mind angyaloknak, mind embereknek.

Mi bolondok a Krisztusért, ti pedig bölcsek a Krisztusban; mi erőtlenek, ti pedig erősek; ti tiszteltek, mi pedig megvetettek.

Mindezideig éhezünk is, szomjazunk is, ruhátlanok is vagyunk, bántalmakat is szenvedünk, bujdosunk is,

fáradozunk is tulajdon kezünkkel dolgozva. Ha szidalmaznak, áldást mondunk; mikor üldöznek, tűrünk;

mikor rágalmaznak, békességre intünk. Szinte a világ szemetjévé lettünk, mindennek söpredékévé egész mostanig

Nem azért írom ezeket, hogy megszégyenítselek titeket, hanem mint szeretett gyermekeimet intelek.

Mert ha tízezer tanítómesteretek lenne is a Krisztusban, de nem sok atyátok. Mert én vagyok a ti atyátok a Krisztus Jézusban, az evangéliom által.

Kérlek azért titeket: legyetek az én követőim.

Ezért küldtem el hozzátok Timótheust, aki nekem szeretett és hű gyermekem az Úrban. Ő majd eszetekbe juttatja nektek az én Krisztus Jézusban való útaimat, hogy miként tanítok mindenütt minden gyülekezetben.

De mintha el sem jutnék hozzátok, úgy felfuvalkodtak némelyek.

Pedig hamarosan elmegyek hozzátok, ha az Úr akarja: akkor majd megismerem a felfuvalkodottaknak nem a beszédét, hanem az erejét.

Mert nem beszédben áll az Isten országa, hanem erőben.

Mit akartok? Vesszővel menjek-e hozzátok vagy szeretettel és szelídség lelkével?

Széltében az a hír járja, hogy paráznaság van köztetek, még pedig olyan paráznaság, amilyen még a pogányok között sincs, hogy valaki az apja feleségével él.

És ti felfuvalkodtatok, nemhogy inkább megkeseredve eltávolítottátok volna közületek, aki ezt a dolgot cselekedte.

Mert én, bár testileg távol, lelkileg azonban jelen vagyok; mint jelenlevő, ítéltem már a lelett, aki így cselekedett:

hogy a mi Urunk Jézus nevében összegyűlve, ti és az én lelkem, a mi Urunk Jézus hatalmával

átadjuk az ilyent a Sátánnak teste pusztulására, hogy lelke az Úr Jézus ama napján megtartassák.

Nem jó a ti dicsekedéstek. Vajjon nem tudjátok, hogy egy kevés kovász az egész tésztát megkeleszti?

Takarítsátok el azért a régi kovászt, hogy új tésztává legyetek, hiszen ti kovász nélkül valók vagytok. Mert a mi húsvéti bárányunk, a Krisztus megáldoztatott.

Azért ne régi kovásszal ünnepeljünk, se rosszaság és gonoszság kovászával, hanem tisztaság és igazság kovásztalanságával.

Azt írtam nektek ama levélben, hogy ne érintkezzetek paráznákkal.

De nem általában e világ paráznáival, harácsolóival, rablóival vagy bálványimádóival, mert hiszen akkor ki kellene mennetek a világból.

Most azért megírom nektek, hogy kerüljétek az érintkezést azzal, aki atyafi létére parázna vagy harácsoló vagy bálványimádó vagy szidalmazó vagy részeges vagy rabló. Az ilyennel még együtt se egyetek.

Mert mit tartozik rám, hogy a kívüllevők felett ítélkezzem? Nem a belüllevők felett ítélkeztek-e ti is?

A kívüllevőket pedig majd az Isten ítéli meg. Vessétek ki azért a gonoszt magatok közül.

Merészel-e valaki közületek, ha peres ügye van a másikkal, a hitetlenek előtt törvénykezni és nem a szentek előtt?

Nem tudjátok-é, hogy a szentek a világot fogják megítélni? És ha ti ítélitek meg a világot, vajjon méltatlanok vagytok-e arra, hogy jelentéktelen ügyekben ítélkezzetek?

Nem tudjátok-e, hogy angyalokat fogunk ítélni? Mennyivel inkább ítélhetünk mindennapi ügyekben?

Azért ha mindennapi ügyekben pereskedtek, azokat ültetitek-e bírói székbe, akiket semmibe se vesznek a gyülekezetben?

Megszégyenítésetekre mondom! Hát nincs köztetek egy bölcs ember sem, aki igazságot tudna szolgáltatni atyjafiai között?

Sőt atyafi atyafival pereskedik, még hozzá hitetlenek előtt?

Egyáltalán már az is gyarlóság bennetek, hogy törvénykeztek egymással. Miért nem tűritek inkább a sérelmet? Miért nem viselitek el inkább a kárt?

Sőt ti okoztok sérelmet és kárt, még hozzá atyafiáknak!

Vajjon nem tudjátok, hogy a gonoszok nem örökölhetik az Isten országát? Ne tévelyegjetek: sem paráznák, sem bálványimádók, sem házasságtörők, sem bujálkodók, sem fajtalanok,

sem tolvajok, sem harácsolók, sem részegesek, sem szidalmazók, sem rablók nem örökölhetik Isten országát.

Ilyenek voltak pedig közületek némelyek, de megmosattatok, megszenteltettetek, megigazíttattatok az Úr Jézus Krisztus neve által és a mi Istenünk Lelke által.

Minden szabad nekem, de nem minden használ. Minden szabad nekem, de rajtam semminek se legyen hatalma.

Az eledelek a gyomor számára vannak és a gyomor az eledelek számára; de az Isten ezt is, amazokat is megsemmisíti. A test azonban nem a paráznaság számára van, hanem az Úr számára és az Úr a test számára.

Isten pedig, aki az Urat feltámasztotta, minket is fel fog támasztani a maga hatalmával.

Nem tudjátok-e, hogy testeitek a Krisztus tagjai? Elszakítva tehát Krisztustól az ő tagjait parázna tagjaivá tegyem azokat? Semmiképen!

Avagy nem tudjátok, hogy aki paráznával egyesül, az vele egy test? Mert — mondja az Írás — ketten lesznek egy testté.

Aki pedig az Úrral egyesül, egy Lélek ővele.

Kerüljétek a paráznaságot! Mindenféle bűn, amit az ember elkövet, a testen kívül van, de aki paráználkodik, a saját teste ellen vétkezik.

Avagy nem tudjátok-e, hogy a ti testetek a bennetek lakozó Szentlélek temploma, amelyet Istentől nyertetek; és nem a magatokéi vagytok?

Mert áron vétettetek meg; dicsőítsétek tehát az Istent a ti testetekben. (A 20. vers végén egyes kéziratokban még ez olvasható: és lelketekben, amelyek az Istenéi.)

Amik felől pedig írtatok nekem, — jó az embernek asszonyt nem érinteni,

de a paráznaság miatt minden férfinak legyen tulajdon felesége és minden asszonynak tulajdon férje.

A férj tegye meg a felesége iránt házastársi kötelességét, hasonlóképen a feleség is férje iránt.

A feleség nem ura a maga testének, hanem a férje. Hasonlóképen a férj sem ura a maga testének, hanem a felesége.

Ne vonjátok el magatokat egymástól, hacsak nem közös megegyezéssel egyidőre, hogy az imádságnak szenteljétek magatokat s azután ismét legyetek együtt, hogy meg ne kísértsen titeket a Sátán, mivel nem tartóztathatjátok meg magatokat.

Ezt pedig kedvezésképen mondom, nem parancs gyanánt.

Mert szeretném, ha minden ember úgy volna, mint én magam is. De kinek-kinek megvan a maga kegyelmi ajándéka Istentől, az egyiknek így, a másiknak amúgy.

A nemházasoknak és özvegyeknek pedig azt mondom: jó nekik, ha úgy maradnak, mint én is.

De ha nem tartóztathatják meg magukat, éljenek házasságban, mert jobb házasságban élni, mint égni.

Viszont a házasoknak azt rendelem, — nem én, hanem az Úr, — hogy az asszony a férjétől el ne váljék.

Ha mégis elválik, maradjon házasságnélkül, vagy béküljön ki férjével. A férj se bocsássa el a feleségét.

A többieknek pedig én mondom, nem az Úr: ha valamelyik atyafinak hitetlen felesége van és ez vele akar lakni, ne bocsássa el őt.

És amelyik asszonynak hitetlen férje van és ez vele akar lakni, ne bocsássa el a férjét.

Mert a hitetlen férj megszenteltetett hivő feleségében és a hitetlen feleség is megszenteltetett a hivő férjében; mert különben gyermekeitek tisztátalanok volnának, most pedig szentek.

Ha pedig a hitetlen fél válni akar, ám váljék; ilyen esetben nem vethető a hívő férfi vagy asszony szolgaság alá. Minket pedig békességre hívott az Isten.

Mert mit tudod te asszony, hogy megmentheted-e férjedet? Vagy mit tudod te férj, hogy megmentheted-e feleségedet?

Egyébként amint kinek-kinek az Úr adta, amint kit-kit elhívott az Isten, úgy járjon. És minden gyülekezetben így rendelkezem.

Körülmetélten hívatott el valaki? Ne tüntesse el. Körülmetéletlenül hívatott el valaki? Ne metélkedjék körül.

A körülmetélkedés semmi és a körülmetéletlenség is semmi, hanem az Isten parancsolatainak a megtartása.

Kiki maradjon meg abban a hivatásban, amelyben elhívatott.

Rabszolgaként hivattál el? Ne gondolj velel De ha szabaddá is lehetsz, inkább élj azzal.

Mert az Úrban elhívott rabszolga az Úrnak szabadosa; hasonlóképen a szabadságban elhívott — Krisztus rabszolgája.

Áron vétettetek meg: ne legyetek emberek rabszolgái

Kiki amilyen állapotban elhívatott, atyámfiai, abban maradjon meg az Isten előtt.

A hajadonok felől ugyan nincs parancsolatom az Úrtól, de tanácsot adok úgy, mint aki irgalmasságot nyertem az Úrtól, hogy megbízható legyek.

Úgy ítélem azért, hogy a küszöbön levő szükség miatt jó az embernek úgy maradnia, ahogyan van.

Feleséghez vagy kötve? Ne keress válást. Feleség nélkül maradtál? Ne keress feleséget.

De ha feleséget veszel is, nem vétkezel, és ha férjhez megy is a hajadon, nem vétkezik; az ilyeneknek azonban nyomorúságuk lesz a testben, én pedig megkímélnélek titeket.

Ezt pedig azért mondom, atyámfiai, mert az idő már igen rövid. Ezentúl azért akiknek feleségük van, úgy legyenek, mintha nem volna.

És akik sírnak, mintha nem sírnának, és akik örülnek, mintha nem örülnének, akik vásárolnak, mintha nem volna az övék,

és akik a világgal élnek, mintha nem élnének vele; mert elmúlik a világ ábrázata.

Azt szeretném pedig, hogy gond ne terheljen benneteket. Aki nem házas, az azzal törődik, ami az Úré, hogyan tessék az Úrnak;

aki viszont feleséget vesz, az a világi dolgokkal törődik, hogyan tessék a feleségének,

és így gondja megoszlik. Az asszony, akinek nincs férje, és a hajadon az Úr dolgaival törődik, hogy szent legyen mind testében, mind lelkében; aki viszont férjhez ment, a világi dolgokkal törődik, hogyan tessék a férjének.

Ezt pedig a ti javatokra mondom; nem azért, hogy tőrt vessek nektek, hanem hogy illendőképen és állhatatosan ragaszkodjatok az Úrhoz háborítatlanul.

De ha valaki azt gondolja, hogy szégyenkeznie kell hajadon leánya miatt, ha eljárt felette az idő, és mégis úgy kell maradnia, tegye, amit akar, nem vétkezik; keljenek egybe.

Aki azonban eltökélte szívében és szükség nem kényszeríti, de van hatalma a tulajdon akarata felett és úgy döntött szívében, hogy megtartja hajadon leányát: jól teszi.

Azért aki férjhez adja hajadon leányát, jól teszi, de aki nem adja férjhez, még jobban teszi.

Az asszonyt törvény köti, amíg férje él, de ha férje meghal, szabadon férjhez mehet, akihez akar, de csak az Úrban.

De az én véleményem szerint boldogabb, ha úgy marad. Pedig azt gondolom, hogy bennem is Isten Lelke van.

A bálványáldozati húsról pedig tudjuk, hogy mindnyájunknak van ismeretünk. Az ismeret felfuvalkodottá tesz, a szeretet azonban épít.

Ha pedig valaki azt gondolja, hogy van ismerete, ezzel még semmit sem ismert meg úgy, amint ismernie kell.

De ha valaki az Istent szereti, azt az Isten is ismeri.

A bálványáldozati hús megevéséről tehát tudjuk, hogy a bálvány semmi a világon és hogy nincs más Isten, csak egy.

Mert ha vannak is úgynevezett istenek, akár az égben, akár a földön, — mint ahogyan van sok isten és sok úr, —

mindazáltal nekünk egy az Istenünk, az Atya, akitől van a mindenség és mi is őreá nézve; és egy az Úr, Jézus Krisztus, aki által van a mindenség és mi is ő általa.

De nincs meg mindenkiben ez az ismeret; némelyek azonban, mivel a lelkiismeretük mind máig a bálványokhoz tapad, mint bálványáldozati húst eszik és az ő lelkiismeretük, mivel erőtelen, beszennyeződik.

Az eledel pedig nem tesz minket kedvesekké Isten előtt, mert ha nem eszünk, nem leszünk szegényebbek, és ha eszünk is, nem leszünk gazdagabbak.

De vigyázzatok, hogy ez a ti szabadságotok valamiképen botránkozásukra ne legyen az erőtleneknek.

Mert ha valaki téged, akinek ismereted van, meglát a bálványtemplomban vendégeskedni, nem fog-e az ő gyenge lelkiismerete felbátorodni arra, hogy a bálványáldozati húst megegye?

És a te ismereted miatt elvész a te erőtlen atyádfia, akiért a Krisztus meghalt.

Így azután, mikor az atyafiak ellen vétkeztek, és az ő erőtelen lelkiismeretüket megsértitek, a Krisztus ellen vétkeztek.

Ennélfogva ha az eledel megbotránkoztatja az én atyámfiát, inkább sohasem eszem húst, csak atyámfiát meg ne botránkoztassam.

Nem vagyok szabad? Nem vagyok apostol? Nem láttam Jézust, a mi Urunkat? Nem az én munkám vagytok-é ti az Úrban?

Ha másoknak nem vagyok apostol, de nektek bizony az vagyok; mert az én apostolságomnak pecsété az Úrban ti vagytok.

Ez az én védekezésem azokkal szemben, akik vádolnak engem.

Avagy nincsen-e jogunk arra, hogy együnk és igyunk?

Nincs jogunk arra, hogy keresztyén feleséget vigyünk magunkkal, mint a többi apostolok és az Úr testvérei és Kéfás?

Vagy csak nekem és Barnabásnak nincs jogunk ahhoz, hogy ne dolgozzunk?

Ki katonáskodik valaha a maga zsoldján? Ki ültet szőlőt úgy, hogy nem eszik annak gyümölcséből? Vagy ki legeltet nyájat úgy, hogy nem iszik a nyáj tejéből?

Vajjon emberi módon beszélem-e ezeket, vagy nem mondja-e ugyanezt a törvény is?

Mert Mózes törvényében meg van írva: Ne kösd fel a nyomtató ökör száját. Vajjon az ökrökre van-e gondja az Istennek?

Vagy nem értünk mondja-e általában? Érettünk íratott meg ugyanis: aki szánt, reménység alatt kell szántania, és aki csépel, abban a reménységben csépel, hogy részesednie kell a termésben.

Ha mi nektek a lelkieket vetettük, nagy dolog-e, ha testi javaitokat aratjuk?

Ha másoknak szabad ezt tenni nálatok, nem sokkal inkább szabad-e nekünk? De mi nem éltünk ezzel a szabadságunkkal, hanem mindent eltűrünk, csakhogy semmi akadályt ne gördítsünk a Krisztus evangélioma elé.

Nem tudjátok, hogy akik a templomi szolgálatban buzgólkodnak, a szenthely jövedelméből élnek, és akik az oltár körül forgolódnak, az oltárról kapják meg a részüket.

Így rendelte az Úr is, hogy akik az evangéliomot hirdetik, az evangéliomból éljenek.

De én ezek közül eggyel sem éltem. Ezeket sem azért írtam nektek, hogy velem is így történjék, mert jobb meghalnom, mintsemhogy valaki hiábavalóvá tegye az én dicsekedésemet.

Mert ha az evangéliomot hirdetem, nem dicsekedhetem, mivel erre szükség kényszerít engem. Mert jaj nekem, ha az evangéliomot nem hirdetem!

Mivel ha a magam jószántából teszem, jutalmam van; ha pedig kénytelenségből, sáfársággal bízattam meg.

Mi tehát a jutalmam? Az, hogy prédikálásommal ingyenvalóvá teszem a Krisztus evangéliomát, hogy az evangéliom hirdetésében ne éljek vissza szabadságommal.

Mert én, noha mindenkivel szemben szabad vagyok, magamat mindenkinek szolgájává tettem, hogy a többséget megnyerjem.

És a zsidóknak zsidóvá lettem, hogy zsidókat nyerjek meg; a törvény alatt levők számára törvény alatt levő, — noha nem vagyok a törvény alatt, — hogy a törvény alatt levőket megnyerjem.

A törvény nélkül valók számára törvény nélkülivé lettem, — noha nem vagyok az Isten törvénye nélkül, hanem a Krisztus törvénye alapján állok, — hogy a törvény nélkül valókat megnyerjem.

Az erőtlenek számára erőtlenné lettem, hogy az erőtleneket megnyerjem. Mindenki számára mindenné lettem, hogy minden módon megtartsak némelyeket.

Mindezt pedig az evangéliumért teszem, hogy benne részestárs legyek.

Nem tudjátok, hogy akik versenypályán futnak, mindnyájan futnak ugyan, de egy nyeri el a jutalmat? Úgy fussatok, hogy elnyerjétek.

Mindenki, aki résztvesz a versenyben, mindenben önmegtartóztató; azok ugyan azért, hogy romlandó koszorút nyerjenek, mi pedig, hogy romolhatatlant.

Én tehát úgy futok, mint aki előtt nem bizonytalan a cél; úgy küzdök, mint aki nem levegőt vagdos,

hanem megsanyargatom testemet és szolgává teszem, hogy míg másoknak prédikálok, magam valami módon méltatlanná ne legyek.

Nem akarom pedig, hogy ne tudjátok, atyámfiai, hogy atyáink mindnyájan a felhő alatt voltak és mindnyájan a tengeren mentek át,

és mindnyájan megkeresztelkedtek Mózesre a felhőben és a tengerben,

és mindnyájan ugyanazt a lelki eledelt ették,

és mindnyájan ugyanazt a lelki italt itták; mert ittak a lelki sziklából, amely követte őket: ez a szikla pedig a Krisztus volt.

De többségüket nem kedvelte az Isten, elhullottak ugyanis a pusztában.

Mindezek pedig példákul történtek számunkra, hogy ne kívánjunk gonosz dolgokat, amint azok kívántak.

Se bálványimádók ne legyetek, mint azok közül némelyek, amint meg van írva: Leült a nép enni, inni és felkelt játszani.

Se pedig ne paráználkodjunk, mint azok közül némelyek paráználkodtak és elhullottak egy nap huszonháromezeren.

Se az Urat ne kísértsük, mint azok közül némelyek kísértették és a kígyók által elpusztultak.

Se pedig ne zúgolódjatok, mint azok közül némelyek zúgolódtak és elvesztek a pusztító által.

Mindezek pedig példaképen estek rajtuk, megírattak pedig a mi tanulságunkra, akikhez az időknek vége elérkezett.

Azért aki azt gondolja, hogy áll, vigyázzon, hogy el ne essék!

Csak emberi kísértés esett rajtatok; de hű az Isten, aki nem hagy titeket feljebb kísértetni, mint elszenvedhetitek; sőt a kísértéssel együtt a menekvést is megadja majd, hogy elszenvedhessétek.

Ezért, szeretteim kerüljétek a bálványimádást!

Úgy beszélek hozzátok, mint értelmes emberekhez: ítéljétek meg ti, amit mondok.

A hálaadás pohara, amelyet megáldunk, nem a Krisztus vérével való közösségünk-e? A kenyér, amelyet megtörünk, nem a Krisztus testével való. közösség-e?

Mert egy kenyér, egy test vagyunk sokan; mert mindnyájan az egy kenyérből részesedünk.

Nézzétek a test szerint való Izraelt! Akik az áldozatot eszik, Vajjon nincsenek-e közösségben az oltárral?

Mit mondok tehát? Hogy a bálványáldozat valami, vagy hogy a bálvány valami?

Sőt, hogy amit a pogányok áldoznak, azt az ördögöknek áldozzák és nem Istennek. Nem akarom pedig, hogy ti az ördögökkel legyetek közösségben.

Nem ihatjátok az Úr poharát és az ördögök poharát; nem lehettek részesei az Úr asztalának és az ördögök asztalának.

Vagy haragra ingereljük az Urat? Erősebbek vagyunk talán nála?

Minden szabad — de nem minden használ. Minden szabad, de nem minden épít.

Senki se keresse a maga hasznát, hanem kiki a másét.

Mindazt, amit a mészárszékben árulnak, egyétek meg, és semmit se tudakozódjatok a lelkiismeret miatt.

Mert az Úré a föld és annak teljessége.

Ha pedig a hitetlenek közül valaki meghív titeket és el akartok menni, mindent, amit elétek tesznek, egyetek meg, és semmit se tudakozódjatok a lelkiismeret miatt.

De ha valaki ezt mondja nektek: Ez áldozati hús! — ne egyétek meg a miatt, aki erre figyelmeztetett, és a lelkiismeret miatt. (A 28. vers végén egyes kéziratokban ott találjuk a 26. verset.)

De nem a tulajdon lelkiismeretet értem, hanem a másikét. Mert miért kárhoztassa az én szabadságomat a más lelkiismerete?

Ha pedig én hálaadással veszek részt, miért szidalmaznak engem azért, amiért én hálát adok?

Azért akár esztek, akár isztok, akármit cselekesztek, mindent az Isten dicsőségére cselekedjetek.

Ne botránkoztassátok meg sem a zsidókat, sem a görögöket, sem az Isten egyházát,

amint én is mindenkinek mindent kedvére teszek, nem keresve a magam javát, hanem a többségét, hogy megtartassanak,

Legyetek az én követőim, mint én is a Krisztusé.

Dicsérlek pedig titeket, atyámfiai, hogy rólam mindenben megemlékeztek és a rendeléseket úgy tartjátok meg, amint meghagytam nektek.

Akarom pedig, hogy tudjátok, hogy minden férfinak feje a Krisztus; az asszonynak pedig feje a férfi; a Krisztusnak pedig feje az Isten.

Minden férfi, aki fedett fővel imádkozik vagy prófétál, megcsúfolja az ő fejét.

Viszont minden asszony, aki fedetlen fővel imádkozik vagy prófétál, szintén megcsúfolja az ő fejét, mert egy és ugyanaz, mintha megnyírták volna.

Mert ha az asszony nem fedi be a fejét, nyiratkozzék is meg. Ha pedig éktelen az asszonynak, hogy nyírassa vagy borotváltassa a haját, akkor fedje be a fejét.

Mert a férfinak nem kell a fejét befednie, mivel ő az Isten képe és dicsőségének mása, de az asszony a férfi dicsőségének mása.

Mert nem a férfi van az asszonyból, hanem az asszony a férfiból.

Mert nem is a férfi teremtetett az asszonyért, hanem az asszony a férfiért.

Ezért kell az asszonynak az angyalok miatt hatalmi jelt viselnie a fején.

Mindazonáltal sem asszony nincs férfi nélkül, sem férfi nincs asszony nélkül az Úrban.

Mert amint az asszony a férfiból van, úgy a férfi is asszony által van, mindez pedig Istentől.

Ítéljétek meg magatokban: illik-e, hogy az asszony födetlen fővel imádkozzék Istenhez?

Vajjon maga a természet is nem arra tanít titeket, hogy csúfság a férfinak, ha nagy a haja?

Viszont az asszonynak ékessége, ha nagy haja van, mert a haj fátyol gyanánt adatott neki. —

Ha azonban valaki erről vitatkozni akar, az ilyesmi nem szokásunk sem nekünk, sem az Isten gyülekezeteinek.

Mikor pedig ezt rendelem, nem dicsérlek titeket, mivel nem javatokra, hanem károtokra gyűltök egybe.

Mert először is azt hallom, hogy mikor egybegyűltök a gyülekezetben, szakadások vannak közöttetek, és ezt valami részben hiszem is.

Mert kell, hogy pártoskodások is legyenek közöttetek, hogy így a kipróbáltak nyilvánvalókká legyenek közöttetek.

Mikor tehát egybegyűltök egy helyre, nem lehet úrvacsorával élni;

mert kiki a saját vacsoráját veszi elő az étkezésnél és az egyik éhezik, a másik pedig dőzsöl.

Hát nincsenek házaitok arra, hogy egyetek és igyatok? Vagy lenézitek az Isten gyülekezetét és megszégyenítitek azokat, akiknek semmijök sincsen? Mit mondjak nektek? Dicsérjelek ezért titeket? Nem dicsérlek.

Mert én az Úrtól vettem, amit nektek elétek is adtam, hogy az Úr Jézus azon az éjtszakán, amelyen elárultatott, vette a kenyeret,

és hálát adott, megtörte és ezt mondotta: Vegyétek, egyétek! Ez az én testem, amely tiérettetek megtöretik; ezt cselekedjétek az én emlékezetemre.

Hasonlóképen a pohárt is vette, miután vacsorált, és ezt mondotta: E pohár amaz új szövetség az én vérem által, ezt cselekedjétek, valamennyiszer isszátok az én emlékezetemre.

Mert valamennyiszer eszitek e kenyeret és isszátok e pohárt, az Úrnak halálát hirdessétek, amíg eljön.

Aki tehát méltatlanul eszi e kenyeret, vagy issza az Úr poharát, vétkezik az Úr teste és vére ellen.

Próbálja meg tehát az ember magát, és úgy egyék abból a kenyérből és úgy igyék abból a pohárból.

Mert aki méltatlanul eszik és iszik, ítéletet eszik és iszik magának, mivel nem becsüli meg az Úr testét.

Azért van köztetek olyan sok erőtelen és beteg s ezért alusznak sokan.

Mert ha helyesen ítélnők meg magunkat, nem esnénk ítélet alá.

De mikor az Úr ítél minket, megfenyít, hogy a világgal együtt el ne kárhozzunk.

Azért, atyámfiai, ha evésre egybegyűltök, egymást megvárjátok.

Ha valaki éhezik, otthon egyék, hogy ne ítéletre gyűljetek egybe. A többiről majd akkor rendelkezem, ha odamegyek hozzátok.

A lelki ajándékokra nézve pedig, atyámfiai, nem akarom, hogy tudatlanok legyetek.

Tudjátok, hogy mikor pogányok voltatok, valami vonzott és sodort titeket a néma bálványokhoz.

Azért tudtotokra adom nektek, hogy senki, aki Isten Lelke által beszél, nem mondja: „Átkozott a Jézus!" és senki sem mondhatja: ‚Úr a Jézus!" csak a Szentlélek által.

A kegyelmi ajándékokban pedig különbség van, de ugyanaz a Lélek.

A szolgálatokban is különbség van, de ugyanaz az Úr;

és különbség van az isteni erő munkáiban is, de ugyanaz az Isten, aki mindezt munkálja mindenkiben.

A Lélek kijelentése azonban kinek-kinek a gyülekezet hasznára adatik.

Némelyiknek ugyanis bölcsesség beszéde adatik a Lélek által; a másiknak pedig Isten ismeretének beszéde ugyanazon Lélek szerint;

egyiknek hit ugyanazon Lélek által, másiknak pedig gyógyítás kegyelmi ajándékai azon egy Lélek által;

némelyiknek csodatevő erők munkái; némelyiknek meg prófétálás; némelyiknek pedig a lelkek között való különbségtevés; másiknak nyelveken szólás; ismét másnak pedig a nyelveken szólás megmagyarázása.

De mindezt egy és ugyanaz a Lélek munkálja, és osztogatja mindenkinek külön-külön, amint akarja.

Mert amint a test egy, bár sok tagja van, a testnek pedig valamennyi tagja, noha sokan vannak, mégis mind egy test, úgy a Krisztus is.

Mert hiszen egy Lélek által mi mindnyájan egy testté kereszteltettünk, akár zsidók, akár görögök, akár szolgák, akár szabadok, és mindnyájan egy Lélekkel itattattunk meg.

Mert a test sem egy tag, hanem sok.

Ha ezt mondaná a láb: Mivel nem kéz vagyok, nem vagyok a testből való, Vajjon azért nem a testből való volna-e?

És ha a fül ezt mondaná: Mivel nem vagyok szem, nem vagyok a testből való, — Vajjon azért nem a testből való volna-e?

Ha az egész test szem, hol a hallás? Ha az egész hallás, hol a szaglás?

Most pedig az Isten rendelte a testben a tagokat, egyenként mindegyiket, a-mint akarta.

Ha pedig mindnyájan egy tag volnának, hol volna a test?

így azonban sok tag van ugyan, de egy test.

Nem mondhatja pedig a szem a kéznek: Nincs rád szükségem, — vagy viszont a fej a lábaknak: Nincs rátok szükségem!

Sőt sokkal inkább: a testnek éppen azok a tagjai szükségesek, amelyek gyengébbeknek látszanak,

és amelyeket a test kevésbbé nemes tagjainak tartunk, azokat nagyobb tisztességgel vesszük körül, és amelyek ékesség nélkül valók bennünk, azokat részesítjük nagyobb megbecsülésben.

viszont amelyek ékesek bennünk, azoknak nincs erre szükségük. De az Isten úgy szerkesztette egybe a testet, hogy az alacsonyabb rendűnek nagyobb tisztességet adott,

hogy ne legyen meghasonlás a testben, hanem a tagok kölcsönösen gondoskodjanak egymásról.

És így ha szenved egy tag, vele együtt szenvednek a tagok mind; ha megbecsülésben részesül egy tag, vele együtt örülnek a tagok mind.

Ti pedig a Krisztus teste vagytok és tagjai rész szerint.

Mégpedig némelyeket rendelt az Isten az egyházban először apostolokul, másodszor prófétákul, harmadszor tanítókul, — azután csodatevő erőket, azután gyógyítás kegyelmi ajándékait, szegények megsegítését, kormányzást, nyelveken szólás különféle nemeit.

Vajjon mindnyájan apostolok-e, Vajjon mindnyájan próféták-e, Vajjon mindnyájan tanítók-e? Vajjon van-e mindnyájuknak csodatevő erejük?

Vajjon van-e mindnyájuknak gyógyításra való kegyelmi ajándékuk? Vajjon mindnyájan beszélnek-e nyelveken? Vajjon mindnyájan tudják-e magyarázni?

Törekedjetek pedig a nagyobb kegyelmi ajándékokra. És ezenfelül egy még kiválóbb útat mutatok nektek.

Ha embereknek vagy angyaloknak nyelvén szólok is szeretet pedig nincsen énbennem, olyanná lettem, mint a zengő érc vagy a pengő cimbalom.

És ha jövendőt tudok is mondani és minden titkot és minden bölcsességét ismerek is; és ha teljes hitem van is úgyannyira, hogy hegyeket mozdíthatok el, szeretet pedig nincsen énbennem, semmi vagyok.

És ha minden vagyonomat a szegények táplálására költöm és ha testemet a tűzre adom is, szeretet pedig nincsen énbennem, semmi hasznom abból.

A szeretet hosszútűrő, jóságos; a szeretet nem irigykedik, a szeretet nem kérkedik, nem fuvalkodik fel.

Nem cselekszik éktelenül, nem keresi a maga hasznát, nem gerjed haragra, nem rója fel a gonoszt;

nem örül a hamisságnak, de együtt örül az igazsággal;

mindent elfedez, mindent hisz, mindent remél, mindent eltűr.

A szeretet soha el nem fogy; de legyenek bár jövendőmondások, eltöröltetnek, vagy akár nyelveken szólások, megszűnnek, vagy akár ismeret, eltöröltetik.

Mert csak rész szerint ismerünk és rész szerint prófétálunk.

De mikor eljön a tökéletesség, ami rész szerint való, elmúlik.

Mikor gyermek voltam, úgy szóltam, mint gyermek, úgy gondolkodtam, mint gyermek, úgy értettem, mint gyermek; miután pedig férfivá lettem, elhagytam a gyermekhez illő dolgokat.

Mert most tükör által homályosan látunk, akkor pedig színről-színre; most rész szerint ismerem Istent, akkor pedig úgy ismerem majd, amint én is megismertettem.

Most azért megmarad a hit, a remény, a szeretet, e három; ezek közül pedig legnagyobb a szeretet.

Törekedjetek a szeretetre és buzgón kívánjátok a lelki ajándékokat, de leginkább azt, hogy prófétáljatok.

Mert aki nyelveken szól, nem emberekhez szól, hanem Istenhez. Mert senki sem érti, és a Lélek által szól titkokat.

Aki ellenben prófétál, emberekhez szól azok építésére, intésére és vigasztalására.

Aki nyelveken szól, magát építi, aki pedig prófétál, a gyülekezetet építi.

Szeretném ugyan, ha mindnyájan szólnátok nyelveken, de még inkább, hogy prófétáljatok, mert nagyobb az, aki prófétál, mint az, aki nyelveken szól, hacsak meg nem magyarázza, hogy a gyülekezet épüljön.

Ha már most, atyámfiai, hozzátok megyek és nyelveken szólok, mit használok nektek, ha egyúttal kijelentésben vagy ismeretben vagy prófétálásban vagy tanításban nem szólok hozzátok?

Hiszen ha az élettelen hangszerek, akár fuvola, akár citera nem adnak megkülönböztethető hangokat, mimódon ismerjük meg, mit fuvoláznak, vagy mit játszanak a citerán?

Mert ha a trombita bizonytalan hangot ad, kicsoda készül a harcra?

így van veletek is, mikor nyelveken szóltok; ha nem beszéltek értelmesen, mimódon értik meg azt, amit szóltok? Csak a levegőbe fogtok beszélni.

Ki tudja, hány különféle nyelv van a világon? És közülük egy sincs értelem nélkül.

Ha tehát én a nyelv értelmét nem ismerem, akkor a beszélőnek idegen leszek és a beszélő is idegen lesz előttem.

így ti is, minthogy lelki ajándékokra törekedtek, a gyülekezet építésére igyekezzetek, hogy gyarapodjatok.

Azért aki nyelveken szól, imádkozzék, hogy meg is magyarázhassa azt.

Mert ha nyelveken szólással imádkozom, lelkem ugyan imádkozik, de értelmem gyümölcstelen.

Mit tegyek tehát? Imádkozni fogok a Lélek indításából, de imádkozni fogok értelemmel is; énekelek a Lélek által, de énekelek értelemmel is.

Mert ha a Lélek által adsz hálát, az ott levő be nem avatott hogyan fog a te hálaadásodra Ámént mondani, mikor azt sem tudja, mit beszélsz?

Mert jóllehet te szépen adsz hálát, a másik azonban nem épül.

Hálát adok az én Istenemnek, hogy mindnyájatoknál jobban tudok nyelveken szólni;

de a gyülekezetben inkább akarok öt szót szólani értelemmel, hogy másokat is tanítsak, mintsem tízezer szót nyelveken.

Atyámfiai, ne legyetek gyermekek gondolkodásban, hanem a rosszaságban legyetek kiskorúak, a gondolkodásban pedig érettek legyetek.

A törvényben meg van írva: Más nyelveken és idegenek ajkával fogok szólani a néphez, és így sem hallgatnak rám, — azt mondja az Úr.

A nyelveken szólás tehát nem a hívők számára jel, hanem a hitetlenek számára; a prófétálás pedig nem a hitetlenek, hanem a hívők számára jel.

Amikor tehát az egész gyülekezet egybegyűl és mindnyájan nyelveken szólnak, ha a be nem avatottak vagy hitetlenek bemennek, nem azt fogják-e mondani, hogy őrjöngtök?

Viszont ha valamennyien prófétálnak és akkor megy be egy hitetlen vagy be nem avatott, annak mindenki a lelkére beszél, azt mindenki megvizsgálja,

és így az ő szíve titkai nyilvánvalókká lesznek, úgyhogy arcra borulva imádja Istent, és hirdeti, hogy valóban Isten lakik bennetek.

Mint legyen hát, atyámfiai? Mikor egybegyűltök, mindegyiteknek van zsoltára, tanítása, kijelentése, nyelveken szólása, magyarázata. Minden épülésre történjék.

Ha valaki nyelveken szól, kettő vagy legfeljebb három legyen, még pedig egymás után, és egy magyarázza meg.

Ha pedig nincs, aki megmagyarázza, hallgasson a gyülekezetben; csak magának szóljon és az Istenhez.

A próféták pedig ketten vagy hárman szóljanak, a többiek pedig ítéljék meg.

De ha közben egy másik ott ülő nyer kijelentést, az első hallgasson el.

Mert egyenként mindnyájan prófétálhattok, hogy mindenki tanuljon és intést nyerjen.

És a prófétalelkek engednek a prófétáknak.

Mert Isten nem a rendetlenségnek, hanem a békességnek Istene. Mint a szentek minden gyülekezetében,

az asszonyok hallgassanak a gyülekezetekben; mert nem engedhető meg nekik, hogy beszéljenek, hanem engedelmesek legyenek, amint a törvény is mondja.

Ha pedig tanulni akarnak valamit, kérdezzék meg otthon a férjüket. Mert illetlen az asszonynak beszélni a gyülekezetben.

Vajjon titőletek származott-e az Isten beszéde? Vagy csak hozzátok jutott-e el?

Ha valaki azt gondolja, hogy ő próféta vagy Lélektől ihletett, vegye fontolóra, hogy mindaz, amit nektek írok, az Úr parancsolata.

Ha valaki ezt nem ismeri el, ő sem ismertetik el.

Ezért, atyámfiai, törekedjetek a prófétálásra és a nyelveken szólást se tiltsátok.

Minden ékesen és jó renddel legyen.

Eszetekbe juttatom pedig, atyámfiai, az evangéliomot, amelyet hirdettem nektek, amelyet el is fogadtatok, amelyben állotok is,

amely által üdvözültök is, ha megtartjátok úgy, ahogy én hirdettem nektek, hacsak nem hiába lettetek hivőkké.

Mert azt adtam elétek főképen, amit én is úgy vettem, hogy Krisztus meghalt a mi bűneinkért, az Írások szerint

és hogy eltemettetett, és hogy feltámadott a harmadik napon, az Írások szerint,

és hogy megjelent Kéfásnak, azután a tizenkettőnek,

azután megjelent egyszerre ötszáznál több atyafinak, akik közül a legtöbben mind máig élnek, bár néhányan elhunytak,

azután megjelent Jakabnak, azután mind az apostoloknak.

Legutoljára pedig valamennyi között mint egy idétlennek, nekem is megjelent.

Mert én vagyok legkisebb az apostolok között, aki nem vagyok méltó arra, hogy apostolnak neveztessem, mert üldöztem az Isten egyházát.

De Isten kegyelme által vagyok, ami vagyok; és az ő hozzám való kegyelme nem lett hiábavaló, sőt többet munkálkodtam, mint azok mindnyájan, de nem én, hanem az Istennek velem levő kegyelme.

Akár én azért, akár azok, így prédikálunk és ti így lettetek hívőkké.

Ha tehát Krisztusról azt hirdetik, hogy feltámadt a halottak közül, hogyan mondják némelyek köztetek, hogy nincs a halottaknak feltámadása?

Hiszen ha a halottaknak nincs feltámadása, akkor Krisztus sem támadt fel.

Ha pedig Krisztus nem támadt fel, akkor hiábavaló a mi prédikálásunk, de hiábavaló a ti hitetek is.

Sőt Isten hamis tanúinak is bizonyulunk, mivel az Isten felől azt vallottuk, hogy feltámasztotta a Krisztust, akit nem támasztott fel, ha csakugyan nem támadnak fel a halottak.

Mert ha a halottak nem támadnak fel, akkor Krisztus sem támadt fel.

Ha pedig Krisztus nem támadt fel, hiábavaló a ti hitetek: még mindig bűneitekben vagytok;

sőt akkor azok is elvesztek, akik Krisztusban aludtak el.

Ha csak ebben az életben reménykedünk a Krisztusban, minden embernél nyomorultabbak vagyunk.

Ámde Krisztus feltámadt a halottak közül és zsengéjük lett azoknak, akik elaludtak.

Miután ugyanis ember által van a halál, ember által van a halottak feltámadása is.

Mert amint Ádámban mindnyájan meghalnak, úgy Krisztusban mindnyájan megelevenítettnek.

Mindenki pedig a maga rendje szerint. A zsenge a Krisztus; azután következnek, akik a Krisztuséi az ő eljövetelekor;

azután a vég, mikor átadja a királyságot az Istennek és Atyának, mikor majd eltöröl minden birodalmat, minden hatalmat és erőt.

Mert neki addig kell uralkodnia, míg valamennyi ellenségét lába alá veti.

Mint utolsó ellenség töröltetik el a halál.

Mert mindent az ő lába alá vetett. Mikor pedig azt mondja, hogy neki minden alávettetett, nyilvánvaló, hogy csak Ő nem, aki neki mindent alávetett.

Mikor pedig minden alávettetett, akkor maga a Fiú is alávettetik annak, aki neki mindent alávetett, hogy az Isten legyen minden mindenekben.

Különben mit cselekesznek azok, akik halottakért keresztelkednek meg? Ha a halottak egyáltalán nem támadnak fel, miért is keresztelkednek meg értük?

Mi is miért vállaljuk a veszedelmet minden pillanatban?

Naponként halálos veszedelemben vagyok; oly igaz ez, atyámfiai, mint a veletek való dicsekvésem a Krisztus Jézusban, a mi Urunkban.

Ha emberi módon küzdöttem Efezusban a fenevadakkal, mi hasznom belőle? Ha a halottak nem támadnak fel, akkor együnk, igyunk, mert holnap úgyis meghalunk!

Ne tévelyegjetek! A jó erkölcsöt megrontják a rossz társaságok!

Legyetek valóban józanok és ne vétkezzetek. Mert némelyek nem ismerik Istent, — a ti megszégyenítéstekre mondom ezt.

De azt mondja valaki: Mimódon támadnak fel a halottak? És milyen testtel jönnek elő?

Balgatag! Amit vetsz, nem elevenedik meg, csak ha előbb megrothad.

És abban, amit elvetsz, nem azt a testet veted el, amely majd kikél, hanem a puszta magot, talán búzáét vagy más egyébét.

De az Isten olyan testet ád annak, amilyet elhatározott, mégpedig mindenféle magnak a maga testét.

Nem minden test ugyanaz a test, hanem más az emberek teste, más a barmok teste, más a madaraké, megint más a halaké.

És vannak mennyei testek és földi testek; de más a mennyeiek fényessége, más a földieké.

Más a napnak fényessége, más a holdnak fényessége, és más a csillagok fényessége. Mert csillag a csillagtói különbözik fényességben.

Éppen így a halottak feltámadása is. Elvettetik romlandóságban, feltámasztatik romolhatatlanságban;

elvettetik ékesség nélkül, feltámasztatik dicsőségben; elvettetik erőtlenségben, feltámasztatik erőben;

elvettetik földi test, feltámasztatik lelki test. Ha van földi test, van lelki test is.

így is van megírva: Lett az első ember, Ádám, élő lénnyé; az utolsó Ádám megelevenítő Lélekké.

De nem a lelki ember az első, hanem a földi, azután a lelki.

Az első ember földből való, földi; a második ember mennyből való.

Amilyen ama földi, olyanok a földiek is, és amilyen ama mennyei, olyanok a mennyeiek is.

És amint hordoztuk a földinek ábrázatát, hordozni fogjuk a mennyeinek ábrázatát is.

Atyámfiai, azt pedig állítom: test és vér nem örökölheti Isten országát, sem a romlandóság nem örökli a romolhatatlanságot.

Íme, titkot mondok nektek: nem mindnyájan aluszunk el, de mindnyájan elváltozunk,

nagy hirtelen, egy szempillantás alatt, az utolsó trombitaszóra, — mert trombita fog szólani, és a halottak feltámadnak romolhatatlanságban, és mi elváltozunk.

Mert szükség, hogy ez a romlandó test romolhatatlanságot öltsön magára és e halandó test halhatatlanságot öltsön magára.

Mikor pedig ez a romlandó test romolhatatlanságba öltözik, és e halandó halhatatlanságba öltözik, akkor beteljesül az ige, amely meg van írva: Elnyeletett a halál diadalra.

Halál, hol a te diadalmad? Halál, hol a te fúlánkod?

A halál fúlánkja pedig a bűn, a bűn ereje pedig a törvény.

De hála az Istennek, aki a diadalt adja nekünk a mi Urunk Jézus Krisztus által.

Ezért, szeretett atyámfiai, erősen álljatok, rendíthetetlenül, buzgólkodjatok mindenkor az Úr dolgában, mint akik tudjátok, hogy a ti munkátok nem hiábavaló az Úrban.

Ami a szentek számára való gyűjtést illeti, amint a galáciai gyülekezeteknek rendeltem, ti is úgy cselekedjetek.

A hét első napján mindenitek tegye félre és gyűjtse össze azt, ami módjában van, hogy ne akkor történjék a gyűjtés, amikor odamegyek.

Mikor pedig megérkezem, a ti megbízott embereiteket fogom levéllel elküldeni, hogy ajándékotokat Jeruzsálembe vigyék.

Ha pedig érdemes lesz, hogy én is elmenjek, velem együtt jönnek.

Hozzátok pedig akkor megyek, ha átutazom Macedónián, mert Macedónián átutazom,

nálatok azonban talán ott maradok, vagy ott is telelek, hogy ti segítsetek el oda, ahova majd megyek.

Mert nemcsak átutazóban akarlak látni titeket, de remélem, hogy egy-ideig nálatok maradok, ha az Úr engedi.

Efezusban pedig pünkösdig maradok,

mert nagy és ígéretes munkára nyílt kapu előttem és az ellenség is sok.

Ha pedig Timótheus odaérkezik, legyen gondotok rá, hogy félelem nélkül tartózkodhassak nálatok, mert ő az Úr ügyében munkálkodik, mint én is.

Senki tehát meg ne vesse őt, hanem segítsétek az útjára békességgel, hogy hozzám jöjjön, mert várom az atyafiakkal együtt.

Ami pedig Apollós atyánkfiát illeti, igen kértem őt, hogy menjen el hozzátok az atyafiakkal együtt, de semmiképen sem volt Isten akarata, hogy most elmenjen. De majd elmegy, mihelyt jó alkalma lesz.

Vigyázzatok, álljatok meg a hitben, legyetek férfiak, legyetek erősek!

Minden dolgotok szeretetben történjék!

Kérlek pedig titeket, atyámfiai, — hiszen ismeritek Sztefanás házanépét, hogy ők Ahája zsengéje és hogy magukat a szentek szolgálatára szánták: —

engedelmeskedjetek ti is az ilyeneknek és mindazoknak, akik velük szolgálnak és fáradnak.

örülök pedig Sztefanás, Fortunátus és Áhaikus eljöttének, mivel ők kárpótolnak engem a ti távollétetekért.

Mert felüdítették az én lelkemet is és a tiéteket is. Az ilyeneket tehát becsüljétek meg.

Köszöntenek titeket az ázsiai gyülekezetek. Sokszorosan köszönt titeket az Úrban Akvila és Priszka, a házuknál levő gyülekezettel együtt.

Köszöntenek titeket az atyafiak mindnyájan. Köszöntsétek egymást szent csókkal.

A köszöntés a magam kezeírása, Pálé.

Ha valaki nem szereti az Urat, legyen átkozott. Maranat ha. (A 22. versben Marana tha = Uram, jöjj!)

Az Úr Jézus Krisztus kegyelme legyen veletek!

Az én szeretetem mindnyájatokkal a Krisztus Jézusban! Ámen. A 22. versben Marana tha = Uram, jöjj!

Pál, Jézus Krisztus apostola Isten akaratából és Timótheus atyánkfia az Isten gyülekezetének, amely Korinthusban van mind a szentekkel együtt, akik Ahájában vannak:

kegyelem nektek és békesség Istentől, a mi Atyánktól és az Úr Jézus Krisztustól.

Áldott az Isten és a mi Urunk Jézus Krisztusnak Atyja, az irgalomnak Atyja és minden vigasztalásnak Istene,

aki megvigasztal minket minden nyomorúságunkban, hogy mi is megvigasztalhassunk bármely nyomorúságba esetteket azzal a vigasztalással, amellyel Isten vigasztal minket.

Mert amint bőven kijutott nekünk Krisztus szenvedéseiből, úgy bőséges a mi vigasztalásunk is Krisztus által.

De ha nyomorúságot szenvedünk, a ti vigasztalástokért és üdvösségtekért van az. Ha vigasztalásban van részünk, a ti vigasztalástokért van az, amely ugyanazoknak a szenvedéseknek elviselésére ad erőt, amelyeket mi is szenvedünk.

És a mi reménységünk erős felőletek, mert tudjuk, hogy amint társaink vagytok a szenvedésben, úgy a vigasztalásban is.

Mert nem akarjuk, atyámfiai, hogy ne tudjatok ama nyomorúságunk felől, amely Ázsia tartományban esett rajtunk, hogy igen nagyon, erőnk felett megterheltettünk, úgyhogy életünk felől is kétségben voltunk.

Sőt úgy éreztük, hogy kimondották ránk a halálos ítéletet, hogy ne magunkban bizakodjunk, hanem Istenben, aki feltámasztja a halottakat,

aki ilyen nagy halálos veszedelemből megszabadított és meg fog szabadítani minket. Benne reménykedtünk, hogy ezután is meg fog szabadítani,

ha ti is velünk együtt munkálkodtok az értünk való könyörgésben, hogy sok ajakról szálljon fel érettünk sok ember hálája az irántunk tanúsított kegyelemért.

Mert a mi dicsekedésünk ez: lelkiismeretünk tanúskodik, hogy mi Istentől nyert szentséggel és tisztasággal, nem testi bölcsességgel, hanem Isten kegyelmével forgolódtunk a világon, kiváltképen pedig közöttetek.

Mert nem írunk nektek mást, csak amit olvastok vagy meg is értetek, sőt remélem, hogy meg fogjátok érteni mindvégig,

ahogy némi részben már meg is értettetek minket, hogy mi a ti dicsekedéstek vagyunk, mint ti is a miénk a mi Urunknak Jézusnak a napján.

És én ezzel a bizodalommal akartam előbb hozzátok menni, hogy másodízben részesüljetek kegyelemben

és tőletek át akartam menni Macedóniába, és Macedóniából ismét visszatérni hozzátok, hogy azután ti segítsetek tovább az utamon Júdeába.

Mikor tehát ezt terveztem, Vajjon könnyelműen cselekedtem-e? Vagy amit elhatározok, test szerint határozom-e el, hogy nálam egyszerre legyen az igen igen és a nem nem.

De Isten a tanúm, hogy a mi hozzátok intézett beszédünk nem egyszerre igen és nem.

Mert az Isten Fia, Jézus Krisztus, akit köztetek mi hirdettünk, én, Szilvánus és Timótheus, nem volt igen és nem, hanem benne az igen valósult meg.

Mert Istennek valamennyi ígérete őbenne lett igen és ő általa ámen az Istennek dicsőségére mi általunk.

Aki pedig minket veletek együtt Krisztusban megerősít és felken, Isten az,

aki el is pecsételt minket és a Lélek zálogát adta szívünkbe.

Az Istent hívom bizonyságul akár magam ellen is, hogy iránttatok való kíméletből nem mentem el eddig Korinthusba.

Nem hogy uralkodnánk a ti hiteteken, hanem munkatársai vagyunk örömötöknek; mert erősen állotok a hitben

Én pedig azt tettem fel magamban, hogy nem megyek közétek ismét szomorúsággal.

Mert ha én megszomorítlak titeket, ugyan ki vidámít meg engem, ha nem az, akit én megszomorítok?

És azért írtam nektek éppen ezt, hogy mikor odamegyek, ne szomorodjam meg azok miatt, akiknek örülnöm kellene, mert meggyőződtem mindnyájatokról, hogy az én örömöm mindnyájatoké.

Mert sok szorongattatás és szívbeli aggódás között írtam nektek sok könnyhullatással, nem azért, hogy meg szomorítsalak titeket, hanem hogy megismerjétek azt a szeretetet, amelyet én kiváltképen iránttatok érzek,

Ha pedig valaki megszomorított, nem engem szomorított meg, hanem részben, hogy sokat ne mondjak, titeket mindnyájatokat.

Elég az ilyennek a többség által rámért büntetés,

azért most viszont: ti inkább bocsássatok meg neki és vigasztaljátok, hogy a túlságos bánat valamiképen meg ne emésszе az ilyent.

Azért kérlek titeket, határozzátok el magatokat iránta szeretetre.

Mert azért is írtam, hogy kipróbáljam megbízhatóságotokat, Vajjon mindenben engedelmesek vagytok-e?

Akinek pedig ti megbocsátotok valamit, én is; mert ha én is megbocsátottam valamit, — ha volt megbocsátanivalóm, — tiértetek tettem azt Krisztus színe előtt, hogy meg ne csaljon minket a Sátán.

Mert jól ismerjük az ő szándékait.

Mikor pedig Tróásba mentem a Krisztus evangéliumának hirdetésére és kapu nyílt meg előttem az Úrban,

nem volt nyugalma a lelkemnek, mivel nem találtam Titust, az én atyámfiát; hanem elbúcsúztam tőlük és elmentem Macedóniába.

De hála az Istennek, aki mindig diadalmenetben hordoz minket a Krisztusban és az ő ismeretének illatát terjeszti általunk minden helyen.

Mert mi a Krisztus jóillata vagyunk az Isten számára mind az üdvözülők, mind az elkárhozók között;

ezeknek halál illata halálra, amazoknak pedig élet illata életre. És ezekre kicsoda alkalmas?

Mert mi nem vagyunk olyanok, mint sokan, akik üzérkednek az Isten igéjével, hanem tiszta szívből, sőt mintegy Istenből szólunk, az Isten előtt a Krisztusban.

Kezdjük-e ismét ajánlgatni magunkat? Csak nincs talán nekünk is szükségünk, mint némelyeknek, ajánlólevelekre hozzátok vagy tőletek?

A mi levelünk ti vagytok, beírva szívünkbe, amelyet ismer és olvas minden ember,

mert rólatok nyilvánvaló, hogy Krisztusnak a mi szolgálatunk által szerzett levele vagytok, nem tintával, hanem az élő Isten Lelkével írva, — nem kőtáblára, hanem a szívek hústábláira.

Ilyen bizalmunk pedig Krisztus által van Isten iránt.

Nem mintha magunktól volnánk alkalmasak valamit gondolni, úgy mint magunkból. Ellenkezőleg, a mi alkalmas voltunk az Istentől van,

aki alkalmasokká tett minket arra, hogy új szövetség szolgái legyünk, nem betűé, hanem Léleké, mert a betű megöl, a Lélek pedig megelevenít.

Ha pedig a halálnak betűkkel kövekbe vésett szolgálata annyira dicsőséges volt, hogy Izrael fiai nem is tudtak Mózes arcára nézni az ő ábrázatának múlandó fényessége miatt,

hogyne volna még dicsőségesebb a Lélek szolgálatát

Mert ha a kárhoztatás szolgálata dicsőséges, mennyivel inkább dicsőséges a megigazulás szolgálata?

Sőt e tekintetben a megigazulás szolgálatának túláradó dicsősége miatt már nincsen dicsősége annak, aminek dicsősége volt.

Mert ha már a múlandó is dicsőséges, sokkal inkább dicsőséges az, ami megmarad.

Mivel tehát ilyen reményünk van, nagy nyíltsággal szólunk,

és nem úgy, mint Mózes, aki leplet borított arcára, hogy Izrael fiai ne lássák a múlandó dicsőség végét.

De eltompult az ő gondolkodásuk. Mert ugyanaz a lepel mind máig ott van az ószövetség olvasásánál felfedetlenül, mivel csak a Krisztusban tűnik el;

sőt mind máig, amikor csak olvassák Mózest, lepel borul a szívükre.

Mikor pedig Izrael megtér az Úrhoz, elvétetik a lepel.

Az Úr pedig a Lélek és ahol az Úrnak Lelke, ott a szabadság.

Mi pedig mindnyájan fedetlen arccal tükrözzük az Úr dicsőségét, és ugyanarra a képre formáltatunk át dicsőségről-dicsőségre úgy, mint ahogyan az Úrnak Lelke formál.

Azért, mivel ilyen szolgálatban vagyunk, amint a kegyelmet nyertük, nem csüggedünk el.

Elhagytuk azonban azokat a szégyenletes dolgokat, melyeket takargatni szoktak, mint akik nem járunk ravaszságban és nem hamisítjuk meg az Isten igéjét, de az igazság nyilt hirdetésével ajánljuk magunkat minden ember lelkiismeretének az Isten színe előtt.

Ha mégis leplezett a mi evangéliumunk, azoknak leplezett, akik elvesznek,

mert bennök e világ istene megvakította a hitetlenek gondolkodását, hogy ne lássák a Krisztus dicsősége evangéliumának ragyogását, aki az Isten képe.

Mert nem magunkat prédikáljuk, hanem Krisztus Jézust, az Urat, magunkat pedig, mint szolgáitokat a Jézusért.

Mert az Isten, aki szólt: sötétségből világosság ragyogjon fel! Ő gyújtott világosságot a mi szívünkben, hogy a Jézus Krisztus arcán felismerjük Isten dicsőségének ragyogását.

Ez a kincsünk pedig cserépedényekben van, hogy az erőnek rendkívüli nagysága Istené legyen és ne magunktól való.

Mindenütt nyomorgatnak minket, de el nem nyomhatnak; kétségeskedünk, de kétségbe nem esünk;

üldöznek, de Isten nem hagy el; tipornak, de el nem veszünk;

mindenkor testünkben hordozzuk Jézus halálát, hogy Jézus élete is látható legyen a mi testünkben.

Mert mi, akik élünk, mindenkor halálra adatunk Jézusért, hogy a Jézus élete is látható legyen a mi halandó testünkben.

Azért a halál bennünk működik, az élet pedig bennetek.

Mivel azonban a hitnek ugyanaz a Lelke van bennünk, mint abban, aki ezt írta: Hittem, azért szóltam, — mi is hiszünk és azért szólunk,

mert tudjuk, hogy aki feltámasztotta az Úr Jézust, minket is fel fog támasztani Jézussal, és veletek együtt az ő színe elé állít.

Mert mindez érettetek van, hogy amint a kegyelem bőven árad, egyre többen adjanak hálát Istennek az ő dicsőségére.

Azért nem csüggedünk, sőt ha a mi külső emberünk megromlik is, a belső mégis napról-napra újul.

Mert a mi pillanatnyi könnyű szenvedésünk minden mértéket meghaladó örök dicsőséget szerez nekünk;

mivel mi nem a láthatókra nézünk, hanem a láthatatlanokra; mert a láthatók ideig valók, a láthatatlanok pedig örökkévalók.

Mert tudjuk, hogy ha e mi földi sátorházunk összeomlik, épületünk van Istentől, nem kézzel csinált, örökkévaló házunk a mennyben.

Azért is sóhajtozunk ebben, mert a mi mennyei hajlékunkat szeretnők erre felölteni,

hogy ezt felöltve, mezíteleneknek ne találtassunk.

Mert akik e sátorban vagyunk is, megterhelten sóhajtozunk, mivel nem kívánjuk ezt levetni, hanem amazt erre felölteni, hogy azt, ami halandó, elnyelje az élet.

Aki pedig minket éppen erre elkészített, az Isten az, aki nekünk a Lélek zálogát is adta.

Így most mi mindenkor bizakodunk, mivel tudjuk, hogy amíg e testben lakunk, addig az Úrtól távol, idegenben vagyunk, —

mert hitben járunk, nem látásban. —

Jó bizodalmunk van pedig és inkább szeretnénk e testből kiköltözni és hazaköltözni az Úrhoz.

Azért minden erőnkkel azon vagyunk, hogy akár benne lakunk a testben, akár kiköltözünk abból, kedvesek legyünk neki.

Mert mindnyájunknak meg kell jelennünk a Krisztus ítélőszéke előtt, hogy ki-ki elvegye a jutalmát a szerint, amiket a testben cselekedett vagy jót vagy rosszat.

Ismerve tehát az Úr félelmét, embereket igyekszünk megnyerni, az Isten pedig tisztán lát minket. Remélem azonban, hogy a ti lelkiismeretetek előtt is tisztán állunk.

Nem ajánljuk ismét magunkat nektek, hanem alkalmat adunk nektek a velünk való dicsekedésre, hogy legyen mit felelnetek azoknak, akik színből és nem szívből dicsekednek.

Mert ha nem voltunk eszünknél, Istenért volt az; ha pedig eszünknél vagyunk, érettetek van.

Mert a Krisztus szeretete szorongat minket, mint akik úgy ítéljük, hogy ha egy meghalt mindenkiért, akkor mindenki meghalt;

és azért halt meg mindenkiért, hogy akik élnek, ezután ne maguknak éljenek, hanem annak, aki érettük meghalt és feltámadott.

Ezért mi ezentúl senkit sem ismerünk test szerint; sőt ha ismertük is Krisztust test szerint, most már nem ismerjük így.

Azért ha valaki Krisztusban van, új teremtmény az. A régiek elmúltak: íme újjá lett minden.

Mindez pedig Istentől van, aki megbékéltetett minket magával a Jézus Krisztus által, és adta nekünk a megbékéltetés szolgálatát.

Isten ugyanis Krisztusban megbékéltette magával a világot, nem számította be nekik bűneiket, és ránk bízta a megbékéltetés igéjét.

Krisztusért járva tehát követségben, mintha Isten kérne általunk, Krisztusért kérünk: békéljetek meg az Istennel.

Mert azt, aki bűnt nem ismert, bűnné tette érettünk, hogy mi Isten igazsága legyünk őbenne.

Minthogy vele együtt munkálkodunk, intünk is, hogy az Isten kegyelmét hiába ne vegyétek!

Mert ő mondja: Kellemes időben meghallgattalak és az üdvösség napján megsegítettelek. Íme itt a kellemes idő! Íme itt az üdvösség napja!

Senkit semmiben meg nem botránkoztatunk, hogy szolgálatunkat szidalom ne érje,

hanem ajánljuk magunkat mindenben, mint Isten szolgái: sok tűrésben, nyomorúságban, szükségben, szorongattatásban,

megveretésben, bebörtönzésben, háborúságokban, küszködésben, virrasztásban, böjtölésben;

tisztaságban, ismeretben, hosszútűrésben, jóságban, Szentlélekben, képmutatás nélkül való szeretetben;

igazmondásban, Isten erejében, az igazságnak jobb- és balfelől való fegyvereivel;

dicsőség és gyalázat által, rossz és jó hír által; mint ámítók és mégis igazak,

mint ismeretlenek és mégis ismeretesek, mint halálra váltak és íme élők, mint ostorozottak, de meg nem ölöttek,

mint bánkódók, de mindig örvendezők, mint szegények, de mégis sokakat meggazdagítók, mint akiknek semmijük sincs, és mégis minden az övék.

Szánk megnyílt előttetek, korinthusiak, szívünk kitárult.

Nem mi vagyunk szűkkeblűek irántatok, hanem ti vagytok szűkkeblűek.

Viszonzásul — mint gyermekeimhez szólok — tárjátok ki ti is szíveteket.

Ne legyetek hitetlenekkel felemás igában, mert mi köze van az igazságnak a gonoszsághoz! Vagy mi köze van a világosságnak a sötétséghez?

És hogyan egyeznék meg Krisztus Béliállal? Vagy mi köze van a hívőnek a hitetlenhez?

Vagy mi egyezése Isten templomának a bálványokkal? Mert mi az élő Isten temploma vagyunk, amint az Isten mondta: Lakozom bennük és közöttük járok; és leszek nékik Istenük, és ők az én népem lesznek.

Ezért menjetek ki közülük és szakadjatok el tőlük, — azt mondja az Úr — és tisztátalant ne érintsetek; és én magamhoz fogadlak titeket,

és leszek nektek Atyátok, ti pedig nekem fiaimmá és leányaimmá lesztek, — azt mondja a mindenható Úr.

Mivel tehát ilyen ígéreteink vannak, szeretteim, tisztítsuk meg magunkat minden testi és lelki szennytől, és Isten félelmében vigyük véghez a mi megszentelődésünket.

Fogadjatok be minket! Senkinek nem ártottunk, senkit meg nem rontottunk, senkit meg nem csaltunk.

Nem vádképen mondom ezt; hiszen előbb mondtam, hogy szívünkben vagytok, hogy együtt haljunk meg és együtt éljünk.

Nagy a bizodalmam hozzátok, nagy a dicsekedésem felőletek; telve vagytok vigasztalódással, túláradó örömmel minden nyomorúságunk ellenére.

Mert mikor Macedóniába érkeztünk, semmi nyugalma sem volt testünknek, sőt minden tekintetben szorongattattunk; kívül harc, belül félelem.

De az Isten, a megalázottak vigasztalója Titus megjöttével megvigasztalt minket,

de nemcsak a megjöttével, hanem a vigasztalással is, amellyel megvigasztalódott nálatok és azzal, hogy hírül hozta nekünk a ti vágyódástokat, kesergésteket, hozzám való ragaszkodástokat, úgyhogy én még jobban örvendeztem.

Azért ha megszomorítottalak is titeket azzal a levéllel, nem bánom, noha bántam is; mert látom, hogy az a levél, ha ideig-óráig is, megszomorított titeket.

Most örülök, nem azért, hogy megszomorodtatok, hanem hogy megtérésre szomorodtatok meg. Mert Isten akarata szerint szomorodtatok meg, hogy miattunk semmiben kárt ne valljatok.

Mert az Isten szerint való szomorúság megbánhatatlan megtérést szerez az üdvösségre; a világ szerint való szomorúság pedig halált szerez.

Mert íme éppen ez a ti Isten szerint való megszomorodástok milyen nagy felbuzdulást keltett bennetek, sőt védekezést, sőt méltatlankodást, sőt félelmet, sőt vágyakozást, sőt buzgóságot, sőt megtorlást! Mindenképen bebizonyítottátok, hogy tiszták vagytok ebben a dologban.

Ha tehát írtam is nektek, nem a sértő, nem is a sértett miatt írtam, hanem hogy nyilvánvalóvá legyen nálatok irántunk való felbuzdulástok Isten előtt.

Ezért megvigasztalódtunk. De vigasztalódásunkban még jobban örültünk Titus örömén, hogy az ő lelkét ti mindnyájan megnyugtattátok.

Mert ha dicsekedtem valamivel felőletek, nem maradtam szégyenben; de amint minden, amit nektek mondtam, igaz volt, úgy a felőletek Titus előtt való dicsekedésünk is igaznak bizonyult.

És ő még jobb szívvel van irántatok, amikor visszaemlékezik mindnyájatok engedelmességére, hogy félelemmel és remegéssel fogadtátok őt.

örülök, hogy mindenképen bízhatom bennetek.

Tudtotokra adjuk pedig, atyámfiai, Istennek azt a kegyelmét, amelyet Macedónia gyülekezeteivel közölt,

hogy a nyomorúság sok próbája között bőséges az ő örömük, és nagy szegénységük jószívűségüknek a gazdagságává növekedett.

Mert tanú vagyok rá, hogy erejükhöz képest, sőt azon felül is önként adakoztak,

és sok könyörgéssel kérték tőlünk azt a jótéteményt, hogy a szentek számára való szolgálatban résztvehessenek.

És nemcsak ezt tették, amint reméltük, hanem önmagukat adták először az Úrnak és nekünk, az Isten akaratából,

úgyhogy biztattuk Titust, hogy amint elkezdte, végezze is be nálatok ezt a szeretetmunkát.

Azért, amint mindenben bővölködtök: hitben, beszédben, ismeretben, minden buzgóságban és a tőlünk rátok áradt szeretetben, úgy ebben a szeretetmunkában is bővölködjetek.

Nem parancsképen mondom ezt, hanem hogy a mások buzgósága által a bennetek levő szeretet valódiságát is kipróbáljam.

Mert ismeritek a mi Urunk Jézus Krisztus kegyelmét, hogy szegénnyé lett érettetek, jóllehet gazdag, hogy ti az ő szegénysége által meggazdagodjatok.

Tanácsot is adok e dologban, mert ez hasznos nektek, akik nemcsak a cselekvést, hanem az akarást is elkezdtétek tavaly óta.

Most hát a cselekvést is vigyétek véghez; hogy amint van az akarás készsége, úgy legyen a végrehajtás is ahhoz képest, amitek van.

Mert ha a készség megvan, az a szerint kedves, amije kinek-kinek van; nem a szerint, amije nincs.

Mert nem az a cél, hogy másoknak könnyebbségük legyen, ti pedig nyomorogjatok, hanem hogy az egyenlőség mértéke szerint a mostani időben a ti bőségetek pótolja ki azok szükségét,

hogy majd máskor amazoknak bősége is kipótolhassa a ti hiányaitokat, hogy így egyenlőség legyen;

amint meg van írva: Aki sokat szedett, nem volt többje, és aki keveset, nem volt kevesebbje.

Hála pedig az Istennek, aki érettetek ugyanazt a buzgóságot oltotta Titus szívébe.

Mert elfogadta ugyan a megbízást, de saját buzgóságából, önként ment hozzátok.

Vele küldöttük pedig azt az atyánkfiát is, akinek az evangélium ügyében való jó híre minden gyülekezetben elterjedt,

sőt akit a gyülekezetek útitársunknak is választottak ebben a szeretetmunkában, amelyben az Úr dicsőségére és a mi készségünk megmutatására szolgálunk.

Attól pedig óvakodunk, hogy ennél a gazdag adománynál, amely a mi gondjainkra bízatott, bárki is megrágalmazhasson minket.

Mert gondunk van a tisztességre, nemcsak az Úr előtt, hanem az emberek előtt is.

Sőt elküldtük vele együtt azt az atyánkfiát is, akinek buzgó voltát sok dologban sokszor kipróbáltuk és aki most még sokkal buzgóbb, mert nagyon bízik bennetek.

Akár Titusról van szó, ő az én társam és köztetek segítségem; akár ami atyánkfiairól: ők a gyülekezet küldöttei, Krisztus dicsősége.

Tanúsítsatok szeretetet irántuk és mutassátok meg nekik, hogy méltán dicsekedtünk veletek a gyülekezetek előtt.

A szentek számára szánt adakozás szolgálatáról felesleges is nektek írnom.

Hiszen ismerem készségeteket, amellyel dicsekszem felőletek a macedónoknak, hogy Ahája kész a múlt esztendő óta, és a ti buzgóságotok azok közül sokat magával ragadott.

Mindamellett elküldtem az atyafiakat, hogy felőletek való dicsekedésünk e részben hiábavaló ne legyen: hogy amint mondtam, készen legyetek,

hogy ha a macedónok velem együtt odamennek és titeket készületlenül találnak, valamiképen szégyent ne valljunk mi, — hogy ne mondjuk: ti — ebben a bizodalmunkban.

Szükségesnek véltem azért arra kérni az atyafiakat, hogy menjenek el hozzátok előre és készítsék elő a ti előre megígért adományotokat, hogy az úgy legyen készen, mint szíves, és nem mint kényszerű adomány.

Ezt pedig gondoljátok meg: aki szűken vet szűken is arat, és aki bőven vet, bőven is arat.

Kiki amint eltökélte szívében, úgy adjon, ne kedvetlenül vagy kényszerűségből, mert a jókedvű adakozót szereti az Isten.

Az Isten pedig hatalmas arra, hogy rátok árassza teljes kegyelmét, hogy mindenkor mindenből teljesen elegetek legyen és bőven legyen nektek minden jócselekedetre.

Amint meg van írva: Bőkezűen osztott, adott a szegényeknek; az ő igazsága megmarad örökké.

Aki pedig magot ad a magvetőnek és kenyeret eledelül, megadja és megsokasítja a ti vetésteket és megnöveli igazságotok termését.

Így mindenben meggazdagodtok a teljes jószívűségre, amely általunk Isten iránt hálaadást szül.

Mert a szeretetnek ez a szolgálata nemcsak kielégíti a szentek szükségét, hanem meg is haladja azáltal, hogy sokakat hálaadásra indít Isten iránt.

Mert ezzel a bevált szolgálattal dicsőítik az Istent azért az engedelmességért, amellyel ti a Krisztus evangéliumáról vallást tesztek, és azért a jószívűségért, amellyel nekik és mindenkinek adakoztok.

És ők értetek való könyörgéssel vágyódnak utánatok Isten kegyelme által, amely bőségesen árad reátok.

Az Istennek pedig hála az ő kimondhatatlan ajándékáért!

A Krisztus szelídségére és engedékenységére emlékeztetve intelek titeket én magam, Pál, aki némelyek szerint szemben ugyan alázatos vagyok közöttetek, de távollétemben bátor vagyok veletek szemben.

Kérlek pedig, hogy mikor jelen leszek, ne kelljen bátornak lennem annál a bizalomnál fogva, amellyel, úgy gondolom, hogy merész lehetek némelyekkel szemben, akik azt gondolják rólunk, hogy mi test szerint élünk.

Mert noha testben élünk, nem test szerint hadakozunk.

Mert a mi hadakozásunk fegyverei nem testiek, hanem erősek az Isten szolgálatában erősségek lerontására.

Ezekkel rontunk le okoskodásokat és minden magaslatot, amelyet Isten ismerete ellen emeltek, és foglyul ejtünk minden gondolatot, hogy engedelmeskedjék Krisztusnak,

és készen állunk megbüntetni minden engedetlenséget, mihelyt teljességre jut a ti engedelmességetek.

Arra nézzetek, ami a szemetek előtt van! Ha valaki meg van győződve arról, hogy ő Krisztusé, viszont azt is gondolja meg magában, hogy amint ő Krisztusé, éppúgy mi is.

Mert ha túlságosan dicsekszem is hatalmunkkal, amelyet az Úr a ti építésiekre és nem megrontástokra adott, nem szégyenülök meg,

hogy úgy ne tűnjem fel, mintha csak ijesztgetnélek titeket leveleimmel.

Mert úgy mondják: Levelei ugyan súlyosak és erősek, de személyes jelenléte erőtelen és beszéde silány.

Az ilyen ember gondolja meg, hogy amilyenek vagyunk távollétünkben, amikor levelek által szólunk, olyanok leszünk tetteinkben is, ha majd megjelenünk.

Mert mi nem merjük magunkat azokhoz számítani vagy hasonlítani, akik magukat ajánlják. De azok nem cselekesznek okosan, mikor magukat önmagukhoz mérik és magukat önmagukhoz hasonlítják.

Mi azonban nem dicsekszünk mértéken felül, hanem ama határ mértéke szerint, amelyet Isten jelölt ki nekünk mértékül, hogy hozzátok is eljussunk!

Mert mi nem mondunk nagyot magunkról, mintha nem tudnánk eljutni hozzátok; hiszen el is jutottunk hozzátok a Krisztus evangéliumával.

Mi nem dicsekszünk mérték nélkül mások munkájával, hanem reméljük, hogy hitetek megnövekedésével felettébb nagyokká leszünk köztetek a mi mérőzsinórunk szerint,

úgyhogy a ti határaitokon túl is hirdethetjük az evangéliomot, és nem dicsekszünk olyan munkával, amelyet más munkaterületen már elvégeztek.

Aki pedig dicsekszik, az Úrban dicsekedjék.

Mert nem az a kipróbált, aki magát ajánlja, hanem akit az Úr ajánl.

Vajha elszenvednétek tőlem egy kis balgaságot! De hiszen el is szenveditek tőlem.

Mert Isten féltő szeretetével féltelek titeket; hiszen eljegyeztelek titeket egy férfiúnak, hogy mint szeplőtlen szüzet állítsalak Krisztus elé.

Félek azonban, hogy mint a kígyó a maga álnokságával megcsalta Évát, úgy a ti gondolataitok is elcsábíttatnak a Krisztus iránt való őszinte és tiszta hűségtől.

Mert ha valaki hozzátok megy és más Jézust hirdet, nem akit mi hirdettünk, vagy más lelket vesztek, nem akit vettetek, vagy más evangéliomot, nem amit befogadtatok, szépen eltűritek.

Mert azt gondolom, hogy semmivel sem vagyok hátrább a főfőapostoloknál.

Ha járatlan vagyok is a beszédben, de nem az ismeretben; sőt ezt mindenben mindenképen nyilvánvalóvá tettük előttetek.

Vagy vétkeztem, mikor megalázkodtam, hogy ti felmagasztaltassatok, mert ingyen hirdettem nektek az Isten evangéliomát?

Más gyülekezeteket fosztottam meg, amikor támogatást fogadtam el tőlük, hogy nektek szolgáljak.

És mikor nálatok voltam és szűkölködtem, nem voltam terhére senkinek. Mert amire szükségem volt, kipótolták a Macedóniából jött atyafiak, és én azon voltam és azon is leszek, hogy semmiben se legyek terhetekre.

Krisztus igazsága úgy legyen énbennem, hogy engem ettől a dicsekvéstől senki meg nem foszthat Ahája vidékén!

Miért? Mert nem szeretlek titeket? Az Isten jól tudja!

De amit cselekszem, cselekszem ezután is, hogy megfosszam az alkalomtól azokat, akik alkalomra lesnek, hogy abban, amivel dicsekesznek, olyanoknak bizonyuljanak, amilyenek mi is vagyunk.

Mert az ilyenek hamis apostolok, csaló munkások, akik Krisztus apostolaivá változtatják el magukat.

Nem is csoda, hiszen maga a Sátán is a világosság angyalává változtatja el magát.

Nem meglepő tehát, hogy az ő szolgái is az igazság szolgáivá változtatják el magukat. Ezeknek vége az ő cselekedeteik szerint lesz.

Ismét mondom, senki ne gondolja, hogy én esztelen vagyok; de ha mégis, fogadjatok be úgy is, mint esztelent, hogy egy kissé én is dicsekedhessem.

Amit mondok, nem az Úr szerint mondom, hanem mintegy esztelenül, a dicsekvésnek ezzel a bizakodásával.

Minthogy sokan dicsekesznek test szerint, én is dicsekszem.

Hiszen ti okosak vagytok és örömest eltűritek az eszteleneket.

Mert eltűritek, ha valaki igába hajt, ha valaki felfal, ha valaki tőrbe ejt titeket, ha valaki felfuvalkodik ellenetek, ha valaki arcul üt titeket.

Szégyenkezve mondom, ehhez mi csakugyan gyengék voltunk. De amivel valaki nagyra van, — esztelenül szólok, — azzal nagyra lehetek én is.

Héberek ők? Én is. Izraeliták ők? Én is. Ábrahám magvai? Én is.

Krisztus szolgái? Esztelenül mondom, én még inkább! Többet fáradoztam, többször szenvedtem börtönt, többször megveretést, gyakorta voltam halálos veszedelemben.

A zsidóktól Ötször kaptam negyven botot egy híján,

háromszor megvesszőztek, egyszer megköveztek, háromszor hajótörést szenvedtem, egy éjt és egy napot hányódtam az örvénylő tengeren.

Gyakran voltam úton, veszedelemben folyóvizeken, veszedelemben rablók között, veszedelemben népem között, veszedelemben pogányok között, veszedelemben városban, veszedelemben pusztában, veszedelemben tengeren, veszedelemben hamis atyafiak között,

fáradságban és nyomorúságban, gyakori virrasztásban, éhségben és szomjúságban, gyakori böjtölésben, hidegben és mezítelenségben.

Mindezen felül van az én naponként való zaklattatásom, az összes gyülekezetek gondja.

Kicsoda erőtelen, hogy vele együtt én is az ne volnék? Elbukhatik-e valaki úgy, hogy én is vele ne szenvednék?

Ha dicsekednem kell, erőtelenségemmel fogok dicsekedni.

Az Isten és az Úr Jézusnak Atyja, aki mindörökké áldott, tudja, hogy nem hazudom.

Damaszkusban Aretás király helytartója őriztette a damaszkusiak városát, hogy engem elfoghasson,

és a kőfalban levő ablakon át kosárban eresztettek le így menekültem meg kezéből.

Dicsekednem kell ha nem használ is, s ezért rátérek a látomásokra és az Úrtól nyert kinyilatkoztatásokra.

Ismerek egy embert Krisztusban, aki tizennégy évvel ezelőtt elragadtatott a harmadik égig, testben-e, nem tudom; testen kívül-e, nem tudom; az Isten tudja.

És tudom, hogy ugyanaz az ember — testben-e vagy testen kívül, nem tudom; az Isten tudja —

elragadtatott a paradicsomba és hallott kimondhatatlan beszédeket, amelyeket nem szabad embernek elmondania.

Ezzel az emberrel dicsekszem; magammal ellenben nem dicsekszem, hanem csak erőtelenségeimmel.

Pedig ha dicsekedni akarnék, nem lennék esztelen, mert igazságot mondok. De mérsékelem magamat, hogy valaki többnek ne tartson, mint aminek lát engem, vagy amit hall tőlem.

És azért, hogy még a kinyilatkoztatások különös nagysága miatt se bizakodjam el, tövis adatott a testembe, a Sátán angyala, hogy gyötörjön engem, hogy nagyon el ne bizakodjam.

E miatt háromszor könyörögtem az Úrhoz, hogy az távozzék el tőlem

és ő ezt mondta nekem: Elég neked az én kegyelmem, mert az én erőm erőtelenség által jut el céljához. Nagy örömest dicsekszem tehát az erőtelenségeimmel, hogy Krisztus ereje lakozzék bennem.

Ezért gyönyörködöm a Krisztusért az erőtelenségekben, bántalmazásokban, nyomorúságokban, üldözésekben és szorongattatásokban, mert mikor erőtelen vagyok, akkor vagyok, erős.

Esztelenné lettem. Ti kényszerítettetek rá. Mert nektek kellett volna engem ajánlanotok. Hiszen semmivel sem maradtam el a főfőapostolok mögött, bár semmi vagyok.

Az apostolság jelei megmutatkoztak köztetek a teljes állhatatosságban, jelekben, csodákban és erőkben is.

Mert mi az, amivel a többi gyülekezetek mellett megkárosodtatok, hacsak az nem, hogy én magam nem voltam terhetekre? Bocsássátok meg nekem ezt az igazságtalanságot.

íme harmadízben is kész vagyok hozzátok menni, és nem leszek terhetekre, mert nem azt keresem, ami a tietek, hanem titeket magatokat. Mert nem a gyermekek tartoznak kincseket gyűjteni a szülőknek, hanem a szülők a gyermekeknek.

Én pedig nagy örömest áldozok értetek, sőt feláldozom magamat a ti lelketekért. Ha én titeket ily nagyon szeretlek, nektek engem kevésbé kell szeretnetek?

Ám legyen: nem voltam ugyan terhetekre, de minthogy aféle ravasz ember vagyok, csellel fogtalak meg titeket.

Talán csak nem valamelyik küldöttem által fosztottalak ki titeket?

Megkértem Titust és vele együtt küldtem egyik atyánkfiát. Csak nem Titus fosztott ki titeket? Nem ugyanaszerint a Lélek szerint jártunk-e? Nem ugyanazokon a nyomokon-e?

Ti már régóta azt vélitek, hogy mentegetőzünk előttetek. Mi Isten színe előtt Krisztusban beszélünk; de mindent, szeretteim, a ti épülésetekre.

Mert félek, ha hozzátok megyek, valamiképen nem olyanoknak találjak titeket, amilyeneknek szeretnélek s viszont ti is olyannak találtok engem, amilyennek nem szeretnétek: hogy valamiképen viszálykodás, irigység, haragtartás, haszonlesés, rágalmazás, fondorkodás, felfuvalkodás, zavargás lesz közöttetek;

hogy mikor újra odamegyek, megaláz engem az én Istenem köztetek és sokat megsiratok azok közül, akik előzőleg vétkeztek és nem tértek meg a tisztátalanságból, paráznaságból és bujaságból, amit elkövettek.

Ezúttal harmadszor megyek hozzátok. Minden vitás ügyet két vagy három tanú vallomásával kell bizonyítani.

Előre megmondtam és most is előre mondom, mint másodszori ottlétemkor, és most távollétemben is azoknak, akik azelőtt vétkeztek, és a többieknek mind, hogy ha ismét odamegyek, nem leszek kíméletes,

mivel ti bizonyságait keresitek annak, hogy általam az a Krisztus szól, aki hozzátok nem erőtelen, hanem erős tibennetek.

Mert bár megfeszíttetett erőtelenség miatt, mégis él az Isten hatalmából. És bár mi is erőtelenek vagyunk benne, de vele élünk majd Isten hatalmából — akár veletek szemben is.

Magatokat próbáljátok meg, Vajjon a hitben vagytok-e? Magatokat vizsgáljátok meg; vagy nem ismeritek-e fel magatokon, hogy Jézus Krisztus bennetek van? Hiszen akkor nem volnátok kipróbáltak.

Remélem azonban, megismeritek, hogy mi kipróbáltak vagyunk.

Mi pedig imádkozunk az Istenhez, hogy ti egyáltalán semmi rosszat ne cselekedjetek; nem azért, hogy mi kipróbáltaknak tűnjünk fel, hanem hogy ti a jót cselekedjétek, mi pedig mintegy ki nem próbáltak legyünk.

Mert semmit sem tehetünk az igazság ellen, hanem csak az igazságért.

örvendünk ugyanis, ha mi erőtelenek vagyunk, ti meg erősek vagytok; az pedig, amiért mi imádkozunk az, hogy ti tökéletesek legyetek.

Azért írom ezeket távollétemben, hogy amikor jelen leszek, ne kelljen keményen bánnom veletek a szerint a hatalom szerint, amelyet az Úr nekem építésre és nem rontásra adott.

Végezetül, atyámfiai, legyetek jó egészségben, épüljetek, fogadjátok meg az intelmeket, egy értelemben legyetek, békességben éljetek és a szeretetnek és békességnek Istene veletek lesz.

(13:12) Köszöntsétek egymást szent csókkal. Köszöntenek titeket a szentek mindnyájan.

(13:13) Az Úr Jézus Krisztusnak kegyelme és az Istennek szeretete és a Szentléleknek közössége legyen mindnyájatokkal!

Összevont szöveg.

Pál apostol — nem emberektől, nem is ember által, hanem Jézus Krisztus által és az Atya Isten által, aki feltámasztotta őt a halottak közül, —

és a velem levő összes atyafiak Galácia gyülekezeteinek:

kegyelem nektek és békesség Istentől, a mi Atyánktól és az Úr Jézus Krisztustól,

aki önmagát adta bűneinkért, hogy kiszabadítson minket e jelenvaló gonosz világból, az Istennek és a mi Atyánknak akarata szerint,

akié legyen a dicsőség örökkön-örökké. Ámen.

Csodálkozom, hogy attól, aki titeket Krisztus kegyelme által elhívott, ily hamar más evangéliomra hajoltok,

holott nincsen más; csak némelyek zavarnak titeket és el akarják ferdíteni a Krisztus evangéliumát.

De még ha mi magunk vagy mennyei angyal hirdetne is nektek más evangéliomot, mint amit nektek hirdettünk, legyen átkozott!

Amint előbb mondottuk, most ismét is mondom: Ha nektek valaki más evangéliomot hirdet, mint amit elfogadtatok, legyen átkozott!

Mert most embereket igyekszem-e megnyerni vagy az Istent? Vagy embereknek igyekszem-e tetszeni? Ha még mindig embereknek igyekezném tetszeni, Krisztus szolgája nem volnék

Tudtotokra adom pedig, atyámfiai, hogy az az evangéliom, amelyet én hirdettem, nem ember szerint való;

mert én sem embertől vettem azt, — sem nem tanítottak rá, — hanem a Jézus Krisztus kinyilatkoztatása által.

Mert hallottátok, hogyan forgolódtam én egykor a zsidóságban, hogy szerfelett üldöztem az Isten egyházát és pusztítottam azt,

és a zsidóságban felülmúltam nemzetemben sok kortársamat és szerfelett rajongtam atyai hagyományaimért.

De mikor jónak látta Isten, aki engem anyám méhétől fogva elválasztott és elhívott az ő kegyelme által,

hogy kinyilatkoztassa az ő Fiát bennem, hogy hirdessem őt a pogányok között: attól kezdve nem tanácskoztam testtel és vérrel,

sem Jeruzsálembe nem mentem azokhoz, akik előbb lettek apostolok, mint én, hanem elmentem Arábiába, és ismét visszatértem Damaszkusba.

Azután három esztendő múlva felmentem Jeruzsálembe, hogy meglátogassam Kéfást, és nála maradtam tizenöt napig.

Az apostolok közül pedig nem láttam mást, csak Jakabot, az Úr testvérét.

Amiket pedig nektek írok, Isten előtt mondom, hogy nem hazudom.

Azután Szíria és Cilicia tartományaiba mentem.

Személy szerint pedig ismeretlen voltam a Júdeában levő keresztyén gyülekezetek előtt;

éppen csak hallották: Aki minket egykor üldözött, most hirdeti azt a hitet, amelyet egykor pusztított.

És dicsőítették énérettem az Istent.

Azután tizennégy esztendő múlva ismét felmentem Jeruzsálembe Barnabással együtt, és magammal vittem Titust is.

Kinyilatkoztatás következtében mentem pedig fel, és eléjük tártam azt az evangéliumot, amelyet a pogányok közt hirdetek, még pedig külön a tekintélyesek elé, hogy valami módon hiába ne fussak, vagy futottam legyen.

De ők még a velem levő Titust sem kényszerítették a körülmetélkedésre, noha ő görög volt.

A belopódzott hamis atyafiaknak azonban, akik azért lopakodtak közénk, hogy kikémleljék a Krisztus Jézusban vett szabadságunkat, hogy minket szolgákká tegyenek; —

ezeknek egy pillanatra sem adtuk meg magunkat, hogy az evangéliom igazsága megmaradjon számotokra. —

Azok pedig, akiket tekintélyeseknek tartottak, — bárkik voltak egykor, azzal nem törődöm; Isten az ember személyét nem nézi, — engem a tekintélyesek semmire sem köteleztek.

Sőt ellenkezőleg látták, hogy rám bízatott az evangéliom hirdetése a pogányok között éppúgy, mint Péterre a zsidók között való; —

mert aki munkálkodott Péterbe, a zsidók között való apostolságra, bennem is munkálkodott a pogányok között valóra. —

Ezért amikor felismerték a nekem adatott kegyelmet, Jakab, Kéfás és János, akiket oszlopokul tekintenek, baráti jobbjukat nyújtották nekem és Barnabásnak, hogy mi a pogányok közé menjünk, ők pedig a zsidók közé —

csak azt kérték, hogy a szegényekről emlékezzünk meg; amit én igyekeztem is megcselekedni.

Mikor pedig Kéfás Antiókhiába jött, szembeszálltam vele, mivel rászolgált a feddésre.

Mert mielőtt Jakabtól egyesek odajöttek, együttevett a pogányokkal; mikor pedig azok megjöttek, félrevonult és elkülönítette magát, mert félt a zsidószármazású atyafiaktól.

És vele képmutatóskodott a többi zsidó is, úgyhogy képmutatásukba Barnabás is belesodródott.

De mikor láttam, hogy nem járnak az evangéliom igazságához méltó egyenességgel, így szóltam Kéfásnak mindnyájuk előtt: Ha te zsidó létedre pogány módra élsz és nem zsidó módra, hogyan kényszeríted a pogányokat, hogy zsidó módra éljenek?

Mi, természet szerint zsidók és nem pogányok közül való bűnösök,

akik tudjuk, hogy az ember nem igazul meg a törvény cselekedeteiből, hanem a Jézus Krisztusban való hit által, mi is Krisztus Jézusban hittünk, hogy megigazuljunk a Krisztusban való hitből és nem a törvény cselekedeteiből; mivel a törvény cselekedeteiből nem igazul meg senki sem.

Ha pedig Krisztusban keresve a megigazulást, mi magunk is bűnösöknek találtattunk, vajjon Krisztus a bűn szolgája? Semmiképen sem!

Mert önmagamat teszem bűnössé, ha ismét felépítem azokat, amiket lerontottam.

Mert én a törvény által meghaltam a törvénynek, hogy Istennek éljek.

Krisztussal együtt megfeszíttettem. Élek pedig többé nem én, hanem él bennem a Krisztus; amely életet pedig most testben élek, az Isten Fiában való hitben élem, aki szeretett engem és önmagát adta érettem.

Nem vetem el az Isten kegyelmét; mert ha törvény által van az igazság, akkor Krisztus hiába halt meg.

Óh ti oktalan galaták, kicsoda igézett meg titeket, akiknek szeme előtt Jézus Krisztust úgy írtuk le, mintha köztetek feszítették volna meg?

Csak azt akarom megtudni tőletek: a törvény cselekvéséből kaptátok-e a Lelket, vagy a hitnek a prédikálásából?

Ennyire oktalanok vagytok? Amit Lélekben kezdtetek, most testben fejeznétek be?

Hiába tapasztaltatok ennyi sok mindent? Ha ugyan hiába.

Ezért aki a Lelket ajándékozza nektek és hatalmas dolgokat művel bennetek, a törvény cselekedetei által, vagy a hitnek a prédikálása által cselekszi-e? A megigazulás hit által van, nem a törvény cselekedeteiből

így volt Ábrahám: hitt az Istenben s ez neki igazságul számíttatott be.

Értsétek meg tehát, hogy a hívő emberek az Ábrahám fiai.

Mivel pedig az írás előre látta, hogy Isten hitből fogja megigazítani a pogányokat, előre hirdette ezt az örvendetes üzenetet Ábrahámnak: Tebenned fog megáldatni minden nép.

Ekként a hívő emberei; áldatnak meg a hívő Ábrahámmal.

Mert a törvény cselekedeteiben bízó emberek átok alatt vannak; mint; hogy meg van írva: Átkozott mindenki, aki meg nem marad mindazokban, amik megírattak a törvény könyvében, hogy azokat cselekedje.

Hogy pedig a törvény által senki sem igazul meg Isten előtt, nyilvánvaló, mert az igaz ember bitből él.

A törvény szerint pedig nem hitből igazulnak meg, hanem — amint megíratott, — aki cselekszi azokat, él azok által.

Krisztus váltott meg minket a törvény átkától, amikor átokká lett érettünk; mert meg van írva: Átkozott mindenki, aki fán függ,

azért hogy Ábrahám megáldatása Jézus Krisztusban a pogányokra szálljon, hogy a megígért Lelket hit által elnyerjük.

Atyámfiai, emberi módon szólok: még egy embernek megerősített végrendeletét sem teheti senki érvénytelenné, sem hozzá nem adhat.

Az ígéretek pedig Ábrahámnak adattak és az ő magvának. Nem mondja „és magvai"-nak, mint sokról, hanem mint egyről: „és a te magodnak", aki a Krisztus.

Ezt pedig úgy értem, hogy azt a szövetséget, amelyet Isten előre megerősített a Krisztusra nézve, a négyszázharminc esztendő múlva keletkezett törvény nem teszi érvénytelenné, hogy megsemmisítse az ígéretet.

Mert ha törvény által van az örökség, akkor többé nem ígéret által; Ábrahámnak pedig ígéret által ajándékozta azt az Isten.

Mirevaló tehát a törvény? A bűnök miatt adatott, amíg eljön a Mag, akinek tétetett az ígéret; és a törvény angyalok útján rendeltetett közbenjáró által.

A közbenjáró pedig nem egyé, Isten ellenben egy.

A törvény tehát az Isten ígéretei ellen van-é? Semmiképen! Mert ha olyan törvény adatott volna, amely képes megeleveníteni, valóban törvény által volna az igazság.

De az írás mindent bűn alá rekesztett; hogy az ígéret a Jézus Krisztusban való hitből adassék a hívőknek.

A hit eljövetele előtt pedig törvény alatt őriztettünk, egybezárva arra a hitre, melynek még a jövőben kellett kijelentetnie.

Így a törvény Krisztusra vezérlő mesterünkké lett, hogy hitből igazuljunk meg.

De miután eljött a hit, nem vagyunk többé a vezérlő mester alatt.

Mert mindnyájan Isten fiai vagytok a Krisztus Jézusban való hit által.

Mert akik Krisztusra keresztelkedtetek meg, Krisztust öltöztétek fel.

Nincs zsidó, sem görög, sem szolga, sem szabad; nincs férfi, sem nő, mert ti mindnyájan egy vagytok a Krisztus Jézusban.

Ha pedig Krisztuséi vagytok, akkor Ábrahám magva vagytok és ígéret szerint örökösök.

Mondom pedig, hogy ameddig az örökös kiskorú, semmiben sem különbözik a szolgától, jóllehet ura mindennek;

hanem gyámok és gondozók alatt van, az apa által rendelt ideig.

így mi is, mikor kiskorúak voltunk, e világ természeti erői alá voltunk vetve szolgaként.

Mikor azonban eljött az időnek teljessége, elküldötte Isten az ő Fiát, aki asszonytól született, aki törvény alatt született,

hogy a törvény alatt levőket megváltsa, hogy elnyerjük a fiúságot.

Minthogy pedig fiak vagytok, elküldötte Isten az ő Fiának Lelkét a mi szívünkbe, aki ezt kiáltja: Abba! Atyám!

Ezért többé nem vagy szolga, hanem fiú; ha pedig fiú, örökös is Isten által.

Ámde akkor, mikor még nem ismertétek az Istent, szolgáltatok azoknak, amelyek valósággal nem istenek;

most ellenben, hogy megismertétek az Istent, sőt hogy megismert titeket az Isten, hogyan fordulhatnátok vissza ismét a gyenge és szegény természeti erőkhöz, amelyeknek megint újra szolgái akartok lenni?

Megtartotok napokat, hónapokat és évfordulókat meg esztendőket.

Attól félek, hogy hiába fáradoztam érettetek.

Atyámfiai, kérlek titeket, legyetek olyanok, mint én; hiszen én is olyan vagyok, mint ti. Semmivel sem bántottatok meg engem.

Hiszen tudjátok, hogy testi gyengélkedésem miatt hirdettem nektek az evangéliomot első ízben,

és ti a kísértést, amelybe testi állapotom miatt kerültetek, nem vetettétek meg és nem utáltatok meg engem, hanem úgy fogadtatok, mint az Isten angyalát, mint Krisztus Jézust.

Hová lett tehát az a ti boldogságotok? Mert bizonyságot teszek nektek, hogy ti, ha lehetséges lett volna, még a szemeteket is kivájtátok volna és nekem adtátok volna.

Ellenségetek lettem-e hát, mivel megmondom nektek az igazat?

Nem jó szándékkal buzgólkodnak érettetek, sőt ki akarnak titeket rekeszteni, hogy érettük buzgólkodjatok.

Szép dolog pedig buzgólkodni a jóban mindenkor és nem csupán akkor, ha köztetek vagyok;

gyermekeim, akiket ismét fájdalommal szülök, amíg ki nem ábrázolódik bennetek Krisztus.

Szeretnék pedig most köztetek lenni és változtatni a hangomon, mert bizonytalanságban vagyok felőletek.

Mondjátok meg nekem ti, akik a törvény alatt akartok lenni, nem halljátok-e a törvényt?

Mert meg van írva, hogy Ábrahámnak két fia volt: az egyik a szolgálótól, a másik a szabad asszonytól.

De a szolgálótól való test szerint született, a szabadtól való pedig ígéret alapján.

Ezek mást példáznak: mert a két asszony a két szövetségkötés; az egyik a sinai-hegyi, amely szolgaságra szül; ez Hágár.

Mert a Hágár szó az Arábiában levő Sinai-hegyet jelöli és megfelel a mostani Jeruzsálemnek, mivel fiaival együtt szolgál.

De a felső Jeruzsálem szabad: ez mindnyájunknak anyja.

Mert meg van írva: Ujjongj, te meddő, aki nem szülsz; vigadj és kiálts, aki nem vajúdol; mert sokkal több az elhagyottnak gyermeke, mint akinek férje van.

Mi pedig, atyámfiai, Izsák módjára ígéret gyermekei vagyunk.

De amint akkor a test szerint való üldözte a Lélek szerint valót, úgy most is.

De mit mond az Írás? Űzd ki a szolgálót és az ő fiát, mert a szolgáló fia nem fog együttörökölni a szabad asszony fiával.

Azért mi, atyámfiai, nem vagyunk a szolgálónak, hanem a szabad asszonynak a gyermekei.

Krisztus megszabadított minket, hogy szabadok legyünk: álljatok meg tehát és ne tÚrjétek, hogy megint szolgaság igájába fogjanak titeket.

Íme én, Pál, mondom nektek, hogy ha körülmetélkedtek, Krisztus nektek semmit sem használ.

De újból bizonyságot teszek minden embernek, hogy aki körülmetélkedik, köteles az egész törvényt megtartani.

Akik a törvény által keresitek a megigazulást, elszakadtatok Krisztustól, a kegyelemből pedig kiestetek.

Mert mi Lélek által, hitből várjuk az igazság reménységét.

Mert Krisztus Jézusban sem a körülmetélkedés nem ér semmit, sem a körül metéletlenség, hanem a szeretet által munkálkodó hit.

Jól futottatok; kicsoda gátolt meg titeket abban, hogy az igazságnak ne engedelmeskedjetek?

Ez a hitetés nem attól van, aki titeket hív.

Egy kevés kovász az egész tésztát megkeleszti.

Bizalmam van az Úrban tihozzátok, hogy nem lesztek más véleményen; de aki titeket megzavar, elveszi az ítéletet, bárki legyen.

Ami pedig engem illet, atyámfiai, ha én még a körülmetélkedést hirdetem, akkor miért üldöznek? Hiszen akkor megszűnt a kereszt miatt való botránkozás.

Bárcsak ki is metszenék magukat, akik titeket bujtogatnak!

Mert ti szabadságra hívattatok, atyámfiai, de ne legyen a szabadság ürügy a test számára, sőt szeretettel szolgáljatok egymásnak.

Mert az egész törvény ebben az egy igében teljesedik be: Szeresd felebarátodat, mint tenmagadat.

Ha pedig egymást marjátok és faljátok, vigyázzatok, hogy egymást el ne emésszétek!

Mondom pedig: Lélek szerint járjatok és a test kívánságát véghez ne vigyétek.

Mert a test a Lélek ellen törekedik, a Lélek pedig a test ellen; mert ezek egymással ellenkeznek, hogy ne azokat cselekedjétek, amiket akartok.

Ha azonban a Lélek vezérel titeket, akkor nem vagytok a törvény alatt.

A testnek cselekedetei pedig nyilvánvalók; ezek: paráznaság, tisztátalanság, bujálkodás,

bálványimádás, varázslás, ellenségeskedések, viszálykodás, féltékenység, harag, önzés, pártütések, pártoskodások,

irigység, részegeskedés, dobzódás és ehhez hasonlók; ezekről előre mondom nektek, amint már ezelőtt is mondottam, hogy akik ilyesmiket cselekesznek, Isten országának örökösei nem lesznek.

De a Lélek gyümölcse: szeretet, öröm, békesség, béketÚrés, szívesség, jóság, hűség,

szelídség, mértékletesség; az ilyenek ellen nincs törvény.

Akik pedig Krisztus Jézusái, a testet megfeszítették az ő indulataival és kívánságaival együtt.

Ha Lélek szerint élünk, Lélek szerint is járjunk.

Ne vágyódjunk hiú dicsőségre, ne ingereljük egymást, ne irigykedjünk egymásra.

Atyámfiai, még ha valakit valami bűn megejt is, ti lelkiek igazítsátok útba az olyat szelídségnek lelkével, és ügyelj magadra, hogy te magad is meg ne kísértessél.

Egymás terhét hordozzátok és úgy töltsétek be a Krisztus törvényét.

Mert ha valaki úgy gondolja, hogy ő valami, holott semmi önmagát csalja meg.

Minden ember pedig a maga cselekedetét vizsgálja meg és akkor csakis önmagára nézve lesz dicsekvése és nem másra nézve.

Mert kiki vinni fogja a maga terhét.

Akit pedig az igére tanítanak, közölje minden javát oktatójával.

Ne tévelyegjetek: Istent nem lehet megcsúfolni. Mert amit az ember vet, azt aratja is.

Mert aki a testének vet, a testből arat veszedelmet; aki pedig a Léleknek vet, a Lélekből arat örök életet.

A jónak cselekvésében pedig meg ne restüljünk, mert a maga idejében aratunk, ha meg nem lankadunk.

Azért amíg időnk van, cselekedjünk jót mindenekkel, kiváltképen a mi hitünk cselédeivel.

Nézzétek, mekkora betűkkel írtam nektek saját kezemmel!

Akik önmagukban akarnak tetszelegni, azok kényszerítenek titeket a körülmetélkedésre, csak azért, hogy a Krisztus keresztjéért ne üldözzék őket.

Mert maguk a körülmetélkedettek sem tartják meg a törvényt, hanem azért akarják, hogy körülmetélkedjetek, hogy a ti testetekkel dicsekedjenek.

Nekem pedig ne legyen másban dicsekedésem, hanem a mi Urunk Jézus Krisztus keresztjében, aki által nekem megfeszíttetett a világ és én is a világnak.

Mert a Krisztus Jézusban sem a körülmetélkedés, sem a körülmetéletlenség nem használ semmit, hanem az új teremtés.

És akik e szabály szerint élnek, béke és irgalom azokon és az Isten Izraelén!

Ezután senki se legyen bántásomra, mert én a Jézus bélyegeit hordozom testemen.

A mi Urunk Jézus Krisztusnak kegyelme legyen a ti lelketekkel, atyámfiai. Ámen.

Pál, Krisztus Jézus apostola Isten akaratából, az Efezusban levő és Krisztus Jézusban hivő szenteknek:

kegyelem nektek és békesség Istentől, a mi Atyánktól és az Úr Jézus Krisztustól.

Áldott az Isten, a mi Urunknak Jézus Krisztusnak Atyja, aki megáldott minket minden lelki áldással a mennyekben a Krisztusban.

őbenne választott ki minket magának a világ teremtése előtt, hogy legyünk szentek és feddhetetlenek Ő előtte.

Szeretete által eleve elrendelte, hogy minket a maga fiaivá fogad Jézus Krisztus által az ő akaratának jótetszése szerint,

hogy magasztaljuk kegyelmének dicsőségét, amellyel megajándékozott minket ama Szeretettben.

Őbenne van a mi váltságunk az ő vére által: a bűnök bocsánata az ő kegyelmének gazdagsága szerint,

amelyet nagy bőséggel közölt velünk minden bölcseséggel és értelemmel.

Megismertette velünk az ő akaratának titkát jótetszése szerint, amelyet eleve elhatározott magában,

az üdvösségnek az idők teljességében való rendjére nézve, hogy mindent egybefoglal a Krisztusban, mind amik a mennyekben vannak, mind amik a földön vannak.

Őbenne nyertük el mi is az örökséget, miután eleve elrendeltettünk annak elhatározása szerint, aki mindent az ő akaratának tanácsából cselekszik,

hogy az ő dicsőségének magasztalására legyünk, mi, akik először reménykedtünk a Krisztusban.

Őbenne hittetek ti is, miután hallottátok az igazság beszédét, üdvösségetek evangéliomát, és megpecsételtettetek a megígért Szentlélek által,

aki záloga a mi örökségünknek az ő tulajdonának megváltására, az ő dicsőségének magasztalására.

Ezért én is, mivel hallottam az Úr Jézusba vetett hitetekről és mind a szentek iránt való szeretetetekről,

nem szűnöm meg hálát adni értetek, megemlékezve rólatok imádságaimban,

hogy a mi Urunk Jézus Krisztusnak Istene, a dicsőségnek Atyja, adja nektek a bölcsesség és kijelentés Lelkét, az ő megismerésében,

és világosítsa meg a ti lelki szemeteket, hogy megtudjátok, milyen reménységre hívattatok el és mily gazdag az ő örökségének dicsősége a szentek között,

és milyen mérhetetlenül nagy az ő hatalma bennünk, akik hiszünk az ő hatalmas erejének munkája alapján,

amellyel munkálkodott a Krisztusban, mikor feltámasztotta a halálból és a maga jobbjára ültette őt a mennyekben,

minden fejedelemség, hatalmasság, erő és uraság fölé és minden név fölé, amely nemcsak e világon valóság, hanem a következőben is az lesz.

És mindent az ő lábai alá vetett és őt tette az egyház mindenek felett való fejévé.

Az egyház pedig az ő teste, amely telve van Vele, aki mindent betölt mindenekkel.

Titeket is megelevenít tett, akik halottak voltatok vétkeitek és bűneitek miatt.

Ezekben jártatok egykor e jelenvaló világ folyása szerint, a fejedelem szerint, akinek hatalma van a levegőégen, a szellem szerint, amely most az engedetlenség fiain uralkodik.

Ezek között forgolódtunk egykor mi is mindnyájan testünk kívánságaiban, és cselekedtük a testnek és hajlamainak akaratát és természet szerint a harag fiai voltunk, mint a többi ember is.

De az irgalomban gazdag Isten az ő nagy szeretetéből, amellyel minket szeretett,

minket, akik halottak voltunk a vétkek miatt, a Krisztussal együtt megelevenített, — kegyelemből tartattatok meg! —

és vele együtt támasztott fel és vele együtt helyezett a mennyekbe a Krisztus Jézus által,

hogy megmutassa az eljövendő világban az ő kegyelmének túláradó gazdagságát, irántunk való jóságából a Jézus Krisztusban.

Mert kegyelemből tartattatok meg hit által; és ez nem ti magatoktól van, Isten ajándéka ez;

nem cselekedetekből, hogy senki ne kérkedjék.

Mert az ő alkotása vagyunk, akiket Krisztus Jézusban jócselekedetekre teremtett, amelyeket előre elkészített az Isten, hogy azokban járjunk.

Ezért emlékezzetek meg arról, hogy egykor ti, a test szerint pogányok, akiket körülmetéletlenségnek nevez amaz úgynevezett s a testen kézzel végzett körülmetélkedés,

hogy ti abban az időben Krisztus nélkül valók voltatok, Izrael közösségéből kirekesztettek és az ígéret szövetségeitől idegenek; reménységetek sem volt és Isten nélkül valók voltatok a világban.

Most pedig a Krisztus Jézusban ti, akik egykor távol voltatok, közelvalókká lettetek a Krisztus vére által.

Mert ő a mi békességünk, aki a két nemzetséget eggyé tette és lerontotta a közbevetett választófalat, az ellenségeskedést az ő testében.

Mert ő a törvényt parancsolataival és rendelkezéseivel együtt eltörölte; hogy a kettőt egy új emberré teremtse önmagában, hogy békességet szerezzen,

és megbékéltesse az Istennel mind a kettőt, egy testben a kereszt által, miután megölte az ellenségeskedést általa.

És eljött és a békesség evangéliumát hirdette nektek, a távolvalóknak és a közelvalóknak.

Mert ő általa van menetelünk mindkettőnknek egy Lélekben az Atyához.

Azért immár nem vagytok jövevények és zsellérek, hanem polgártársai a szenteknek és az Isten házanépe,

akik felépültetek az apostoloknak és a prófétáknak alapkövén, a szegeletkő pedig maga Jézus Krisztus.

Benne az egész épület szép renddel rakva, szent templommá növekszik az Úrban,

akiben ti is együtt épültök Isten hajlékává a Lélek által.

Ezért vagyok én, Pál, a Krisztus Jézus foglya érettetek, a pogányokért —

ha ugyan hallottatok Isten kegyelmének sáfárságáról, amely nekem adatott érettetek,

hogy tudniillik kijelentés útján ismertette meg velem a titkot úgy, amint azt előbb röviden megírtam.

Ennek olvasásából megismerhetitek, mimódon értettem meg Krisztus titkát,

amely más időkben nem közöltetett az emberek fiaival oly módon, ahogyan most kijelentetett az ő szent apostolainak és prófétáinak a Lélek által,

hogy tudniillik a pogányok örököstársak és ugyanazon test tagjai és részesei az ő ígéretének a Krisztus Jézusban az evangélium által.

Ennek az evangéliomnak lettem a szolgájává az Isten kegyelmének ajándékából, amely nekem az ő hatalmának munkája szerint adatott.

Nekem, az összes szentek között a legkisebbnek adatott az a kegyelem, hogy a pogányoknak prédikáljam a Krisztus végéremehetetlen gazdagságát

és hogy mindenki előtt megvilágosítsam, mi az Isten titkának a terve, amely örök időktől fogva elrejtetett az Istenben, aki mindeneket teremtett,

azért, hogy ismeretessé legyen most a mennybéli fejedelemségek és hatalmasságok előtt, az egyház által Istennek sokféle bölcsessége,

amaz örök elvégezés szerint, amelyet Krisztus Jézusban, a mi Urunkban cselekedett,

akiben van a mi bátorságunk és bizodalommal való menetelünk az Őbenne való hit által.

Azért kérlek, hogy ne csüggedjetek az én érettetek való nyomorúságaim miatt, ami nektek dicsőségetekre van.

Ezért meghajtom térdemet az Atya előtt,

akitől neveztetik minden nemzetség mennyen és földön;

hogy adja meg nektek az ő dicsőségének gazdagsága szerint, hogy hatalmával megerősödjetek az ő Lelke által a belső emberben;

hogy lakozzék a Krisztus a hit által szívetekben; hogy a szeretetben meggyökerezzetek és az legyen életetek alapja,

és hogy mind a szentekkel együtt megérthessétek, mi a szélessége, hosszúsága, magassága és mélysége Isten jóvoltának,

és megismerjétek Krisztusnak minden ismeretet felülhaladó szeretetét, hogy beteljesedjetek az Istennek egész teljességével.

Annak pedig, aki véghetetlen bőséggel mindent megcselekedhetik, feljebb, mint ahogy mi kérjük, vagy elgondoljuk, a mi bennünk munkálkodó erő szerint,

annak legyen dicsőség az egyházban, a Krisztus Jézusban nemzetségről-nemzetségre, örökkön-örökké. Ámen.

Kérlek tehát titeket én, aki fogoly vagyok az Úrban, hogy járjatok ahhoz az elhivatáshoz méltóan, amellyel elhívattatok,

teljes alázatossággal és szelídséggel, türelemmel, szenvedjétek el egymást szeretettel,

igyekezzetek megtartani a Lélek egységét a békesség köteléke által.

Egy a test és egy a Lélek, miképen elhivástoknak egy reménységében hívattatok is el;

egy az Úr, egy a hit, egy a keresztség;

egy az Isten és mindeneknek Atyja, aki mindenek felett van és mindenek által és mindenkiben munkálkodik.

Mindegyikünknek pedig a szerint a mérték szerint adatott a kegyelem, amint azt a Krisztus ajándékozta.

Ezért mondja az Írás: Felmenve a magasságba, foglyokat vitt fogságba és ajándékokat adott az embereknek.

Az, hogy felment, mi mást jelent, mint hogy előbb le is szállott a föld alsóbb részeibei

Aki leszállott, ugyanaz, mint aki fel is ment, minden égnél feljebb, hogy a mindenséget betöltse.

És ő adott némelyeket apostolokul, némelyeket prófétákul, némelyeket evangélistákul, némelyeket pedig pásztorokul és tanítókul,

hogy a szenteket felkészítse a szolgálat munkájára, a Krisztus testének építésére,

míg mindnyájan eljutunk a hitnek és az Isten Fia megismerésének egységére, érett férfiúságra, arra a nagykorúságra, amelyben a Krisztus teljességét érjük el.

Ne legyünk többé kiskorúak, akiket idestova hány-vet, űz-hajt a tanításnak akármi szele emberek csalárdságával, ravaszkodásával álnok megtévesztésre,

hanem szóljunk igazat szeretetben, és mindenestül növekedjünk Abban, aki a fej, a Krisztus,

mert ő illeszti össze és szerkeszti egybe az egész testet egymást támogató minden inával, és hatalmas erővel munkálja a test növekedését minden tag közös munkájával, hogy önmagát építse szeretet által.

Ezt mondom azért és bizonyságot teszek az Úrban: többé ne járjatok úgy, mint a pogányok is járnak, elméjük hiábavalóságában,

mert azok értelmükben meghomályosodtak, az isteni élettől elidegenültek a bennük levő tudatlanság miatt, szívük megkeményedése miatt.

Ezek erkölcsi érzés nélkül bujálkodásra adták magukat, minden tisztátalanságnak nyereségvágyból való cselekvésére.

Ti pedig nem így tanultátok a Krisztust,

ha ugyan hallottatok róla és oktatást nyertetek felőle, úgy amint van az igazság Jézusban.

Vessétek le a régi élet szerint való ó embert, aki a csalárd, gonosz kívánságok miatt megromlott,

és újuljatok meg a Lélek által elmétekben,

és öltsétek fel az új embert, aki Isten szerint teremtetett a megigazultságban és igazi szentségben.

Azért vessétek el a hazugságot, szóljatok igazat, kiki az ő felebarátjával, mert egymásnak tagjai vagyunk.

Ám haragudjatok, de ne vétkezzetek: a nap le ne menjen a ti haragotokon,

se pedig az ördögnek ne adjatok helyet.

A tolvaj többé ne lopjon, hanem inkább dolgoznék, és azt cselekedje kezével, ami jó, hogy legyen mit adnia a szűkölködőnek.

Semmi rothadt beszéd szátokból ki ne jöjjön, hanem csak ami jó az építésre ott, ahol arra szükség van, hogy áldásos legyen a hallgatóknak.

És ne szomorítsátok meg az Istennek Szentlelkét, aki által elpecsételtettetek a váltságnak napjára.

Minden keserűség, düh, harag, lárma és istenkáromlás vettessék ki közületek minden gonoszsággalegyütt.

Legyetek pedig egymáshoz jóságosak, irgalmasak, bocsássatok meg egymásnak, amint Isten is a Krisztusban megbocsátott nektek.

Legyetek tehát követői az Istennek, mint szeretett gyermekek,

és járjatok szeretetben, amint a Krisztus is szeretett titeket és önmagát adta értünk mint ajándékot és áldozatot az Istennek kedves jóillatul.

Ellenben a paráznaságnak és bármily tisztátalanságnak vagy kapzsiságnak még a nevét se említsétek magatok közt — így illik ez a szentekhez.

Se undokság vagy bolond beszéd vagy léha szavak szóba se kerüljenek, — mindez nem illik hozzátok, — hanem inkább a hálaadás.

Mert jól tudjátok, hogy egyetlen paráznának vagy tisztátalannak vagy kapzsinak, — aki bálványimádó, — sincs öröksége a Krisztusnak és Istennek országában.

Senki titeket meg ne csaljon üres beszédekkel, mert ezekért jön az Isten haragja az engedetlenség fiaira.

Ti tehát ne legyetek társai ezeknek.

Mert egykor sötétség voltatok, most pedig világosság vagytok az Úrban: mint a világosság fiai, úgy járjatok,

— mert a világosság gyümölcse mindaz, ami jó, igaz és helyes,

- - -

10 és vizsgáljátok meg, hogy mi az, ami kedves az Úrnak.És ne legyen közösségetek a sötétség gyümölcstelen cselekedeteivel, hanem inkább feddjétek is meg azokat;

mert éktelen dolog csak mondani is, amiket azok titokban cselekesznek.

Ha pedig mindezek megfeddettek, a világosság által nyilvánvalókká lesznek, mert minden, ami nyilvánvalóvá lett, világosság.

Ezért mondja: Serkenj fel, aki aluszol, és támadj fel a halálból, és felragyog neked a Krisztus.

Vigyázzatok tehát gondosan, hogyan jártok, nem mint balgák, hanem mint bölcsek.

Áron is megvegyétek az alkalmat, mert a napok gonoszok.

Ne legyetek tehát esztelenek, hanem értsétek meg, mi az Úr akarata.

És ne részegedjetek meg bortól, amiben kicsapongás van, hanem teljesedjetek meg lélekkel.

Beszéljetek egymással zsoltárokban, dicséretekben és lelki énekekben; énekeljetek és dicséretet mondjatok szívetekben az Úrnak.

Hálát adjatok mindenkor mindenért az Istennek és Atyának, a mi Urunk Jézus Krisztusnak nevében.

Egymás iránt engedelmesek legyetek Krisztus iránt való tiszteletből.

Az asszonyok saját férjüknek engedelmesek legyenek, mint az Úrnak.

Mert a férj feje a feleségének, mint Krisztus is feje az egyháznak, az ő testének és megtartója annak.

De amint az egyház engedelmes a Krisztusnak, úgy az asszonyok is engedelmesek legyenek férjüknek mindenben.

Ti, férfiak, szeressétek feleségeteket, amint a Krisztus is szerette az egyházat és önmagát adta érte,

hogy megszentelje azt, és megtisztítsa a keresztséggel az ige által,

hogy az egyházat önmaga elé állítsa dicsőségben, úgyhogy azon ne legyen szeplő vagy ránc vagy ehhez hasonló, hanem hogy szent legyen és feddhetetlen.

Úgy kell a férfiaknak szeretni feleségüket, mint tulajdon testüket. Aki szereti a feleségét, önmagát szereti.

Mert soha senki nem gyűlölte az ő tulajdon testét, hanem táplálja és gondosan ápolja azt, amint Krisztus is az egyházat;

mert az ő testének tagjai vagyunk.

Azért elhagyja az ember az ő atyját és anyját és ragaszkodik feleségéhez, és lesznek ketten egy testté.

Felette nagy titok ez; de én Krisztusra és az egyházra értem.

Azért ti is külön-külön, kiki a maga feleségét úgy szeresse, mint önmagát; az asszony pedig tisztelje az urát.

Ti, gyermekek, engedelmeskedjetek szüleiteknek az Úrban, mert ez a helyes.

Tiszteld atyádat és anyádat! Ez az első parancsolat az ígérettel:

hogy jól legyen dolgod és hosszú életű légy a földön.

Ti is, atyák, ne ingereljétek haragra gyermekeiteket, hanem neveljétek őket az Úr fegyelmezésével és intésével.

Ti, szolgák, engedelmesek legyetek test szerint való uraitoknak, mint a Krisztusnak, félelemmel és rettegéssel, őszinte szívvel.

Ne szolgáljatok színből, mint akik embereknek akarnak tetszeni, hanem mint Krisztus szolgái, cselekedjétek az Isten akaratát szívesen,

jóakarattal, mint akik az Úrnak szolgálnak és nem embereknek,

mert tudjátok, hogy kiki ami jót cselekszik, azt fogja venni az Úrtól, akár szolga, akár szabad.

Ti is, urak, ugyanazt cselekedjétek velük, hagyjátok el a fenyegetést, mert tudjátok, hogy mint azoknak, úgy nektek is Uratok van a mennyben és őnála nincs személyválogatás.

Végezetül legyetek erősek az Úrban, és az ő hatalmas erejében.

Öltözzétek fel az Isten minden fegyverét, hogy megállhassatok az ördög álnokságával szemben.

Mert nem vér és test ellen van nekünk tusakodásunk, hanem a fejedelemségek ellen, a hatalmasságok ellen, a sötétség világának urai ellen, a gonoszság szellemei ellen, amelyek a magasságban vannak.

Ezért vegyétek fel az Isten minden fegyverét, hogy ellenállhassatok ama gonosz napon, és mindeneket elvégezve megállhassatok.

Álljatok meg tehát, körülövezve derekatokat igazsággal és felöltözve a megigazultság páncéljába,

és felsaruzva lábatokat a békesség evangéliomának hirdetésére való készséggel.

Mindezekhez vegyétek fel a hit pajzsát, amellyel a gonosznak minden tüzes nyilát kiolthatjátok.

Vegyétek fel az üdvösség sisakját is és a Lélek kardját, amely az Isten beszéde.

Minden imádsággal és könyörgéssel imádkozzatok minden időben a Lélek által. Ezért legyetek éberek teljes állhatatossággal és könyörögjetek mind a szentekért,

énértem is, hogy amikor számat megnyitom, adassék nekem szó, hogy bátran hirdessem az evangéliom titkát,

amelyért követségben járok láncok között, hogy legyen bátorságom úgy szólni róla, amint kell.

Hogy pedig ti is megtudjátok, mint vagyok, hogy mit cselekszem, mindent megismertet veletek Tihikus, szeretett atyánkfia és hű szolga az Úrban,

akit éppen azért küldtem hozzátok, hogy megismerjétek, mint vagyunk és megvigasztalja szíveteket.

Békesség az atyafiaknak és szeretet hittel együtt az Atya Istentől és az Úr Jézus Krisztustól!

Kegyelem legyen mindazokkal, akik szeretik a mi Urunk Jézus Krisztust el nem múló szeretettel.

Pál és Timótheus, Krisztus Jézus szolgái, az összes szenteknek a Krisztus Jézusban, akik Filippiben vannak, a püspökökkel és diakónusokkal együtt:

kegyelem nektek és békesség Istentől, a mi Atyánktól és az Úr Jézus Krisztustól.

Hálát adok az én Istenemnek minden rólatok való emlékezésemben,

és mindenkor minden könyörgésemben mindnyájatokért nagy örömmel könyörgök,

mivel az első naptól fogva mindezideig részt vettetek az evangéliom hirdetésében.

Meg vagyok győződve arról, hogy aki a jó dolgot elkezdte bennetek, elvégzi a Krisztus Jézus napjáig;

aminthogy helyes, hogy így gondolkodjam mindnyájatok felől, mert a szívemben hordalak titeket, mint akik mind fogságomban, mind az evangélium oltalmazásában és megerősítésében mindnyájan részestársaim vagytok a nekem adott kegyelemben.

Mert Isten a tanúm, menynyire vágyódom mindnyájatok után a Krisztus Jézus szeretetével.

És azért imádkozom, hogy a ti szeretetetek még jobban-jobban bővölködjék ismeretben és minden megértésben;

hogy megítélhessétek, mi a rossz és mi a jó; hogy legyetek tiszták és botlás nélkül valók a Krisztus napjára,

mint akik teljesek vagytok az igazság gyümölcsével, amelyet Jézus Krisztus ad az Isten dicsőségére és magasztalására.

Tudtotokra akarom pedig adni, atyámfiai, hogy amik rajtam estek, azok inkább előmenetelére szolgáltak az evangéliomnak,

annyira, hogy ismeretessé lett a császár egész udvarában és mindenki más előtt, hogy én Krisztusért vagyok fogoly,

úgyhogy többen az Úrban való atyafiak közül az én fogságomból bizalmat merítettek és nagyobb bátorsággal merészelik félelem nélkül szólani az Isten igéjét.

Némelyek ugyan irigységből és versengésből, de mások jóakaratból is hirdetik a Krisztust.

Némelyek szeretetből hirdetik, mert tudják, hogy én az evangéliom oltalmazására vagyok rendelve,

de mások versengésből hirdetik Krisztust, nem tiszta lélekkel, és úgy vélik, hogy ezzel fogságomban nekem szomorúságot okoznak.

De mit számít ez? Az a fő, hogy minden módon, akár színből, akár szívből Krisztust hirdetik. És ennek örülök, de örülni is fogok.

Mert tudom, hogy ez nekem üdvösségemre válik a ti könyörgésetek és a Jézus Krisztus Lelkének segedelme által,

az én feszült várakozásom és reménységem szerint, hogy semmiben meg nem szégyenülök, hanem mint mindenkor, úgy most is nagy nyíltsággal magasztaltatik majd Krisztus az én testemben, akár életem által, akár halálom által.

Mert nekem az élet Krisztus és a meghalás nyereség.

Ha a testben élhetek, az gyümölcstermő munkát jelent számomra és nem tudom, hogy melyiket válasszam.

Mert mind a kettő szorongat: szeretnék elköltözni és a Krisztussal lenni, mert ez mindennél jobb,

de e testben megmaradnom szükségesebb tiérettetek.

És ebben bízva, tudom, hogy megmaradok és együtt maradok mindnyájatokkal a ti hitben való gyarapodásotokra és örömötökre,

hogy annál több okotok legyen a velem való dicsekedésre Krisztus Jézusban, ha majd újból megjelenhetek közöttetek.

Csak a Krisztus evangéliumához illően viselkedjetek, hogy akár odamegyek, és látlak titeket, akár távol maradok, azt halljam felőletek, hogy egy Lélekben állotok, és egy szívvel-lélekkel együttküzdötök az evangéliomi hitért,

és egyáltalán nem rettentek meg az ellenség előtt, ami rájuk nézve a pusztulás jele, rátok nézve viszont az üdvösségé, és ez az Istentől van.

Mert nektek az a kegyelem adatott a Krisztusért, hogy necsak higgyetek benne, hanem szenvedjetek is őérette,

ugyanúgy tusakodva, ahogyan ezt nálam láttátok és most felőlem halljátok.

Ha tehát van valami vigasztalás a Krisztusban, ha találunk valami bátorítást az ő szeretetében, ha van bennünk Lélekben való közösség, valami szívből fakadó indulat és együtt érzés,

azzal tegyétek teljessé az én örömömet, hogy egyetértők legyetek, és ugyanazt a szeretetet tanúsítsátok, egy érzésben és ugyanabban a gondolkodásban.

Semmit se cselekedjetek versengésből, sem hiú dicsőségvágyból, hanem egymást magatoknál alázatosan különbnek tartsátok.

Ne nézze kiki csak a maga hasznát, hanem mindenki a másokét is.

Az az érzület legyen bennetek, amely a Krisztus Jézusban is lakozott,

aki mikor Isten formájában volt, nem tartotta Istennel való egyenlőségét ragadománynak,

hanem megüresítette magát, szolgai formát vett fel és emberekhez lett hasonlóvá.

És mikor megjelent emberi ábrázatban, megalázta magát, és engedelmes volt halálig, még pedig a keresztfán elszenvedett haláláig.

Ezért az Isten is felmagasztalta őt és ajándékozott neki olyan nevet, amely minden név felett való,

hogy a Jézus nevére minden térd meghajoljon, a mennyeieké, földieké és a föld alatt valóké,

és minden nyelv vallja, hogy Jézus Krisztus Úr az Atya Istennek dicsőségére.

Ennélfogva szeretteim, amint mindenkor engedelmeskedtetek, nem csupán jelenlétemben, hanem sokkal inkább most távollétemben, félelemmel és rettegéssel munkáljátok üdvösségeteket;

mert Isten az, aki munkálja bennetek az akarást is és a véghezvitelt is jótetszésből.

Mindent zúgolódás és tétovázás nélkül cselekedjetek,

hogy legyetek feddhetetlenek és tiszták, Isten szeplőtelen gyermekei e gonosz és Istentől elfordult nemzedék közepette, akik között fényletek, mint a csillagok a világmindenségben.

Ragaszkodjatok szilárdan az élet beszédéhez, hogy dicsekedhessem majd a Krisztus napján, hogy nem futottam hiába, sem nem fáradoztam hiába.

De ha kiontatik is vérem italáldozatként hitelek áldozatánál és papi szolgálatánál, örülök és együttörülök mindnyájatokkal.

Ugyanígy ti is örüljetek és örvendezzetek velem együtt.

Remélem pedig az Úr Jézusban, hogy Timótheust hamar elküldhetem hozzátok, hogy megtudjam, mint vagytok, és én is felviduljak.

Mert nincs senki hozzá hasonló, aki igazán szívén viselné sorsotokat.

Mert mindenki a maga hasznát keresi, nem a Krisztus Jézusét.

Az ő kipróbált voltát pedig ismeritek, hogy mint atyjának a gyermek, úgy szolgált velem együtt az evangéliom ügyében.

Remélem tehát, hogy őt azonnal elküldhetem, mihelyt meglátom, mi történik velem.

Bízom pedig az Úrban, hogy magam is csakhamar el fogok menni.

De szükségesnek tartottam, hogy Epafroditus atyánkfiát, munkatársamat és bajtársamat, nektek pedig követeteket és szükségemben szolgálattevőtöket hazaküldjem hozzátok,

mivel vágyva-vágyódott mindnyájatok után és nyugtalankodott a miatt, hogy értesültetek betegségéről.

Mert bizony beteg volt, halálhoz közel; de az Isten könyörült rajta, nemcsak rajta pedig, hanem rajtam is, hogy szomorúságomra szomorúság ne jöjjön.

Ezért hamarabb küldtem haza, hogy viszontlássátok és ismét örüljetek s nekem is kisebb legyen a szomorúságom.

Fogadjátok tehát az Úrban teljes örömmel, és az ilyeneket megbecsüljétek,

mert Krisztus ügyéért jutott majdnem halálra, amikor kockáztatta életét, hogy kipótolja a szolgálatban azt, amit ti irántam nem tudtatok teljesíteni.

Egyébként, atyámfiai, örüljetek az Úrban. Ugyanazt írni hozzátok nem teher nekem, titeket pedig megerősít.

Őrizkedjetek az ebektől, őrizkedjetek a gonosz munkásoktól, őrizkedjetek a megmetélkedéstől.

Mert mi vagyunk a körülmetélés, akik Lélekben szolgálunk az Istennek, és Krisztus Jézusban dicsekszünk és nem a testben bizakodunk.

Jóllehet nekem test szerint is van miben bizakodnom. Ha bárki más úgy véli, hogy testben bizakodhatik, én sokkal inkább.

Körülmetéltek nyolcadnapon, Izrael nemzetéből, Benjámin törzséből való vagyok, héberek közül való héber, törvény tekintetében farizeus,

buzgóság tekintetében az egyházat üldöző, a törvény által követelt igazság tekintetében feddhetetlen voltam.

De én mindazt, ami nekem nyereség volt, a Krisztusért kárnak ítéltem.

Sőt ezenfelül most is kárnak ítélek mindent az én Uram Jézus Krisztus ismeretének mindent túlhaladó nagyságáért, őérette mindent kárbaveszni hagytam és szemétnek ítélek, hogy a Krisztust megnyerjem,

és őbenne olyannak találtassam, mint akinek nincs saját igazságom a törvényből, hanem van igazságom a Krisztusban való hit által, Istentől való a hit alapján,

hogy megismerjem őt és feltámadásának erejét és részese lehessek szenvedéseinek, és hasonlóvá legyek hozzá az ő halálában,

ha valami módon eljuthatnék a halottak közül való feltámadásra.

Nem mintha ezt már elnyertem volna, vagy hogy már tökéletes volnék, hanem igyekezem, hogy el is érjem, mert meg is ragadott engem a Krisztus Jézus.

Atyámfiai, én magamról nem gondolom, hogy már elértem volna,

de egyet cselekszem: azokat, amik hátam mögött vannak, elfeledve, azoknak pedig, amik előttem vannak, nekik feszülve, célegyenest futok, hogy elnyerjem az onnan felülről való elhívás koszorúját, amelyet Isten ígért nekem a Krisztus Jézusban.

Mindazok tehát, akik tökéletesek vagyunk, így gondolkozzunk; és ha valamiben másképen gondolkoztok, az Isten azt is ki fogja jelenteni nektek;

csakhogy amire eljutottunk, a szerint járjunk. (A 16. vers végén egyes kéziratokban még ez olvasható: ugyanabban az értelemben legyünk.)

Legyetek az én követőim, atyámfiai, és figyeljetek azokra, akik úgy járnak, amint mi nektek példátok vagyunk.

Mert sokan járnak másképen, akikről sokszor mondtam nektek, most pedig sírva is mondom, hogy a Krisztus keresztjének ellenségei;

akiknek pusztulás a végük, akiknek istenük a hasuk és gyalázatukban van a dicsőségük, akik a földiekkel törődnek.

Mert mi mennyei polgárok vagyunk, megtartót is onnan várunk, az Úr Jézus Krisztust,

aki elváltoztatja a mi nyomorúságos testünket, hogy hasonlatos legyen az ő dicsőséges testéhez, az ő hatalmas erejével, amely által maga alá is vethet mindent.

Ennélfogva, szeretett atyámfiai, akik után vágyódom, ti az én örömöm és koronám, így álljatok meg az Úrban, szeretteim!

Evódiát intem, Szintihét is intem, hogy egyetértsenek az Úrban.

Téged is igen kérlek, igaz szolgatársam, légy segítségül nekik, akik az evangéliom ügyében együtt küzdöttek velem, Kelemennel is és a többi munkatársammal, akiknek neve benne van az élet könyvében.

örüljetek az Úrban mindenkor! Ismét mondom: örüljetek!

A ti szelídlelkűségetek ismert legyen minden ember előtt. Az Úr közel!

Semmi miatt ne aggódjatok, hanem imádságotokban és könyörgésetekben minden alkalommal hálaadással tárjátok fel kívánságaitokat az Isten előtt.

És az Istennek békessége, amely minden értelmet felülhalad, meg fogja őrizni szíveteket és gondolataitokat a Krisztus Jézusban.

Továbbá, atyámfiai, mindarról ami igaz, ami tisztességes, ami igazságos, ami tiszta, ami szeretetreméltó, ami jóhírű, és ha van még valami erény és ha van valami dicséretreméltó, ezekről gondolkodjatok.

Amit tanultatok is, el is fogadtatok, hallottatok is, láttatok is tőlem, azt cselekedjétek; és a békesség Istene veletek lesz.

Nagyon örültem pedig az Úrban, hogy végre ismét megerősödtetek, hogy rólam gondoskodjatok. Erre ugyan gondoltatok is, de eddig nem volt rá alkalmatok.

Nem a szűkölködés mondatja ezt velem, mert én megtanultam, hogy abban a helyzetben, amelyben vagyok, megelégedett legyek.

Tudok szűkölködni is, tudok bővölködni is, mindenfelé mindenben volt részem, jóllakásban és éhezésben is, a bővölködésben és szűkölködésben is.

Mindenre van erőm a Krisztusban, aki engem megerősít.

Mindazáltal jól tettétek, hogy nyomorúságomban részesekké lettetek.

Hiszen tudjátok ti is, filippibeliek, hogy az evangéliom hirdetésének kezdetén, mikor Macedóniából elutaztam, egyetlen gyülekezet sem volt velem a kölcsönös adás és vevés viszonyában, csak egyedül ti.

Mert már Thessalonikába is küldtetel: néhányszor egyetmást, amire szükségem volt.

Nem mintha kívánnám az ajándékot, hanem azt a gyümölcsöt kívánom, amely sokasodik a ti hasznotokra.

Mindent megkaptam, sőt feleslegem van. Bőségben vagyok azóta, hogy Epafroditustól átvettem, amit küldtetek, mint kellemes jóillatot, Istennek tetsző kedves áldozatot.

Az én Istenem pedig megadja majd bőven mindazt, ami szükséges az ő gazdagsága szerint dicsőségesen a Krisztus Jézusban.

Istennek pedig és a mi Atyánknak dicsőség mind örökkön-örökké. Ámen.

Köszöntsetek minden szentet a Krisztus Jézusban. Köszöntenek titeket a velem levő atyafiak.

Köszöntenek titeket az összes szentek, mindenek felett pedig a császári udvarból valók.

A mi Urunk Jézus Krisztus kegyelme legyen a ti lelketekkel!

Pál, Krisztus Jézus apostola Isten akaratából és Timótkeus atyánkfia,

a Kolosséban levő szenteknek és hívő atyafiaknak a Krisztusban: kegyelem nektek és békesség Istentől, a mi Atyánktól és az Úr Jézus Krisztustól.

Hálát adunk mindenkor az Istennek, a mi Urunk Jézus Krisztus Atyjának, amikor érettetek imádkozunk,

mivel hallottunk a ti Krisztus Jézusba vetett hitetekről és a szeretetről, amelyet minden szentek iránt tanúsítotok,

mégpedig azért a reménységért, amely nektek a mennyekben eltétetett. Erről már előbb hallottatok az igazság beszédében, az evagéliomban,

amely eljutott hozzátok, mint az egész világra is, és gyümölcsöt terem és növekedik úgy, mint közöttetek is attól a naptól fogva, amikor meghallottátok és igazán megismertétek az Isten kegyelmét;

úgy ahogy tanultátok Epafrástól, a mi szeretett szolgatársunktól, aki Krisztusnak hű szolgája érettetek,

aki hírül is hozta nekünk a ti Lélekben való szereteteteket

Ezért mi sem szűnünk meg — attól a naptól fogva amikor ezt meghallottuk, érettetek imádkozni és Istent kérni, hogy az ő akaratának megismerése által teljesedjetek be a Lélektől adott minden bölcsességgel és értelemmel.

Így járjatok az Úrhoz méltóan, az ő teljes tetszésére, hogy minden jócselekedettel gyümölcsöt teremjetek és növekedjetek az Isten megismerésében,

és hogy minden erővel erősödjetek meg az ő dicsőségének ereje szerint minden állhatatosságra és hosszútűrésre.

örömmel adjunk hálát az Atyának, aki alkalmasakká tett minket a szentek örökségében való részesedésre a világosságban.

Ő szabadított meg minket a sötétség hatalmából és vitt át az ő szeretett Fiának országába,

akiben van a mi váltságunk, bűneinknek bocsánata.

Ő a láthatatlan Isten képe, minden teremtménynél előbb született,

mert őbenne teremtetett minden az égen és a földön, a láthatók és a láthatatlanok, akár királyi székek, akár uralmak, akár fejedelemségek, akár hatalmasságok: minden ő általa és ő érette teremtetett.

És ő előbb volt mindennél és minden őbenne áll fenn.

És ő feje a testnek, az egyháznak; ő a kezdet, az elsőszülött a halottak közül, hogy mindenben ő legyen az első.

Mert tetszett az Atyának, hogy az ő egész teljessége őbenne lakozzék

és hogy ő általa békítsen meg magával mindent, akár a földieket, akár a mennyeieket, hogy békességet szerezzen a keresztfán kiontott vére által.

Titeket is, akik egykor elidegenültek és gonosz cselekedeteitek miatt ellenséges érzületűek voltatok,

most mégis megbékéltetett az ő emberi testében a halál által, hogy mint szenteket, tisztákat és feddhetetleneket állítson titeket maga elé,

ha ugyan megmaradtok a hitnek a fundamentumán rendületlenül és nem mozdultok el az evangéliom reménységétől, amelyet hallottatok, amely hirdettetett az ég alatt minden teremtménynek. Ennek az evangéliumnak lettem én, Pál, szolgájává.

Most örülök az érettetek hordozott szenvedéseimben és betöltöm az én testemben, ami híja van a Krisztus szenvedéseinek, az ö testéért, amely az egyház.

Ennek lettem én szolgájává ama sáfárság szerint, amelyet Isten nekem adott számotokra, hogy teljesen ismertté tegyem az Isten igéjét,

azt a titkot, amely elrejtetett öröktől fogva és nemzedékek óta, most pedig kijelentetett az ő szentjeinek.

Ezeknek akarta Isten tudtukra adni, hogy mily nagy e titok dicsőségének gazdagsága a pogányok között. Ez a titok a Krisztus tibennetek, a dicsőségnek az a reménysége,

akit mi hirdetünk, mikor intünk minden . embert és tanítunk minden embert minden bölcsességgel, hogy minden embert úgy állítsunk az Isten elé, mint aki Jézus Krisztusban tökéletes.

Ezért fáradozom én is, és tusakodom az ő ereje szerint, amely bennem hatalmasan munkálkodik.

Mert tudomásotokra akarom hozni, mily nagy küzdelmem van érettetek és a laodiceabeliekért és mindazokért, akik engem nem láttak személy szerint testben,

hogy megvigasztalódjék az ő szívük, egybe köttetve a szeretetben, és hogy eljussanak a teljes megértés egész gazdagságára, az Isten ama titkának megismerésére, aki a Krisztus,

akiben elrejtetett a bölcsességnek és ismeretnek minden kincse.

Ezt pedig azért mondom, hogy valaki titeket rá ne szedjen hitető beszédekkel.

Mert jóllehet testben távol vagyok, mindazáltal lélekben veletek vagyok, és örömmel látom köztetek a jó rendet, és Krisztusba vetett hiteteknek erősségét.

Azért amint befogadtátok a Krisztus Jézust, az Urat, úgy járjatok őbenne.

Gyökerezzetek meg és épüljetek fel őbenne és erősödjetek meg a hit által, amint arra tanítottak titeket, bővelkedve hálaadásban.

Vigyázzatok, hogy ne legyen senki, aki titeket foglyul ejt a bölcselkedéssel és üres csalással, amely emberi hagyomány szerint, a világ természeti erői szerint, de nem Krisztus szerint való.

Mert őbenne lakozik az istenségnek egész teljessége valósággal.

Ti is őbenne jutottatok el az élet teljességére, aki feje minden fejedelemségnek és hatalmasságnak.

Őbenne körül is metéltettetek nem kézzel való körülmetéléssel, amikor levetettétek a bűnös testet a Krisztus körülmetélésében,

és ővele együtt eltemettettetek a keresztségben, amelyben vele együtt fel is támadtatok az Isten erejébe vetett hit által, aki feltámasztotta őt a halálból.

És titeket, akik halottak voltatok a bűnök miatt, és testetek körülmetéletlensége miatt, ővele együtt megelevenített, és megbocsátotta nekünk minden bűnünket

azáltal, hogy érvénytelenítette az ellenünk szóló rendelkezéseivel minket terhelő adóslevelet és eltette azt az útból, odaszögezve a keresztfára;

a fejedelemségeket és hatalmasságokat lefegyverezte, őket nyilvánosan megszégyenítette, mert diadalmaskodott rajtuk a keresztfa által.

Senki azért titeket meg ne ítéljen az étel és ital miatt vagy ünnep vagy újhold vagy szombat dolgában;

mindezek csak árnyékai az eljövendőknek, de a valóság a Krisztusé.

Senki tőletek a győzelmi pálmát el ne vegye, aki alázatoskodásban és angyalok tisztelésében tetszeleg, aki látomásokra hivatkozik, és ok nélkül felfuvalkodik az ő testi gondolkozásával,

és nem ragaszkodik a Főhöz; pedig belőle növekedik Istennek tetsző növekedéssel az egész test, amelyet inakkal és kötelékekkel támogatva egybeszerkeszt.

Ha meghaltatok Krisztussal és megszabadultatok e világ elemeitől, miért terheltetitek magatokat, — mintha még e világhoz tartoznátok, — ilyen rendelésekkel:

Ezt ne fogd meg! Azt meg se ízleld! Amazt még csak ne is érintsd!

Ezek tudniillik a velük való élés által a megsemmisülésre rendeltettek. Emberek parancsai és tanításai ezek csupán.

Mindezek ugyan bölcsességnek látszanak mint maguk választotta vallás és alázatoskodás és a test sanyargatása, de semmi értékük nincsen, mivel csak a testi gőgöt növelik.

Ennélfogva, ha feltámadtatok a Krisztussal, az odafennvalókat keressétek, ahol Krisztus van, és az Isten jobbján ül.

Az odafennvalókkal törődjetek, ne a földiekkel.

Mert meghaltatok és a ti életetek el van rejtve Krisztussal együtt az Istenben.

Mikor a Krisztus, a mi életünk megjelenik, akkor majd ti is megjelentek ővele együtt dicsőségben.

Öldököljétek meg azért tagjaitokban, ami földi: a paráznaságot, tisztátalanságot, bűnös szenvedélyt, gonosz kívánságot és a kapzsiságot, ami bálványimádás,

amelyek miatt jön az Isten haragja; (A 6. vers végén az Ef. 5, 6-hoz hasonlóan még ez olvasható: az engedetlenség fiaira.)

ezekben jártatok ti is egykor, mikor bennük éltetek.

Most pedig vessétek el magatoktól ti is mindezeket: haragot, indulatosságot, gonoszságot, káromlást és szátokból a gyalázatos beszédet.

Ne hazudjatok egymásnak, mivel levetettétek az ó embert cselekedeteivel együtt,

és felöltöttétek az új embert, aki Teremtőjének képe szerint újul meg Isten ismeretére:

ahol nincs többé görög és zsidó, körülmetélt és körülmetéletlen, barbár, szkitha, szolga, szabad, hanem minden és mindenekben a Krisztus.

Azért mint az Istennek választottai, szentek és szeretettek, öltsetek fel könyörületes szívet, jóságot, alázatosságot, szelídséget, hosszútűrést.

Szenvedjétek el egymást és bocsássatok meg egymásnak, ha valakinek valaki ellen panasza volna; amint az Úr is megbocsátott nektek, azon-képen ti is.

Mindezekhez még öltsétek fel a szeretetet, amely mindent tökéletesen összefog.

És a Krisztus békessége uralkodjék a ti szívetekben, hiszen erre hívattatok el az egy testben; és háládatosak legyetek.

A Krisztus beszéde lakozzék bennetek gazdagon, tanítsátok egymást minden bölcsességgel, és intsétek egymást zsoltárokkal, dicséretekkel, lelki énekekkel, és énekeljetek hálaadással szívetekben az Istennek.

És mindazt, amit cselekedtek szóval vagy tettel, mindent az Úr Jézus nevében cselekedjetek és adjatok hálát az Istennek, az Atyának ő általa.

Ti, asszonyok, engedelmeskedjetek férjeteknek, amint illik az Úrban.

Ti, férfiak, szeressétek feleségeteket és ne legyetek hozzájuk keserű szívűek.

Ti, gyermekek, engedelmeskedjetek szüleiteknek mindenben, mert ez kedves az Úrnak.

Ti, atyák, ne ingereljétek gyermekeiteket, hogy bátortalanokká ne legyenek.

Ti, szolgák, engedelmeskedjetek mindenben test szerint való uraitoknak, nem színből szolgálva, mint akik embereknek akarnak tetszeni, hanem őszinte szívvel az Úr félelmében.

Bármit tesztek, szívesen cselekedjétek, mint az Úrnak és nem embereknek,

hiszen tudjátok, hogy ti az Úrtól veszitek az örökség jutalmát: az Úr Krisztusnak szolgáljatok.

Mert aki vétkezik, vétkének büntetését veszi; és nincsen személyválogatás.

Ti, urak, adjátok meg szolgáitoknak, ami igazságos és méltányos, mert tudjátok, hogy nektek is van Uratok a mennyben.

Az imádkozásban állhatatosak legyetek, vigyázzatok abban hálaadással;

imádkozzatok egyszersmind értünk is, hogy az Isten nyissa meg előttünk az ige ajtaját, hadd szólhassuk a Krisztus titkát, amelyért fogoly is vagyok,

hogy világossá tegyem azt úgy, amint hirdetnem kell.

A kívülvalók irányában bölcsen viselkedjetek. Az alkalmat áron is megvegyétek.

Beszédetek legyen mindenkor megnyerő, sóval fűszerezett, hogy tudjátok, miként kell kinek-kinek megfelelnetek.

Rólam mindent elmond nektek szeretett atyánkfia, Tihikus, a hű szolga és szolgatárs az Úrban;

Őt éppen azért küldtem hozzátok, hogy megtudjátok, mint vagyunk és hogy megvigasztalja szíveteket;

és vele együtt Onézimust, a hű és szeretett atyánkfiát, aki közületek való. Ők majd mindazt elmondják nektek, ami itt történt.

Köszönt titeket Arisztarkus, az én fogolytársam és Márk, Barnabás unokaöccse, (aki felől parancsot vettetek; ha hozzátok megy, fogadjátok be őt),

továbbá Jézus, akit Justusnak is hívnak. Egyedül ezek az én munkatársaim a zsidók közül az Isten országa hirdetésében, akik nekem vigasztalásomra voltak.

Köszönt titeket Epafrás, aki közületek való, Krisztus Jézus szolgája, és mindenkor tusakodik érettetek imádságaiban, hogy ti mint érett és meggyőződéses hívek megállhassatok mindabban, ami az Isten akarata.

Mert tanúságot teszek felőle, hogy sokat fárad érettetek és azokért, akik Laodiceában és Hierápolisban vannak.

Köszönt titeket Lukács, a szeretett orvos, és Démás.

Köszöntsétek az atyafiakat, akik Laodiceában vannak és Nimfást és az ő házánál levő gyülekezetet.

És mikor felolvasták nálatok ezt a levelet, gondoskodjatok, hogy a laodiceai gyülekezetben is felolvastassák; viszont a Laodiceából valót ti is olvassátok fel.

És mondjátok meg Arhippusnak: Legyen gondod a szolgálatra, amelyet vettél az Úrban, hogy azt betöltsed!

Én, Pál, írom ezt a köszöntést saját kezemmel. Emlékezzetek meg az én fogságomról! Kegyelem veletek!

Pál, Szilvánus és Timótheus, a thessalonikaiak gyülekezetének az Atya Istenben és az Úr Jézus Krisztusban: kegyelem néktek és békesség Istentől, a mi Atyánktól és az Úr Jézus Krisztustól.

Hálát adunk az Istennek mindenkor mindnyájatokért, megemlékezve rólatok imádságainkban,

szüntelen emlegetve a mi Istenünk és Atyánk előtt hitetek munkáját, szeretetetek fáradozását és a mi Urunk Jézus Krisztus felől való reménységetek állhatatosságát.

Tudjuk pedig, Istentől szeretett atyánkfial, hogy ő választott ki titeket,

mert a mi evangéliom-hirdetésünk közöttetek nemcsak szóval történt, hanem isteni erővel is, Szentlélekkel, is, teljes bizonyossággal is. Hiszen tudjátok, hogy milyenek voltunk közöttetek tiérettetek.

És ti a mi követőinkké lettetek és az Úréi, amikor befogadtátok az igét sokféle szorongattatás között a Szentlélek által ajándékozott örömmel,

és így minden hivőnek példaképévé lettetek Macedóniában és Ahájában.

Mert tőletek zendült ki az Úr beszéde nemcsak Macedóniában és Ahájában, hanem minden helyen elterjedt a híre a ti Istenbe vétett hiteteknek annyira, hogy szükségtelen arról bármit mondanunk.

Mert azok maguk hirdetik felőlünk, milyen volt a mi hozzátok való menetelünk és ti hogyan fordultatok el a bálványoktól az Istenhez, hogy az élő és igaz Istennek szolgáljatok,

és várjátok az égből az ő Fiát, akit feltámasztott a halálból, Jézust, aki megszabadít minket az eljövendő haragtól.

Mert magatok tudjátok, atyámfiai, hogy a mi hozzátok való menetelünk nem volt hiábavaló;

sőt, noha előbb Filippiben szenvedtünk és bántalmaztak bennünket, amint tudjátok, a mi Istenünkben bátorságot nyertünk, hogy közöttetek is hirdessük az Isten evangéliumát sok tusakodással.

Mert a mi igehirdetésünk nem megtévesztésből, nem is tisztátalan szándékból ered, álnoksággal sem történik;

hanem amint az Isten arra méltatott minket, hogy ránk bízza az evangéliomot, úgy hirdetjük azt; nem azért, hogy embereknek tessünk, hanem az Istennek, aki vizsgálja a mi szívünket.

Mert amint tudjátok, sem hízelgő beszéddel, sem leplezett kapzsisággal nem léptünk fel soha, Isten a tanúnk;

sem emberektől való dicsőítést nem kerestünk sem tőletek, sem másoktól, holott mint Krisztus apostolai tekintélyünket érvényesíthettük volna.

De jószívvel forgolódtunk közöttetek, a-mint a dajka dajkálgatja az ő gyermekeit.

így megkedveltünk titeket, és készek voltunk közölni veletek nemcsak az Isten evangéliomát, hanem a magunk lelkét is, mivel megszerettünk titeket.

Hiszen emlékeztek, atyámfiai, a mi fáradozásunkra és bajlódásunkra; mert éjjel-nappal dolgoztunk és úgy hirdettük nektek az Isten evangéliumát, hogy senkit meg ne terheljünk közületek.

Ti vagytok a tanúink és az Isten, milyen szentül, igazán és feddhetetlenül éltünk közöttetek, akik hisztek.

Valamint azt is tudjátok, hogy miként az atya a gyermekeit, úgy intettünk és buzdítgattunk egyenként mindnyájatokat,

és kérve-kértünk titeket, hogy járjatok Istenhez méltóan, aki az ő országába és dicsőségébe hív titeket.

És ezért mi is szüntelen hálát adunk az Istennek, hogy mikor ti az Istennek általunk hirdetett beszédét vettétek, nem úgy fogadtátok azt, mint emberi beszédet, hanem mint az Isten beszédét, — aminthogy igazán az is, — amely munkálkodik is bennetek, hívőkben.

Mert ti, atyámfiai, nyomdokába léptetek az Isten gyülekezeteinek, amelyek Júdeában vannak, a Krisztus Jézusban, mivel ti is ugyanúgy szenvedtetek saját honfitársaitoktól, mint azok is a zsidóktól.

Ezek az Úr Jézust is, a prófétákat is megölték, minket is üldöznek; az Istennek nem tetszenek és minden embernek ellenségei;

mert akadályoznak minket abban, hogy prédikáljunk a pogányoknak, hogy üdvözüljenek. Így teszik teljessé mindenkor bűneiket; de végre utolérte őket az Isten haragja.

Mi pedig, atyámfiai, amint elszakadtunk tőletek, egy kis időre, — arcra igen, de szívre nem — annál buzgóbban, nagy vágyakozással igyekeztünk, hogy szemtől-szembe megláthassunk titeket.

Azért el is akartunk hozzátok menni, kivált én, Pál, egyszer is, kétszer is, de megakadályozott minket a Sátán.

Mert kicsoda a mi reménységünk vagy örömünk vagy dicsekvésünk koronája, a mi Urunk Jézus Krisztus előtt, az ő eljövetelekor? Vájjon nem ti is?

Bizony, ti vagytok a mi dicsőségünk és örömünk.

Ezért mikor nem győztük már tovább türelemmel, jónak ítéltük, hogy magunk maradjunk Athénben,

és elküldöttük Timótheust, a mi atyánkfiát és Isten szolgáját a Krisztus evangéliumában, hogy erősítsen titeket és bátorítson hitetekben,

hogy senki meg ne tántorodjék e szorongattatások között. Mert ti magatok tudjátok, hogy erre rendeltettünk.

Mert mikor nálatok voltunk is, előre megmondtuk nektek, hogy szorongattatásban lesz részünk; amint meg is történt, hiszen tudjátok.

Azért én is, mivel tovább már nem győztem türelemmel, elküldtem őt, hogy tájékozódjam hitetekről, hogy valami módon nem kísértett-e meg titeket a kísértő és nem lett-e hiábavalóvá a mi munkánk?

Most pedig, mikor tőletek megérkezett hozzánk Timótheus, és örömhírt hozott nekünk hitetek és szeretetetek felől és arról, hogy mindenkor jó emlékezéssel vagytok irántunk, és látni kívántok minket, amint mi is titeket,

ezáltal, atyámfiai, minden szorongattatásunk és szükségünk mellett is a ti hitetek által megvigasztalódtunk felőletek;

mert most újra éledünk, ha ti erősek vagytok az Úrban.

Mert milyen hálával is fizethetünk az Istennek érettetek mindazért az örömért, amellyel örvendezünk miattatok a mi Istenünk előtt,

mikor éjjel-nappal nagy buzgón esedezünk, hogy megláthassuk orcátokat és kipótolhassuk hitetek hiányait.

Maga pedig az Isten, a mi Atyánk és a mi Urunk Jézus Krisztus egyengesse a mi utunkat tihozzátok!

Titeket pedig gyarapítson! az Úr és tegyen bővölködőkké a szeretetben egymás iránt és mindenki iránt, amilyenek vagyunk mi is irántatok,

hogy erősekké tegye szíveteket, feddhetetlenekké a szentségben, a mi Istenünk és Atyánk előtt, amikor eljön a mi urunk Jézus Krisztus minden ő Szentjével egyetemben.

Továbbá pedig kérünk titeket, atyámfiai és intünk az Úr Jézusban, hogy mindinkább gyarapodjatok a szerint, amint tőlünk tanultátok, mimódon kell forgolódnotok és Istennek tetszenetek, — amint forgolódtok is.

Mert tudjátok, milyen rendelkezéseket szabtunk elétek az Úr Jézus által.

Mert ez az Isten akarata: a ti megszentelődéstek. Azért tartózkodjatok a paráznaságtól;

éljen mindegyikőtök szentségben és tisztességben feleségével,

nem bűnös vágy gerjedelmével, mint a pogányok, akik nem ismerik az Istent.

Senki ne vétkezzék és meg ne károsítsa bármiben is az ő atyjafiát; mert bosszút áll az Úr mindezekért, amint előbb mondtuk nektek és bizonyságot is tettünk.

Mert nem tisztátalanságra hívott el minket az Isten, hanem szentségre.

Aki azért megveti ezeket, nem embert vet meg, hanem az Istent, aki az ő Szentlelkét is adta a ti szívetekbe.

Az atyafiúi szeretetről pedig nem szükséges írnom nektek, mert titeket Isten maga tanított meg arra, hogy egymást szeressétek.

Sőt gyakoroljátok is azt mindamaz atyafiak iránt, akik egész Macedóniában vannak. Kérünk azonban titeket, atyámfiai, hogy mind inkább gyarapodjatok,

és becsületbeli dolognak tartsátok, hogy csendes életet folytassatok, a magatok dolgát végezzétek és tulajdon kezetekkel dolgozzatok, amint rendeltük nektek;

hogy a kívülvalók iránt tisztességesen viselkedjetek és senkire rá ne szoruljatok.

Nem akarjuk pedig, atyámfiai, hogy tudatlanságban legyetek azok felől, akik elaludtak, hogy ne bánkódjatok, mint a többiek, akiknek nincs reménységük.

Mivel pedig hisszük, hogy Jézus meghalt és feltámadott, ugyanúgy hisszük, hogy az Isten a Jézus által vele együtt elő hozza azokat is, akik elaludtak.

Mert ezt az Úr szavával mondjuk nektek, hogy mi, akik élünk és megmaradunk az Úr eljöveteléig, éppen nem előzzük meg azokat, akik elaludtak.

Mert maga az Úr fog leszállani az égből riadóval, arkangyal szavával és isteni kürtzengéssel és először azok támadnak fel, akik meghaltak a Krisztusban,

azután mi, akik élünk és megmaradtunk, azokkal együtt felhőkön ragadtatunk a levegőbe az Úr elé és így mindenkor az Úrral leszünk.

Vigasztaljátok azért egymást ezekkel a beszédekkel.

Ennek idejéről és pillanatáról pedig, atyámfiai, nem szükséges írnom nektek,

mert ti magatok nagyon jól tudjátok, hogy az Úr napja úgy jön el, mint éjjel a tolvaj.

Mert mikor ezt mondják: Békesség, és biztonság! akkor jön rájuk hirtelen a veszedelem, mint a vajúdás a várandós asszonyra és semmiképpen meg nem menekülnek.

De ti, atyámfiai, nem vagytok sötétségben, hogy az a nap tolvajmódra lephetne meg titeket.

Mert ti mindnyájan a világosság fiai vagytok és a nappal fiai. Nem vagyunk az éjtszakáé, sem a sötétségé!

Ne is aludjunk tehát, mint a többiek, hanem legyünk éberek és józanok.

Mert az alvók éjjel alusznak, és a részegek éjjel részegednek meg.

Mi azonban, akik a nappal fiai vagyunk, legyünk józanok, magunkra véve a hit és szeretet páncélját, és sisak gyanánt az üdvösség reménységét.

Mert nem haragra rendelt minket az Isten, hanem hogy üdvösséget nyerjünk a mi Urunk Jézus Krisztus által,

aki meghalt értünk, hogy akár ébren vagyunk, akár alszunk, vele együtt éljünk.

Vigasztaljátok és építsétek azért egymást, amint cselekeszitek is.

Kérünk pedig titeket, atyámfiai, hogy becsüljétek meg azokat, akik fáradoznak közöttetek és elöljáróitok az Úrban és intenek titeket;

és munkájukért nagyon szeressetek őket. Egymással békességben éljetek.

Kérünk továbbá titeket, atyámfiai, intsétek a rendetleneket, bátorítsátok a félénk szívűeket, gyámolítsátok az erőtleneket, türelmesek legyetek mindenki iránt.

Vigyázzatok, hogy senki senkinek rosszért rosszal ne fizessen, hanem mindenkor jóra törekedjetek egymás iránt, és mindenki iránt.

Mindenkor örüljetek.

Szüntelen imádkozzatok.

Mindenben hálát adjatok; mert ez az Isten akarata számotokra Krisztus Jézusban.

A Lelket meg ne oltsátok.

A prófétálást meg ne vessétek.

Vizsgáljatok meg mindent, a jót tartsátok meg!

A gonosznak minden fajtájától tartózkodjatok.

Maga pedig a békesség Istene szenteljen meg titeket mindenestől; és mind szellemi, mind lelki, mind testi valótok teljes épségben őriztessék meg feddhetetlenül a mi Urunk Jézus Krisztus eljövetelére.

az, aki elhívott titeket és ő azt majd megcselekszi.

Atyámfiai, imádkozzatok érettünk.

Köszöntsetek minden atyafit szent csókkal.

Kérve kérlek titeket az Úrra, hogy ezt a levelet olvassátok fel minden atyánkfia előtt.

A mi Urunk Jézus Krisztus kegyelme legyen veletek

Pál, Szilvánus és Timótheus, a thessalonikaiak gyülekezetének Istenben, a mi Atyánkban és az Úr Jézus Krisztusban:

kegyelem nektek és békesség Istentől a mi Atyánktól és az Úr Jézus Krisztustól.

Mindenkor hálaadással tartozunk az Istennek, érettetek, atyámfiai, amint ez méltó is, mivel hitetek felettébb növekedik és mindnyájatokban bővölködik az egymás iránt való szeretet,

úgyhogy a ti állhatatosságotok és hitetek miatt mi magunk dicsekszünk veletek az Isten gyülekezeteiben, minden üldöztetéstek és szorongattatástok között, amelyeket szenvedtek:

bizonyságául az Isten igazságos ítéletének, hogy méltónak ítéltessetek az Isten országára, amelyért szenvedtek is.

Mert igazságos dolog az Isten előtt, hogy szorongattatással fizessen azoknak, akik titeket szorongatnak,

nektek pedig, akiket szorongatnak, nyugodalommal mivelünk együtt, mikor az Úr Jézus megjelenik az égből az ő hatalmának angyalaival,

tűznek lángjában. Akkor bosszút áll azokon, akik nem ismerik az Istent és akik nem engedelmeskednek a mi Urunk Jézus Krisztus evangéliumának;

akik örök pusztulással fognak lakolni az Úrnak orcájától és az ő hatalmának dicsőségétől,

mikor majd eljön, hogy megdicsőüljön az ő szentjeiben és csodáltassék mind azokban, akik ama napon hisznek, mivel hittetek a mi tanúbizonyságunknak,

Evégből imádkozunk is mindenkor érettetek, hogy a mi Istenünk tartson titeket méltóknak az elhívásra és töltsön be titeket a jóban való teljes gyönyörűséggel és a hitnek cselekedeteivel hatalmasan,

hogy megdicsőüljön bennetek a mi Urunk Jézus Krisztus neve és ti is őbenne, a mi Istenünknek és az Úr Jézus Krisztusnak kegyelméből.

Kérünk pedig titeket, atyámfiai, a mi Urunk Jézus Krisztus eljövetelére és a mi hozzá való gyülekezésünkre,

hogy ne inogjatok meg hamar józan értelmetekben és meg ne rendüljetek se valami lélek által, se beszéd által, se nekünk tulajdonított levél által, mintha máris itt volna az Úr napja.

Ne csaljon meg titeket senki semmiképpen. Mert az a nap addig nem jön el, míg előbb be nem következik a hittől való elszakadás és meg nem jelenik az a törvénytipró, a kárhozat fia,

aki ellene támad és fölébe emeli magát mindennek, amit Istennek mondanak, vagy amit imádnak, úgyhogy maga ül be az Isten templomába és azt állítja, hogy ő Isten.

Nem emlékeztek rá, hogy mindezt megmondtam nektek, amikor még nálatok voltam?

És tudjátok mi az, ami most feltartóztatja, hogy majd megjelenjék a maga idejében.

Működik ugyan már titokban a törvénytiprás, csakhogy annak, aki azt most még feltartóztatja, el kell az útból tűnnie.

És akkor fog megjelenni ama törvénytipró, — akit az Úr Jézus megöl szájának leheletével és megsemmisít az ő dicsőséges eljövetelével; —

akinek eljövetele a Sátán munkája, a hazugság minden hatalmával, jelével és csodájával,

és az igazságtalanságnak mindenféle csalásával azok romlására, akik elvesznek; mivel nem voltak hajlandók szeretni az igazságot, hogy megtartassanak.

És ezért Isten erős tévelygést küld rájuk, hogy higgyenek a hazugságnak,

és így mindazok megítéltessenek, akik nem az igazságnak hittek, hanem az igazságtalanságban gyönyörködtek.

Mi pedig mindenkor hálaadással tartozunk Istennek érettetek, atyámfiai, akiket szeret az Úr, hogy titeket Isten mint zsengét kiválasztott az üdvösségre, a Lélek által való megszentelésben és az igazságba vetett hitben.

Erre el is hívott titeket a mi evangéliomunk által, a mi Urunk Jézus Krisztus dicsőségének elvételére.

Ezért is, atyámfiai, legyetek állhatatosak és tartsátok meg azokat a rendeléseket, amelyeket tanultatok akár beszédünkből, akár levelünkből.

Maga pedig a mi Urunk Jézus Krisztus- és az Isten, a mi Atyánk, aki szeretett minket és kegyelméből örök vigasztalással és jó reménységgel ajándékozott meg,

vigasztalja meg a ti szíveteket és erősítsen meg titeket minden jócselekedetben és beszédben.

Végezetre imádkozzatok érettünk, atyámfiai, hogy az Úr beszéde terjedjen és dicsőíttessék, mint közöttetek is,

és hogy megmeneküljünk a rossz és gonosz emberektől. Mert nem mindenkié a hit!

De hű az Úr, aki megerősít titeket és megőriz a gonosztól.

Bizodalmunk van az Úrban felőletek, hogy megteszitek és meg is fogjátok tenni mindazt, amit parancsolunk.

Az Úr pedig igazgassa szíveteket az Isten iránt való szeretetre és a Krisztusban való állhatatosságra.

A mi Urunk Jézus Krisztus nevében pedig elrendeljük nektek, atyámfiai, hogy tartsátok magatokat távol mindazoktól az atyafiaktól, akik rendetlenül élnek és nem a szerint a rendelés szerint, amelyet tőlünk kaptatok.

Magatok is tudjátok, hogyan kell minket követnetek, mivel mi nem viselkedtünk közöttetek rendetlenül,

sem senkinek kenyerét ingyen nem ettük, hanem fáradsággal és megerőltetéssel éjjel-nappal dolgoztunk, hogy közületek senkinek se legyünk terhére.

Nem azért, mintha nem volna rá jogunk, hanem hogy magunkat például állítsuk elétek, hogy minket kövessetek.

Mert akkor is, amikor nálatok voltunk, azt rendeltük nektek: ha valaki nem akar dolgozni, ne is egyék.

Mert azt halljuk, hogy közületek némelyek rendetlenül élnek, nem hasznos, hanem haszontalan dolgokat cselekesznek.

Az ilyeneknek pedig rendeljük, és kérjük őket a mi Urunk Jézus Krisztusra, hogy csendben munkálkodva a maguk kenyerét egyék.

Ti pedig, atyámfiai, meg ne restüljetek a jónak cselekvésében.

Ha pedig valaki nem engedelmeskedik a mi levél útján küldött beszédünknek, azt jegyezzétek meg: ne legyen hozzá közötök, hogy megszégyenüljön.

De ne tartsátok ellenségnek, hanem intsétek, mint atyátokfiát.

Maga a békesség Ura adjon nektek mindenkor mindenekben békességet. Az Úr legyen mindnyájatokkal!

A köszöntést én, Pál, írom saját kezemmel, ami ismertető jegye minden levelemnek, így írok.

A mi Urunk Jézus Krisztus kegyelme legyen mindnyájatokkal!

Pál Krisztus Jézus apostola, Istennek, a mi megtartónknak és a Krisztus Jézusnak, a mi reménységünknek rendeléséből,

Timótheusnak, a hitben igazi fiamnak: kegyelem, irgalom, békesség Istentől a mi Atyánktól, és Krisztus Jézustól, a mi Urunktól.

Amint Macedóniába menetelemkor kértelek, hogy maradj Efezusban, úgy kérlek most, parancsold meg némelyeknek, hogy ne tanítsanak hamis tanítást,

se mesékkel és végnélküli nemzetségtáblázatokkal ne foglalkozzanak, mert ezek vitatkozásokat támasztanak inkább, mintsem hitből fakadó, Istennek tetsző sáfárkodást.

A parancsolat célja pedig a tiszta szívből, jó lelkiismeretből és képmutatás nélküli hitből származó szeretet.

Ezektől némelyek eltévelyedtek, hiábavaló beszédre hajlottak;

törvénytanítók akarnak lenni, bár nem értik, sem amiket beszélnek, sem amiket erősítgetnek.

Tudjuk pedig, hogy a törvény jó, ha valaki a törvénynek megfelelően él azzal,

és megérti, hogy a törvény nem az igazért adatott, hanem a törvénytiprókért és engedetlenekért, az istentelenekért és bűnösökért, a gonoszokért és latrokért, az apagyilkosokért és anyagyilkosokért, az emberölőkért,

paráznákért, fajtalanokért, emberrablókért, hazugokért, hamisan esküvőkért és ami csak az egészséges tanítással ellenkezik, —

a boldog Isten dicsőségének evangélioma szerint, amely rámbízatott.

Hálát adok a Krisztus Jézusnak, a mi Urunknak, aki engem megerősített, mert hűnek ítélt, szolgálatára rendelt,

jóllehet, előbb káromoltam, üldöztem és bántalmaztam őt; de könyörült rajtam, mert tudatlanul cselekedtem hitetlenségben;

és szerfelett megsokasodott rajtam a mi Urunk kegyelme a Krisztus Jézusban való hittel és szeretettel.

Igaz beszéd ez és teljes elfogadásra méltó, hogy Krisztus Jézus azért jött a világra, hogy megtartsa a bűnösöket, akik közül első vagyok én.

De azért könyörült rajtam, hogy Jézus Krisztus elsősorban bennem mutassa meg az ő teljes hosszútűrését, hogy példaképe legyek azoknak, akik majd hisznek őbenne az örök életre.

Az örökkévaló királynak pedig, a halhatatlan, láthatatlan egy Istennek tisztesség és dicsőség örökkön-örökké! Ámen.

Ezt a parancsolatot azért kötöm lelkedre, fiam, Timótheus, a rád vonatkozó korábbi jövendölések szerint, hogy azokkal megerősödve harcold a nemes harcot,

tartsd meg a hitet és a jó lelkiismeretet, amelyet némelyek elvetettek és ezért a hit dolgában hajótörést szenvedtek.

Ezek közül való Himenéus és Sándor, akiket átadtam a Sátánnak, hadd fenyíttessenek meg, hogy ne káromolják az Istent.

Intelek azért mindenek előtt, hogy tartassanak könyörgések, imádságok, esedezések, hálaadások minden emberért,

királyokért és minden feljebbvalóért, hogy nyugodt és csendes életet éljünk, teljes istenfélelemmel és tisztességgel.

Ez jó és kedves a mi megtartó Istenünk előtt,

aki azt akarja, hogy minden ember üdvözüljön és az igazság megismerésére eljusson.

Mert egy az Isten, egy a közbenjáró is Isten és az emberek között, az ember Krisztus Jézus,

aki önmagát adta váltságul mindenkiért, mint tanúbizonyság az Istentől rendelt időben.

Erre rendeltettem én evangéliom hirdetőül és apostolul, — igazat mondok, nem hazudom, — pogányok tanítójául rendeltettem hitben és igazságban.

Akarom azért, hogy a férfiak imádkozzanak minden helyen, tiszta kezeket emelve fel harag és kételkedés nélkül.

Hasonlóképen az asszonyok tisztes öltözetben, szemérmetességgel és mértékletességgel ékesítsék magukat, ne hajfonatokkal és arannyal vagy gyöngyökkel vagy drága öltözettel,

hanem — amint illik az Isten félelmében járó asszonyokhoz, — jócselekedetekkel.

Az asszony csendességben tanuljon, teljes engedelmességgel.

Az asszonynak pedig nem engedem meg, hogy tanítson, sem hogy a férfiún uralkodjék, hanem legyen csendességben.

Mert Ádám teremtetett először, azután Éva.

És nem Ádám csalatott meg, hanem az asszony csalatott meg és bűnbe esett;

mindazáltal üdvözül, mivel gyermekeket szül, ha megmaradnak a hitben és szeretetben és a szent életben mértékletességgel.

Igaz beszéd ez: ha valaki püspökségre törekszik, jó munkát kíván.

A püspöknek azért feddhetetlennek kell lennie; legyen egyfeleségű férfi, józan, higgadt, tiszteletreméltó, vendégszerető, a tanításra alkalmas,

nem részeges, nem verekedő, hanem szelíd, békeszerető, nem kapzsi;

aki a maga házát jól igazgatja, gyermekeit tisztességtudó engedelmességben tartja.

(Ha pedig valaki a saját házát nem tudja, igazgatni, hogyan visel gondot az Isten egyházára?)

Ne újonnan megtért ember legyen, hogy felfuvalkodva, az ördöggel egy kárhozatba ne essék.

Szükséges pedig, hogy jó bizonysága is legyen a kívüllevőktől, hogy szidalom ne érje és az ördög tőrébe ne essék.

A diakónusok hasonlóképen tisztességesek legyenek, nem kétnyelvűek, nem sok borivásba merültek, nem rút nyereségre vágyók,

hanem olyanok, akikben megvan a hit titka tiszta lelkiismerettel.

De ezeket is először meg kell vizsgálni és csak akkor szolgáljanak, ha feddhetetlenek.

Feleségeik hasonlóképen tisztességesek legyenek, nem rágalmazók, józanok, mindenben hűek.

A diakónusok egyfeleségű férfiak legyenek, akik gyermekeiket és tulajdon házukat jól igazgatják,

mert akik jól szolgálnak, szép tisztességet szereznek maguknak és nagy bátorsággal hirdethetik a Jézus Krisztusba vetett hitet.

Ezeket abban a reményben írom neked, hogy hamarosan elmegyek hozzád.

De ha késném, legalább tudod, hogyan kell forgolódnod az Isten házában, amely az élő Isten egyháza, az igazság oszlopa és erőssége.

Minden bizonnyal nagy a kegyesség eme titka: Aki megjelent testben, igazoltatott a Lélek által; megjelent az angyaloknak; prédikálták a pogányok közt; hittek benne a világon; felvitetett dicsőségben. (A 16. versben az Aki szó helyett egyes régi kéziratokban Isten szó olvasható.)

A Lélek pedig világosan mondja, hogy az utolsó időkben némelyek elszakadnak a hittől, mert hitető lelkekre és ördögök tanításaira figyelnek,

hazug emberek képmutatása következtében, akiket megbélyegzett saját. lelkiismeretük.

Ezek tiltják a házasságot, tartózkodást követelnek bizonyos ételektől, amelyeket az Isten azért teremtett, hogy hálaadással élvezzék azokat a hivők és azok, akik megismerték az igazságot.

Mert amit Isten teremtett, jó, és semmi sem megvetendő, ha hálaadással élnek vele,

mert megszenteli az Isten igéje és a könyörgés.

Ha ezeket tanítod az atyafiaknak, jó szolgája leszel Krisztus Jézusnak és annak a hitnek és igaz tanításnak beszédeivel táplálkozol, amelyet követtél.

A szentségtelen és vénasszonyos meséket pedig utasítsd el. Ellenben gyakorold magadat a kegyességben.

Mert a test sanyargatásának kevés a haszna, a kegyesség ellenben mindenre hasznos, mert megvan benne a jelen és jövendő élet ígérete.

Igaz beszéd ez és méltó, hogy mindenképen elfogadjuk.

Mert azért fáradunk és küzdünk, mivel reménységünket az élő Istenbe vetettük, aki minden embernek megtartója, kiváltképpen a hívőknek.

Ezeket hirdesd és tanítsd.

Senki meg ne vessen téged ifjúságod miatt, hanem légy példa a hívőknek a beszédben, a magaviseletben, a szeretetben, a hitben, a tisztaságban.

Amíg odaérkezem, legyen gondod a Szentírás felolvasására, az intésre és tanításra.

Ne hanyagold el a benned levő kegyelmi ajándékot, amelyben prófétai szó által részesültél, mikor a vének rád tették a kezüket.

Ezekre legyen gondod, ezekben élj, hogy előhaladásod mindenki előtt nyilvánvaló legyen.

Vigyázz magadra és a tanításra; maradj meg ezekben, mert ha ezt cselekszed, mind magadat megtartod, mind hallgatóidat.

Idősebb férfit ne dorgálj meg, hanem intsd, mint atyádat; a fiatalabbakat, mint öcséidet,

az idősebb asszonyokat, mint anyádat, a fiatalabbakat, mint húgaidat, teljes tisztasággal.

Tiszteld az özvegyeket, akik valóban özvegyek.

Ha pedig valamely özvegyasszonynak gyermekei vagy unokái vannak, tanulják meg, hogy első sorban családjuk iránt legyenek szeretettel és szüleiknek háládatossággal fizessenek, mert ez kedves Isten előtt.

A valóban özvegy és magára maradt asszony pedig reménységét az Istenbe veti és könyörgésekben és imádságokban foglalatos éjjel és nappal.

Amelyik pedig dőzsöl, bár él, halott.

Ezeket is kösd lelkükre, hogy feddhetetlenek legyenek.

Ha pedig valaki az övéiről és főképpen az ő házanépéről gondot nem visel, az megtagadta a hitet és rosszabb a hitetlennél.

Az özvegyasszonyok közé olyant szabad bejegyezni, aki nincs hatvan éven alul, aki egy férfi felesége volt,

akinek jócselekedetei miatt jó bizonysága van, ha gyermekeket nevelt, ha vendéglátó volt, ha a szentek lábait megmosta, ha a nyomorultakon segített, ha mindenféle jócselekedetet gyakorolt.

A fiatalabb özvegyeket pedig ne jegyezd be, mert ha gerjedeznek Krisztus ellenére, férjhez akarnak menni.

Ezek ítélet alá esnek, mivel első fogadalmukat megszegték.

Egyszersmind pedig megtanulják a semmittevést a házról-házra való járással; sőt nemcsak a semmittevést hanem a fecsegést is és a más dolgába avatkozást és olyanokat beszélnek, amiket nem kellene.

Azt akarom tehát, hogy a fiatalabbak menjenek férjhez, szüljenek gyermekeket, vezessenek háztartást és semminemű alkalmat ne adjanak ellenfeleinknek a megszólásra.

(Mert némelyek már elhajlottak a Sátánhoz.)

Ha valamely hívő asszonynak ilyen özvegy rokonai vannak, segítse azokat úgy, hogy ne terheljék meg a gyülekezetet, hanem hogy az segíthesse azokat, akik valóban özvegyek.

A jól forgolódó presbitereket kettős tisztességre kell méltatni, főképen azokat, akik az igehirdetésben és tanításban fáradoznak.

Mert azt mondja az Írás: A nyomtató ökörnek ne kösd be a száját és: A munkás méltó a maga jutalmára.

Presbiter ellen ne fogadj el vádat, csak két vagy három tanú szavára.

Azokat, akik vétkeikben megmaradnak, mindenki előtt fedd meg, hogy a többiekben is félelem támadjon.

Kérve-kérlek az Istenre, Krisztus Jézusra és a választott angyalokra, hogy ezeket tartsd meg kedvezés nélkül, semmit se cselekedjél részrehajlásból.

A kézrátételt el ne hirtelenkedd, se ne légy részes mások bűneiben; őrizd meg magadat tisztán.

Ezután ne csak vizet igyál, hanem élj kevés borral gyomrod és gyakori gyengélkedésed miatt.

Némely emberek bűnei nyilvánvalók, előttük mennek az ítéletre; némelyeknek viszont utánuk mennek.

Hasonlóképen a jócselekedetek is nyilvánvalók; s amelyek nem olyanok, azok sem rejthetők el.

Mindazok, akik szolgaság igája alatt vannak, az uraikat teljes tiszteletre méltóknak tartsák, hogy az Isten nevét és a tanítást ne káromolják.

Akiknek pedig hivő uraik vannak, ne becsüljék őket kevésre azért, mivel atyánkfiai, hanem annál buzgóbban szolgáljanak nekik, mivel hívők és Isten szerettei, akik a joltevésben buzgólkodnak. Ezekre tanítsd és intsd őket.

Ha valaki másképen tanít és nem fogadja el a mi Urunk Jézus Krisztus egészséges beszédeit és a kegyességnek megfelelő tanítást,

az felfuvalkodott, aki semmit sem ért, hanem kedveli a vitatkozásokat, a szőrszálhasogatást, ezekből irigység, viszálykodás, káromlás, rosszakaratú gyanúsítások származnak.

Ezek megbomlott elméjű és az igazságtól megfosztott emberek hiábavaló torzsalkodásai, akik a kegyességet nyerészkedés eszközének tekintik.

Valóban nagy nyereség a kegyesség megelégedéssel;

mert semmit sem hoztunk a világra, semmit sem vihetünk ki belőle.

De ha van élelmünk és ruházatunk, elégedjünk meg vele.

Akik pedig meg akarnak gazdagodni, kísértésbe, tőrbe és sok esztelen és káros kívánságba esnek, amelyek az embereket veszedelembe és romlásba döntik.

Mert minden rossznak gyökere a pénz szerelme, mely után sóvárogva némelyek eltévelyedtek a hittől és magukat sok fájdalommal szögezték át.

De te, istennek embere, ezeket kerüld. Ellenben törekedjél igazságra, kegyességre, hitre, szeretetre, állhatatosságra, szelídségre.

Harcold meg a hit nemes harcát, ragadd meg az örök életet, amelyre elhívattál és amelyről vallást tettél szép vallástétellel sok tanú előtt.

Meghagyom neked Isten színe előtt, aki a mindenséget élteti, és a Krisztus Jézus előtt, aki Poncius Pilátus alatt szép vallástétellel tett bizonyságot,

hogy tartsd meg a parancsolatot szeplőtelenül, feddhetetlenül, a mi Urunk Jézus Krisztus megjelenéséig,

amit a maga idejében megmutat a boldog és egyedül hatalmas Isten, a királyok Királya és uraknak Ura,

akié egyedül a halhatatlanság, aki hozzáférhetetlen világosságban lakozik, akit az emberek közül senki nem látott, és nem is láthat: övé a tisztesség és örökké való hatalom. Ámen.

Azoknak pedig, akik gazdagok a mostani világban, parancsold meg, hogy ne fuvalkodjanak fel, és ne a bizonytalan gazdagságban, hanem az élő Istenben reménykedjenek, aki bőségesen megad nekünk mindent a mi tápláltatásunkra;

tegyenek jót, legyenek gazdagok a jócselekedetekben, legyenek szíves adakozók, javaikat közlők,

és jó alapul a jövőre gyűjtsenek kincset maguknak, hogy megragadják az igazi életet.

Óh Timótheus, őrizd meg a rádbízottakat, fordulj el a szentségtelen üres beszédektől és azoktól az ellenvetésektől, melyeket hamisan ismeretnek neveznek.

Akik ezt vallják, a hitükben eltévelyedtek. Kegyelem veletek

Pál, Krisztus Jézus apostola, Isten akaratából, a Krisztus Jézusban való élet ígérete szerint,

Timótheusnak, szeretett gyermekemnek: kegyelem, irgalom, békesség az Atya Istentől és a Krisztus Jézustól, a mi Urunktól.

Hálát adok az Istennek, akinek szolgálok őseimtől fogva tiszta lelkiismerettel, amikor szüntelen gondolok rád könyörgéseimben éjjel és nappal,

mivel kívánlak téged látni és megemlékezem könnyhullatásodról, hogy beteljesedjem örömmel.

Eszembe jutott ugyanis a te képmutatás nélkül való hited, amely először nagyanyádban, Lóisban lakozott, majd anyádban, Eunikében, és meg vagyok győződve arról, hogy megvan benned is.

Ezért emlékeztetlek téged, hogy gerjeszd fel az Isten kegyelmi ajándékát, amely kezem rádtétele által van meg benned.

Mert nem félénkség lelkét adta nekünk az Isten, hanem erőnek, szeretetnek és józanságnak Lelkét.

Ne szégyeld azért a mi Urunkról való bizonyságtevést, sem engem, az ő foglyát, hanem szenvedj velem együtt az evangéliomért az Isten által adott erővel,

aki megtartott minket és szent hívással hívott, nem a mi cselekedeteink alapján, hanem az ő saját végzése és kegyelme szerint, amely nekünk Krisztus Jézusban adatott örök időknek előtte,

de nyilvánvalóvá most lett, a mi megtartónknak, Krisztus Jézusnak megjelenése által, aki a halált eltörölte, az életet és romolhatatlanságot pedig világosságra hozta az evangéliom által.

Ennek tétettem én hirdetőjévé, apostolává és tanítójává.

Emiatt szenvedem ezeket is, de nem szégyenlem; mert tudom, kinek hittem, és bizonyos vagyok benne, hogy ő a rám bízott kincset meg tudja őrizni ama napra.

Az egészséges beszédek példájának azokat tartsd, amiket éntőlem hallottál a Krisztus Jézusban való hitben és szeretetben.

A rádbízott drága kincset őrizd meg a bennünk lakozó Szentlélek által.

Azt tudod, hogy az Ázsiában levők mindnyájan elfordultak tőlem, akik közül való Figelus és Hermogenes.

Az Úr legyen irgalmas Onéziforus házanépéhez, mert gyakorta megvidámított engem és bilincseimet nem szégyelte,

sőt mikor Rómában volt, buzgón keresett engem, meg is talált.

Az Úr engedje meg neki, hogy irgalmat találjon az Úrnál ama napon! — És hogy milyen nagy szolgálatot tett Efezusban, te tudod legjobban.

Te azért, fiam, erősödjél meg a Krisztus Jézusban való kegyelemben;

és amiket tőlem hallottál sok tanú jelenlétében, azokat bízd hű emberekre, akik mások tanítására is alkalmasak lesznek.

Hordozd velem együtt küzdelmes szolgálatunk terhét, mint Krisztus Jézus jó vitéze,

Egy harcoló katona sem elegyedik bele a mindennapi élet dolgaiba, hogy tessék annak, aki zsoldjába fogadta.

Mert ha valaki versenypályán küzd is, nem nyer koszorút, csak ha szabályszerűen küzd.

A dolgozó földművesnek kell először a termésből részesülnie.

Fontold meg, amit mondok; mert az Úr mindenben értelmet ad majd neked.

Emlékezzél meg a halálból feltámadott Jézus Krisztusról, aki Dávid magvából való az én evangéliomom szerint,

amelyért még fogságot is szenvedek, mint valami gonosztevő; de az Isten beszédét nem lehet bilincsbe verni.

Azért mindent elszenvedek a választottakért, hogy ők is elnyerjék az üdvösséget a Krisztus Jézusban az örök dicsőséggel együtt.

Igaz beszéd ez. Mert ha vele együtt meghaltunk, vele együtt élni is fogunk.

Ha tűrünk, vele együtt fogunk uralkodni is; ha megtagadjuk, ő is megtagad minket;

ha hűtelenek vagyunk is, ő hű marad: ő magát meg nem tagadhatja.

Ezekre emlékeztesd, kérve-kérd őket az Isten színe előtt, hogy ne vitatkozzanak haszontalanul a hallgatók romlására.

Igyekezzél, hogy mint kipróbált ember állj Isten szolgálatára, mint oly munkás, aki nem vall szégyent, aki helyesen fejtegeti az igazság beszédét.

A szentségtelen üres fecsegőket pedig kerüld, mert ezek mind mélyebbre süllyednek az istentelenségben,

és beszédük úgy terjed, mint a rákfekély; közülük való Himenéus és Filétus,

akik az igazság mellől eltévelyedtek, mikor azt állították, hogy a feltámadás már megtörtént és ezzel megzavarják némelyek hitét.

Mindazáltal megáll az Istennek erős fundamentuma, amelynek pecséte ez: Ismeri az Úr az övéit; és: Álljon el a gonoszságtól mindaz, aki az Úr nevét vallja!

Nagy házban pedig nemcsak arany- és ezüstedények vannak, hanem fa- és cserépedények is. Amazok ékességre, emezek közönséges használatra valók.

Ha tehát valaki ez utóbbiaktól magát tisztán tartja, ékességre való edény lesz, megszentelt és a gazdának hasznos, minden jócselekedetre alkalmas.

Az ifjúkori kívánságokat pedig kerüld; de törekedjél igazságra, hitre, szeretetre, békességre azokkal együtt, akik segítségül hívják az Urat tiszta szívből.

A balga és értelmetlen vitatkozásokat pedig kerüld, hiszen tudod, hogy azok csak torzsalkodást szülnek.

Az Úr szolgájának pedig nem illik torzsalkodni, hanem legyen mindenkihez nyájas, tanításra alkalmas és türelmes,

aki szelíden fenyíti az ellenszegülőket, hátha az Isten megadja egyszer nekik, hogy megtérjenek, megismerjék az igazságot,

és kiszabaduljanak az ördög tőréből, aki foglyul ejtette őket az ő akaratának teljesítésére.

Azt pedig tudd meg, hogy az utolsó napokban nehéz idők következnek.

Az emberek ugyanis magukat fogják szeretni, pénzsóvárak lesznek, kérkedők, kevélyek, istenkáromlók, szüleik iránt engedetlenek hálátlanok, istentelenek,

szeretetlenek, kérlelhetetlenek, rágalmazók, mértéktelenek, féktelenek, a jónak nem kedvelői,

árulók, elvetemedettek, felfuvalkodottak, élvezetet hajhászok inkább mint Istent szeretők.

Az ilyeneknél ugyan megvan a kegyesség látszata, de annak erejét megtagadják. Ezeket kerüld.

Mert közülök valók azok, akik belopakodnak a házakba és foglyul ejtik a bűnökkel terhelt és sokféle vágytól űzött asszonynépet,

akik mindenkor tanulnak ugyan, de az igazság megismerésére soha el nem juthatnak.

És amint Jánnes és Jámbres elleneszegültek Mózesnek, úgy ezek is elleneszegülnek az igazságnak: romlott gondolkozású és hit dolgában megbízhatatlan emberek.

De nem jutnak messzire, mert esztelenségük nyilvánvaló lesz mindenki előtt, amint amazoké is az lett.

Te azonban az én tanításomat követted, az én életmódomat, szándékomat, hitemet, hosszútűrésemet, szeretetemet, állhatatosságomat,

üldöztetéseimet, szenvedéseimet, amelyek rajtam Antiókhiában, Ikóniuniban, Lisztrában estek, milyen nagy üldöztetéseket szenvedtem! — de mindezekből megszabadított engem az Úr.

De hiszen mindazok, akik kegyesen akarnak élni Krisztus Jézusban, üldöztetni fognak.

A gonosz emberek pedig és az ámítók még tovább mennek a rosszaságban, csalva és megcsalatva.

De te maradj meg mindabban, amit tanultál és amiről meggyőződtél, mert tudod, kitől tanultad.

és mert gyermekségedtől fogva ismered a szent írásokat, amelyek téged bölccsé tehetnek az üdvösségre a Krisztus Jézusban való hit által.

Az Istentől ihletett teljes Írás hasznos a tanításra, a feddésre, a megjobbításra és az igazságban való nevelésre,

hogy tökéletes legyen az Isten embere, felkészítve minden jócselekedetre.

Kérve kérlek az Isten és a Krisztus Jézus színe előtt, aki ítélni fog élőket és holtakat az ő eljövetelekor és az ő országában,

hirdesd az igét, állj elő vele alkalmas és alkalmatlan időben, ints, feddj, buzdíts teljes béketűréssel és tanítással.

Mert lesz idő mikor az egészséges tanítást nem szenvedik el, hanem saját kívánságaik szerint gyűjtenek maguknak tanítókat, mert viszket a fülük;

és az igazságtól elfordítják az ő fülüket, de a mesékhez odafordulnak.

De te légy mindenben józan, vállald a szenvedést, végezd az evangélista munkáját, töltsd be teljesen szolgálatodat.

Mert én immár megáldoztatom és elköltözésem ideje elérkezett.

A nemes harcot megharcoltam, futásomat elvégeztem, a hitet megtartottam:

végezetre eltétetett nekem az igazság koronája, amelyet megad nekem azon a napon az Úr, az igaz bíró; de nemcsak nekem, hanem mindazoknak is, akik vágyva várták az ő megjelenését.

Igyekezzél hoznám jönni hamar.

Mert Démás elhagyott engem, mivel szerette a mostani világot s elment Thessalonikába, Kreszcens Galáciába, Titus Dalmáciába.

Egyedül Lukács van velem. Márkot magadhoz véve, hozd magaddal, mert ő hasznos nekem a szolgálatban.

Ti-ikust pedig Efézusba küldtem.

Köpönyegemet, amelyet Tróásban Kárpusnál hagytam, jöttödben hozd el, a könyveket is, de főképen a tekercseket.

Sándor, a rézműves, sok bajt szerzett nekem: megfizet majd neki az Úr cselekedetei szerinti

Tőle te is őrizkedjél, mert nagyon szembehelyezkedett a mi beszédeinkkel.

Első védekezésem alkalmával senki sem volt mellettem, sőt mindnyájan elhagytak — ne számíttassák be nekik!

De az Úr mellettem állott és megerősített engem, hogy az igehirdetést teljesen elvégezzem és az összes pogányok meghallják azt. És megmenekültem az oroszlán szájából.

Megszabadít engem az Úr minden gonosz cselekedettől és megtart az ő mennyei országa számára; övé a dicsőség örökkön-örökké. Ámen.

Köszöntsd Priszkát és Akvilát és Onéziforus házanépét.

Erásztus Korinthusban maradt, Trofimust pedig Milétusban hagytam betegen.

Igyekezzél eljönni tél beállta előtt. Köszönt téged Eubulus, Pudens, Linus és Klaudia és az összes atyafiak.

Az Úr legyen a te lelkeddel! Kegyelem veletek!

Pál, Istennek szolgája, Jézus Krisztusnak pedig apostola, az Isten választottainak hite és a kegyességnek megfelelő igazság ismerete szerint,

az örök élet reménységére, amelyet örök idők előtt megígért Isten, aki nem hazudik,

a maga idejében pedig kijelentette igéjét amaz igehirdetés által, amely rám bízatott, a mi megtartó Istenünk parancsolata szerint;

Titusnak, a közös hit szerint való igaz fiamnak: kegyelem és békesség az Atya Istentől és a Krisztus Jézustól, a mi megtartónktól.

Azért hagytalak Krétában, hogy a rendezni valókat hozd rendbe és állíts városonként presbitereket, amint meghagytam neked,

ha van feddhetetlen, egyfeleségű férfi, akinek hivő és nem kicsapongással vádolt vagy engedetlen gyermekei vannak.

Mert szükséges, hogy a püspök, mint Isten sáfára, feddhetetlen legyen; nem elbizakodott, nem haragos, nem részeges, nem verekedő, nem rút nyereségre vágyó,

hanem vendégszerető, jóra hajlandó, higgadt, igazságos, kegyes, önmegtartóztató,

aki ragaszkodik a tanítás szerint való igaz beszédhez, hogy az egészséges tanítással inthessen is, meg is győzhesse az ellenmondókat,

Mert sok az engedetlen, hiábavaló beszédű és hitető, különösen a zsidóságból valók közül,

akiket el kell hallgattatni; az ilyenek egész családokat feldúlnak, és rút nyereségért olyasmiket tanítanak, amiket nem kellene.

Azt mondta valaki közülük, az ő saját prófétájuk: ,,A krétaiak mindig hazugok, gonosz vadak, rest hasak”.

Ez a bizonyság igaz. Ezért fedd őket kímélet nélkül, hogy egészségesek legyenek a hitben,

ne törődjenek zsidó mesékkel és az igazságtól elfordult emberek parancsaival.

Minden tiszta a tisztáknak: de a tisztátalanoknak és hitetleneknek semmi sem tiszta, hanem tisztátalan azoknak mind az elméjük, mind a lelkiismeretük.

Vallják, hogy Istent ismerik: de cselekedeteikkel tagadják, mivel utálatosak és engedetlenek és minden jócselekedetre alkalmatlanok.

Te pedig azokat beszéld, amik az egészséges tanításhoz illenek:

hogy az öreg emberek józanok legyenek, tisztességesek, higgadtak a hitben, szeretetben és állhatatosságban teljesek.

Hasonlóképen az öreg asszonyok is szentekhez illő magaviseletűek legyenek nem rágalmazók, nem sok borivás rabjai, jóra oktatók,

hogy tanítsák a fiatal asszonyokat arra: szeressék férjüket és gyermekeiket;

legyenek szerények, tiszta életűek, háziasak, jóságosak, férjüknek engedelmesek, hogy az Isten beszédét ne káromolják.

Az ifjakat hasonlóképen intsed, hogy mértékletesek legyenek mindenben.

Te magad mutass példát a jócselekedetekben, a tanításban romlatlanságot, kellő komolyságot,

egészséges, feddhetetlen beszédet, hogy az ellenfél megszégyenüljön, mivel semmi rosszat sem tud rólunk mondani.

A szolgákat intsed, hogy uraiknak engedelmeskedjenek, mindenben kedvüket keressék, ne ellenkezzenek,

ne tolvajkodjanak, hanem teljes és igaz hűséget tanúsítsanak, hogy ami megtartó Istenünk tanításának mindenben díszére váljanak.

Mert megjelent az Isten üdvözítő kegyelme minden embernek,

amely arra tanít minket, hogy megtagadva az istentelenséget és a világi kívánságokat, mértékletesen, igazán és szentül éljünk e jelenvaló világon,

mint akik várjuk a boldog reménységet és a nagy Istennek és a mi megtartónknak, Jézus Krisztusnak dicsőséges megjelenését,

aki önmagát adta miérettünk, hogy megváltson minket minden gonoszságtól és tisztítson magának tulajdonul olyan népet, amely buzgón törekszik a jócselekedetekre.

Ezeket hirdesd, ints és feddj teljes határozottsággal. Senki téged meg ne vessen.

Emlékeztesd őket, hogy rendeljék alá magukat a fejedelemségeknek és hatalmasságoknak, engedelmeskedjenek, minden jócselekedetre készek legyenek,

senkit ne szidalmazzanak, ne torzsalkodjanak, nyájasak legyenek, mindenki iránt teljes szelídséget tanúsítva.

Mert régente mi is esztelenek, engedetlenek, tévelygők voltunk, kívánságoknak és különféle élvezeteknek rabjai, gonoszságban és irigységben élők, gyűlöltek és egymást gyűlölők.

De mikor a mi megtartó Istenünknek jóvolta és az emberek iránt való szeretete megjelent,

akkor nem azokért a cselekedetekért tartott meg minket, amelyeket mi mint megigazultak cselekedtünk, hanem az ő irgalmából az újjászületés fürdője és a Szentlélek megújítása által,

amelyet kiárasztott ránk bőséggel a mi megtartó Jézus Krisztusunk által,

hogy az ő kegyelméből megigazulva, reménység szerint az örök élet örökösei legyünk.

Igaz ez a beszéd, és akarom, hogy ezekről határozottan tégy tanúbizonyságot, hogy akik hívőkké lettek az Istenben, igyekezzenek jócselekedetekkel elöljárni. Ezek jók és hasznosak az embereknek.

A balga vitatkozásokat azonban, a nemzetségtáblázatokat, a civakodást és a törvény felől való harcokat kerüld, mert ezek haszontalanok és hiábavalók.

A szakadást szító embert egy vagy két intés után kerüld,

mert tudnod kell, hogy az ilyen ember letért a jó útról és vétkezik és önmaga ítéli el magát.

Mikor elküldöm hozzád Artemást vagy Tihikust, siess hozzám jönni Nikápolyba, mert elhatároztam, hogy ott töltöm a telet

Zénást, a törvénytudót és Apollóst gondosan indítsd útnak, hogy semmiben szükséget ne szenvedjenek.

De tanulják meg a mieink is, hogy jócselekedetekkel járjanak elől a sürgős szükségletek kielégítésére, hogy ne legyenek gyümölcstelenek.

Köszöntenek téged mindnyájan, akik velem vannak. Köszöntsed azokat, akik szeretnek minket hitben. Kegyelem mindnyájatokkal

Pál, fogoly a Krisztus Jézusért és Timótheus atyánkfia, a szeretett Filemonnak, a mi munkatársunknak

és Appiának, a mi testvérünknek, és Arhippusnak, a mi bajtársunknak és a te házadban levő gyülekezetnek:

kegyelem nektek és békesség istentől, a mi Atyánktól és az Úr Jézus Krisztustól.

Hálát adok az én Istenemnek, és mindenkor megemlékezem rólad imádságaimban,

— mert hallom a te szeretetedet és hitedet, amely benned az Úr Jézus iránt és mind a szentek iránt van, —

hogy a velünk való hitbeli közösséged hathatós legyen mindannak a jónak felismerésére, ami a mienk Krisztusban.

Mert sok örömünk és vigasztalódásunk volt a te szeretetedben, hogy a szentek szíve felfrissült általad, atyámfia.

Ezért, bár Krisztusban bátran meg is parancsolhatnám neked azt, ami kötelesség,

mindazáltal a szeretetért inkább kérlek, én, az öreg Pál, — mert az vagyok, — és most Krisztusért fogoly is:

kérlek téged az én fiamért, Onézimusért, akit fogságomban szültem,

aki egykor neked haszontalan volt, most pedig mind neked, mind nekem nagyon hasznos,

akit visszaküldöttem hozzád, őt, az én szívemet.

Magamnál akartam tartani őt, hogy helyetted szolgáljon nekem az evangéliomért szenvedett fogságomban,

de beleegyezésed nélkül semmit sem akartam cselekedni, hogy jótéteményed ne kényszerből, hanem szabad akaratodból legyen.

Mert talán azért vált meg tőled ideig-óráig, hogy örökre visszanyerd őt,

nem úgy immár, mint szolgát, hanem szolgánál nagyobbat, mint szeretett atyafit, kivált nekem; mennyivel inkább pedig neked, mind testben, mind az Úrban.

Azért ha engem barátodnak tartasz, úgy fogadd őt magadhoz, mint engem,

Ha pedig valamivel megkárosított vagy adósod, azt nekem ródd fel.

Én, Pál, írtam ezt az én kezemmel: én megfizetem, — hogy azt ne mondjam neked, hogy te magaddal is adós vagy ezenfelül nekem.

Bizonyára, atyámfia, szeretnék benned örömet találni az Úrban: vidámítsd meg az én szívemet Krisztusban.

Engedelmességedben bízva írtam így neked, mert tudom, hogy te úgyis többet teszel majd, mint amennyit én mondok.

Egyúttal pedig készíts nekem szállást; mert remélem, hogy imádságaitokért ajándékul nyertek engem.

Köszönt téged Epafrás, fogolytársam a Krisztus Jézusban,

Márk, Arisztarkus, Démás, Lukács, az én munkatársaim.

Az Úr Jézus Krisztus kegyelme legyen a ti lelketekkel!

Az Isten hajdan sokszor és sokféleképen szólott az atyáknak a próféták által,

ezekben az utolsó időkben pedig szólott nekünk a Fia által, akit mindennek örökösévé tett, s aki által a világot is teremtette.

Ő, aki az Isten dicsőségének visszatükröződése és az ő személyének képmása, aki hatalmas szavával fenntartja a mindenséget, aki minket bűneinkből megtisztított, és a magasságbeli Felségnek jobbjára ült,

annyival kiválóbb az angyaloknál, amennyivel különb nevet örökölt náluk.

Mert ugyan melyik angyalnak mondta valaha ezt: Fiam vagy te, ma szültelek téged? és ismét: Én neki Atyja leszek és ő nekem Fiam?

Továbbá amikor behozza az ő elsőszülöttét a világba, így szól: Imádja őt az Isten minden angyala!

És bár az angyalokról így szól: Az ő angyalait szelekké teszi és szolgáit tűz lángjává,

— ámde a Fiúról így: A te királyi széked, óh Isten, örökkévaló és: Az ő királyságának pálcája az igazság pálcája.

Szeretted az igazságot és gyűlölted a gonoszságot: azért az Isten, a te Istened felkent téged társaid fölé az öröm olajával,

És: Te vetetted meg kezdetben a földnek fundámentomát, Uram, és a te kezed művei az egek;

azok elpusztulnak, de te megmaradsz, és mindazok mint a ruha, megavulnak,

és összehajtod azokat, mint köntöst, mint ruhát és elváltoznak, te pedig ugyanaz vagy és a te esztendeid nem fogynak el soha.

Melyik angyalnak mondta valaha: Ülj az én jobbom felől míg ellenségeidet lábad alá vetem zsámolyul!

Vajjon nem szolgáló lelkek-e valamennyien, akik szolgálatra küldettek azokért, akik az üdvösséget örökölni fogják?

Ezért a hallottakra még jobban kell figyelnünk, hogy a céltól valamiképen el ne sodortassunk.

Mert ha az angyalok által hirdetett beszédnek megvolt az ereje, és minden törvényszegés és engedetlenség elvette igazságos büntetését,

hogyan menekülünk meg mi, ha nem törődünk ilyen nagy üdvösséggel? Ez az Úr igehirdetésével kezdődött, és mindazok, akik hallották, megerősítették számunkra;

emellett tett bizonyságot, Isten jelekkel és csodákkal, sokféle erővel és a Szentléleknek az ő akarata szerint kiosztott ajándékaival.

Mert nem angyaloknak vetette alá a jövendő világot, amelyről beszélünk.

Sőt valaki valahol így tett bizonyságot: Micsoda az ember, hogy megemlékezel róla; vagy az ember fia, hogy gondod van rá?

Rövid időre kisebbé tetted őt az angyaloknál, dicsőséggel és tisztességgel megkoronáztad őt, (A. 7. vers végén egyes kéziratokban a 8. zsoltárból vett idézetként még ez olvasható: és úrrá tetted kezed munkáin.)

mindent lába alá vetettél. Azzal ugyanis, hogy neki mindent alávetett, semmit sem hagyott ki az alája rendelésből; de most még nem látjuk, hogy minden alája rendeltetett.

Azt azonban látjuk, hogy Jézus, aki egy kevés időre kisebbé tétetett az angyaloknál, a halál elszenvedéséért dicsőséggel és tisztességgel koronáztatott meg, hogy az Isten kegyelméből mindenkiért megízlelje a halált.

Mert úgy volt méltó Istenhez, akiért van a mindenség és aki által van a mindenség, hogy őt, aki sok fiat vezet dicsőségre, az ő üdvösségük fejedelmét szenvedések által juttassa tökéletességre.

Mert az is, aki megszentel és az is, akiket megszentelt, egytől származnak mindnyájan; ezért nem szégyenli őket atyjafiainak nevezni,

mikor ezt mondja: Hirdetem a te nevedet atyámfiainak, a gyülekezetnek közepette dicséretet mondok neked.

És ismét: Bizalmamat őbenne vetem; és ismét: Íme, itt vagyok én és a gyermekek, akiket az Isten nekem adott.

Mivel pedig a gyermekek test és vér részesei, ő is hasonlóképen részese lett ezeknek, hogy halála által megsemmisítse azt, akinek hatalma van a halálon, tudniillik az ördögöt,

és megszabadítsa azokat, akik a haláltól való félelem miatt rabok voltak teljes életükben.

Mert nyilván nem angyalokra van gondja, hanem Ábrahám magvára van gondja.

Ezért mindenestül hasonlónak kellett lennie az atyafiakhoz, hogy könyörülő legyen és hű főpap az Isten előtt való szolgálatban, hogy engesztelést szerezzen a nép bűneiért.

Mivel maga is megkísértetett, szenvedett, segíthet azokon, akik megkísértetnek.

Ezért, szent atyámfiai, mennyei elhívás részesei, tekintsetek vallásunk apostolára és főpapjára, Jézusra,

aki hű volt ahhoz, aki őt rendelte, mint Mózes is az ő egész házában.

Mert ő nagyobb dicsőségre méltattatott, mint Mózes, ahogy a ház építőjének is nagyobb a tisztessége, mint a háznak.

Mert minden házat épít valaki, aki pedig mindent felépített, az Isten az.

Mózes is hű volt ugyan az ő egész házában, mint szolga, hogy bizonysága legyen a prédikálandó dolgoknak;

Krisztus ellenben, mint Fiú, hű a maga háza felett: az ő háza mi vagyunk, ha a bizodalmat és a reménység dicsekedését mindvégig erősen megtartjuk.

Azért, mint a Szentlélek mondja: Ma, ha az ő szavát halljátok,

ne keményítsétek meg szíveteket, mint a megkeseredéskor, a kísértés ama napján a pusztában,

ahol atyáitok megkísértettek és megpróbáltak engem és látták az én cselekedeteimet negyven esztendeig.

Azért megharagudtam erre a nemzedékre és így szóltam: Mindig tévelyegnek szívükben. De ők nem ismerték meg az én útaimat,

úgyhogy megesküdtem haragomban, hogy nem fognak bemenni az én nyugodalmamba.

Vigyázzatok, atyámfiai, hogy ne legyen közületek valakinek hitetlen, gonosz szíve, hogy az élő Istentől elszakadjon;

hanem intsétek egymást minden nap, míg tart a „ma", hogy a bűn csalárdsága közületek senkit meg ne keményítsen.

Mert részeseivé lettünk Krisztusnak, ha ugyan a bizodalmat, amely kezdetben élt bennünk, mindvégig erősen megtartjuk

e mondás szerint: Ma, ha az ő szavát halljátok, meg ne keményítsétek szíveteket, mint a megkeseredéskor.

Mert kik keseredtek meg, mikor ezt hallották? Nemde mindazok, akik Mózes vezetésével kijöttek Egyiptomból?

Kikre haragudott pedig negyven esztendeig? Nem azokra-e, akik vétkeztek, akiknek teste elhullott a pusztában?

És kiknek esküdött meg, hogy nem mennek be az ő nyugodalmába, ha nem az engedetleneknek?

Látjuk is, hogy nem mehettek be hitetlenségük miatt.

Mivel még nem teljesedett be az az ígéret, hogy be fogunk menni az ő nyugodalmába, féltő gonddal ügyeljünk, hogy senki se lássék közületek kimaradottnak.

Mert nekünk is hirdettetett az evangéliom, mint azoknak, de nekik nem használt a hallott ige, mert nem forrt egybe hittel azokban, akik hallották.

Mi ellenben, akik hiszünk, bemegyünk a nyugodalomba, ahogyan megmondta: Amint megesküdtem haragomban, nem fognak bemenni az én nyugodalmamba, — jóllehet munkáit a világ teremtése óta bevégezte.

Mert valahol a hetedik napról így szólt: És megnyugodott Isten a hetedik napon minden munkájától.

És ezen a helyen ismét: Nem mennek be az én nyugodalmamba.

Mivel tehát bizonyos, hogy némelyek bemennek abba, de akiknek először kihirdettetett az evangéliom, nem mentek be engedetlenségük miatt,

ismét meghatároz egy napot: „Ma", amint Dávid által annyi idő múlva így szól, ahogy előbb mondtuk: Ma, ha az ő szavát halljátok, ne keményítsétek meg szíveteket.

Mert ha Józsué nyugodalomba juttatta volna őket, Isten nem szólana másik későbbi napról.

Azért van még az Isten népének szombatnapi nyugodalma.

Mert aki bement az ő nyugodalmába, az maga is megnyugodott munkáitól, mint Isten is a magáéitól.

Igyekezzünk tehát bemenni abba a nyugodalomba, hogy senki az engedetlenségnek hasonló példájaként el ne essék.

Mert Isten beszéde élő és ható: élesebb minden kétélű kardnál, és elhat a szívnek és léleknek, az ízeknek és velőknek megoszlásáig és megítéli a szív gondolatait és szándékait.

És nincs olyan teremtmény, amely nyilván ne állana előtte, sőt minden leplezetlen és nyilvánvaló az ő szeme előtt, akinek számot kell adnunk.

Mivel tehát nagy főpapunk van, aki áthatolt az egeken, Jézus, az Isten Fia, ragaszkodjunk vallásunkhoz.

Mert nem olyan főpapunk van, aki ne tudna megindulni gyarlóságainkon, hanem aki mindenben megkísértetett, hozzánk hasonlóan, kivéve a bűnt.

Járuljunk azért bizalommal a kegyelem királyi székéhez, hogy irgalmat nyerjünk és kegyelmet találjunk, alkalmas időben való segítségül.

Mert az emberek közül választott minden főpap az emberek javára rendeltetik az Isten előtt való szolgálatra, hogy ajándékokat és áldozatokat mutasson be a bűnökért,

aki megértő tud lenni a tudatlanok és tévelygők iránt, mivel őt magát is nyomja az erőtelenség terhe.

És e miatt miképen a népért, azonképen magáért is köteles bűnért való áldozatot bemutatni.

És senki sem szerezheti meg magának ezt a tisztességet, csak akit Isten hív el, mint Áront is.

Hasonlóképen Krisztus sem maga tulajdonította magának azt a dicsőséget, hogy főpap legyen, hanem az adta neki, aki így szólt hozzá: Fiam vagy te, ma szültelek téged.

Mint másutt is mondja: Pap vagy te örökké, Melkisédek rendje szerint.

Ő földi élete napjaiban erős kiáltás és könnyhullatás közben könyörgésekkel és esedezésekkel járult ahhoz, akinek hatalma van arra, hogy megszabadítsa őt a halálból, és meghallgattatott istenfélelméért.

Jóllehet Fiú, azokból, amiket szenvedett, megtanulta az engedelmességet,

és mintán tökéletességre jutott, örök üdvösség szerzője lett mindazok számára, akik neki engedelmeskednek,

mivel Isten Melkisédek rendje szerint való főpapnak nevezte őt.

Erről nekünk sok mondanivalónk van, amit nehéz megmagyarázni, mivel restek lettetek a hallásra,

mert bár az időhöz képest tanítóknak kellene lennetek, ismét arra van szükségetek, hogy Isten beszédének kezdő elemeire tanítsanak titeket; és olyanok lettetek, mint akiknek tejre van szükségük és nem kemény eledelre.

Mert mindaz, aki tejen él, járatlan az igazság beszédeiben, mivel kisgyermek még.

Viszont a kemény eledel az érettkorúaknak való, mint akiknek a megszokás által gyakorlottak az érzékeik a jó és a rossz megkülönböztetésére.

Azért elhagyva a Krisztusról való elemi tanítást, törekedjünk érettkorúságra, ne foglalkozzunk ismét a holt cselekedetekből való megtérésről, az Istenben való hitről,

a keresztségekről, a kezek rátevéséről, a halottak feltámadásáról és az örök ítéletről szóló tanítások új megalapozásával.

És ha az Isten megengedi, ezt meg is cselekedjük.

Mert lehetetlen, hogy akik egyszer megvilágosíttattak, és megízlelték a mennyei ajándékot, és részeseivé lettek a Szentléleknek,

és megízlelték az Istennek jó beszédét és a jövendő világ erőit,

és elestek, ismét megújuljanak a megtérésre, mint akik önmaguknak újra megfeszítik az Isten Fiát és meggyalázzák őt.

Mert a föld, amely beissza a gyakorta ráhulló esőt és hasznos füvet terem azoknak, akiknek számára művelik azt, áldást nyer Istentől;

viszont amelyik töviseket és bojtorjánokat terem, megvetett az és közel van az átokhoz; az ilyennek vége megégetés.

De ha így szólunk is, szeretteim, felőletek ezeknél jobbakról vagyunk meggyőződve, még pedig arról, hogy közel vagytok az üdvösséghez.

Mert nem igazságtalan az Isten, hogy elfeledkezzék a ti cselekedeteitekről és a szeretetről, amelyet az ő neve iránt tanúsítottatok, mint akik szolgáltatok és szolgáltok a szenteknek.

Kívánjuk pedig, hogy közületek kiki ugyanazt a buzgóságot tanúsítsa mindvégig, míg a reménység teljes bizonyossággá nem lesz,

hogy ne legyetek restek, hanem követői azoknak, akik hit és békességes tűrés által öröklik az ígéreteket.

Mert mikor az Isten ígéretet tett Ábrahámnak, önmagára esküdött, mivel nem esküdhetett nagyobbra,

és így szólt: Bizony, megáldván megáldalak téged és megsokasítván megsokasítalak téged.

És így, miután békességesen tűrt, elnyerte az ígéretet.

Mert az emberek önmaguknál nagyobbra esküsznek, és náluk minden ellentmondásnak a megerősítésül mondott eskü vet véget.

Ezért is az Isten, aki még bővebben meg akarta mutatni az ígéret örököseinek az ő végzése változhatatlan voltát, esküvéssel kezeskedett,

hogy két változhatatlan dolog által, amelyekre nézve lehetetlen, hogy az Isten hazudjék, erős vigasztalásunk legyen nekünk, akik odamenekültünk, hogy megragadjuk az előttünk levő reménységet,

amely lelkünknek mintegy biztos és erős horgonya és beljebb hatol a kárpitnál,

ahova utat nyitva bement értünk Jézus, aki örökkévaló főpap lett Melkisédek rendje szerint.

Mert ez a Melkisédek Sálem királya, a felséges Isten papja, aki a királyok leveréséből visszatérő Ábrahámnak elébe ment, őt megáldotta,

akinek Ábrahám tizedet is adott mindenből, aki először is, ha nevét megmagyarázzuk, igazság királya, azután pedig Sálem királya, azaz békésség királya,

apa nélkül, anya nélkül, nemzetség nélkül való, sem napjainak kezdete, sem életének vége nincs, de miután hasonlóvá tétetett az Isten Fiához, pap marad mindörökké.

Nézzétek pedig, milyen nagy ez, akinek a zsákmányból tizedet is adott Ábrahám, a pátriárka;

és bár azoknak, akik Lévi fiai közül nyerik el a papságot, parancsolatuk van, hogy törvény szerint tizedet szedjenek a néptől, vagyis az ő atyjokfiaitól, jóllehet ők is Ábrahám ágyékából származtak,

de mégis az vett tizedet Ábrahámtól, akinek nemzetsége nem közülük való, és áldotta meg azt, aki az ígéreteket kapta.

Már pedig nem lehet vitás, hogy a nagyobb áldja meg a kisebbet.

És itt halandó emberek szednek tizedet, ott ellenben az, akiről bizonyság van, hogy él.

És hogy úgy mondjam, Ábrahám személyében a tizedet szedő Lévi is adott tizedet.

Mert még atyja ágyékában volt, mikor annak elébe ment Melkisédek.

Ha tehát a lévita papság által volna elérhető a tökéletesség (mert a nép ez alatt a papság alatt kapta a törvényt), mi szükség volna tovább is arra, hogy más pap támadjon Melkisédek rendje szerint és azt ne Áron rendje szerint való papnak mondják.

Mert a papság megváltozásával szükségképen megváltozik a törvény is.

Mert akiről ezek mondatnak, az más nemzetségből származott, amelyből senki sem szolgált az oltár körül.

Mert nyilvánvaló, hogy a mi Urunk Júdából támadt; ebből a nemzetségből származó papokról pedig semmit sem szólott Mózes.

És amit mondunk, még nyilvánvalóbb, ha Melkisédekhez hasonlóan támad más pap,

aki nem testi parancsolat törvénye szerint lett, hanem romolhatatlan élet ereje szerint.

Mert róla szól a bizonyságtétel: Pap vagy te örökké Melkisédek rendje szerint.

Mert az előbbi parancsolatot Isten eltörli ugyan, mivel erőtelen és haszontalan,

— minthogy a törvény semmiben sem szerzett tökéletességet, — de ugyanakkor jobb reménységet ébreszt, amely által közeledünk őhozzá.

Jézus pedig nem eskü nélkül lett pappá, — mert amazok eskü nélkül lettek papokká,

ő pedig annak esküje által, aki így szólt hozzá: Megesküdött az Úr és nem bánja meg: pap vagy te örökké, —

ezért tehát Jézus jobb szövetségnek lett kezesévé.

Amazok ugyan többen lettek papokká, mert a halál miatt nem maradhattak meg szolgálatukban,

de ennek, minthogy örökké megmarad, változhatatlan a papsága.

Ezért ő mindörökre meg is tudja tartani azokat, akik ő általa járulnak Istenhez, mert mindenkor él, hogy esedezzék érettük.

Mert ilyen főpap illett hozzánk, szent, ártatlan, szeplőtelen, a bűnösöktől elkülönített és aki az egeknél magasságosabb lett,

akinek nincs szüksége, mint a főpapoknak, hogy napról napra előbb a saját bűneiért mutasson be áldozatot, azután a nép bűneiért, mert ezt egyszer s mindenkorra megcselekedte, mikor magát adta áldozatul.

Mert a törvény gyarló embereket rendelt főpapokká, az eskü szava pedig, amely a törvény után lett, a Fiút, aki örökké tökéletes

A mondottak veleje pedig ez: olyan főpapunk van, aki a mennyei Felség királyi székének jobbjára ült,

szolgájaként a szenthelynek és az igazi sátornak, amelyet az Úr épített és nem ember.

Mert minden főpap arra rendeltetett, hogy ajándékokat és áldozatokat mutasson be, ezért szükséges, hogy ennek is legyen valamije, amit áldozatul vigyen.

Ha tehát a földön volna, még csak pap sem volna, mert vannak olyan papok, akik a törvény szerint áldozati ajándékokat mutatnak be,

ezek a mennyei dolgok kiábrázolásának és árnyékának szolgálnak, mint Isten parancsolta volt Mózesnek, mikor fel akarta állítani a sátort: Vigyázz, — szólt, — hogy mindent a szerint a minta szerint készíts, amelyet a hegyen láttál.

Most azonban a mi főpapunk sokkal kiválóbb szolgálatot nyert, mivel annak a jobb szövetségnek a közbenjárója, amely jobb ígéretek alapján köttetett.

Mert ha az első hibátlan lett volna, nem került volna sor a másodikra.

Mert hibáztatja őket, amikor így szól: íme napok jönnek, ezt mondja az Úr, és új szövetséget kötök Izrael házával és Júda házával,

nem a szerint a szövetség szerint, amelyet atyáikkal kötöttem azon a napon, amikor kézen fogtam őket, hogy kivezessem Egyiptom földjéről, mert ők nem maradtak meg az én szövetségemben, azért én sem gondoltam velük, mondja az Úr.

Mert ez az a szövetség, amelyet kötök Izrael házával ama napok multán, mondja az Úr, törvényemet adom az ő elméjükbe és az ő szívükbe beírom azokat; és én Istenükké leszek és ők népemmé lesznek.

És senki sem tanítja majd az ő felebarátját és az ő atyjafiát így: Ismerd meg az Urat! Mert mindnyájan megismernek engem, a kicsinyektől fogva a nagyokig.

Mert irgalmas leszek álnokságaik iránt és az ő bűneikről nem emlékezem meg.

Mikor új szövetségről beszél, óvá tette az elsőt; ami pedig megavul és megvénhedik, közel van az enyészethez.

Az első szövetségnek is volt tehát istentiszteleti rendje és földi szenthelye.

Mert sátort építettek, egy külsőt, amelyben volt a gyertyatartó meg az asztal és azon a szent kenyerek: ezt nevezték szenthelynek.

A második kárpiton túl pedig a szentek szentjének nevezett sátor.

Ebben volt az arany füstölő oltár és a szövetség ládája, mindenfelől arannyal borítva, abban az aranyveder mannával tele és Áron kivirágzott vesszeje meg a szövetség táblái,

felette pedig a dicsőség kerubjai, beárnyékolva az engesztelés helyét, de ezekről most nem szükséges egyenként szólani.

Miután ezeket így elrendezték, a külső sátorba mindenkor bejárnak a papok az istentisztelet elvégzésére,

a másodikba azonban évenként csak egyszer maga a főpap megy be vérrel, amelyet magáért és a népnek tudatlanságból elkövetett bűneiért áldoz.

A Szentlélek ezzel azt jelenti ki, hogy még nem nyilt meg a szentélybe vezető út, mert még fennáll a külső sátor,

ami példázat a mostani időre. E szerint olyan ajándékokat és áldozatokat mutatnak be, amelyek nem tudják a szolgálattevő papot lelkiismeretében tökéletessé tenni,

hanem csak abban, ami az ételeket meg italokat és a különböző mosakodásokat illeti, ezek pedig mint a testre vonatkozó szabályok — csak a helyes rendezés idejéig kötelezők.

Mikor pedig Krisztus, mint a jövendő javak főpapja eljött, a nagyobb és tökéletesebb, nem kézzel csinált, azaz nem e világból való sátoron keresztül,

és nem bakok és tulkok vérével, hanem az ő tulajdon vérével ment be egyszer s mindenkorra a szentélybe, örök váltságot szerezve.

Mert ha a bakok és bikák vére meg a tehén hamva a tisztátalanokra hintve, megszentel a test tisztaságára,

mennyivel inkább megtisztítja lelkiismeretünket a holt cselekedetektől Krisztus vére, aki Istennek örökkévaló Lélek által önmagát áldozta fel ártatlanul, hogy szolgáljunk az élő Istennek!

És azért új szövetségnek közbenjárója ő, mivel meghalt az első szövetség alatt elkövetett bűnök váltságáért, hogy a hivatalosak elnyerjék az örökkévaló örökség ígéretét.

Mert végrendeletnél a végrendelkező halálát meg kell állapítani;

mivel a végrendelet csak az ember halála után érvényes; különben pedig, ha él a végrendelkező, teljesen érvénytelen.

Innen van, hogy az első szövetség sem szenteltetett meg vér nélkül.

Mert mikor Mózes a törvény szerint minden parancsolatot elmondott az egész népnek, vízzel és vörös gyapjúval meg izsóppal együtt vette a tulkok és bakok Vérét, meghintette magát a könyvet is és az egész népet

és ezt mondta: Ez annak a szövetségnek vére, amelyet Isten számotokra rendelt.

Majd a sátort és az istentiszteletre való összes edényeket hasonlóképen meghintette vérrel.

És a törvény szerint csaknem minden vérrel tisztíttatik meg, és vérnek kiontása nélkül nincs bűnbocsánat.

Szükséges tehát, hogy a mennyei dolgok kiábrázolásai effélékkel tisztíttassanak meg, maguk a mennyei dolgok azonban ezeknél különb áldozatokkal.

Mert nem kézzel csinált szenthelybe, az igazinak csak másolatába ment be Krisztus, hanem magába a mennybe, hogy most Isten színe előtt megjelenjék érettünk;

nem is hogy sokszor adja magát áldozatul, mint ahogy a főpap évenként bemegy a szentek szentjébe idegen vérrel;

mert különben sokszor kellett volna szenvednie a világ teremtése óta; így pedig csak egyszer jelent meg az időknek végén, hogy áldozatával eltörölje a bűnt.

És amint elvégezett dolog, hogy az emberek egyszer meghaljanak, azután pedig lesz az ítélet,

úgy Krisztus is, aki egyszer megáldoztatott, hogy sokak bűneit hordozza, másodszor majd a bűn hordozása nélkül jelenik meg azoknak, akik őt várják üdvösségükre.

Minthogy a törvény a jövendő javaknak csak árnyékát, nem pedig a valóságoknak igazi alakját mutatja, ezért azokkal az áldozatokkal, amelyeket esztendőnként szüntelenül bemutatnak, sohasem tudják tökéletessé tenni az odajárulókat;

különben nem szűnt volna-e meg az áldozatok bemutatása, ha azok, akik ezzel Istennek akartak szolgálni és egyszer megtisztultak, többé semmi bűntudatot nem éreztek volna?

De az áldozatok évről-évre emlékeztetnek a bűnökre.

Mert lehetetlen, hogy bikák és bakok vére eltörölje a bűnöket.

Azért a világba való bejövetelekor így szól az Úr: Áldozatot és ajándékot nem akartál, de testet alkottál nekem;

égő és bűnért való áldozatot nem kedveltél.

Akkor szóltam: íme, itt vagyok, — a könyvben megíratott rólam — hogy cselekedjem, óh Isten, a te akaratodat.

Mikor fentebb azt mondta: Áldozatot és ajándékokat, és égő meg bűnért való áldozatokat nem akartál, sem nem kedveltél, — ezeket a törvény szerint mutatják be, —

akkor így szólt: Íme, itt vagyok, hogy cselekedjem a te akaratodat. Eltörli az elsőt, hogy életbe léptesse a másodikat.

Ezzel az akarattal egyszer s mindenkorra megszenteltettünk Jézus Krisztus testének megáldozása által.

És minden pap naponként szolgálatba áll és gyakorta mutatja be ugyanazokat az áldozatokat, amelyek sohasem tudják eltörölni a bűnöket.

Ő ellenben egyetlen áldozattal áldozott a bűnökért, mindörökre az Isten jobbjára ült,

és várja immár, hogy ellenségei lába zsámolyául vettetnek.

Mert egyetlen áldozatával örökre tökéletesekké tette a megszentelteket.

Bizonyságot tesz pedig nekünk erről a Szentlélek is, mert ez után az ige után:

Ez az a szövetség, amelyet kötök velük ama napok után, ezt mondja az Úr: Adom az én törvényemet szívükbe és elméjükbe írom be azokat

— és az ő bűneikről és álnokságaikról többé meg nem emlékezem.

Ahol pedig a bűnbocsánat van, ott nincs többé bűnért való áldozat.

Mivel azért, atyámfiai, bizodalmunk van a szenthelybe való bemenetelre Jézus Krisztus vére által

azon az úton, amelyet ő szentelt nekünk, mint új és élő utat a kárpit, vagyis az ő teste által,

és mivel nagy papunk van az Isten háza felett:

járuljunk hozzá igaz szívvel, hitnek teljességével, mint akiknek szívük megtisztult a gonosz lelkiismerettől,

és testük meg van mosva tiszta vízzel. Tartsuk meg a reménység vallását tántoríthatatlanul, mert hű az, aki ígéretet tett.

Ügyeljünk kölcsönösen arra, hogy egymást szeretetre és jócselekedetekre ösztönözzük,

nem hagyva el a magunk gyülekezetét, amint szokásuk némelyeknek, hanem intve egymást annyival inkább, mivel látjátok, hogy az a nap közelget.

Mert ha szándékosan vétkezünk, miután az igazság megismerésére eljutottunk, akkor többé nincs áldozat bűneinkért,

hanem az ítéletnek valami félelemmel teljes várása és tűz lángja, amely megemészti az ellenszegülőket.

Aki elveti Mózes törvényét, annak két vagy három tanú vallomására irgalom nélkül meg kell halni.

Gondoljátok meg, mennyivel súlyosabb büntetésre méltónak ítéltetik az aki az Isten Fiát megtapodja és a szövetség vérét, amellyel megszenteltetett, tisztátalannak tartja és a kegyelem Lelkét megcsúfolja.

Mert ismerjük azt, aki így szól: Enyém a bosszúállás, én megfizetek. És ismét: Az Úr megítéli az ő népét.

Rettenetes az élő Istennek kezébe esni!

Emlékezzetek pedig vissza a régi napokra, amelyekben, miután megvilágosíttattatok, sok szenvedéssel teljes küzdelmet állottatok ki,

midőn részint gyalázásokkal és nyomorgatásokkal pellengérre állítottak titeket, részint társai lettetek azoknak, akik így jártak.

Mert a foglyokkal is együtt szenvedtetek, és vagyonotok elrablását örömmel fogadtátok, mert tudtátok, hogy nektek jobb és maradandó vagyonotok van.

Ne vessétek el azért bizodalmatokat, amelynek nagy jutalma van.

Mert állhatatosságra van szükségetek, hogy az Isten akaratát cselekedhessétek és elnyerjétek az ígéretet.

Mert már csak igen kevés idő van hátra és aki eljövendő, eljön és nem késik.

Az igaz ember pedig hitből él, és ha meghátrál, nem gyönyörködik benne a lelkem.

De mi nem vagyunk a meghátrálás emberei, hogy elvesszünk, hanem a hitéi, hogy életet nyerjünk.

A hit pedig bizodalom azokban, amiket remélünk és meggyőződés a nem látott valóságokról.

Mert ezzel szereztek jó bizonyságot a régiek.

Hit által értjük meg, hogy a világot Isten teremtette igéje által úgy, hogy ami látható, a láthatatlanból állott elő.

Hit által mutatott be Ábel becsesebb áldozatot Istennek, mint Kain; ez által nyert bizonyságot afelől, hogy ő igaz, mert Isten bizonyságot tett az ő áldozati ajándékairól, és hite által még holta után is szól.

Hit által vitetett fel Énók, hogy ne lásson halált és nem találták meg, mert az Isten felvitte őt. Mert mielőtt felvitetett, bizonyságot nyert afelől, hogy kedves volt Isten előtt.

Hit nélkül pedig lehetetlen Istennek tetszeni, mert aki Isten elé akar járulni, hinnie kell, hogy van Isten és megjutalmazza azokat, akik őt keresik.

Hit által intetett meg Nóé a még nem látott események felől és istenfélelemmel készítette a bárkát házanépe megmentésére; és ezáltal ítélte meg a világot és a hitből való igazságnak örökösévé lett.

Hit által engedelmeskedett Ábrahám, mikor elhívatott, hogy menjen ki arra a helyre, amelyet örökölnie kell. És kiment, nem tudva, hová megy.

Hit által költözött az ígéret földjére, mint idegenbe, ahol sátrakban lakott Izsákkal és Jákobbal, ugyanannak az ígéretnek örököstársaival.

Mert várta a várost, amelynek erős fundámentoma van, amelynek építője és alkotója az Isten.

Hit által nyert erőt Sára is, hogy gyermeke legyen, jóllehet idős volt, minthogy hűnek tartotta azt, aki az ígéretet tette.

Azért attól az egytől, még pedig mintegy elhalttól, oly sokan származtak, mint az ég csillagai és mint a tenger partján a föveny, amely megszámlálhatatlan.

Hitben haltak meg mindezek, mert nem nyerték el az ígéreteket, hanem csak távolról látták és üdvözölték azokat és vallást tettek arról, hogy idegenek és vándorok a földön.

Mert akik így beszélnek, nyíltan kijelentik, hogy hazát keresnek.

És ha arra a hazára gondoltak volna, amelyből kijöttek, lett volna idejük a visszatérésre.

így azonban jobb után vágyódnak, tudniillik mennyei után; azért nem szégyenli őket az Isten, hogy Istenüknek neveztessék, mert készített nekik várost.

Hit által mutatta be áldozatul Ábrahám Izsákot, mikor próbára tétetett és egyetlen fiát vitte áldozatul ő, aki az ígéreteket nyerte:

neki mondatott ez: Akik Izsáktól származnak, azokat nevezik a te magodnak.

Úgy gondolkozott, hogy Istennek van hatalma, hogy a halálból is feltámassza, épen ezért őt példaképen visszanyerte.

Hit által áldotta meg Izsák a jövendő dolgokra nézve is Jákobot és Ézsaut.

Hit által áldotta meg a haldokló Jákob József mindegyik fiát, és botja végére hajolva imádta az Istent.

Hit által emlékezett meg élete végén József Izrael fiainak kivonulásáról és rendelkezett az ő tetemei felől.

Hit által rejtegették Mózest az ő szülei születése után három hónapig, mivel látták, hogy szép a gyermek; és nem féltek a király parancsától.

Hit által tiltakozott Mózes, mikor felnövekedett, hogy a fáraó leánya fiának mondják,

inkább választva az Isten népével való együtt nyomorgást, mint a bűn ideig-óráig való gyönyörűségét;

mert Egyiptom kincseinél nagyobb gazdagságnak tartotta a Krisztusért való gyalázatot, mivel a megjutalmazásra tekintett.

Hit által hagyta el Egyiptomot, nem félt a király haragjától, mert erős szívű volt, mint aki látja azt, aki láthatatlan.

Hit által rendelte a húsvéti bárányt és a vérrel való meghintést, hogy az öldöklő ne érintse az ő elsőszülötteiket.

Hit által keltek át a Verestengeren, mint valami szárazföldön, amit mikor az egyiptomiak megpróbáltak, elnyelettek.

Hit által omlottak le Jerikó kőfalai, midőn hét napig körüljárták azokat.

Hit által nem veszett el az engedetlenekkel együtt Ráháb, a parázna nő, mivel befogadta a kémeket békességgel.

És mit mondjak még? Hiszen kifogynék az időből, ha szólnék Gedeonról, Bárákról, Sámsonról, Jeftéről, Dávidról, Sámuelről és a prófétákról,

akik hit által országokat győztek le, igazságot tettek, ígéreteket nyertek, oroszlánok száját tömték be,

tűz erejét oltották ki, megmenekültek kard élétől, felerősödtek betegségből, erősekké lettek a háborúban, megszalasztották az idegenek seregeit.

Asszonyok feltámadás által visszanyerték halottaikat; másokat kínpadra vontak, de ők visszautasították a szabadulást, hogy jobb feltámadásban részesüljenek.

Mások pedig megcsúfoltatások és megostorozások próbáját szenvedték el, sőt még bilincseket és börtönt is;

megkövezték őket, kínpróbát szenvedtek, szétfűrészelték, kardélre hányták őket, juhok és kecskék bőrében bujdostak, nélkülözve, nyomorgattatva, gyötörtetve;

ők, akikre nem volt méltó a világ, pusztákon és hegyeken bujdostak, meg barlangokban és a föld hasadékaiban.

És mindezek, noha hit által jó bizonyságot nyertek, nem kapták meg az ígéretet.

Mivel Isten felőlünk valami jobbról gondoskodott, hogy nélkülünk tökéletességre ne jussanak.

Azért mi is, kiket a tanúbizonyságoknak ilyen nagy fellege vesz körül, tegyünk félre minden akadályt és megkörnyékező bűnt, és állhatatossággal fussuk meg az előttünk levő küzdőteret;

nézzünk a hit fejedelmére és elvégezőjére, Jézusra, aki az előtte levő öröm helyett, nem törődve a gyalázattal, keresztet szenvedett és az Isten királyi székének jobbjára ült.

Gondoljatok azért arra, aki ilyen ellene való támadást szenvedett el a bűnösöktől, hogy el ne csüggedjetek, és lelketekben el ne aléljatok.

Mert a bűn ellen való tusakodásban még nem állottatok ellen vérig.

És elfeledkeztetek-é az intésről, amely nektek, mint fiaknak szól: Fiam, ne vesd meg az Úr fenyítését, se el ne csüggedj, ha dorgál téged.

Mert akit szeret az Úr, megfenyíti; megostoroz pedig mindenkit, akit fiává fogad.

Szenvedjétek el a fenyítést! Úgy bánik veletek az Isten, mint fiaival; mert melyik fiú az, akit nem fenyít meg az atyja?

Ha pedig fenyítés nélkül valók vagytok, amiben mindenki részesül, fattyak vagytok és nem fiak.

Aztán: testi atyáink fenyítettek ugyan minket és mi becsültük őket — vajjon nem sokkal inkább engedelmeskednünk kell-é a lelkek Atyjának, hogy éljünk?

Mert azok ugyan kevés ideig, tetszésük szerint fenyítettek, ő pedig javunkra, hogy szentségében részesüljünk.

Az első pillanatban ugyan semmiféle fenyítés sem látszik örvendetesnek, hanem keservesnek, ámde utóbb az igazság békességes gyümölcsével fizet azoknak, akik abban edződtek.

Ezért a lecsüggesztett kezeket és az ellankadt térdeket erősítsétek meg,

és egyenes ösvényt készítsetek lábaitoknak, hogy a sánta el ne botoljék, sőt inkább meggyógyuljon.

Törekedjetek mindenki irányában békességre és a szent életre, amely nélkül senki sem látja meg az Urat.

Vigyázzatok arra, hogy az Isten kegyelmétől senki el ne essék, hogy a keserűségnek valamely gyökere, felnövekedve, bajt ne okozzon és általa sokan meg ne fertőztessenek.

Ne legyen senki parázna vagy istentelen, mint Ézsau, aki egy ételért eladta elsőszülöttségi jogát.

Mert tudjátok, hogy azután, mikor örökölni akarta az áldást, elvettetett, mert nem talált többé módot a megtérésre, noha könnyhullatással kereste azt.

Mert nem járultatok megtapintható hegyhez, sem lángoló tűzhöz, sűrű homályhoz, sötétséghez, szélvészhez,

trombitaharsogáshoz és szózatok hangjához, amelyet akik hallottak, kérték, hogy többet ne szóljon hozzájuk,

mert nem bírták el, ami parancsolva volt: Még ha állat ér is a hegyhez, meg kell kövezni! —

és olyan rettenetes volt a látvány, hogy Mózes is így szólt: Megijedtem és remegek; —

hanem Sión hegyéhez járultatok, az élő Isten városához, a mennyei Jeruzsálemhez és az angyalok ezreihez,

az elsőszülöttek ünnepi seregéhez és egyházához, akik beírattak a mennyekben, és mindenek bírájához, Istenhez és a tökéletességre jutott igazak lelkeihez,

és az új szövetség közbenjárójához, Jézushoz és a meghintés véréhez, amely kegyelmesebben beszél, mint az Ábel vére.

Vigyázzatok, hogy vissza ne utasítsátok őt, amikor szól; mert ha nem menekültek meg azok, akik visszautasították őt, aki a földön adott isteni intést, mennyivel kevésbé mi, ha elfordulunk attól, aki a mennyből szól hozzánk.

Az ő szava akkor megrendítette a földet, most pedig ezt hirdeti: Még egyszer megrázom nemcsak a földet, hanem az eget is.

Az a ,,még egyszer" pedig jelenti azoknak megváltoztatását, amelyek mint teremtett dolgok, megrendülhetnek, hogy megmaradjanak azok, amelyek nem rendülhetnek meg soha.

Azért, mivel olyan országot nyertünk, amely rendíthetetlen, legyünk háládatosak és így szolgáljunk az Istennek, neki tetsző módon, kegyességgel és félelemmel;

mert a mi Istenünk megemésztő tűz.

Az atyafiúi szeretet maradjon meg.

A vendégszeretetről el ne feledkezzetek, mert ezáltal némelyek, tudtukon kívül, angyalokat vendégeltek meg.

Emlékezzetek meg a foglyokról, mintha velük együtt ti is foglyok volnátok, a gyötrődőkről, mint akik magatok is testben vagytok.

Becsülje meg mindenki a házasságot és legyen szeplőtelen a házastársi ágy; mert a paráznákat és házasságtörőket megítéli az Isten.

Kapzsiság nélkül való legyen az életetek; elégedjetek meg azzal, amitek van, mert ő mondta: Nem hagylak el, sem el nem távozom tőled!

Azért bízvást mondjuk: Az Úr az én segítségem: nem félek. Ember mit árthat nekem?

Emlékezzetek meg elöljáróitokról, akik Isten igéjét hirdették nektek: figyeljetek életük végére és kövessétek hitüket.

Jézus Krisztus tegnap és ma és mindörökké ugyanaz.

Különböző és idegen tanítások által ne engedjétek félrevezettetni magatokat; mert jó dolog, hogy kegyelemmel erősíttessék meg a szív, nem eledelekkel, amelyek semmit sem használtak azoknak, akik azokkal éltek.

Van oltárunk, amelyről nincs joguk enni azoknak, akik a sátorban szolgálnak.

Mert amely állatok vérét a főpap a szenthelybe beviszi a bűnért, azoknak testét megégetik a táboron kívül.

Ezért Jézus is a kapun kívül szenvedett, hogy megszentelje tulajdon vére által a népet.

Menjünk ki tehát őhozzá a táboron kívül és hordozzuk az ő gyalázatát.

Mert nincs itt maradandó városunk, hanem az eljövendőt keressük.

Ezért mindenkor ő általa vigyük Isten elé a dicséretnek áldozatát, vagyis az ő nevéről vallást tevő ajkak gyümölcsét.

A jótékonyságról és adakozásról pedig el ne feledkezzetek, mert ilyen áldozatokban gyönyörködik az Isten.

Engedelmeskedjetek elöljáróitoknak és hallgassatok rájuk, mert ők vigyáznak lelketekre, mint számadók, hogy ezt örömmel tegyék és ne kedvetlenül, mert ez nektek nem válnék javatokra.

Imádkozzatok értünk. Mert meg vagyunk győződve, hogy jó lelkiismeretünk van, és igyekszünk mindenben tisztességesen forgolódni.

Különösképen pedig az a kérésem, tegyétek meg ezt, hogy mihamarabb visszaadassam nektek.

A békesség Istene pedig, aki kihozta a halálból a juhok nagy pásztorát örök szövetség vére által, a mi Urunkat, Jézust,

tegyen készségessé titeket minden jóra, hogy cselekedjétek az ő akaratát, és azt munkáljátok magatokban, ami kedves ő előtte a Jézus Krisztus által, akinek dicsőség örökkön-örökké! Ámen.

Kérlek pedig titeket, atyámfiai, szívleljétek meg ezt az intő beszédet, hiszen csak röviden írtam nektek.

Legyen tudtotokra, hogy atyánkfia, Timótheus kiszabadult, akivel ha hamarosan megjön, meglátogatlak titeket.

Köszöntsétek minden elöljárótokat és a szenteket mind. Köszöntenek titeket az Itáliából valók.

Kegyelem mindnyájatokkal!

Jakab, Istennek és az Úr Jézus Krisztusnak szolgája, a szétszórtságban levő tizenkét nemzetségnek: üdvözletemet!

Teljes örömnek tartsátok, atyámfiai, mikor különféle próbáltatásokba estek,

mert tudjátok, hogy hitetek megpróbálása állhatatosságot szerez.

Az állhatatosságnak pedig tökéletes cselekedet legyen a gyümölcse, hogy tökéletesek és épek legyetek, minden fogyatkozás nélkül.

Ha pedig valakinek fogyatékos a bölcsesége, kérje Istentől, aki mindenkinek készségesen és szemrehányás nélkül adja, és megadatik neki.

De kérje hittel, semmit sem kételkedve; mert aki kételkedik, hasonló a tenger habjához, amelyet a szél hajt és ide s tova hány.

Mert ne vélje az ilyen ember, hogy kaphat valamit az Úrtól,

a kétszívű és minden útjában állhatatlan ember.

Dicsekedjék pedig az alacsonysorsú atyafi az ő felmagasztaltatásával;

a gazdag pedig az ő megaláztatásával; mert elmúlik, mint a fűnek virága.

Mert felkel a nap az ő hőségével és megszárítja a füvet, úgyhogy virága elhull és szépsége elvész: így hervad el majd a gazdag is az ő útjaiban.

Boldog ember az, aki a kísértésben megáll, mert miután a próbát kiállotta, elveszi az életnek koronáját, amelyet az Úr ígért az őt szeretőknek.

Senki se mondja, mikor kísértetik: Az Isten kísért engem! Mert az Isten, aki gonoszsággal meg nem kísérthető, maga sem kísért meg senkit.

De kiki megkísértetik, amikor vonja és édesgeti tulajdon kívánsága.

Azután a kívánság megfoganva, bűnt szül; a bűn pedig teljességre jutva, halált nemz.

Ne tévelyegjetek, szeretett atyámfiai!

Minden jó adomány és minden tökéletes ajándék felülről való és a világosságok Atyjától száll alá, akinél nincs változás vagy változásnak árnyéka.

Akarata szerint szült minket az igazság beszéde által, hogy az ő teremtményeinek mintegy zsengéi legyünk.

Tudjátok meg, szeretett atyámfiai! Minden ember legyen gyors a hallásra, lassú a szólásra, lassú a haragra.

Mert az ember haragja nem munkálja azt, ami Isten előtt igaz.

Vessetek el azért minden undokságot és gonoszságot, amely még megmaradt bennetek, és szelídséggel fogadjátok a belétek plántált igét, amely megtarthatja lelketeket.

Az igének pedig cselekvői legyetek és ne csak hallgatói, megcsalva magatokat.

Mert ha valaki az igének hallgatója és nem cselekvője, az ilyen hasonló ahhoz az emberhez, aki tükörben nézi testi ábrázatát.

Mert megtekintette magát, azután tovább ment és nyomban elfelejtette, milyen volt.

De aki belenéz a szabadság tökéletes törvényébe és megmarad amellett, aki tehát nem feledékeny hallgató, hanem valóságos cselekvő: az boldog lesz az ő cselekvésében.

Ha valaki istenfélőnek gondolja magát közületek, de nem zabolázza meg nyelvét, hanem megcsalja a maga szívét, annak istentisztelete hiábavaló.

Tiszta és szeplő nélkül való istentisztelet az Isten és az Atya előtt ez: meglátogatni az árvákat és özvegyeket az ő nyomorúságukban és szeplő nélkül megőrizni magát a világtól.

Atyámfiai, a mi dicsőséges Urunkba, a Jézus Krisztusba vetett hitetekben ne legyen személyválogatás.

Mert ha a ti gyülekezetetekbe bemegy egy aranygyűrűs ember fényes ruhában s ugyanakkor belép egy szegény is szennyes ruhában,

de ti csak a fényes öltözetűre néztek és azt mondjátok neki: Te ülj ide kényelmesen, és a szegénynek ezt mondjátok: Te állj meg ott, vagy: ülj le a zsámolyom mellé, —

nem jutottatok-e ellenmondásba magatokkal és nem lettetek-e gonosz gondolkodású bírákká?

Halljátok meg, szeretett atyámfiai, nem az Isten választotta-e ki a világ szegényeit, hogy gazdagok legyenek hitben és örökösei az országnak, amelyet azoknak ígért, akik őt szeretik?

Ti pedig megszégyenítettétek a szegényt. Nem a gazdagok zsarnokoskodnak-e rajtatok és nem ők hurcolnak-e a törvény elé?

Nem ők káromolják-e annak a szép nevét, akinek tulajdonaivá lettetek?

Ha ellenben megtartjátok a királyi törvényt az Írás szerint: Szeresd felebarátodat, mint tenmagadat! helyesen cselekesztek.

De ha személyválogatók vagytok, vétkeztek és a törvény elítél titeket, mint megszegőit.

Mert ha valaki az egész törvényt megtartja is, de vét egy ellen, az egész ellen vétkezik.

Mert aki ezt mondta: Ne paráználkodjál! ezt is mondta: Ne ölj! És ha nem paráználkodol, de ölsz, törvényszegővé lettél.

Úgy szóljatok és úgy cselekedjetek, mint akiket a szabadság törvénye fog megítélni.

Mert az ítélet irgalmatlan az iránt, aki nem cselekedett irgalmasságot; és diadalmaskodik az irgalmasság az ítélet felett.

Mi haszna, atyámfiai, ha valaki azt mondja, hogy neki van hite, cselekedetei pedig nincsenek? Vajjon megtarthatja-e őt a hit?

Ha pedig a mi atyánkfiai, férfiak vagy nők ruhátlanok és szűkölködnek a mindennapi eledel nélkül,

és azt mondja nekik valaki közületek: Menjetek el békességgel, melegedjetek és lakjatok jól, de nem adjátok meg nekik, amire a testnek szüksége van, mi annak a haszna?

Ugyanígy a hit is, ha cselekedetei nincsenek, halott önmagában.

De mondhatja valaki: Neked hited van, nekem pedig cselekedeteim vannak. Mutasd meg hát nekem cselekedetek nélkül a te hitedet és én a cselekedeteimből fogom megmutatni az én hitemet.

Te hiszed, hogy az Isten egy? Jól teszed. Az ördögök is hiszik és rettegnek.

Akarod-e pedig tudni, te balgatag ember, hogy a hit cselekedetek nélkül gyümölcstelen? (A 20. versben egyes kéziratokban a gyümölcstelen szó helyett halott szó olvasható.)

Vajjon Ábrahám, a mi atyánk, nem cselekedetekből igazult-e meg, mikor az ő fiát, Izsákot, az oltárra vitte?

Látod, hogy a hite segítségül volt a cselekedeteinek és a cselekedetekből lett teljessé a hit,

úgyhogy beteljesedett az Írás, amely ezt mondja: Hitt pedig Ábrahám az Istennek és tulajdoníttatott neki igazságul és Isten kedves emberének neveztetett.

Látjátok tehát, hogy cselekedetekből igazul meg az ember és nem csupán hitből.

Hasonlóképen a parázna Ráháb is vajjon nem cselekedetekből igazult-e meg, mikor a követeket házába fogadta és más úton bocsátotta ki?

Mert amint halott a test lélek nélkül, úgy halott a hit is cselekedetek nélkül

Atyámfiai, ne legyetek sokan tanítók, hiszen tudjátok, hogy mi súlyosabb ítéletben részesülünk.

Mert mindnyájan sokképpen vétkezünk. Ha valaki beszédben nem vétkezik, az tökéletes ember, az egész testét is meg tudja zabolázni.

Ha a lovak szájába zablát vetünk, hogy engedelmeskedjenek nekünk, egész testüket is irányítjuk.

Íme a hajók is, bármily nagyok és ha erős szelek hajtják is azokat, igen kicsiny kormányrúddal odairányíthatók, ahova a kormányos szándéka akarja.

Így a nyelv is kicsiny tag, de nagy dolgokkal kérkedik. Íme, milyen kis tűz mily nagy erdőt felgyújt;

a nyelv is tűz. A nyelv a gonoszság egész világa a mi tagjaink között, megszeplősíti az egész testet és lángba borítja egész életünket, maga is lángba borul a gyehenna tüzétől.

Mert minden természet: vadállatoké, madaraké, csúszó-mászóké és tengeri állatoké, megszelídíthető és meg is szelídítették az emberek,

de a nyelvet az emberek közül senki sem tudja megszelídíteni; fékezhetetlen gonosz az, telve halálos méreggel.

Ezzel áldjuk az Istent és Atyát, és ezzel átkozzuk az Isten hasonlatosságára teremtett embereket:

ugyanabból a szájból jön ki áldás és átok. Atyámfiai, nem kellene ezeknek így lenniök.

Vajjon a forrás ugyanabból a nyílásból áraszt-e édeset és keserűt?

Vagy teremhet-e, atyámfiai, a fügefa olajbogyót, vagy a szőlőtő fügét? Ép ily kevéssé adhat a sós forrás édes vizet.

Kicsoda bölcs és értelmes közöttetek? Mutassa meg jámbor életével az ő cselekedeteit bölcsesség szelídségében.

Ha pedig keserű irigység és haszonlesés van a szívetekben, ne dicsekedjetek, és ne hazudjatok az igazság ellen.

Ez nem az a bölcsesség, amely felülről jön, hanem földi, testi és ördögi.

Mert ahol irigység van és haszonlesés, ott felfordulás van és mindenféle gonosz tett.

A felülről való bölcsesség először is tiszta, azután békeszerető, méltányos, engedelmes, irgalommal és jó gyümölcsökkel teljes, nem kételkedő és nem képmutató.

Az igazság gyümölcsét pedig békességben vetik el azok, akik békességet szereznek.

Honnan vannak háborúk és honnan vannak harcok közöttetek? Nem onnan-e, hogy bűnös vágyaitok tusakodnak tagjaitokban?

Megkívántok valamit és nem kapjátok meg; öltök és irigykedtek és semmit sem érhettek el. Harcoltok és háborúskodtok. Nem kaptok, mert nem kértek.

Kértek és nem kapjátok meg, mert rosszul kéritek, azért, hogy bűnös vágyaitokban eltékozoljátok.

Ti paráznák, nem tudjátok-e, hogy a világgal való barátság ellenségeskedés az Istennel? Ha tehát valaki a világ barátja akar lenni, az Isten ellenségévé lesz.

Vagy azt gondoljátok, hogy az írás ok nélkül mondja: Féltékenyen kívánja a lelket, amelynek bennünk adott lakozást?

De ő nagyobb kegyelmet ad; ezért mondja: Az Isten a kevélyeknek ellenük áll, az alázatosoknak pedig kegyelmet ad.

Engedelmeskedjetek azért az Istennek; de álljatok ellene az ördögnek és elfut tőletek.

Közeledjetek az Istenhez és közeledni fog hozzátok. Tisztítsátok meg kezeteket, ti bűnösök, és szenteljétek meg szíveteket, ti kétszívűek!

Lássátok meg, milyen nyomorultak vagytok, bánkódjatok és sírjatok, nevetésetek forduljon gyászra, és örömötök szomorúságra,

alázzátok meg magatokat az Úr előtt és felmagasztal titeket.

Ne szóljátok meg egymást, atyámfiai. Aki megszólja atyjafiát, vagy megítéli, az a törvényt szólja meg és a törvényt ítéli meg. Ha pedig a törvényt megítéled, nem cselekvője, hanem bírája vagy a törvénynek.

Egy a törvényadó és a bíró: az, aki megtarthat és elveszthet. Te pedig ki vagy, hogy megítéled a te felebarátodat?

Nosza most, akik ezt mondjátok: Ma vagy holnap elmegyünk ebbe meg ebbe a városba, és ott töltünk egy esztendőt, kalmárkodunk és nyerészkedünk,

— hiszen azt sem tudjátok, hogy mit hoz a holnap? Mi a ti életetek? Bizony, pára vagytok, amely egy kevés ideig látszik, azután pedig eltűnik.

Holott ezt kellene mondanotok: Ha az Úr akarja és élünk, ezt vagy azt fogjuk cselekedni.

Ti ellenben most elbizakodottságotokban dicsekesztek. Pedig minden ilyen dicsekvés gonosz.

Aki azért tudna jót cselekedni és nem cselekszi, bűne az annak.

Nosza most, ti gazdagok, jajgatva sírjatok a rátok következő nyomorúságok miatt!

Gazdagságotok megrothadt és ruháitokat moly ette meg.

Aranyos ezüstkincseteket rozsda fogta meg: rozsdájuk bizonyság lesz ellenetek és mint tűz emészti testeteket. Kincset gyűjtöttetek az utolsó napokban!

Íme, a mezőiteket learató munkások bére, amelyet ti visszatartottatok, égre kiált, és az aratók panasza eljutott a Seregek Urának fülébe.

Dőzsöltetek e földön és (tobzódtatok; szíveteket hizlaltátok, mint az áldozás napján.

Elítéltétek és megöltétek az igazat; nem áll ellen nektek.

Tűrjetek azért, atyám fiai, békességgel az Úr eljöveteléig, íme, a földműves várja a föld drága gyümölcsét, és türelmesen vár arra, míg őszi és tavaszi esőt kap,

Várjatok azért ti is türelemmel és erősítsétek meg a szíveteket, mert az Úr eljövetele elközelgett.

Ne panaszkodjatok, atyámfiai, egymásra, hogy ítélet alá ne essetek. íme a bíró az ajtó előtt áll.

Például vegyétek, atyámfiai, a szenvedésben és hosszútűrésben a prófétákat, akik az Úr nevében szólottak.

íme boldogoknak mondjuk azokat, akik a szenvedésekben helytállottak. Hallottatok Jób állhatatosságáról és életének végéről, amelyet neki az Úr adott. Látjátok, hogy igen irgalmas az Úr és könyörületes.

Mindenek előtt pedig ne esküdjetek, atyámfiai, se az égre, se a földre, se semmi egyéb esküvéssel. Hanem legyen a ti igenetek igen és a ti nemetek nem, hogy ítélet alá ne essetek.

Szenved-é valaki köztetek? Imádkozzék. Öröme van-e valakinek? Dicséretet énekeljen.

Beteg valaki köztetek? Hívja magához a gyülekezet véneit, hogy azok imádkozzanak felette és kenjék meg őt olajjal az Úr nevében,

És a hitből való imádság megtartja a szenvedőt és az Úr felsegíti őt. És ha bűnt követett is el, megbocsáttatik neki.

Valljátok meg azért egymásnak bűneiteket és imádkozzatok egymásért, hogy meggyógyuljatok. Nagy erő van az igaz ember buzgó könyörgésében.

Illés hozzánk hasonló ember volt és mikor imádkozva könyörgött, hogy ne legyen eső, nem is esett eső a földre három évig és hat hónapig.

Majd mikor ismét imádkozott, az ég esőt adott, és a föld meghozta a maga termését.

Atyámfiai, ha valaki köztetek eltévelyedik az igazságtól és megtéríti őt valaki,

tudja meg, hogy aki bűnöst térít meg az ő tévelygő útjáról, annak lelkét megmenti a haláltól és sok bűnt elfedez.

Péter, Jézus Krisztus apostola a szétszórtságban élő jövevényeknek Pontúéban, Galáciában, Kappadóciában, Ázsiában és Bitiniában,

akik kiválasztattak, az Atya Istennek eleve elhatározása szerint, a Lélek által való megszentelésben, engedelmességre és a Jézus Krisztus vérével való meghintésre: kegyelem és békesség adassék nektek bőségesen.

Áldott az Isten és a mi Urunk Jézus Krisztusnak Atyja, aki az ő nagy irgalmassága szerint újjászült minket élő reménységre Jézus Krisztusnak a halálból való feltámadása által,

romolhatatlan, szeplőtelen és hervadhatatlan örökségre, amely a mennyben van számotokra,

akiket az Isten hatalma őriz hit által az üdvösségre, amely készen van, hogy az utolsó időben nyilvánvaló legyen.

Akkor majd örvendeztek, noha most kevés ideig, ha meg kell lennie, szomorkodtok különféle kísértések között,

hogy a ti kipróbált hitetek sokkal becsesebbnek bizonyuljon a veszendő, bár kipróbált aranynál a ti dicséretetekre, dicsőségetekre és tisztességetekre a Jézus Krisztus megjelenésekor.

Őt, noha nem láttátok, szeretitek; akiben noha most nem látjátok, hisztek és örvendeztek kibeszélhetetlen és dicsőült örömmel.

mivelhogy elértétek hitetek célját, lelketek üdvösségét.

E felől az üdvösség felől kérdezősködtek és tudakozódtak a próféták, akik a nektek rendelt kegyelem felől jövendöltek,

tudakozva, hogy mely vagy milyen időre jelentette ki azt Krisztusnak bennük levő Lelke, mikor előre bizonyságot tett a Krisztusra váró szenvedésekről és az azok után való dicsőségről.

Nekik kijelentetett, hogy nem maguknak, hanem nektek szolgáltak azokkal, amiket most prédikáltak nektek az evangéliom hirdetői, az égből küldött Szentlélek által, amikbe az angyalok vágyakoznak beletekinteni.

Azért övezzétek fel elmétek derekát és mint józanok, tökéletesen reménykedjetek abban a kegyelemben, amely nektek Jézus Krisztus megjelenésekor adatik.

Mint engedelmes gyermekek, ne szabjátok magatokat előbbi kívánságaitokhoz, amelyekben tudatlanságotok ideje alatt éltetek,

hanem amint szent az, aki elhívott titeket, ti is szentek legyetek teljes életetekben;

mert az Írás mondja: Szentek legyetek, mert én szent vagyok.

És ha mint Atyát hívjátok őt segítségül, aki személyválogatás nélkül ítél kinek-kinek cselekedete szerint, félelemmel járjátok földi vándorlásotok idejét,

hiszen tudjátok, hogy nem veszendő holmin, ezüstön vagy aranyon váltattatok meg atyáitoktól örökölt hiábavaló életetekből,

hanem drága véren, mint hibátlan és szeplőtlen Bárányén, a Krisztusén,

aki ugyan előbb, már a világ teremtése előtt elrendeltetett, de csak az idők végén jelent meg érettetek.

Ő általa hisztek az Istenben, aki feltámasztotta őt a halálból és dicsőséget adott neki, hogy a ti hitetek Istenbe vetett reménység is legyen.

Lelketeket az igazság iránt való engedelmességben szenteljétek meg képmutatás nélkül való atyafiúi szeretetre, egymást szívből buzgón szeressétek,

mint akik nem múlandó, hanem romolhatatlan magból születtetek újjá, Istennek élő és maradandó beszéde által.

Mert minden ember olyan, mint a fű, és annak minden dicsősége, mint a fű virága. Megszárad a fű, és virága elhull,

de az Úr beszéde megmarad örökké. Ez a beszéd pedig az evangéliomt amely néktek hirdettetett.

Vessetek lé azért minden gonoszságot, minden álnokságot és képmutatást, irigységet és minden rágalmazást,

mint most született csecsemők, az igének tiszta tejét kívánjátok, hogy azon növekedjetek az üdvösségre,

mivelhogy megízleltétek, hogy jóságos az Úr.

Járuljatok őhozzá úgy, mint élő, az emberek által ugyan megvetett, de Istennél kiválasztott drágakőhöz,

ti magatok is, mint élő kövek, épüljetek lelki házzá, legyetek szent papsággá, áldozzatok lelki áldozatokkal, amelyek kedvesek Istennek a Jézus Krisztus által.

Ezért van meg az írásban: Íme Sionban választott drága szegeletkövet teszek, és aki hisz abban, nem szégyenül meg.

Nektek azért, akik hisztek, drága kincs. A hitetleneknek azonban: Amely követ az építők megvetettek, az lett a szegelet fejévé,

megütközés kövévé és botránkozás sziklájává, mivel azok nem engedelmeskednek az igének, beleütköznek abba, hiszen arra is rendeltettek.

Ti pedig választott nemzetség, királyi papság, szent nemzet vagytok, olyan nép, melyet Isten sajátjának tekint, hogy hirdessétek Annak hatalmas cselekedeteit, aki a sötétségből az ő csodálatos világosságára hívott el titeket;

akik hajdan „nem nép” voltatok, most pedig „Isten népe” vagytok, akik egykor nem részesültetek kegyelemben, most pedig kegyelemben részesültetek.

Szeretteim, intelek titeket, mint idegeneket és jövevényeket, tartózkodjatok a testi vágyaktól, amelyek a lélek ellen harcolnak,

példás életet éljetek a pogányok között, hogy ha valami miatt mint gonosztevőket rágalmaznak titeket, a ti jócselekedeteitek láttán dicsőítsék Istent a meglátogatás napján.

Engedelmeskedjetek pedig minden emberi rendnek az Úrért: akár királynak, mint feljebbvalónak,

akár helytartóknak,, mint akiket ő küld, hogy a gonosztevőket megbüntessék, a jót cselekvőket pedig megdicsérjék.

Mert az az Isten akarata, hogy jót cselekedve, némítsátok el az értelmetlen emberek tudatlanságát,

mégpedig mint szabadok, és nem úgy, mint akiknél a szabadság a gonoszság takarója, hanem mint Istennek szolgái.

Mindenkit tiszteljetek, az atyafiakat szeressétek, az Istent féljétek, a királyt tiszteljétek.

Ti szolgák, teljes félelemmel engedelmeskedjetek uraitoknak; nemcsak a jóknak és emberségeseknek, de a szívteleneknek is.

Mert kegyelem az, ha valaki Istenhez igazodó lelkiismerete miatt tűri a fájdalmat, ártatlanul szenvedve.

Mert micsoda dicsőség az, ha bűnt cselekedve tűritek az arculverést? De ha jót cselekedve szenvedtek és tűrtök, ez kegyelem Istennél.

Mert erre hívattatok el; hiszen Krisztus is szenvedett érettetek, és nektek példát hagyott, hogy az ő nyomdokait kövessétek;

aki bűnt nem cselekedett, sem álnokság nem volt található szájában;

aki mikor gyalázták, a gyalázást nem viszonozta, mikor szenvedett, nem fenyegetőzött, hanem rábízta ügyét arra, aki igazságosan ítél;

aki a mi bűneinket maga vitte fel testében a fára, hogy a bűnöknek meghalva, az igazságnak éljünk; az ő sebei által gyógyultatok meg.

Mert olyanok voltatok, mint a tévelygő juhok, de most megtértetek lelketek pásztorához és gondviselőjéhez.

Hasonlóképen ti asszonyok, engedelmeskedjetek férjeteknek, hogy ha némelyek nem engedelmeskednének is az igének, feleségük magaviselete által ige nélkül is megnyeressenek,

látva a ti istenfélő és tiszta életeteket.

Ne törődjetek a külső ékességgel, hajfonogatással, arany ékszerek felrakásával vagy díszes öltözékek felvevésével,

hanem a szív elrejtett emberével, a szelíd és csendes lélek romolhatatlanságával, ami igen becses az Isten előtt.

Mert így ékesítették magukat hajdan ama szent asszonyok is, akik Istenben reménykedtek, engedelmeskedve férjüknek,

amint Sára engedelmeskedett Ábrahámnak, urának nevezve őt; ti az ő leányai lettetek, ha jót cselekesztek és semmi fenyegetéstől nem rettegtek.

Ti, férfiak, hasonlóképen megértően éljetek együtt feleségetekkel, mint a gyengébb nemmel, adjátok meg nekik a tiszteletet, mint akik örököstársaitok az élet kegyelmében, hogy imádságaitoknak ne legyen akadálya.

Végezetre mindnyájan legyetek egyetértők, együtt érzők, az atyafiakat: szeretők, irgalmasok, alázatosak.

Ne fizessetek gonosszal a gonoszért vagy szidalommal a szidalomért, sőt ellenkezőleg áldást mondjatok, mert erre hívattatok, hogy áldást örököljetek.

Mert aki szeretni akarja az életet és jó napokat akar látni, tartóztassa meg nyelvét a gonosztól, és ajkait, hogy ne szóljanak álnokságot;

forduljon el a gonosztól és cselekedjék jót; keresse a békességet és kövesse azt.

Mert az Úr szeme az igazakon van, és füle az ő könyörgésükön; az Úr arca pedig a gonoszt cselekvők ellen fordul.

És ki az, aki bántalmaz titeket, ha a jóra igyekeztek?

De ha szenvedtek is az igazságért, boldogok vagytok. És fenyegetésüktől ne féljetek, se meg ne rendüljetek;

hanem az Úr Krisztust szenteljétek meg szívetekben. Legyetek készek mindig megfelelni mindenkinek, aki számon kéri tőletek a bennetek levő reménységet, de szelídséggel és istenfélelemmel.

Jó lelkiismerettel legyetek, hogy mikor rágalmaznak titeket, megszégyenüljenek azok, akik gyalázzák a ti Krisztusban való példás életeteket.

Mert jobb, ha jót cselekedve szenvedtek, ha ez az Isten akarata, hogysem gonoszt cselekedve.

Mert Krisztus is meghalt egyszer a bűnökért, mint igaz a nem igazakért, hogy titeket Istenhez vezéreljen; megöletve ugyan test szerint, de megelevenítve Lélek szerint.

E Lélek által el is ment és prédikált a tömlöcben levő lelkeknek,

akik egykor engedetlenek voltak, mikor az Isten béketűrése várt Nóé napjaiban a bárka készítésekor, amelyben kevés, mindössze nyolc lélek menekült meg víz által.

Ez a víz hasonlóképen megtart most titeket, mint keresztség, amely nem a test szennyének lemosása, hanem jó lelkiismeretért való könyörgés Istenhez: ez tart meg a Jézus Krisztus feltámadása által;

aki az Isten jobbján van, miután felment a mennybe; akinek alá vettettek az angyalok, hatalmasságok és erők.

Mivel tehát Krisztus szenvedett testben, ti is ugyanezzel a gondolattal fegyverkezzetek fel, — mert aki testben szenved, elszakad a bűntől,

hogy többé ne emberek kívánságai, hanem Isten akarata szerint éljétek a testben hátralevő időt.

Mert elég, hogy életetek elmúlt idejében a pogányok akarata szerint cselekedtetek, feslettségekben, kívánságokban, részegségekben, dobzódásokban, ivásokban és undok bálványimádásokban jártatok.

Ezért szokatlan nekik és szitkozódnak, hogy nem rohantok velük együtt kicsapongásuknak ugyanabba az áradatába.

De számot adnak majd annak, aki készen áll megítélni élőket és holtakat.

Mert azért hirdettetett az evangéliom a holtaknak is, hogy megítéltessenek emberek módjára testben, de éljenek Isten szerint Lélekben.

Mindennek vége pedig közel van. Azért legyetek mértékletesek és józanok, hogy imádkozhassatok.

Mindenek előtt pedig legyetek buzgók az egymás iránt való szeretetben, mert a szeretet sok vétket elfedez.

Legyetek egymás iránt vendégszeretők, zúgolódás nélkül.

Kiki, amint kegyelmi ajándékot kapott, úgy sáfárkodjatok azokkal egymásnak, mint Isten sokféle kegyelmének jó sáfárai.

Ha valaki szól, úgy szóljon, mint aki Isten igéit szólja; ha valaki szolgál, azzal az erővel szolgáljon, amelyet az Isten ad, hogy mindenben Isten dicsőíttessék a Jézus Krisztus által, akinek dicsőség és hatalom örökkön-örökké. Ámen.

Szeretteim, ne lepődjetek meg azon a tűzön, amely próbáltatás végett támadt köztetek, mintha valami meglepő dolog történnék veletek,

sőt amennyiben részetek van a Krisztus szenvedéseiben, örüljetek, hogy az ő dicsőségének megjelenésekor is vigadozva örvendezhessetek.

Boldogok vagytok, ha Krisztus nevéért gyaláznak titeket, mert megnyugszik rajtatok a dicsőségnek és az Istennek Lelke. (A 14. vers végén egyes kéziratokban még ez olvasható: akit amazok káromolnak ugyan, de ti dicsőítitek őt.)

Mert senki se szenvedjen köztetek, mint gyilkos vagy tolvaj vagy gonosztevő vagy mint más dolgába avatkozó.

Ha pedig valaki mint keresztyén szenved, ne szégyellje, sőt dicsőítse ezzel a névvel az Istent.

Mert itt az ideje, hogy elkezdődjék az ítélet az Isten házán; ha pedig először mi rajtunk kezdődik el, mi lesz a végük azoknak, akik nem engedelmeskednek az Isten evangéliumának?

És ha az igaz is alig menekül meg, hová lesz az istentelen és a bűnös?

Azért akik az Isten akaratából szenvednek is, ajánlják lelküket a hű Teremtőnek, és cselekedjék a jót.

A közöttetek levő presbitereket kérem én, a presbitertárs, Krisztus szenvedésének tanúja, és a megjelenendő dicsőségnek részese;

legeltessétek az Istennek közöttetek levő nyáját, nem kényszerűségből, hanem örömest, Isten jótetszése szerint, és nem rút nyerészkedésből, hanem buzgósággal,

sem nem úgy, hogy uralkodjatok a rátok bízottakon, hanem mint a nyáj példaképei.

És mikor megjelenik a főpásztor, elnyeritek a dicsőségnek hervadhatatlan koronáját.

Hasonlóképen ti, ifjabbak, engedelmeskedjetek a véneknek. Egymás között pedig mindnyájan öltözzétek fel az alázatosságot, mert az Isten a kevélyeknek ellenáll, az alázatosoknak pedig kegyelmet ad.

Alázzátok meg tehát magatokat Istennek hatalmas keze alatt, hogy felmagasztaljon titeket annak idején.

Minden gondotokat őrá vessétek, mert neki gondja van rátok.

Józanok legyetek, vigyázzatok, mert a ti ellenségetek, az ördög, mint ordító oroszlán szertejár és keresi, hogy kit nyeljen el;

álljatok ellen neki, legyetek erősek a hitben, tudva, hogy a világban levő atyátokfiain ugyanazok a szenvedések telnek be.

A minden kegyelem Istene pedig, aki az ő örök dicsőségére hívott el titeket a Krisztus Jézusban, ő maga tesz majd titeket, akik rövid ideig szenvedtetek, tökéletesekké, erősekké, szilárdakká és állhatatosakká.

Övé a dicsőség és a hatalom örökkön-örökké. Ámen.

Szilvánus által, aki hű atyátokfia, mint gondolom, röviden írtam, intve és bizonyságot téve, hogy az az Istennek igaz kegyelme, amelyben állotok. —

Köszönt titeket a veletek együtt kiválasztott babiloni gyülekezet, és Márk, az én fiam.

Köszöntsétek egymást szeretet csókjával. Békesség mindnyájatoknak, akik Krisztusban vagytok.

Simon Péter, Jézus Krisztus szolgája és apostola, azoknak, akik velünk egyenlő drága hitet nyertek, a mi Istenünknek és megtartónknak, Jézus Krisztusnak igazságában:

kegyelem és békesség adassék nektek bőségesen, az Istennek és a mi Urunknak, Jézusnak megismerésében.

Az ő isteni hatalma mindennel megajándékozott minket, ami az életre és kegyességre való, Annak megismerése által, aki minket a saját dicsőségével és erejével elhívott,

amelyek által ama becses és igen nagy ígéretekkel ajándékozott meg minket, hogy ezek által isteni természet részeseivé legyetek, kimenekülve a romlottságból, amely a bűnös vágy által uralkodik e világon.

Ugyanazért pedig ti is teljes igyekezettel arra törekedjetek, hogy hitetekben mutassátok meg az erényt, az erényben az ismeretet,

az ismeretben az önmegtartóztatást, az önmegtartóztatásban az állhatatosságot, az állhatatosságban a kegyességet,

a kegyességben az atyafiakhoz hajló szívet, az atyafiakhoz hajló szívben a szeretetet.

Mert ha ezek megvannak és gyarapodnak bennetek, sem resteknek, sem gyümölcsteleneknek nem bizonyultok a mi Urunk Jézus Krisztus megismerésére.

Mert akiben ezek nincsenek meg, az vak, rövidlátó és megfeledkezik régi bűneiből való megtisztulásáról.

Ennél fogva, atyámfiai, igyekezzetek a ti elhivatástokat és kiválasztatástokat minél inkább erőssé tenni, mert ha ezeket cselekszitek, soha meg nem botlotok.

így ugyanis bőséggel elnyeritek majd a mi Urunknak és megtartónknak, a Jézus Krisztusnak örök országába való bemenetelt.

Ezért mindenkor emlékeztetni foglak titeket ezekre, noha tudjátok ezeket és szilárdan álltok az igazság birtokában.

Helyesnek tartom pedig, amíg a testem sátorában vagyok, hogy emlékeztetés által felébresszelek titeket,

mint aki tudom, hogy hamar leteszem testem sátorát, amint a mi Urunk Jézus Krisztus is kijelentette nekem.

Igyekezem pedig, hogy ti holtom után is mindenkor megemlékezhessetek ezekről.

Mert nem kieszelt meséket követve ismertettük meg veletek a mi Urunk Jézus Krisztus hatalmát és eljövetelét, hanem mint akik szemünkkel láttuk az ő isteni fenségét.

Mert mikor az Atya Istentől tisztességet és dicsőséget nyert és hozzá a fenséges dicsőségnek ilyen szózata jutott el: Ez az én szeretett Fiam, akiben én gyönyörködöm —

mi hallottuk ezt az égből jövő szózatot, amikor együtt voltunk vele a szent hegyen, —

és így annál bizonyosabb nálunk a prófétai beszéd, amelyre jól teszitek, ha figyeltek, mint sötét helyen világító szövétnekre, míg felvirrad a nappal és a hajnalcsillag felkel szívetekben.

Gondoljátok meg mindenek előtt, hogy az írásnak egyetlen próféciája sem oldható meg a magunk magyarázatával,

mert sohasem ember akaratából származott a prófétai szó, hanem a Szentlélektől indíttatva szóltak az Isten szent emberei.

Támadtak azonban hamis próféták is a nép között, amint ti köztetek is lesznek hamis tanítók, akik veszedelmes eretnekségeket fognak becsempészni és az Urat, aki megváltotta őket, megtagadják, önmagukra pedig hirtelen való veszedelmet hoznak.

És sokan fogják követni az ő kicsapongásaikat, akik miatt az igazság útját káromolni fogják.

És kapzsiságukban koholt beszédekkel kizsákmányolnak majd titeket. Azok elítéltetése régtől fogva készen van és romlásuk nem szunnyad.

Mert ha nem kedvezett az Isten a bűnbe esett angyaloknak, hanem a mélységbe taszítva, a sötétség láncaira adta őket, hogy őriztessenek az ítéletre;

és ha a régi világnak sem kedvezett, hanem csak Noét, az igazság hirdetőjét őrizte meg nyolcadmagával, miközben özönvízzel borította el az istentelenek világát;

és ha Sodorna és Gomora városát elhamvasztotta, vég romlásra kárhoztatta és például állította ásóknak, akik majd istentelenek lesznek,

és ha megszabadította az igaz Lótot, aki az istentelenek kicsapongó viselkedése miatt szenvedett —

mert az az igaz ember, amikor közöttük lakott, gonosz cselekedeteket látva és hallva, napról-napra gyötörte az ő igaz lelkét: —

akkor meg tudja szabadítani az Úr a kegyeseket is a kísértésekből, a gonoszokat pedig meg tudja őrizni az ítélet napjára büntetés végett,

főképen pedig azokat, akik tisztátalan kívánsággal test szerint élnek és az Úrnak a tekintélyét megvetik. Vakmerők, elbizakodottak, akik nem rettennek vissza attól, hogy a mennyei hatalmasságokat káromolják,

holott még a náluk hatalmasabb angyalok sem szólnak azok ellen az Úr előtt káromló ítéletet.

De ezek káromolják, amit nem ismernek, és éppen úgy el fognak pusztulni romlottságuk miatt, mint az oktalan állatok, amelyek a természettől csak azért vannak, hogy megfogják és levágják őket.

Ezek elszenvedik gonoszságuk büntetését, mint akik gyönyörűségnek tartják a nappali dobzódást; szennyfoltok és undokságok, akik kéjelegnek az ő csalárdságukban, mikor együttlakmároznak veletek;

akiknek szeme telve van paráznasággal, a bűnben telhetetlenek; megtévesztik az állhatatlan lelkeket, szívük gyakorlott a kapzsiságban, átok gyermekei.

Ezek az egyenes utat elhagyták, eltévelyedtek és követték Bálámnak, Beor fiának útját, aki a gonoszság jutalmát kedvelte.

De vétkéért méltán lakolt: mert egy igavonó néma állat emberi szóval akadályozta meg a próféta esztelenségét.

Ezek víztelen források, széltől hányt ködfelhők, akiknek a sötétség homálya lesz osztályrészük.

Mert nagyhangú, semmit mondó szavakat szólva, testi kívánságukkal, bujálkodásukkal elcsábítják azokat, akik még alig szakadtak el a tévelygésben élőktől,

és szabadságot ígérnek nekik, holott ők maguk a romlottság szolgái; mert ami erőt vesz az emberen, annak a rabjává lett.

Mert ha az Úrnak, a megtartó Jézus Krisztusnak megismerése által a világ förtelmeit elkerülik ugyan, de azokba ismét belekeverednek és legyőzetnek, az utolsó állapotuk rosszabb lesz az elsőnél.

Mert jobb volna rájuk nézve, ha meg sem ismerték volna az igazság útját, mint hogy azt megismerve, elpártoljanak a nekik adott szent parancsolattól.

De betelt rajtuk az igaz példabeszéd: Visszatért az eb a maga okádására! és: A megfürdött disznó sárban hempereg

Ez már a második levelem hozzátok, szeretteim; ezekkel emlékeztetés által a ti tiszta gondolkozásotokat fel akarom ébreszteni,

hogy megemlékezzetek a szent prófétáknak előre megmondott beszédeiről és az Úrnak és Megtartónak a ti apostolaitok által közölt parancsolatáról.

Gondoljátok meg mindenek előtt azt, hogy az utolsó időben csúfolódók támadnak csúfolódással, akik saját kívánságaik szerint járnak,

és azt mondják: Hol van az ő eljövetelének ígéretei Mert amióta az atyák elhunytak, minden azonmódon marad, mint volt a teremtés kezdetétől fogva.

Mert szándékosan megfeledkeznek arról, hogy az egek régtől fogva voltak, és a föld is, amely vízből és víz által állott elő az Isten szavára,

amely által az akkori világ vízözönnel elborítva elveszett.

A mostani egek pedig és a föld, ugyanez által a szó által kíméltettek meg, és tűznek tartatnak fenn, az ítéletnek és az istentelen emberek pusztulásának napjára.

Ezt az egyet azonban ne felejtsétek el, szeretteim, hogy egy nap az Úrnál olyan, mint ezer esztendő, és ezer esztendő, mint egy nap.

Nem halogatja az Úr az ígéretet, amint némelyek halogatásnak tartják, hanem hosszútűrő irántatok, és nem akarja, hogy némelyek elvesszenek, hanem hogy mindenki találja meg a megtérés útját.

Az Úr napja pedig úgy jön majd el, mint a tolvaj, amikor az egek ropogva elmúlnak, az elemek pedig a hőségtől felbomlanak és a föld és a rajta levő emberi alkotások többé nem találhatók.

Mivel azért mindezek felbomlanak, mennyivel inkább kell szent életben és kegyességben járnotok nektek,

akik várjátok és sóvárogjátok az Isten napjának eljövetelét, amelyért az egek tűzbe borulva felbomlanak és az elemek égve megolvadnak?!

De új eget és új földet várunk az ő ígérete szerint, amelyekben igazság lakozik.

Azért szeretteim, ezeket várva, igyekezzetek, hogy szeplő és hiba nélkül valóknak találtassatok, békességben.

És a mi Urunknak hosszútűrését üdvösségnek tartsátok, amint a mi szeretett atyánkfia, Pál is írta nektek a neki adott bölcsesség szerint

szinte minden levelében is, amikor ezekről beszél azokban. Ezekben vannak némely nehezen érthető részek, amelyeket a tudatlanok és állhatatlanok elcsűrnek-csavarnak, mint egyéb írásokat is, a maguk vesztére.

Ti tehát szeretteim, mivel ezt előre tudjátok, őrizkedjetek, hogy elsodortatva az istentelenek tévelygései által, saját erősségetekből ki ne essetek;

hanem növekedjetek a kegyelemben és a mi Urunknak és megtartó Jézus Krisztusunknak megismerésében. Neki legyen dicsőség mind most, mind az örökkévalóság napjáig!

Ami kezdettől fogva volt, amit hallottunk, amit szemünkkel láttunk, amit szemléltünk és kezünkkel tapintottunk: az élet igéjéről;

— és az élet megjelent, és láttuk és tanúbizonyságot teszünk róla és hirdetjük nektek az örök életet, amely az Atyánál volt és megjelent nekünk; —

amit láttunk és hallottunk, azt hirdetjük nektek, hogy nektek is közösségetek legyen velünk. A mi közösségünk pedig az Atyával és az ő Fiával, a Jézus Krisztussal van.

És ezeket azért írjuk nektek, hogy örömünk teljes legyen.

Ez pedig az az üzenet, amelyet tőle hallottunk és hirdetünk nektek, hogy az Isten világosság és nincsen őbenne semmi sötétség.

Ha azt mondjuk, hogy közösségünk van vele, és sötétségben járunk, hazudunk és nem cselekesszük az igazságot.

Ha pedig a világosságban járunk, amint ő maga világosságban van, közösségünk van egymással és Jézusnak, az ő Fiának vére megtisztít minket minden bűntől.

Ha azt mondjuk, hogy nincsen bűn bennünk, magunkat csaljuk meg és nincs bennünk az igazság.

Ha megvalljuk bűneinket, hű és igaz ő, hogy megbocsássa bűneinket és megtisztítson minket minden gonoszságtól.

Ha azt mondjuk, hogy nem vétkeztünk, hazuggá tesszük őt és az ő igéje nincsen bennünk.

Fiacskáim, ezeket azért írom nektek, hogy ne vétkezzetek. És ha valaki vétkezik, van Szószólónk az Atyánál, az igaz Jézus Krisztus.

És ő engesztelés a mi bűneinkért, de nemcsak a mieinkért, hanem az egész világ bűneiért is.

És arról tudjuk meg, hogy megismertük őt, ha az ő parancsolatait megtartjuk.

Aki ezt mondja: megismertem őt, és az ő parancsolatait nem tartja meg, az hazug és abban nincsen meg az igazság. (A 4. versben egyes kéziratokban az örömünk szó helyett örömetek szó olvasható.)

Aki pedig megtartja az ő beszédét, abban igazán teljessé lett az Isten szeretete. Ebből tudjuk meg, hogy őbenne vagyunk.

Aki azt mondja, hogy őbenne marad annak úgy kell élnie, amint ő élt.

Szeretteim, nem új parancsolatot írok nektek, hanem régi parancsolatot, amely kezdettől fogva előttetek volt: a régi parancsolat az ige, amelyet hallottatok.

Viszont új parancsolatot írok nektek; és ez igaz őbenne és tibennetek, mert a sötétség szűnni kezd és az igazi világosság már fénylik.

Aki azt mondja, hogy a világosságban van és gyűlöli atyjafiát az még mindig a sötétségben van.

Aki szereti az ő atyjafiát, a világosságban marad és nincs benne botránkoztató.

Aki pedig gyűlöli az ő atyjafiát, sötétségben van és sötétségben jár, és nem tudja hová megy, mert a sötétség megvakította az ő szemét.

Írok nektek, fiacskáim, mert bűneitek megbocsáttattak az ő nevéért.

írok nektek, atyák, mert megismertétek azt, aki kezdettől fogva van. írok nektek, ifjak, mert legyőztétek a gonoszt.

Írtam nektek, gyermekek, mert megismertétek az Atyát. Írtam nektek, atyák, mert megismertétek azt, aki kezdettől fogva van. Írtam nektek ifjak, mert erősek vagytok és az Isten igéje megmarad bennetek és legyőztétek a gonoszt.

Ne szeressétek a világot, se azokat, amik a világban vannak. Ha valaki a világot szereti, nincs abban szeretet az Atya iránt.

Mert mindaz, ami a világban van, a test kívánsága és a szemek kívánsága és a vagyonnal való kérkedés, nem az Atyától van, hanem a világból.

És a világ elmúlik, és annak kívánsága is; de aki az Isten akaratát cselekszi, megmarad örökké.

Gyermekeim, itt az utolsó óra; és amint hallottátok, hogy az antikrisztus jön, már most is sok antikrisztus támadt; ebből tudjuk, hogy itt az utolsó óra.

Közülünk váltak ki, de nem közülünk valók voltak, mert ha közülünk valók lettek volna, velünk maradtak volna. De nyilván valóvá kellett lenni felőlük, hogy nem mindnyájan közülünk valók.

Ti pedig felkenettetek a Szenttől, és mindent tudtok.

Nem azért írtam nektek, mivel nem ismeritek az igazságot, hanem mivel ismeritek azt, és mivel tudjátok, hogy semmiféle hazugság sem származik az igazságból.

Ki a hazug, ha nem az, aki tagadja, hogy Jézus a Krisztusi Ez az antikrisztus, aki tagadja az Atyát és a Fiút.

Aki tagadja a Fiút, az Atyát sem mondhatja magáénak. Aki vallja a Fiút, azé az Atya is.

Amit kezdettől fogva hallottatok, az maradjon meg bennetek. Ha megmarad bennetek az, amit kezdettől fogva hallottatok, ti is megmaradtok a Fiúban és az Atyában.

És az az ígéret, amelyet ő ígért nekünk: az örök élet.

Ezeket írtam nektek azok felől, akik megtévesztenek titeket.

És ami titeket illet, az a kenet, amelyet tőle vettetek, megmarad bennetek, és nincs rá szükségetek, hogy valaki tanítson titeket. Hanem amint a tőle nyert kenet mindenre megtanít titeket, úgy igaz is az és nem hazugság; és amint megtanított titeket, úgy maradjatok őbenne.

És most, fiacskáim, maradjatok őbenne, hogy mikor megjelenik, legyen bizodalmunk és meg ne szégyenüljünk előtte az ő eljövetelekor.

Ha tudjátok, hogy ő igazságos, ismerjétek meg azt is, hogy aki az igazságot cselekszi, az mind tőle született.

Lássátok, milyen nagy szeretettel volt hozzánk az Atya, hogy Isten gyermekeinek neveztetünk és azok is vagyunk. A világ azért nem ismer minket, mert nem ismerte meg őt.

Szeretteim, most Isten gyermekei vagyunk, és még nem lett nyilvánvalóvá, hogy mivé leszünk. De tudjuk, hogy ha nyilvánvalóvá lesz, hasonlókká leszünk őhozzá; mert meg fogjuk őt látni úgy, amint van.

És mindenki, akiben megvan ez az ő iránta való reménység, megtisztítja magát, amint Ő is tiszta.

Mindenki, aki a bűnt cselekszi, az Isten törvényét is megszegi; a bűn pedig a törvény megszegése.

És tudjátok, hogy ő azért jelent meg, hogy a bűnöket elvegye; és őbenne nincsen bűn.

Senki sem vétkezik, aki őbenne marad, aki pedig vétkezik, nem látta őt, sem meg nem ismerte őt.

Fiacskáim, senki se tévesszen meg titeket. Aki az igazságot cselekszi, igaz, aminthogy Ő is igaz.

Aki a bűnt cselekszi, az ördögtől van, mert az ördög kezdettől fogva vétkezik. Azért jelent meg az Isten Fia, hogy az ördög munkáit lerontsa.

Senki sem cselekszik bűnt, aki az Istentől született, mert az ő Lelke benne marad; és nem cselekedhetik bűnt, mivel Istentől született.

Erről ismerhetők meg az Isten gyermekei és az ördög gyermekei: aki nem cselekszik igazságot, nem Istentől való, és az sem, aki nem szereti az ő atyjafiát.

Mert ez az üzenet, amelyet kezdettől fogva hallottatok, hogy szeressük egymást;

nem úgy, mint Kain, aki a gonosztól volt és meggyilkolta testvérét. És miért gyilkolta meg? Mivel az ő cselekedetei gonoszak voltak, testvére cselekedetei pedig igazak.

Ne csodálkozzatok, atyámfiai, hogy gyűlöl titeket a világ!

Mi tudjuk, hogy átmentünk a halálból az életbe, mert szeretjük a mi atyánkfiait; aki nem szereti az atyjafiát, a halálban marad.

Aki gyűlöli az atyjafiát, mind gyilkos az, és ti tudjátok, hogy egy gyilkosnak sincs benne megmaradó örök élete.

Arról ismertük meg a szeretetet, hogy ő az életét adta érettünk: mi is kötelesek vagyunk életünket adni atyánkfiaiért.

Akinek pedig világi javai vannak és látja, hogy az atyjafia szűkölködik, és bezárja előtte az ő szívét, hogyan marad meg abban az Isten szeretete!

Fiacskáim, ne szóval szeressünk, se nyelvvel, hanem cselekedettel és igazsággal.

Erről ismerjük meg, hogy az igazságból valók vagyunk, és így nyugtatjuk meg előtte szívünket,

hogyha szívünk elítél minket, nagyobb az Isten a mi szívünknél és mindent tud.

Szeretteim, ha nem ítél el minket' a szívünk, bizodalmunk van az Istenhez;

és akármit kérjünk, megnyerjük tőle, mivel megtartjuk a parancsolatait és azokat cselekesszük, amik kedvesek ő előtte.

Ez pedig az ő parancsolata, hogy higgyünk az ő Fiának, a Jézus Krisztusnak nevében és szeressük egymást, amint megparancsolta nekünk.

És aki az ő parancsolatait megtartja, az őbenne marad és ő is abban. És erről ismerjük meg, hogy ő bennünk marad: a Lélekről, akit nekünk adott

Szeretteim, ne higgyetek minden léleknek, hanem vizsgáljátok meg a lelkeket, vajjon Istentől vannak-e; mert sok hamis próféta ment szerte a világba.

Erről ismeritek meg az Isten Lelkét: minden lélek az Istentől van, amely vallja, hogy Jézus Krisztus testben jött el;

viszont amely lélek nem vallja Jézust, nincs az Istentől. És ez az antikrisztus lelke, amelyről hallottátok, hogy eljön, és már a világban is van.

Ti, fiacskáim, az Istentől valók vagytok és legyőztétek őket, mert nagyobb az, aki bennetek van, mint aki a világban van.

Azok a világból valók; azért a világ szerint beszélnek, és a világ hallgat rájuk.

Mi az Istentől valók vagyunk: aki ismeri az Istent, hallgat ránk. Aki nincs Istentől, nem hallgat ránk. Erről ismerjük meg az igazság Lelkét és a tévelygés lelkét.

Szeretteim, szeressük egymást: mert a szeretet Istentől van; és mindenki, aki szeret, az Istentől született és ismeri az Istent.

Aki nem szeret, nem ismerte meg az Istent, mert az Isten szeretet.

Ebben nyilvánult meg az Istennek hozzánk való szeretete, hogy az ő egyszülött Fiát elküldötte Isten a világba, hogy éljünk ő általa.

Ebben van a szeretet, nem hogy mi szerettük az Istent, hanem hogy ő szeretett minket és elküldte az ő Fiát engesztelésül a mi bűneinkért.

Szeretteim, ha így szeretett minket az Isten, nekünk is szeretnünk kell egymást.

Az Istent soha senki nem látta; ha szeretjük egymást, az Isten bennünk marad és az ő szeretete teljessé lett bennünk.

Erről ismerjük meg, hogy benne maradunk és ő bennünk, mert a maga Lelkéből adott nekünk.

És mi láttuk és bizonyságot teszünk, hogy az Atya elküldötte a Fiút a világ Üdvözítőjéül.

Aki vallja, hogy Jézus az Isten Fia, abban megmarad az Isten és ő is az Istenben.

És mi megismertük és elhittük az Istennek hozzánk való szeretetét. Az Isten szeretet; és aki a szeretetben marad, az istenben marad és az Isten őbenne marad.

Azzal lett teljessé a szeretet közöttünk, hogy bizodalmunk van az ítélet napjához, mert amint ő van, úgy vagyunk mi is e világban.

A szeretetben nincsen félelem; sőt a tökéletes szeretet kiűzi a félelmet, mert a félelem gyötrelemmel jár: aki pedig fél, nem tökéletes a szeretetben.

Szeressük őt; mert ő előbb szeretett minket!

Ha azt mondja valaki: Szeretem az Istent, és gyűlöli az atyjafiát, hazug az, mert aki nem szereti az atyjafiát, akit látott,nem szeretheti az Istent, akit nem látott.

Ezt a parancsolatot is vettük tőle, hogy aki szereti az Istent, szeresse a maga atyjafiát is.

Mindenki, aki hiszi, hogy Jézus a Krisztus, istentől született; és mindenki, aki szereti a szülőt, azt is szereti, aki attól született.

Erről ismerjük meg, hogy szeretjük az Isten gyermekeit, ha szeretjük az Istent és az ő parancsolatait megtartjuk.

Mert az az Isten iránt való szeretet, hogy megtartjuk az ő parancsolatait; az ő parancsolatai pedig nem nehezek.

Mert mindaz, ami az Istentől született, legyőzi a világot; és ez az a győzelem, amely legyőzte a világot: a mi hitünk.

Ki az, aki legyőzi a világot, ha nem az, aki hiszi, hogy Jézus az Isten Fia!

Ez az, aki víz és vér által jött: Jézus Krisztus; nemcsak a víznek, hanem a víznek és a vérnek a jegyében is. És a Lélek az, aki bizonyságot tesz, mert a Lélek az igazság.

Mert hárman tesznek bizonyságot: (A 7. és 8. vers néhány (főleg latin) kéziratban így hangzik: Mert hárman tesznek bizonyságot a mennyben: az Atya, az Ige és a Szentlélek és ez a három egy. És hárman tesznek bizonyságot a földön: a Lélek, a víz és a vér: és ez a három megegyezik.)

a Lélek, a víz és a vér: és ez a három megegyezik.

Ha elfogadjuk az emberek bizonyságtételét, az Isten bizonyságtétele nagyobb. Mert ez az Isten bizonyságtétele, hogy bizonyságot tett az ő Fiáról.

Aki hisz az Isten Fiában, annak bizonyságtétele van Ő általa. Aki nem hisz az Istennek, az hazuggá tette őt, mert nem hitt abban a bizonyságtételben, amellyel bizonyságot tett Isten az ő Fiáról.

És ez az a bizonyságtétel, hogy örök életet adott nekünk az Isten és ez az élet az ő Fiában van.

Akié a Fiú, azé az élet; akinél nincs az Isten Fia, annak élete nincsen.

Ezeket azért írtam nektek, akik hisztek az Isten Fiának nevében, hogy. megtudjátok, hogy örök életetek van. (A 13. vers végén egyes kéziratokban még ez olvasható: és higgyetek az Isten Fiának nevében.)

És ez az a bizodalom, amellyel őhozzá vagyunk, hogy ha kérünk valamit az ő akarata szerint, meghallgat minket;

és ha tudjuk, hogy meghallgat minket, akármit kérünk, tudjuk, hogy már teljesítette kéréseinket, amelyekkel hozzá fordultunk.

Ha valaki látja, hogy atyjafia vétkezik — nem halálos bűnnel — könyörögjön és Isten életet ad annak: azoknak, akik nem halálos bűnnel vétkeznek. Van halálos bűn. Nem az ilyenekért mondom, hogy könyörögjön.

Minden igazságtalanság bűn; de van olyan bűn is, amely nem halálos.

Tudjuk, hogy mindenki, aki Istentől született, nem vétkezik, hanem Ő, aki az Istentől született, megőrzi azt és a gonosz nem ér ahhoz.

Tudjuk, hogy mi az Istentől vagyunk, és az egész világ a gonoszság hatalmában vesztegel.

Tudjuk azt is, hogy az Isten Fia eljött és értelmet adott nekünk arra, hogy megismerjük azt, aki igaz és hogy mi az igazban, az ő Fiában, a Jézus Krisztusban vagyunk. Ez az igaz Isten és az örök élet.

Fiacskáim, Oltalmazzátok meg magatokat a bálványoktól!

A presbiter a kiválasztott Asszonynak és az ő gyermekeinek, akiket én igazán szeretek — és nemcsak én, hanem mindenki, aki megismerte az igazságot, —

az igazságért, amely megmarad bennünk és velünk lesz mindörökké:

kegyelem, irgalom, békesség legyen velünk az Atya Istentől és az Úr Jézus Krisztustól, az Atyának Fiától, igazságban és szeretetben.

Nagyon örültem, hogy olyanokat találtam gyermekeid között, akik igazságban járnak úgy, ahogy az Atya parancsolta.

És most kérlek téged, Asszonyom, nem mintha új parancsolatot írnék neked, hanem azt, amelyet kezdettől fogva vettünk, hogy szeressük egymást!

És ez a szeretet, hogy járjunk az ő parancsolatai szerint. Ez a parancsolat, amint kezdettől fogva hallottátok, hogy abban járjatok.

Mert sok hitető jött a világra, akik nem vallják, hogy Jézus Krisztus testben jött el. Ez a hitető és az antikrisztus.

Vigyázzatok magatokra hogy el ne veszítsétek munkánk gyümölcsét, hanem teljes jutalmat nyerjetek.

Mindannak, aki nem marad meg a Krisztus tanításában, hanem azon túlmegy, nincs Istene. Aki megmarad a tanításban, mind az Atya, mind a Fiú az övé.

Ha valaki hozzátok megy és ezt a tanítást nem viszi közétek, ne fogadjátok be házatokba és ne köszöntsétek,

mert aki köszönti, részes az ő gonosz cselekedeteiben.

Sok írnivalóm volna ugyan nektek, de nem akartam papiroson és tintával írni, remélem azonban, hogy eljutok hozzátok és szemtől-szembe beszélhetünk, hogy a mi örömünk teljes legyen.

Köszöntenek téged a te kiválasztott nőtestvéred gyermekei.

A presbiter a szeretett Gájusnak, akit én igazán szeretek.

Szeretett atyámfia, imádkozom, hogy mindenben jól legyen dolgod és légy jó egészségben, amint a te lelkednek jól van dolga.

Mert nagyon örültem, amikor atyafiak jöttek és bizonyságot tettek a te igazságodról úgy, amint te az igazságban jársz.

Nincs annál nagyobb örömöm, mint amikor azt hallom, hogy az én gyermekeim az igazságban járnak.

Szeretett atyámfia, hűségesen cselekszel mindenben, amit az atyafiakért, mégpedig az idegenekért teszel,

akik bizonyságot tettek a te szeretetedről a gyülekezet előtt. Jól teszed, ha ezeket Istenhez méltóan bocsátod útjukra.

Mert az ő nevéért mentek ki, semmit sem fogadva el a pogányoktól.

Nekünk azért be kell fogadnunk az ilyeneket, hogy munkatársaikká lehessünk az igazságban.

Írtam a gyülekezetnek; de Diotrefes, aki elsőséget kíván köztük, nem hallgat reánk.

Ezért ha odamegyek, majd megemlékezem dolgairól, amelyeket cselekszik, gonosz szavakkal fecsegve ellenünk, sőt ezzel sem éri be, hanem maga sem fogadja be az atyafiakat és akik ezt akarnák, azokat is akadályozza és a gyülekezetből kiveti.

Szeretett atyámfia, ne a rosszat kövesd, hanem a jót. Aki a jót cselekszi, Istentől van; aki pedig rosszat cselekszik, nem látta az Istent.

Demeter mellett mindenki bizonyságot tett, maga az igazság is; sőt mi is bizonyságot teszünk és tudjátok, hogy a mi bizonyság tételünk igaz.

Sok írnivalóm volna, de nem akarok tintával és tollal írni neked,

remélem azonban, hogy hamarosan meglátlak és szemtől-szembe beszélhetünk. (15) Békesség neked! Köszöntenek barátaid. Köszöntsd barátainkat név szerint.

Júdás, Jézus Krisztus szolgája, Jakabnak pedig testvére, az elhívottaknak, akiket az Atya Isten szeretett és a Jézus Krisztus megtartott:

irgalom, békesség és szeretet adassék nektek bőségesen!

Szeretteim, mikor teljes igyekezettel azon voltam, hogy írjak nektek közös üdvösségünk felől, kénytelen voltam nektek írni és titeket inteni, hogy tusakodjatok a hitért, amely a szenteknek egyszer s mindenkorra adatott.

Mert belopództak bizonyos emberek, akik régtől fogva előre feljegyeztettek erre az ítéletre: istentelenek, akik a mi Istenünk kegyelmével visszaélve, bujálkodnak és az egyedüli Urat, Istent és a mi Urunk Jézus Krisztust megtagadják.

Emlékeztetni akarlak pedig titeket, jóllehet mindezeket egyszer s mindenkorra tudjátok, hogy amikor az Úr a népet Egyiptom földjéről kiszabadította, utóbb azokat, akik nem hittek, elpusztította;

és az angyalokat is, akik nem őrizték meg eredeti méltóságukat, hanem elhagyták lakóhelyüket, a nagy napon végbe menendő ítéletre örökkévaló bilincsekben, sötétségben tartja,

ugyanígy Sodorna és Gomora és a körülöttük levő városok is, amelyek ezekhez hasonlóan paráználkodtak és idegen test után jártak, például szolgálnak, amikor az örök tűz büntetését szenvedik.

De mindezek ellenére ezek az álmodozók is hasonlóképen beszennyezik testüket, az uralkodó hatalmat megvetik és a mennyei méltóságot káromolják.

Pedig amikor Mihály arkangyal az ördöggel vitatkozva Mózes testéért vetélkedett, nem mert arra káromló ítéletet mondani, hanem azt mondta: Dorgáljon meg téged az Úr!

Ezek pedig szidalmaznak mindent, amit nem is ismernek; amit pedig oktalan állatok módjára ösztönösen ismernek, abban elpusztulnak.

Jaj nekik! Mert Kain útján indultak el és bérért Bálám tévelygéseire adták magukat és Kóré lázadásával vesznek el.

Ezek szennyfoltok a ti szeretetvendégségeiteken, tartózkodás nélkül veletek lakmároznak, magukat hizlalják; víztelen, szelektől hányt-vetett fellegek, őszvégi gyümölcstelen, kétszer meghalt és tőből kiszaggatott fák;

tenger megvadult habjai, amelyek saját szégyenüket tajtékozzák; tévelygő csillagok, akiknek a sötétség homálya lesz osztályrészük örökre.

Ezekről is prófétált pedig Énók, aki Ádámtól fogva a hetedik volt: íme, eljött az Úr az ő sokezer szentjével,

hogy ítéletet tartson mindenek felett és megbüntesse az istenteleneket minden cselekedetükért, amelyet istentelenül elkövettek, és minden kemény beszédért, amelyet az istentelen bűnösök mondtak ő ellene,

Ezek zúgolódók, panaszkodók, akik a maguk gonosz kívánságai szerint járnak, szájuk nagyhangú szavakat mond, haszonlesésből hódolnak az embereknek.

Ti azonban, szeretteim, emlékezzetek meg azokról a beszédekről, amelyeket a mi Urunk Jézus Krisztus apostolai előre megmondtak.

Mert azt mondták nektek: Az utolsó időben csúfolódók támadnak, akik az ő gonosz kívánságaik szerint járnak.

Ezek szakadásokat idéznek elő, testiek, akikben nincsen Lélek.

Ti pedig, szeretteim, épüljetek a ti szentséges hitetekben, imádkozzatok a Szentlélek által,

tartsátok meg magatokat az Isten szeretetében, várjátok a mi Urunk Jézus Krisztusnak irgalmát az örök életre.

És ha ingadoznak egyesek, könyörüljetek rajtok,

mentsétek meg, ragadjátok ki őket a tűzből, másokon is könyörüljetek, de félelemmel, utálva még a ruhát is, amelyet testük beszennyezett.

Annak pedig, aki titeket a botlástól megőrizhet és az ő dicsősége elé állíthat feddhetetlenségben, ujjongó örömmel,

egyetlen megtartó Istenünknek, a mi Urunk Jézus Krisztus által dicsőség, nagyság, erő és hatalom öröktől fogva és most és mindörökké! Ámen.

Jézus Krisztus kinyilatkoztatása, amelyet adott neki az Isten, hogy megmutassa az ő szolgáinak mindazt, amiknek hamarosan meg kell történniök: ő pedig elküldte azt angyala által, és megjelentette szolgájának, Jánosnak,

aki bizonyságot tett az Isten beszédéről és Jézus Krisztus bizonyságtételéről, mindenről, amit látott,

Boldog, aki olvassa és akik hallgatják a prófétálás beszédeit és megtartják mindazt, ami abban megíratott; mert az idő közel.

János a hét ázsiai gyülekezetnek: Kegyelem nektek és békesség attól, aki van, aki volt és aki eljövendő, és a hét lélektől, akik az ő királyi széke előtt vannak,

és a Jézus Krisztustól, aki a hű tanú, a halottak közül elsőszülött és a föld királyainak fejedelme. Annak, aki szeret minket és megváltott bűneinkből az ő vére által,

és az Istennek és az ő Atyjának királyságává és papjaivá tett minket: annak legyen dicsőség és hatalom örökkön-örökké. Ámen.

Íme, eljön a felhőkkel és meglátja minden szem, még azok is, akik átszögezték; és siratja őt a föld minden nemzetsége. Úgy van. Ámen.

Én vagyok az Alfa és az Ómega, ezt mond ja az Úr, az Isten, aki van és aki volt és aki eljövendő, a Mindenható.

Én, János, atyátokfia és társatok a szenvedésben és királyságban és a Jézusra való állhatatos várakozásban, a Pátmos nevű szigeten voltam az Isten beszédéért és a Jézusról való bizonyságtételért.

Elragadtattam Lélekben az Úr napján és hátam mögött hatalmas hangot hallottam, mint egy trombitáét,

amely ezt mondta: Írd meg könyvbe, amit látsz, és küldd el a hét gyülekezetnek: Efezusba, Szmirnába, Pergamumba, Tiatirába, Szárdisba, Filadelfiába és Laodiceába.

És megfordultam, hogy lássam a hangot, amely velem beszélt. Amint megfordultam, hét arany gyertyatartót láttam,

és a gyertyatartók között Ember Fiához hasonlót, bokáig érő ruhába öltözve és mellén aranyövvel körülövezve,

Feje pedig és haja fehér volt, mint a hófehér gyapjú, és szeme, mint a tűzláng;

és lába hasonló volt a kemencében izzó aranyfényű érchez, hangja pedig olyan, mint sok víz zúgása.

Jobb kezében pedig hét csillag volt és szájából kétélű éles kard jött ki; és arca, mint a nap, mikor fénylik erejében.

És mikor láttam, úgy estem lábához, mint egy halott. Ő pedig jobbját rámtéve, így szólt: Ne félj; én vagyok az Első és az Utolsó,

és az Élő, pedig halott voltam, és íme élek örökkön-örökké, és nálam vannak a halálnak és a pokolnak kulcsai.

Írd meg tehát mindazt, amit látsz, és ami van és aminek ezután kell történnie,

annak a hét csillagnak a titkát, amelyet jobb kezemben láttál, és a hét arany gyertyatartót: a hét csillag a hét gyülekezet angyala és a hét gyertyatartó a hét gyülekezet.

Az efezusi gyülekezet angyalának írd meg: Ezt mondja az, aki jobb kezében tartja a hét csillagot, aki a hét arany gyertyatartó között jár:

Tudom a te cselekedeteidet, fáradozásodat és állhatatosságodat és hogy a gonoszokat nem szenvedheted, sőt próbára tetted azokat, akik apostoloknak mondják magukat, holott nem azok, és hazugoknak találtad őket.

És állhatatos vagy, terhet hordoztál az én nevemért és nem fáradtál el.

De azért van panaszom ellened: hogy első szeretetedet elhagytad.

Emlékezzél meg azért, honnét estél le! Térj meg és azokat cselekedd, amiket először cselekedtél; mert ha nem, eljövök hozzád és gyertyatartódat kimozdítom helyéből, ha meg nem térsz.

De az megvan benned, hogy gyűlölöd a nikolaiták cselekedeteit, amelyeket én is gyűlölök.

Akinek van füle, hallja meg, mit mond a Lélek a gyülekezeteknek! Annak, aki győz, enni adok az élet fájáról, amely az Isten paradicsomában van.

A szmirnai gyülekezet angyalának írd meg: Ezt mondja az Első és az Utolsó, aki halott volt és életre kelt:

Tudom a te nyomorúságodat és szegénységedet (de gazdag vagy) és azoknak káromlását, akik zsidóknak állítják magukat, holott nem azok, hanem a Sátán zsinagógája.

Semmit ne félj azoktól, amiket el kell szenvedned. Íme, a Sátán közületek néhányat börtönbe fog vetni, hogy megpróbáltassatok; és tíz napig tartó nyomorúságtok lesz. Légy hű mindhalálig, és neked adom az élet koronáját.

Akinek füle van, hallja meg, mit mond a Lélek a gyülekezeteknek! Aki győz, annak nem árt a második halál.

A pergamumi gyülekezet angyalának írd meg: Ezt mondja az, akinél a kétélű éles kard van:

Tudom, hol lakol: ahol a Sátán trónja van. És ragaszkodol nevemhez és a belém vetett hitet nem tagadtad meg Antipásnak, az én hű tanúmnak napjaiban sem, akit megöltek nálatok, ahol a Sátán lakik.

De van valami kevés panaszom ellened, mert vannak nálad olyanok, akik Bálám tanítását követik, ki Bálákot arra tanította, hogy tőrt vessen Izrael fiai elé, hogy egyenek a bálványáldozatokból és paráználkodjanak.

Így vannak nálad is olyanok, akik szintén a nikolaiták tanítását követik.

Térj meg azért; ha pedig nem, hamarosan ellened megyek és vívok azok ellen szájamnak kardjával.

Akinek van füle, hallja meg, mit mond a Lélek a gyülekezeteknek! Annak, aki győz, enni adok az elrejtett mannából, és adok neki fehér kövecskét és a kövecskén új írott nevet, amelyet senki sem tud, csak az, aki kapja.

A tiatirai gyülekezet angyalának írd meg: Ezt mondja az Isten Fia, akinek szeme olyan, mint a tűzláng, és lába hasonló az aranyfényű érchez:

Tudom a te cselekedeteidet, szeretetedet, hitedet, szolgálatodat és állhatatosságodat, és hogy az utóbbi cselekedeteid többet érnek az elsőknél.

De azért van panaszom ellened, mert eltűröd azt az asszonyt, Jezabelt, aki magát prófétának mondja, és tanít és arra csábítja az én szolgáimat, hogy paráználkodjanak és egyenek a bálványáldozatokból.

És én adtam neki időt, hogy megtérjen, de ő nem akar megtérni paráznaságából.

Íme, betegágyba vetem őt, és nagy nyomorúságba azokat, akik vele paráználkodnak, ha meg nem térnek cselekedeteikből.

Gyermekeit is halállal ölöm meg. És megtudják a gyülekezetek mind, hogy én vagyok a vesék és szívek vizsgálója és mindegyikőtöknek megfizetek a ti cselekedeteitek szerint.

Nektek pedig, a többi tiatirabelinek, azoknak, akik nem vallják ezt a tanítást és akik, mint mondják, nem ismerték meg a Sátán mélységeit, ezt mondom: Nem vetek rátok más terhet,

hanem azt, ami nálatok van, tartsátok meg, amíg eljövök.

És annak, aki győz és mindvégig cselekszi az én cselekedeteimet, hatalmat adok majd a pogányokon,

és vasvesszővel pásztorolja őket, ahogy a cserépedényeket széttörik; amint én is vettem az én Atyámtól.

És neki adom a hajnalcsillagot,

Akinek van füle, hallja meg, mit mond a Lélek a gyülekezeteknek!

A szárdisi gyülekezet angyalának írd meg: Ezt mondja az, akinél az Istennek hét lelke van és a hét csillag: Tudom a te cselekedeteidet, hogy az a neved, hogy élsz, pedig halott vagy.

Légy éber és erősítsd meg a többieket, akik halófélben vannak; mert nem találtam teljeseknek a te cselekedeteidet az én Istenem előtt.

Emlékezzél meg azért, hogyan vetted és hallottad; és tartsd meg és térj meg. Ha tehát nem leszel éber, elmegyek hozzád, mint a tolvaj, és nem tudod, mely órában megyek el hozzád.

De vannak néhányan Szárdisban: azok, akik nem szennyezték be ruhájukat és fehér ruhában fognak járni velem, mivel méltók rá.

Aki győz, az fehér ruhába öltözik, és annak nevét nem törlöm ki az élet könyvéből, és vallást teszek az ő nevéről az én Atyám előtt és az ő angyalai előtt.

Akinek van füle, hallja meg, mit mond a Lélek a gyülekezeteknek!

A filadelfiai gyülekezet angyalának is írd meg: Ezt mondja a Szent, az Igaz, akinél a Dávid kulcsa van, aki amit kinyit, senki be nem zárja, és amit bezár, senki ki nem nyitja:

Tudom a te cselekedeteidet, íme nyitott ajtót adtam eléd, amelyet senki be nem zárhat; mert bár kevés erőd van, mégis megtartottad az én beszédemet és nem tagadtad meg az én nevemet.

íme, én adok neked a Sátán zsinagógájából, azokból, akik zsidóknak mondják magukat, de nem azok, hanem hazudnak, íme, azt cselekszem, hogy eljöjjenek és leboruljanak lábad előtt és megtudják, hogy én szerettelek téged.

Mivel megtartottad állhatatosságra intő beszédemet, én is megtartalak téged a megpróbáltatás órájában, amely jön az egész világra, hogy megpróbálja a földön lakókat,

Hamarosan eljövök. Tartsd meg, amid van, hogy senki el ne vegye a te koronádat.

Aki győz, azt oszloppá teszem az én Istenem templomában, és többé onnan ki nem jön; és felírom rá az én Istenem nevét és az én Istenem városának, az új Jeruzsálemnek nevét, amely az égből száll alá az én Istenemtől, és az én új nevemet.

Akinek van füle, hallja meg, mit mond a Lélek a gyülekezeteknek!

A laodiceai gyülekezet angyalának írd meg: Ezt mondja az Ámen, a hű és igaz tanú, az Isten teremtésének kezdete:

Tudom a te cselekedeteidet, hogy sem hideg nem vagy, sem forró. Bár hideg volnál vagy forró!

Így mivel langymeleg vagy, sem hideg, sem forró: kiköplek a számból.

Mivel ezt mondod: Gazdag vagyok, és meggazdagodtam, és semmire nincs szükségem, és nem tudod, hogy te nyomorult, szánalomraméltó, szegény, vak és mezítelen vagy:

azt tanácsolom azért neked, végy tőlem tűzben megpróbált aranyat, hogy gazdaggá légy; és fehér ruhákat, hogy öltözeted legyen és ne lássék meg a te rút mezítelenséged; és szemgyógyító írral kend meg a szemedet, hogy láss.

Én, akiket szeretek, megfeddem és megfenyítem. Légy tehát buzgóságos és térj meg.

Íme, az ajtó előtt állok és zörgetek; ha valaki meghallja az én szómat és kinyitja az ajtót, bemegyek ahhoz és vele vacsorálok és ő énvelem.

Aki győz, annak megadom, hogy királyi székemben üljön velem, amint én is győztem és Atyámmal az ő királyi székében ültem.

Akinek van füle, hallja meg, mit mond a Lélek a gyülekezeteknek!

Ezek után láttam, és íme, megnyílt egy ajtó a mennyben és az előbbi hang, amelyet trombitaszónak hallottam, és amely velem beszélt, ezt mondta: Jöjj fel ide és én megmutatom neked mindazt, aminek ezután meg kell lennie.

És azonnal elragadtattam Lélekben. És íme királyi szék állott a mennyben és a királyi székben ült Valaki.

És aki abban ült, olyannak látszott, mint a jáspis és szárdius kő, és a királyi széket körülvevő szivárvány olyan volt, mint a smaragd.

És a királyi szék körül huszonnégy más királyi szék volt és a királyi székekben huszonnégy vén ült, fehér ruhákba öltözve, fejükön arany koronák.

A királyi székből pedig villámok cikáztak és szózatok és mennydörgések hallatszottak. És a királyi szék előtt hét fáklya lobogott: az Istennek hét lelke.

És a királyi szék előtt mintha üvegtenger lett volna, hasonló a kristályhoz; és középen, a királyi széknél és a királyi szék körül négy élőlény volt, tele szemekkel elől-hátul.

És az első élőlény hasonló volt az oroszlánhoz, a második élőlény hasonló a borjúhoz, a harmadik élőlénynek olyan arca volt, mint egy embernek, és a negyedik élőlény hasonló volt a repülő sashoz.

És a négy élőlény, amelyek közül mindegyiknek hat-hat szárnya volt, köröskörül és belül szemekkel tele, és éjjel-nappal szüntelen ezt mondta: Szent, szent, szent az Úr, a mindenható Isten, aki volt, aki van, és aki eljövendő!

És valahányszor az élőlények dicsőséget, tisztességet és hálát adnak Annak, aki a királyi székben ül és örökkön-örökké él,

leborul a huszonnégy vén a királyi székben ülő előtt és imádja Őt, aki örökkön-örökké él, és koronáikat a királyi szék elé teszik, és ezt mondják:

Méltó vagy, Urunk és Istenünk, hogy tied legyen a dicsőség és a tisztesség és a hatalom, mert te teremtettél mindent és a te akaratodból lettek és teremtettek.

És láttam a királyi székben ülő jobb kezében egy könyvet, amely belül és kívül tele volt írva és le volt pecsételve hét pecséttel.

És láttam egy erős angyalt, aki hangosan kiáltotta: Ki méltó arra, hogy felnyissa a könyvet és feltörje pecsétéit?

És senki sem akadt sem mennyben, sem földön, sem föld alatt, aki felnyithatta volna a könyvet és abba beletekinthetett volna.

Én azért nagyon sírtam, hogy senki sem találtatott méltónak a könyv felnyitására s arra sem, hogy beletekintsen.

És a vének közül egy így szólt nekem: Ne sírj. Íme, győzött a Júda törzséből való oroszlán, a Dávid gyökere, hogy felnyissa a könyvet és annak hét pecsétjét.

És a királyi szék és a négy élőlény között és a vének között láttam egy Bárányt állani, amely mintha meg lett volna ölve. Hét szarva volt és hét szeme: ezek az Istennek hét lelke, elküldve az egész földre.

Ez eljött és elvette a könyvet a királyi székben ülőnek jobb kezéből.

És mikor a könyvet elvet te, a négy élőlény és a huszonnégy vén leborult a Bárány előtt. Mindegyiküknél hárfa volt és füstölőszerrel telt aranycsésze: ezek a szentek imádságai.

És új éneket énekeltek e szavakkal: Méltó vagy, hogy elvedd a könyvet és felnyisd pecsétéit, mert megölettél és a te véreddel váltottál meg minket Istennek minden törzsből és nyelvből és népből és nemzetből.

És a mi Istenünk számára királysággá és papokká tetted őket és uralkodni fognak a földön.

Majd feltekintettem és sok angyal szavát hallottam, akik a királyi szék, az élőlények és a vének körül állottak, — számuk tízezerszer tízezer és ezerszer ezer volt —

amint hangosan így kiáltottak: Méltó a megölt Bárány, hogy övé legyen az erő és gazdagság és bölcsesség és hatalom és tisztesség és dicsőség és áldás!

És hallottam, hogy minden teremtmény, ami csak a mennyben, a földön és a föld alatt és a tengerben és mind, ami ezekben van, ezt mondta: A királyi székben ülőnek és a Báránynak áldás és tisztesség és dicsőség és hatalom örökkön-örökké!

És a négy élőlény így szólt: Ámen. És a vének leborultak és imádták.

És láttam, mikor a Bárány a hét pecsét közül az elsőt felnyitotta, és hallottam, hogy a négy élőlény közül az egyik mennydörgéshez hasonló hangon ezt mondta: Jöjj!

És láttam, és íme, egy fehér ló, és a rajta ülőnek íjja volt. És korona adatott neki, és kivonult mint győztes és hogy győzzön.

És mikor a második pecsétet felnyitotta, hallottam, hogy a második élőlény így szólt: Jöjj!

És kijött egy másik, veres ló és a rajta ülőnek hatalom adatott arra, hogy a békességet elvegye a földről és hogy az emberek egymást öljék. És nagy kardot adtak neki.

És mikor a harmadik pecsétet felnyitotta, hallottam, hogy a harmadik élőlény így szólt: Jöjj! Láttam azért és íme, jött egy fekete ló és a rajta ülőnek mérleg volt a kezében.

És úgy tetszett, hogy a négy élőlény között egy hang ezt mondta: Egy mérce búza egy dénár, három mérce árpa egy dénár, de a bort és az olajat ne bántsd.

És mikor a negyedik pecsétet felnyitotta, hallottam, hogy a negyedik élőlény ezt mondta: Jöjj!

És láttam, és íme jött egy fakó ló, és a rajta ülőnek neve Halál volt és a pokol követte őt. És ezeknek hatalom adatott a föld negyedrészén, hogy öljenek karddal, éhséggel, döghalállal és a föld vadállataival.

És mikor az ötödik pecsétet felnyitotta, láttam az oltár alatt azoknak lelkeit, akiket az Isten igéjéért és az ő bizonyságtételükért öltek meg.

És hangosan így kiáltottak: Uram, ki szent és igaz vagy, meddig halasztod még az ítéletet, és meddig nem állasz bosszút a mi vérünkért azokon, akik a földön laknak?

Akkor mindegyiküknek fehér ruha adatott és megmondatott nekik, hogy legyenek türelemmel még egy kis ideig, míg betelik a száma szolgatársaiknak és atyjokfiainak, akiknek meg kell öletniük, ahogy őket is megölték.

És amikor a hatodik pecsétet felnyitotta, láttam, nagy földrengés támadt és a nap olyan feketévé lett, mint valami szőrből készült gyászruha, a tele hold pedig olyan lett, mint a vér.

Az ég csillagai pedig úgy hullottak a földre, mint a fügefa hullatja éretlen gyümölcsét, mikor nagy szél rázza.

És az ég eltűnt, mint mikor a papírtekercs összegöngyölödik, és minden hegy és sziget elmozdult a helyéről;

és a föld királyai és a fejedelmek és a vezérek és a gazdagok és a hatalmasok és minden szolga és szabad ember elrejtőzött a barlangokba és a hegyek szikláiba

és így szóltak a hegyeknek és a szikláknak: Essetek ránk és rejtsetek el minket a királyi székben ülőnek arca elől és a Bárány haragja elől,

mert elérkezett az ő haragjuk nagy napja, és kicsoda állhat meg?

Ezek után láttam négy angyalt állani a föld négy szögletén, akik a föld négy szelét visszatartották, hogy ne fújjon szél se a főldre, se a tengerre, se semmi élőfára.

Majd egy másik angyalt láttam feljönni napkeletről, akinél az élő Isten pecsétje volt és hangosan odakiáltott a négy angyalnak, akiknek megadatott, hogy ártsanak a földnek és a tengernek.

És így szólt: Ne ártsatok se a földnek, se a tengernek, se az élőfáknak addig, amíg meg nem pecsételjük a mi Istenünk szolgáit az ő homlokukon.

És hallottam a megpecsételtek számát: száznegyvennégyezer, akiket pecséttel jelöltek meg Izrael fiainak minden nemzetségéből:

Júda nemzetségéből tizenkétezer elpecsételt, Rúben nemzetségéből tizenkétezer, Gád nemzetségéből tizenkétezer,

Ásér nemzetségéből tizenkétezer, Naftáli nemzetségéből tizenkétezer, Manasse nemzetségéből tizenkétezer,

Simeon nemzetségéből tizenkétezer, Lévi nemzetségéből tizenkétezer, Isakár nemzetségéből tizenkétezer,

Zebulón nemzetségéből tizenkétezer, József nemzetségéből tizenkétezer, Benjámin nemzetségéből tizenkétezer elpecsételt.

Azután láttam és íme, nagy sokaság jött, amelyet senki sem számlálhatott meg, minden nemzetből, törzsből, népből, nyelvből, és a királyi szék előtt és a Bárány előtt álltak fehér ruhákba öltözve, kezükben pálmaágakkal.

És hangosan kiáltották: Az üdvösség a mi Istenünktől van, aki a királyi székben ül, és a Báránytól!

Az angyalok pedig mindnyájan a királyi szék, a vének és a négy élőlény körül állottak és a királyi szék előtt arcra borultak és imádták az Istent

eképen: Ámen! Az áldás és dicsőség és bölcsesség és hálaadás és tisztesség és hatalom és erő a mi Istenünké örökkön-örökké. Ámen.

Ekkor a vének közül egy megszólalt és ezt mondta nekem: Kik ezek a fehér ruhába öltözöttek és honnan jöttek?

És én azt mondtam neki: Uram, te tudod. És ő azt mondta nekem: Ezek azok, akik a nagy nyomorúságból jöttek és ruháikat megmosták és megfehérítették a Bárány vérében.

Ezért vannak az Isten királyi széke előtt és szolgálnak neki nappal és éjjel az ő templomában és a királyi székben ülő ővelük lakozik.

Nem éheznek többé és nem szomjaznak többé; sem a nap nem tűz rájuk, sem semmi hőség,

mert a Bárány, aki a királyi széknek közepette van, pásztorolja őket és elvezeti az élő vizek forrásaira és letöröl az Isten az ő szemükről minden könnyet.

És mikor a hetedik pecsétet felnyitotta, csendesség lett a mennyben, mintegy fél óráig.

És láttam a hét angyalt, akik az Isten előtt álltak. Ezeknek hét trombitát adtak.

Az után egy másik angyal jött és megállt az oltárnál, arany füstölővel. Ennek sok füstölőszert adtak, hogy adja azt a szentek imádságaihoz az arany oltárra, amely a királyi szék előtt van.

És felszállt á füstölőszerek füstje a szentek imádságaival az angyal kezéből az Isten elé.

Azután vette az angyal a füstölőt és megtöltötte az oltár tüzével, majd lehajította a földre, és ekkor mennydörgés, csattanás, villámlás és földrengés támadt.

És a hét angyal, akinél a hét trombita volt, felkészült a trombitálásra.

Az első trombitált és jégeső esett és tűz vérrel vegyítve hullott a földre, úgyhogy a föld egyharmada megégett és az élőfák egyharmada megégett és minden zöldellő fű megégett.

A második angyal is trombitált: és mintha valami tűzzel égő nagy hegy zuhant volna a tengerbe, úgyhogy a tenger harmadrésze vérré változott.

És elpusztult a tengerben levő teremtmények egyharmad része, amelyekben élet volt, és a hajók egyharmad része elpusztult.

A harmadik angyal is trombitált: és az égből egy nagy csillag hullott le égve, mint egy fáklya. Ez ráesett, a folyók egyharmad részére és a vizek forrásaira.

A csillag neve pedig Üröm volt. Ettől a folyók harmadrésze ürömmé változott és sok ember meghalt a vizektől, mivel azok megkeseredtek.

A negyedik angyal is trombitált, és csapás sújtotta a nap harmadrészét és a hold harmadrészét és a csillagok harmadrészét, hogy azoknak harmadrésze elsötétüljön, és a nappal harmadrésze elveszítse világosságát és az éjtszaka hasonlóképen.

És láttam és hallottam, amint egy sas repült át az ég közepén és hangosan ezt mondta: Jaj, jaj, jaj a föld lakóinak, a három angyal trombitájának többi szava miatt, akik még trombitálni fognak!

Az ötödik angyal is trombitált, és láttam egy csillagot, amely az égből lehullott a földre és annak adatott a pokoli mélység kulcsa.

Felnyitotta azért a pokoli mélységet és a mélységből olyan füst jött fel, mint valami nagy kemence füstje, úgyhogy a nap és a levegő elsötétült a mélység füstjétől.

És a füstből sáskák jöttek ki a földre és ezeknek olyan hatalom adatott, amilyen hatalmuk a földön a skorpióknak van.

És megmondatott nekik, hogy a föld füvét ne bántsák, se semmi zöldellőt, se semmi élőfát, hanem csak azokat az embereket, akiknek homlokán nincs az Isten pecsétje.

És meghagyatott nekik, hogy ne öljék meg, hanem csak kínozzák őket öt hónapon át. És kínzásuk olyan, mint a skorpió okozta kín, mikor megmarja az embert.

És azokban a napokban az emberek keresni fogják a halált, de nem találják, és kívánnának meghalni, de a halál elkerüli őket.

A sáskák alakja pedig hasonló volt a háborúra felkészített lovakéhoz: fejükön mintha arany korona lett volna és arcuk olyan volt, mint az emberi arcok.

És sörényük olyan volt, mint az asszonyi haj, és foguk, mint az oroszlánoké.

Páncéljuk is volt, mint a vaspáncél, és szárnyaik zúgása olyan volt, mint a csatára száguldó sok lovas-szekér dübörgése.

És farkuk olyan volt, mint a skorpióké. Fúlánkjuk is volt és farkukban volt erejük arra, hogy az embereknek öt hónapig ártsanak.

A pokoli mélység angyala volt felettük a király; annak neve héberül Abaddon, görögül pedig Apollion, azaz pusztító.

Az első jaj elmúlt; íme, ezután még két jaj következik.

A hatodik angyal is trombitált és szózatot hallottam az arany oltár négy szarva felől, amely Isten előtt van.

És a szózat ezt mondta a hatodik angyalnak, akinél a trombita volt: Oldozd fel azt a négy angyalt, akik a nagy folyamnál, az Eufrátesnél vannak megkötözve.

Feloldoztatott tehát a négy angyal, akik már készen állottak az órára, a napra, a hónapra és az esztendőre, hogy megöljék az emberek egyharmad részét.

És a lovas seregek száma húszezerszer tízezer volt — hallottam a számukat.

És így láttam a lovakat látomásban és a rajtuk ülőket, akiknek tűz-vörös, jácintkék és kénsárga páncéljuk volt; és a lovak feje olyan volt, mint az oroszlánok feje, és szájukból tűz és füst és kéngőz jött ki.

E három csapás ölte meg az emberek harmadrészét: a tűz, a füst és a kéngőz, amely a szájukból jött ki.

Mert a lovak ereje a szájukban és farkukban van; mert az ő farkuk kígyókhoz hasonló, amelyeknek fejük van és ezzel ártanak.

A többi emberek pedig, akiket e csapások nem öltek meg, nem tértek meg a maguk csinálta bálványoktól, hogy ne imádják többé az ördögöket és az arany, ezüst, érc, kő és fabálványokat, amelyek sem látni, sem hallani, sem járni nem tudnak.

És nem tértek meg gyilkosságaikból, sem varázslásaikból, sem paráználkodásaikból, sem tolvajlásaikból.

És láttam egy másik erős angyalt az égből leszállani, felhő volt a ruhája, a fején szivárvány és az arca olyan volt, mint a nap, és lábai, mint a tűzoszlopok.

És a kezében nyitott könyvecske volt; és jobb lábával a tengerre lépett, a ballal pedig a földre.

És hangosan kiáltott, mint mikor az oroszlán ordít. És mikor kiáltott, megszólalt a hét mennydörgés a maga hangján.

És mikor a hét mennydörgés megszólalt, le akartam írni; és az égből szózatot hallottam, amely ezt mondta nekem: Pecsételd le, amiket a hét mennydörgés mondott és ne írd le azokat.

És az angyal, akit láttam állani a tengeren és a földön, felemelte jobb kezét az égre,

és megesküdött az örökkön-örökké élőre, aki teremtette a mennyet és a benne valókat, a földet és a rajta valókat, és a tengert és a benne valókat, hogy nem lesz már több idő,

hanem a hetedik angyal szavának napjaiban, amikor trombitálni kezd, — teljességre jut az Isten titka, amint örömhírként tudtul adta szolgáinak, a prófétáknak.

És a szózat, amelyet hallottam az égből, ismét szólt nekem, és ezt mondta: Menj el és vedd azt a nyitott könyvet, amely a tengeren és a földön álló angyal kezében van.

Odamentem tehát az angyalhoz és így szóltam neki: Add nekem a könyvecskét. És ő azt mondta nekem: Vedd és edd meg; megkeseríti ugyan a gyomrodat, de a szádban édes lesz, mint a méz.

És átvettem az angyal kezéből a könyvecskét és megettem és a számban olyan édes volt, mint a méz, de mikor megettem, megkeseredett a gyomrom.

És azt mondta nekem: Ismét prófétálnod kell sok nép és nemzet és nyelv és király felől.

Azután egy vesszőhöz hasonló nádszálat adtak nekem e szóval: Kelj fel és mérd meg az Isten templomát, az oltárt és azokat, akik abban imádkoznak.

De a templom külső udvarát hagyd ki és ne mérd meg, mert a pogányoknak adatott és a szent várost tapodják majd negyvenkét hónapig.

És meghagyom az én két tanúmnak, hogy zsákruhába öltözve, ezerkétszázhatvan napig prófétáljanak.

Ezek az a két olajfa és két gyertyatartó, amelyek a föld Ura előtt állanak.

És, ha valaki bántani akarja őket, szájukból tűz jön ki, amely megemészti ellenségeiket. És ha valaki bántani akarja őket, annak így keli megöletnie.

Ezeknek megvan a hatalmuk arra, hogy bezárják az eget, hogy prófétálásuk ideje alatt ne legyen eső és van hatalmuk a vizeken, hogy vérré változtassák azokat és megverjék a földet mindenféle csapással, ahányszor csak akarják.

És mikor elvégzik majd bizonyságtételüket, a mélységből feljövő fenevad harcra kel ellenük és legyőzi és megöli őket.

És tetemeik ott feküsznek majd ama nagy város utcáján, amelyet lelki értelmezéssel Sodornának és Egyiptomnak hívnak, ahol az ő Urukat is megfeszítették.

És a népek és törzsek és nyelvek és nemzetek közül valók látják az ő holttestüket három és fél napig, és holttestüket nem engedik sírba tenni.

És a föld lakosai örülnek és ujjonganak rajtuk és ajándékokat küldenek egymásnak, mivel e két próféta gyötörte a föld lakosait.

De három és fél nap múlva élet lelkét adta beléjük az Isten és lábukra álltak, és nagy félelem szállott azokra, akik nézték őket.

És hatalmas szózatot hallottak az égből, amely azt mondta nekik: Jöjjetek fel idei és felmentek az égbe felhőben és látták őket ellenségeik.

És abban az órában nagy földrengés lett, úgyhogy a város tizedrésze összedűlt és megöletett a földrengésben hétezer ember, és a többiek megrémültek és dicsőséget adtak a menny Istenének.

A második jaj elmúlt; íme hamarosan jön a harmadik jaj.

És a hetedik angyal trombitált, ekkor hatalmas szózatok hangzottak a mennyben, amelyek így szóltak: Immár a mi Urunk és az ő Krisztusa uralkodik a világ felett és uralkodni fog örökkön-örökké.

És a huszonnégy vén, aki az Isten előtt ült királyi székben, arcra borult és így imádta az Istent:

Hálát adunk neked, Urunk, mindenható Isten, aki vagy és aki voltál, hogy nagy hatalmadat kezedbe vetted és uralkodásodat elkezdetted.

És megharagudtak a pogányok, de eljött a te haragod és annak az ideje, hogy a halottak megítéltessenek és megadd a jutalmat a te szolgáidnak, a prófétáknak és a szenteknek és azoknak, akik a te nevedet félik, kicsinyeknek és nagyoknak, és elpusztítsd azokat, akik a földet pusztítják.

És kitárult az Isten temploma a mennyben és láthatóvá lett az ő szövetségének ládája az ő templomában, majd villámlás, csattanás, mennydörgés, földrengés és nagy jégeső támadt.

Azután nagy jel tűnt fel az égen: egy asszony, aki a napba öltözött és a hold volt a lába alatt és fején tizenkét csillagból való korona.

Várandós volt és szülési fájdalmában vajúdva kiáltozott.

És más jel is feltűnt az égen: íme, egy hatalmas, tűzvörös sárkány, amelynek hét feje volt és tíz szarva, és hét fején hét korona.

Ennek farka az ég csillagainak harmadrészét magával sodorta és a földre dobta azokat. És odaállt a sárkány a szülő asszony elé, hogy mikor szül, megegye annak fiát.

És szült fiúgyermeket, aki vasvesszővel pásztorol minden nemzetet. És gyermeke felragadtatott az Istenhez és az ő királyi székéhez.

Az asszony pedig a pusztába futott, ahol Istentől készített helye van, hogy ott táplálják őt ezerkétszázhatvan napig.

És háború támadt az égben: Mihály és az ő angyalai hadakoztak a sárkánnyal és a sárkány is hadakozott az ő angyalaival együtt,

de nem vehetett diadalt, úgyhogy többé helyük sem találtatott a mennyben.

így vettetett le a nagy sárkány, a régi kígyó, akit ördögnek és Sátánnak neveznek, aki mind az egész föld kerekségét megtéveszti; s így vettettek le a földre vele együtt az ő angyalai is.

Azután hatalmas szózatot hallottam az égben, amely ezt mondta: Most valósult meg az üdvösség és a hatalom és a mi Istenünk országa és az ő Krisztusának hatalma, mert levettetett a mi atyánkfiainak vádlója, aki vádolta őket éjjel-nappal a mi Istenünk előtt.

De ezek legyőzték őt a Bárány vérével és az ő bizonyságtételük beszédével és nem kímélték életüket mind halálig.

Ezért ujjongjatok, ti egek, és akik bennük lakoztok! Jaj a földnek és a tengernek, mert leszállt hozzátok az ördög, aki tele van nagy haraggal, mint aki tudja, hogy kevés ideje van.

Mikor tehát látta a sárkány, hogy levetették a földre, üldözni kezdte az asszonyt, aki a fiút szülte.

De az asszonynak két hatalmas sasszárny adatott, hogy elrepülhessen a pusztába az ő helyére, hogy táplálják ott ideig, időkig és az idő feléig a kígyó elől elrejtve.

A kígyó pedig a szájából az asszony után vizet lövelt mint egy folyót, hogy elsodortassa őt.

De a föld segített az asszonyon, mert a föld megnyitotta száját és elnyelte a folyót, amelyet a sárkány lövelt ki szájából.

Ekkor megharagudott a sárkány az asszonyra és elment, hogy hadakozzék a többiekkel, az ő magvából valókkal, akik az Isten parancsolatait megőrzik s akiknél megvan a Jézus bizonyságtétele. (18) És a tenger fövenyére állt.

És láttam egy vadállatot feljönni a tengerből, amelynek tíz szarva és hét feje volt; szarvain tíz korona és fejein istenkáromlás nevei.

És a vadállat, amelyet láttam, hasonló volt a párduchoz: lába, mint a medve lába és szája, mint az oroszlán szája. És a sárkány odaadta neki erejét és trónját és nagy hatalmát.

És úgy láttam, hogy az egyik feje halálosan megsebesült, de halálos sebe meggyógyult. És csodálkozva nézett az egész föld a vadállatra.

És imádták a sárkányt, aki a hatalmat adta a vadállatnak, és imádták a vadállatot is e szavakkal: Ki hasonló a vadállathoz? Ki küzdhetne meg vele?

És adatott neki nagyokat és istenkáromlásokat mondó száj és adatott neki hatalom, hogy így cselekedjék negyvenkét hónapon át.

Megnyitotta tehát száját az Isten ellen való káromlásra, hogy káromolja az ő nevét és az ő sátorát, azokat, akik a mennyben laknak.

Az is megadatott neki, hogy hadakozzék a szentek ellen és legyőzze őket. És hatalom adatott neki minden törzsön és népen és nyelven és nemzeten;

és imádni fogja őt a föld minden lakója, akinek neve nincs beírva a megölt Bárány életkönyvébe a világ teremtése óta.

Ha van füle valakinek, hallja!

Ha valaki fogságra vet mást, maga is fogságba jut; ha valaki karddal öl, karddal kell megöletnie. Ide kell a szentek állhatatossága és hite!

Azután egy másik vadállatot láttam feljönni a földből, amelynek két szarva volt, bárányéhoz hasonló, de úgy beszélt, mint a sárkány.

És az előbbi vadállatnak minden hatalmát gyakorolja annak szemeláttára; és azt is cselekszi, hogy a föld és annak lakosai imádják az első vadállatot, amelynek halálos sebe meggyógyult.

És nagy jeleket tesz, és azt is, hogy tűz száll le az égből a földre, az emberek szeme láttára.

És megtéveszti a föld lakóit a jelekkel, amelyek azért adattak neki, hogy a vadállat előtt tegye azokat, és azt mondja a föld lakóinak, hogy készítsék el a vadállat képét, amelyet karddal sebesítettek meg, de megelevenedett.

És megadatott neki, hogy a vadállat képébe lelket adjon, hogy a vadállat képe beszéljen is és azt cselekedje, hogy mindazok, akik nem imádják a vadállat képét megölessenek.

És mindenkit, kicsinyeket és nagyokat, gazdagokat és szegényeket, szabadokat és szolgákat jobb kezükön vagy homlokukon bélyeggel jelöltet meg,

úgyhogy senki se vehessen, se el ne adhasson, csak az, akin a bélyeg van; a vadállat neve vagy nevének száma.

Ide kell a bölcsesség! Akinek értelme van számítsa ki a vadállat számát, mert az egy embernek a száma, és az ő száma hatszázhatvanhat.

És láttam, és íme a Bárány ott állott a Sion hegyén és vele száznegyvennégyezeren, akiknek homlokára fel volt írva az ő neve és az ő Atyjának neve.

És hangot hallottam a mennyből, mint sok víz zúgását és mint hatalmas mennydörgés szavát, és a hang, amelyet hallottam, olyan volt, mint amikor a hárfások játszanak az ő hárfáikon.

És új éneket énekeltek a királyi szék előtt és a négy élőlény és a vének előtt; és senki sem tudta megtanulni az éneket, csak az a száznegyvennégyezer, akik áron vétettek meg a földről.

Ezek azok, akik nőkkel nem szennyezték be magukat, mert szüzek. Ezek azok, akik követik a Bárányt, ahová csak megy. Ezek áron vétettek meg az emberek közül, zsengéül az Isten és a Bárány számára.

És szájukban nem találtatott hazugság, mert ártatlanok.

És láttam egy másik angyalt az égbolt közepén repülni, akinél ott volt az örökkévaló evangéliom, hogy hirdesse azt a földön lakóknak és minden népnek és törzsnek és nyelvnek és nemzetnek,

és ezt mondta hangos szóval: Féljétek az Istent és neki adjatok dicsőséget, mert eljött az ő ítéletének órája, és imádjátok azt, aki teremtette a mennyet és a földet és a tengert és a vizek forrásait.

Ezt egy másik angyal követte, aki így szólt: Elesett, elesett a nagy Babilon, amely az ő paráznasága haragborából itatta meg az összes népeket!

És egy harmadik angyal is követte őket, aki hangosan ezt mondta: Ha valaki imádja a vadállatot és az ő képét és bélyegét felveszi homlokára vagy kezére,

az is inni fog az Isten haragjának borából, amely elegyítetlenül töltetett az ő haragjának poharába és tűzben, kéngőzben fog kínoztatni a szent angyalok előtt és a Bárány előtt,

és az ő kínoztatásuk füstje felszáll örökkön-örökké, és nem lesz nyugalmuk sem éjjel, sem nappal azoknak, akik imádják a vadállatot és az ő képét és akik felveszik az ő nevének bélyegét.

Ide kell a szentek állhatatosságra, akik megtartják az Isten, parancsolatait és a Jézusban vetett hitet.

És hangot hallottam az égből, amely ezt mondta nekem: írd meg: Boldogok a halottak, akik az Úrban halnak meg mostantól fogva. Bizony, ezt mondja a Lélek, mert megnyugosznak fáradságuktól és cselekedeteik követik őket.

És láttam, és íme, fehér felhő jött és a felhőn ült valaki, hasonló az Ember Fiához, fején arany korona, kezében éles sarló.

És más angyal jött ki a templomból, hangosan kiáltva annak, aki a felhőn ült: Ereszd neki sarlódat és arass, mert itt az aratás ideje, mivel megérett a föld aratni valója.

Ekkor a felhőn ülő rávetette sarlóját a földre és learattatott a föld.

Azután másik angyal jött ki a mennyei templomból és annál is éles sarló volt.

Ismét másik angyal az oltártól jött ki, akinek hatalma volt a tűzön és hangosan így kiáltott annak, akinél az éles sarló volt: Ereszd neki éles sarlódat és szüreteld le a föld szőlejének fürtjeit, mert már érettek a szőlőszemek.

Ekkor rávetette az angyal az ő éles sarlóját a földre és leszüretelte a föld szőlejét és belehányta az Isten haragjának nagy borsajtójába.

És megtaposták a borsajtót a városon kívül, és vér folyt ki a borsajtóból a lovak zablájáig ezerhatszáz futamatnyira.

Ezután másik nagy és csodálatos jelt láttam a mennyben: hét angyalt, akiknél a hét utolsó csapás volt; mert ezek által lett teljessé az Isten haragja.

És olyasmit láttam, mint valami tűzzel elegyített üvegtenger, és akik győztek a vadállat felett, annak képe és nevének száma felett, azokat láttam ott állani az üvegtenger mellett Isten hárfáival kezükben.

És énekelték Mózesnek, az Isten szolgájának énekét és a Báránynak énekét eképen: Nagyok és csodálatosak a te dolgaid, mindenható Úr Isten, igazságosak és igazak a te útaid, óh népek Királya!

Ki ne félne téged, Uram, és ki ne dicsőítené a te nevedet? Mert egyedül csak te vagy szent. Eljönnek mind a pogányok és imádnak téged, mert a te igazságos ítéleteid nyilvánvalókká lettek.

És ezek után láttam, és megnyílt a mennyben a bizonyságtétel sátrának temploma,

és kijött a templomból a hét angyal, akinél a hét csapás volt, tiszta fehér gyolcsba öltözve és mellükön aranyövvel körülövezve.

És a négy élőlény közül az egyik a hét angyalnak hét aranycsészét adott át, telve az örökkön-örökké élő Isten haragjával.

És megtelt a templom füsttel az Isten dicsőségétől és hatalmától, úgyhogy senki sem mehetett be a templomba, míg a hét angyal hét csapása véget nem ért.

És hangos szózatot hallottam a templomból, amely ezt mondta a hét angyalnak: Menjetek el és öntsétek ki az Isten haragjának hét csészéjét a földre.

És elment az első és kiöntötte csészéjét a földre? ekkor veszedelmes és fájdalmas fekély támadt azokon az embereken, akiken a vadállat bélyege volt és akik imádták az ő képét.

A második angyal is kiöntötte csészéjét a tengerre, és az olyanná lett, mint a halott vére, úgyhogy a tengerben minden élőlény elpusztult.

A harmadik angyal is kiöntötte csészéjét a folyókba és a vizek forrásaiba, és azok vérré váltak.

És hallottam, hogy a vizek angyala ezt mondta: Igaz vagy te Szent, aki vagy és aki voltál, hogy úgy ítéltél;

mivel a szentek és a próféták vérét ontották, te is vért adtál nekik inni; megérdemelték.

És hallottam, amint az oltár így szólt: Igen, mindenható Úr Isten, igazak és igazságosak a te ítéleteid.

A negyedik angyal is kiöntötte csészéjét a napra, és megadatott neki, hogy eltikkassza az embereket tűzzel.

És a nagy hőségben úgy eltikkadtak az emberek, hogy káromolták az Isten nevét, akinek hatalma van e csapásokon, de nem tértek meg, hogy neki dicsőséget adjanak.

Az ötödik angyal is kiöntötte csészéjét a vadállat trónjára, és az ő birodalma elsötétült; és rágták nyelvüket a kín miatt;

és káromolták a menny Istenét az ő kínjaik és fekélyeik miatt, de nem tértek meg cselekedeteikből.

A hatodik angyal is kiöntötte csészéjét a nagy folyamra, az Eufrátesre és kiszáradt annak vize, hogy út készüljön a napkelet felől jövő királyok számára.

És láttam a sárkány szájából és a vadállat szájából és a hamis próféta szájából három tisztátalan lelket kijönni, békákhoz hasonlókat;

mert ördögi lelkek azok, akik jeleket tesznek; akik elmennek az egész világnak királyaihoz, hogy összegyűjtsék őket a mindenható Isten ama nagy napjának viadalára.

Íme eljövök, mint a tolvaj; boldog, aki virraszt és őrzi ruháját, hogy ne járjon mezítelenül és meg ne lássák az ő szégyenét.

És egybe is gyűjtötték őket arra a helyre, amelyet héberül Armageddonnak neveznek.

És a hetedik angyal a levegőégre öntötte ki csészéjét, és hatalmas szózat hallatszott a templomból, a királyi szék felől, amely ezt mondta: Meglett!

Ekkor villámlás, csattanás, mennydörgés támadt és olyan hatalmas földrengés lett, amilyen nem volt amióta emberek vannak a földön: ilyen földrengés, ilyen nagy.

És a nagy város három részre szakadt, és a pogányok városai összeomlottak. És megemlékeztek Isten színe előtt a nagy Babilonról, hogy adjon annak inni az ő bosszús haragja borának poharából.

És minden sziget eltűnt és hegyeket sem lehetett többé találni.

Majd nagy jégeső esett az égből az emberekre olyan nagy szemekben, mint egy tálentom, és az emberek káromolták az Istent a jégverés miatt, mert annak csapása igen nagy volt.

És jött egy a hét angyal közül, akinél a hét csésze volt és azt mondta nekem: Jöjj, megmutatom neked a nagy paráznát kárhoztató ítéletet, aki a sok vizen ül,

akivel a föld királyai paráználkodtak és az ő paráznaságának borától megrészegedtek a föld lakosai.

És lélekben elvitt engem egy pusztába, ahol láttam egy asszonyt ülni egy vörös vadállaton, amely tele volt istenkáromló nevekkel s amelynek hét feje és tíz szarva volt.

Ez az asszony bíborba és skarlátba öltözött, arannyal, drágakővel és gyöngyökkel volt felékesítve; kezében aranypohár, tele undoksággal és az ő paráznaságának szennyével.

És homlokára írva ez a titokzatos név: A nagy Babilon, a paráznáknak és a föld undokságainak anyja.

És láttam, hogy az asszony részeg a szenteknek és a Jézus vértanúinak vérétől, és nagy csodálkozással csodálkoztam, amikor láttam őt.

És az angyal így szólt nekem: Miért csodálkozol? Én megmondom neked az asszony titkát és a vadállatét, amely őt hordozza, amelynek hét feje és tíz szarva van.

A vadállat, amelyet láttál, volt és nincs. De fel fog jönni a mélységből és pusztulásra megy. És csodálkoznak a föld lakosai, akiknek neve nincs beírva az élet könyvébe e világ teremtése óta, mikor a vadállatot látják, amely volt és nincs, és mégis itt lesz.

Ide kell a bölcsességgel teljes értelem! A hét fej hét hegy, (amelyen az asszony ül) és hét király is:

öt közülük nincs többé. Egy itt van, a másik még nem jött el; és mikor eljön, csak kevés ideig uralkodhatik.

És a vadállat, amely volt és nincs, a nyolcadik, és a hét közül való és pusztulásra megy.

A tíz szarv pedig, amelyet láttál, tíz király: olyanok, akik még nem kaptak királyságot, hanem a vadállattal együtt, mint királyok, hatalmat kapnak egyetlen órára.

Ezek egy véleményen vannak és erejüket és hatalmukat átadják a vadállatnak.

Ezek majd a Bárány ellen harcolnak, de a Bárány legyőzi őket, mert ő uraknak Ura és királyoknak Királya, és akik vele vannak, azok elhívottak és választottak és hívek.

És szólt nekem: A vizek, amelyeket láttál, ahol a parázna ül: népek azok és sokaságok és nemzetek és nyelvek.

És a tíz szarv, amelyet láttál, és a vadállat gyűlölni fogják a paráznát és elhagyottá és mezítelenné teszik őt, és eszik húsát és megégetik őt tűzzel.

Mert az Isten adta szívükbe, hogy az ő akaratát cselekedjék és egy véleményen legyenek: hogy átadják királyi hatalmukat a vadállatnak, míg be nem teljesednek az Isten beszédei.

És az asszony, akit láttál, ama nagy város, amely uralkodik a föld királyain.

És ezek után más angyalt láttam leszállani a mennyből, akinek nagy hatalma volt, úgyhogy dicsősége beragyogta a földet.

Ez teljes erejéből így kiáltott: Elesett, elesett a nagy Babilon és az ördögök lakóhelyévé lett, minden tisztátalan lélek tömlöcévé és minden tisztátalan, undok madár börtönévé.

Mert dühös paráznaságának borából ivott minden nemzet, és a föld királyai vele paráználkodtak, és a föld kereskedői az ő féktelen pazarlásából gazdagodtak meg.

Azután az égből más szózatot hallottam, amely ezt mondta: Fussatok ki belőle, én népem, hogy ne legyetek részesek az ő bűneiben és ne kapjatok a reá váró csapásokból,

mert az ő bűnei az égig halmozódtak és megemlékezett az Isten az ő gonoszságairól.

Fizessetek neki úgy, amint ő fizetett nektek és az ő cselekedeteit kétszeresen toroljátok meg; amely pohárból ő itatott titeket, abból kétannyit adjatok neki.

Amennyire dicsőítette magát és dobzódott, annyi kínnal és gyásszal fizessetek neki; mert ezt mondja az ő szívében: Úgy ülök, mint egy királynő és nem vagyok özvegy és nem látok gyászt soha.

Ezért megjönnek majd egy napon őrá az ő csapásai, a döghalál, a gyász és az éhínség, és tűzzel égetik meg; mert erős az Úr, az Isten, aki megítéli őt.

És a föld királyai, akik vele paráználkodtak és dobzódtak, siratják őt és jajgatnak felette, mikor az ő égésének füstjét látják,

távolról megállanak és az ő kínjaitól való féltükben így szólnak: Jaj, jaj, te nagy város Babilon, te hatalmas város, hogy egy óra alatt jött el a te elítéltetésed!

És a föld kereskedői is sírnak és jajgatnak felette, mert az ő áruikat többé senki sem veszi:

Arany- és ezüst-, drágakő- és gyöngy-, gyolcs- és bíbor-, selyem- és skárlátárukat és mindenféle tujafát és mindenféle elefántcsonttárgyat, a legdrágább fából, ércből, vasból, márványból készült mindenféle edényt.

és fahéjat és fűszereket és füstölő szereket és kenőcsöket és tömjént és bort és olajat és zsemlyelisztet és gabonát és barmokat és juhokat és lovakat és kocsikat és rab szolgákat és emberi lelkeket.

És az a gyümölcs, amelyre lelked vágyott, eltűnt előled; és minden pompád és kincsed elveszett és soha többé azokat nem találod.

Akik ezekkel kereskedtek, akik meggazdagodtak belőle, az ő kínjától való félelmük miatt messze állanak, sírva és jajgatva,

és ezt mondják: Jaj, jaj a nagy város, amely gyolcsba, bíborba és skarlátba öltözött arannyal, drágakővel és gyönggyel díszítve, hogy elpusztult egy óra alatt annyi gazdagság!

És minden hajókormányos és a parti hajósok mind, és az evezősök, és mindazok, akik a tengeren kereskednek, távol állottak,

és kiáltottak, mikor látták égésének füstjét, és ezt mondták: Hol van párja ennek a nagy városnak?

És port hintettek fejükre, sírtak és jajgattak és ezt kiáltották: Jaj, jaj, ez a nagy város, amelyben mindenki, akinek hajói voltak a tengeren, meggazdagodott az ő drágaságaiból, — hogy elpusztult egy óra alatt!

Ujjongj felette, te menny, és ti szentek, apostolok és próféták, mert Isten érettetek állt bosszút rajta.

És egy erős angyal felemelt egy malomkőhöz hasonló nagy követ és a tengerbe dobta és ezt mondta: így, egy dobással vettetik majd le Babilon, ama nagy város, és többé nem találtatik.

És hárfások, zenészek, fuvolások és trombitások zenéje többé nem hallatszik benned és semmiféle mesterember nem található többé benned és malomzúgás sem hallatszik többé benned.

És lámpás fénye sem világít többé benned; vőlegény és menyasszony hangja sem hallatszik többé benned; a te kereskedőid voltak a föld urai, mert a te bűvölésed által tévelyedtek el mind a népek.

És próféták és szentek vére találtatott abban és mindazoké, akiket megöltek a földön.

És ezek után hallottam, mint nagy sokaság hatalmas szavát a mennyben, ezt a szózatot: Halleluja! Az üdvösség és a dicsőség és a hatalom a mi Istenünké,

mert igazak és igazságosak az ő ítéletei és elítélte a nagy paráznát, amely a földet megrontotta az ő paráznaságával és számonkérte kezéből az ő szolgáinak vérét.

És másodszor is így szóltak: Halleluja! és annak füstje fel .száll örökkön-örökké!

És leborult a huszonnégy vén s a négy élőlény és imádta az Istent, aki a királyi székben ült, és ezt modta: Ámen! Halleluja!

És a királyi széktől hang hallatszott, amely így szólt: Dicsérjétek a mi Istenünket minden ő szolgái, akik félitek őt, kicsinyek is nagyok!

És hallottam, mint nagy sokaság hangját és mint sok víz zúgását és mint erős mennydörgés zengését, ezt a szózatot: Halleluja! Mert uralkodik az Úr, a mi Istenünk, a Mindenható!

Örüljünk és örvendezzünk, és adjunk dicsőséget neki, mert eljött a Bárány menyegzője és az ő menyasszonya már felkészült.

És megadatott neki, hogy ragyogóan tiszta gyolcsba öltözzék; a gyolcs ugyanis a szentek igaz cselekedetei.

És az angyal ezt mondta nekem: írd meg: Boldogok azok, akik a Bárány menyegzőjének vacsorájára hivatalosak! És szólt nekem: Ezek az Istennek igaz beszédei!

Ekkor lábaihoz borultam, hogy imádjam, de ő így szólt nekem: Vigyázz, ne tedd, mert én szolgatársad vagyok neked és atyádfiainak, akiké a Jézus bizonyságtétele. Istent imádd. Jézus bizonyságtétele ugyanis a prófétaság Lelke.

És láttam, hogy megnyílt az ég, és íme egy fehér ló jelent meg és aki rajta ül, annak a neve: Hű és Igaz. Ez igazságosan ítél és harcol.

És szeme olyan, mint a tűzláng, és fején sokágú királyi korona; és név volt ráírva, amelyet senki sem tud, csak ő maga.

És vérbe mártott ruha volt rajta, az ő neve pedig: az Isten Igéje.

És a menny seregei követték őt fehér lovakon, fehér és tiszta gyolcsba öltözve.

Szájából éles kard jött ki, hogy azzal verje a pogányokat; és vasvesszővel fogja őket pásztorolni és ő tapossa a mindenható Isten haragja hevének borsajtóját.

És ruháján, a csípőjénél ez a név volt odaírva: Királyoknak Királya és Uraknak Ura,

És láttam egy angyalt állani a napban, aki hangosan így kiáltott az ég közepén átrepülő összes madaraknak: Jöjjetek ide és gyülekezzetek össze az Isten nagy lakomájára,

hogy egyétek a királyok húsát és a vezérek húsát és a hatalmasok húsát és a lovak és a rajtuk ülők húsát és mindenkinek húsát, szabadokét és szolgákét, kicsinyeket és nagyokét.

És láttam, hogy a vadállat, a föld királyai és az ő seregeik összegyűltek, hogy harcoljanak a lovon ülő ellen és az ő serege ellen.

És foglyul esett a vadállat és vele együtt a hamis próféta, aki a csodákat cselekedte ő előtte, amelyekkel elhitette azokat, akik a vadállat bélyegét felvették és akik imádták annak képét: mind a ketten elevenen belevettettek a kénkővel égő tüzes tóba.

A többieket pedig a lovon ülőnek kardja ölte meg, amely az ő szájából jött ki és a madarak mind jól laktak azok húsával.

És láttam egy angyalt leszállani a mennyből, akinél volt a mélység kulcsa, és nagy lánc volt a kezében.

Ez megfogta a sárkányt, a régi kígyót, aki az Ördög és Sátán és megkötözte ezer esztendőre.

És a mélységbe vetette őt, azután bezárta és lepecsételte azt felette, hogy el ne hitesse többé a népeket, míg el nem telik az ezer esztendő; akkor aztán majd felkell őt oldozni egy kis időre.

És láttam királyi székeket, amelyeken ültek azok, akikre az ítélet bízatott. És láttam azoknak lelkét, akiknek fejőket vették a Jézusról való bizonyságtételük miatt és az Isten beszédéért és akik nem imádták a vadállatot, sem az ő képét, sem az ő bélyegét homlokukra és kezükre nem vették: és életre keltek és uralkodtak Krisztussal ezer esztendeig.

A többi halott pedig nem kelt életre, míg el nem telik az ezer esztendő. Ez az első feltámadás.

Boldog és szent az, akinek része van az első feltámadásban: ezeken nincs hatalma a második halálnak, hanem az Istennek és Krisztusnak papjai lesznek és uralkodnak vele ezer esztendeig.

És mikor eltelik az ezer esztendő, a Sátán szabadon bocsáttatik börtönéből,

és kimegy, hogy elhitesse a föld négy sarkán levő népeket, Gógot és Mágógot, hogy háborúra gyűjtse őket össze, akiknek száma, mint a tenger fövenye.

És feljöttek a föld széles síkjaira és körülvették a szentek táborát és a szeretett várost; de Istentől a mennyből tűz szállott alá és megemésztette őket.

És az ördög, aki elhitette őket, a tüzes kénkőtóba vettetett, ahol van a vadállat és a hamis próféta, és kínoztatnak éjjel-nappal örökkön-örökké.

És láttam egy nagy fehér királyi széket és a rajta ülőt, akinek tekintete elől úgy eltűnt a föld és az ég, hogy helyük sem volt található.

És láttam a halottakat, nagyokat és kicsinyeket a királyi szék előtt állani, és könyvek nyittattak fel; azután másik könyv nyittatott fel, amely az életnek könyve. A halottak pedig cselekedeteik szerint azokból ítéltettek meg, amik a könyvekbe be voltak írva.

A tenger is kiadta a benne levő halottakat, és a halál és a pokol szintén kiadták a náluk levő halottakat, és megítéltetett kiki az ő cselekedetei szerint.

És a halál és a pokol a tűznek tavába vettetett. Ez a második, halál, a tűznek tava.

És ha valakit nem találtak beírva az élet könyvébe, az a tűznek tavába vettetett.

Ezután láttam új eget és új földet, mert az első ég és az első föld elmúlt és tenger többé nem volt.

És láttam a szent várost, az új Jeruzsálemet, amely az Istentől száll le a mennyből, elkészítve, mint egy férje számára felékesített menyasszonyt.

És hallottam hatalmas szózatot, amely ezt mondta a királyi székből: íme, az Isten sátora az emberekkel van, és velük lakozik és azok az ő népei lesznek és maga az Isten lesz velük.

És letöröl minden könnyet az ő szemükről, és halál nem lesz többé, sem gyász, sem kiáltás, sem fájdalom nem lesz többé, mert az előbbi dolgok elmúltak.

És a királyi székben ülő így szólt: Íme mindent újjá teszek. És azt mondta: írd meg! Mert ezek a beszédek hűek és igazak!

És szólott nekem: Meglett! Én vagyok az Alfa és az Ómega, a kezdet és a vég. Én a szomjazónak adni fogok az élet vizének forrásából ingyen.

Aki győz, örökségül nyeri ezeket: és annak Istene leszek és az fiam lesz nekem.

A gyáváknak ellenben és a hitetleneknek, az utálatosaknak és gyilkosoknak és paráznáknak és kuruzslóknak és bálványimádóknak és minden hazugnak: azoknak, a tűzzel és kénkővel égő tóban lesz részük, ami a második halál.

Azután odajött hozzám egy a hét angyal közül, akinél a hét utolsó csapással telt csésze volt, és így szólt nekem: Jöjj és én megmutatom neked a menyasszonyt, a Bárány feleségét.

És felvitt engem lélekben egy nagy és magas hegyre és megmutatta nekem a szent várost, Jeruzsálemet, amely Istentől szállott alá a mennyből;

benne volt az Isten dicsősége. Világossága hasonló volt a legdrágább kőhöz, a tündöklő jáspishoz.

És nagy és magas fala volt, tizenkét kapuja és a kapuknál tizenkét angyal, és felírott nevek: ezek Izrael fiai tizenkét törzsének nevei:

napkeletről három kapu, északról három kapu, délről három kapu, napnyugatról három kapu.

És a város falának tizenkét alapköve volt és azokon a Bárány tizenkét apostolának nevei.

Annál pedig, aki velem beszélt, volt egy arany mérővessző, hogy megmérje a várost, annak kapuit és falát.

És a város négyszögben fekszik, úgyhogy a hossza annyi, mint a szélessége. És megmérte a várost a mérővesszővel: tizenkétezer futamat: hossza, szélessége és magassága egyenlő.

És megmérte falát, száznegyvennégy könyök emberi mértékkel, ami angyalé is.

És fala jáspisból épült; a város pedig tiszta arany, tiszta üveghez hasonló.

És a város falának alapköveit mindenféle drágakő ékesítette; az első alapkő jáspis; a második zafir; a harmadik kálcedon; a negyedik smaragd;

az ötödik sárdonix; a hatodik szárdius; a hetedik krizolitus; a nyolcadik berill; a kilencedik topáz; a tizedik krisopráz; a tizenegyedik jácint; a tizenkettedik ametiszt.

A tizenkét kapu pedig tizenkét gyöngy; minden egyes kapu egy-egy gyöngyből volt és a város utcája tiszta arany, mint az átlátszó üveg.

És templomot nem láttam abban; mert az Úr, a mindenható Isten annak temploma és a Bárány.

És a városnak nincs szüksége a napra, sem a holdra, hogy világítsanak benne, mert Isten dicsősége világosította azt meg, és szövétneke a Bárány.

És a pogányok az ő világosságában fognak járni és a föld királyai abba viszik dicsőségüket.

És kapuit nem zárják be nappal — éjtszaka ugyanis nem lesz ott;

és abba viszik a pogányok dicsőségét és kincseit.

És nem megy be abba semmi tisztátalan, sem aki utálatosságot cselekszik, vagy hazugságot, hanem csak azok, akik beírattak az élet könyvébe, amely a Bárányé.

És megmutatta nekem az élet vizének folyóját, amely olyan ragyogó volt, mint a kristály s az Istennek és a Báránynak királyi székéből eredt.

Utcája közepén és a folyó innenső és túlsó partján az élet fája volt, amely tizenkétszer termett gyümölcsöt, minden hónapban megtermetté a maga gyümölcsét; és a fa levelei a népek gyógyítására valók.

És semmi elátkozott sem lesz többé; és Istennek és a Báránynak királyi széke lesz benne, és az ő szolgái fognak neki szolgálni,

és látják az ő orcáját s az ő neve ott lesz a homlokukon.

És éjtszaka nem lesz többé, és nem lesz szükségük lámpásra, sem napvilágra, mert az Úr Isten világosítja meg őket és országolnak örökkön-örökké.

És azt mondta nekem: E beszédek hűek és igazak; és az Úr, a próféták lelkének Istene, elküldötte angyalát, hogy megmutassa szolgáinak mindazt, aminek hamarosan meg kell lennie.

íme, eljövök hamar! Boldog, aki; megtartja e könyv prófétai beszédeit!

Én, aki ezeket hallottam és láttam, János vagyok. És mikor meghallottam és megláttam, leborultam az angyal lába előtt, hogy imádjam őt, aki nekem ezeket megmutatta.

De ő így szólt nekem: Vigyázz; ne tedd, mert én szolgatársad vagyok neked és atyádfiainak, a prófétáknak, és azoknak, akik megtartják e könyv beszédeit. Az Istent imádd!

Azután így szólt nekem: Ne pecsételd le e könyv prófétálásának beszédeit, mert az idő közel van.

Aki igazságtalan, legyen igazságtalan ezután is; és aki förtelmes, legyen förtelmes ezután is; és aki igaz, cselekedjék igazságot ezután is; és aki szent, legyen szent ezután is!

íme, hamar eljövök; és az én jutalmam velem van, hogy megfizessek mindenkinek a szerint, amilyen a cselekedete.

Én vagyok az Alfa és az Ómega, az első és az utolsó, a kezdet és a vég.

Boldogok, akik megmossák ruhájukat, hogy joguk legyen az élet fájához és bemehessenek a kapukon a városba.

De künn maradnak az ebek és a kuruzslók és a paráznák és a gyilkosok és a bálványimádók és mindazok, akik szeretik és cselekszik a hazugságot.

Én, Jézus, küldöttem el az én angyalomat, hogy bizonyságot tegyen nektek ezekről a gyülekezetekben. Én vagyok Dávid ama gyökere és sarja: a tündöklő hajnalcsillag.

A Lélek és a menyasszony mondja: Jöjj! És aki hallja, az is mondja: Jöjj! Aki szomjúhozik, jöjjön el, és aki akarja, vegye el az élet vizét ingyen.

Én bizonyságot teszek mindenkinek, aki hallja e könyv prófétai beszédeit: ha valaki ezekhez hozzátesz, az Isten azokkal a csapásokkal sújtja, amelyek e könyvben megírattak.

És ha valaki elvesz e prófétai könyv beszédeiből, Isten is elveszi az ő részét az élet fájából, a szent városból és azokból, amik e könyvben megírattak.

Ezt mondja, aki ezekről bizonyságot tesz: Bizony, hamar eljövök. Ámen. Jövel, Uram Jézus!

Az Úr Jézus Krisztus kegyelme legyen mindenekkel! Ámen.

short.title=H Czegledy

description=H Czegledy 10.08.20

about={\rtf1\fbidis\ansi\ansicpg1252\deff0\deflang1033{\fonttbl{\f0\fswiss\fprq2\fcharset238 Microsoft Sans Serif;}{\f1\fswiss\fprq2\fcharset238 Calibri;}{\f2\fnil\fcharset238 Microsoft Sans Serif;}}\

\viewkind4\uc1\pard\ltrpar\qc\lang1038\f0\fs16\par\

Czegl\'e9dy S\'e1ndor \'dajsz\'f6vets\'e9g ford\'edt\'e1sa 1924\par\

A modult Baranyi L\'e1szl\'f3 Zsolt k\'e9sz\'edtette\par\

\f1\fs22 http://baranyilaszlozsolt.blogspot.com\par\

\f0\fs16 2009-2010\par\

\par\

\pard\ltrpar\lang1033\f2\fs17\par\

 \v Generated by Ben's e-Sword Tool 2.1.0.1 on 2010.08.21. 10:36:39\v0 \~\par\

}\